

Giới thiệu Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình

Rất nhiều bức thư tình được gửi đi, chỉ có điều đặc biệt ở bức thư Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình! Đó là câu chuyện do tác giả Vân Tê Ô Lý vô tình bắt gặp và dựng lại tình huống đó.

Cô luôn luôn không tin tưởng anh ta, cô phải dùng mọi cách theo dõi anh dùng nick fake để thử lòng anh. Nếu có một ngày, có người khen tôi, người đó chỉ có thể là một mình anh nhưng chưa biết rằng đây có phải là thật lòng.

Cũng từ chính những bức thư đó, từ nơi này tôi đã tìm được dấu vết của hai mươi sáu bức thư. S tiểu thư, anh tự nhận mình trời sinh không giỏi việc mập mờ trong tình cảm, cho nên anh quyết định chính miệng trả lời em và thể hiện bằng hành động.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Trong thang máy kín người, tôi chỉ cách một người là có thể dịch chuyển để đến cạnh anh, sau đó, đến tầng lầu của anh.”

Ra khỏi thang máy, cập nhật trạng thái weibo, đi cầu thang bộ, vòng quanh sáu tầng, cuối cùng cũng đến tầng của tôi.

Tôi tên là Tô Văn Hạnh, là một trợ lý nhỏ của văn phòng luật sư Đính Tiêm Sở sự vụ thành phố X, bề ngoài bình thường, thu nhập không cao, năng lực làm việc thông thả tiến bộ dưới sự sai bảo không ngừng của ông chủ lớn, trình độ thông thả này gần như tới điểm giới hạn của số dương và số âm, còn có xu thế bỏ chạy nguy hiểm ở phía bên trái.

“Tô, tài liệu chứng cứ tạo thành bốn bản, hai phút sau đưa cho tôi.”

“Gửi bản kháng án này trước 4 giờ.”

“Buổi tối tăng ca, đặt một hộp cơm, tôi muốn đậu phụ khô, thịt khô, ít dầu ít muối thêm cay không hành lá!”

Tôi sắp xếp lại suy nghĩ, ngay sau đó ấn điện thoại xuống lầu một, nhờ bọn họ phái một cậu chuyển phát đến tầng mười, sau đó bung một xấp tài liệu luật dày như ngón trỏ đi vào chỗ máy photocopy kiểu cũ không có chức năng tự động in ấn số lượng lớn.

Tuyệt đối không có khả năng đưa cho anh sau hai phút, Từ lão đại, giống như mỗi lần tôi mua đồ ăn ngoài tuyệt đối sẽ không tuân theo ý chỉ của ngài cũng không kiên nhẫn truyền đạt lại mệnh lệnh kén cá chọn canh mâu thuẫn trước sau của ngài cho người phục vụ.

Xin nói một câu, văn phòng luật của chúng tôi, ngoại trừ tôi và Từ lão đại, còn có một nhân viên lễ tân, nghe nói là người thân của Từ lão đại, cả ngày chỉ biết dạo quanh mua nỷ phẩm, anh chàng chuyển phát mỗi ngày vì đưa hàng của cô ấy mà sớm tới tôi đều sẽ xuất hiện ở ngoài cửa văn phòng.

Đúng rồi, chúng tôi là văn phòng luật sư Đính Tiêm Sở sự vụ, chẳng qua bởi vì chúng tôi gọi là “Đính Tiêm”, thế thôi, cho nên...

“Tô Văn Hạnh, tôi phải nói bao nhiêu lần cô mới có thể nhớ, tôi không ăn hành lá!”

Dưới sự thù công của tôi, sao chép xong tất cả tài liệu thì trời đã tối rồi, bụng cũng đã đói. Lại một lần nữa, Từ lão đại vì hai miếng hành lá mà nổi đóa với tôi.

Mặc dù như thế nhưng hôm nay tâm tình của tôi rất vui vẻ, bởi vì hôm nay tôi là D tiên sinh, chỉ cách nhau không tới hai thước.

Tôi về tới nhà đã là chín giờ, trong hộp thư là hồi âm của D tiên sinh.

Chúng tôi thư từ qua lại như vậy đã hai tháng, tôi biết rõ anh là ai, nhưng anh chỉ biết sơ tôi là nhân viên làm cùng tòa nhà lớn với anh.

Văn phòng của thành phần trí thức được xây dựng thành cụm, dùng cho các nam nữ thanh niên lớn tuổi độc thân xa quê dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau. Tòa nhà này có tổng cộng 72 tầng, ở trong như một khách sạn năm sao, hơn mười văn phòng cao cấp, vài chục phòng kê quán cao cấp, luật sư, đại diện công ty bảo hiểm, đại diện công ty tàu thuyền, còn có trên trăm công ty chứng khoán, công ty kỹ thuật internet, cùng với các ngành dịch vụ ăn uống, chuyển phát... Nói cách khác, cho dù hai người ở cùng một cao ốc, nếu muốn đoán ra đối phương là ai, là chuyện không thể nào.

D tiên sinh rất ít khi lên tiếng, lần thứ nhất chúng ta thảo luận là về chủ đề thành kiến tôn giáo, sau đó chúng ta lại phát hiện trò chuyện với đối phương rất tốt, liên thông qua cách chuyển thư điện tử, bắt đầu kiên trì kết nối tâm hồn từ hai tháng trước.

Ban ngày tôi là cô trợ lý Tô Văn Hạnh, nhìn anh từ xa không cho anh biết sự hiện hữu của tôi, ban đêm tôi chính là S tiểu thư cùng anh thảo luận chuyện xưa.

Cho dù là ở thế giới ảo hay trong thực tế, anh đều không biết tôi là ai.

Sau khi thảo luận qua các vấn đề tôn giáo, pháp chế, văn học buồn tẻ không thú vị, chúng tôi càng ngày càng ăn ý, cho nên tôi quyết định mạo hiểm mở ra một chủ đề thảo luận mới – tình yêu.

Vì vậy, tôi gửi một bức thư có tựa đề tình yêu.

“D tiên sinh:

Tiếng Anh có 26 chữ cái, từng chữ đều nói lên ý nghĩa của tình yêu, tôi nghĩ bắt đầu nói từ A.

Năm nay học lớp cấp ba, A tiểu thư ngủ ở giường trên giường tôi rất cuộc cùng A tiên sinh là bạn trai nhiều năm đã đi tới đích của tình yêu, đi vào cung điện của hôn nhân.

A tiên sinh trước kia là chủ tịch hội học sinh nổi tiếng toàn trường, gia đình có bối cảnh tốt, bề ngoài xuất chúng, khiến vị này luôn là học sinh xuất sắc, lúc nào cũng trong treo lạnh lùng mang theo ba phần cách xa ngàn dặm, A tiểu thư bị chính khí chất quý tộc không thể bắt bẻ thuyết phục, từ lớp mười một luôn kiên trì mua bữa sáng cho anh ta.

Tôi còn nhớ lúc đó cô ấy vượt qua thói quen xấu ngủ nướng như thế nào (đương nhiên tôi sẽ không nói trong đó có công lao của tôi), chạy tới ngoài trường mua một ít sữa đậu nành, sau đó là người đầu tiên đi vào phòng học, đặt sữa đậu nành nóng hổi và bánh bao vào bàn của anh ta.

A tiên sinh cũng không vì thế mà thay đổi, mỗi ngày đều đưa bữa sáng tình yêu cho bạn mập luôn mãi mắt trông mong ngồi cùng bàn. Cho dù như vậy, A tiểu thư cũng rất thỏa mãn.

Vì muốn vào cùng một trường đại học với A tiên sinh, A tiểu thư cố gắng khiến mình thay đổi, phải chăm chỉ học giỏi lên (đương nhiên tôi cũng sẽ không nói trong quá trình này tôi có tác dụng quan trọng thế nào), kết quả cuối cùng, một người luôn vượt xa so với người thường, một người phát huy thất thường, mà xui quỷ khiến thế nào lại vào cùng một trường.

Lúc đó, ba của A tiểu thư ra biển tạo ra sự nghiệp, bởi vì có tài lực nên khí chất của cô ấy không thể so sánh được với hồi cấp ba, rốt cuộc cũng có người hầu hạ. Mà trong nhà A tiên sinh lại sa sút, cách nửa năm tôi thấy người từng là thiên chi kiêu tử đó hoàn toàn không còn thấy cái gọi là khí chất cao quý trên người anh ta.

Không phải cùng chuyên ngành nhưng A tiểu thư vẫn mua bữa sáng cho anh ta, ngoại trừ bữa sáng còn có đủ các loại ‘lễ vật nhỏ’, nhỏ như một cái xe đạp, một cái điện thoại, một cái Notebook.”

A tiên sinh vẫn giữ nguyên khí phách cao thượng, mấy năm như một vãn kiên định từ chối cô ấy. Cho đến một ngày nhìn thấy một người đàn ông ngọc thụ lâm phong thay thế vị trí của anh, thì cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến anh hoàn toàn tỉnh ngộ, đứng chờ A tiểu thư ở dưới ký túc xá.

Lúc ấy tôi đang ở trong ký túc xá của A tiểu thư, nghe người đàn ông này dùng tiền dạy thêm kiếm được mua một bó hoa hồng trắng, tỏ tình mời A tiểu thư làm bạn gái của anh ta.

A tiểu thư lệ nóng quanh tròn, không quên nhấn tin cảm ơn anh họ ngọc thụ lâm phong của cô ấy.

Sau đó bọn họ thuận lý thành chương ở cùng một chỗ, A tiên sinh tâm khí cao ngạo, A tiểu thư liền theo tính tình của anh ta, không cảm tiền trong nhà, sau khi tốt nghiệp cũng trải qua thời gian kham khổ.

A tiên sinh vì kiếm tiền, làm từ nhân viên tiêu thụ ở áp chót lên, ba ngày hai bữa xã giao, người từng thanh cao cũng bị xã hội mài đi không còn, gò má gầy gò từ từ trở nên bóng loáng, cơ bụng sáu múi cũng thay đổi thành bụng bia, tiền ngày càng nhiều thì người càng mất đi hương vị.

Một năm sau khi tốt nghiệp tôi nhận được điện thoại của A tiểu thư, còn tưởng rằng chuyện tốt tới gần, không ngờ trong giọng cô ấy là nhàn nhạt ưu thương.

Cô ấy nói, S, mình muốn chia tay.

Tôi kinh ngạc, chẳng lẽ xuất hiện bên thứ ba? Hay là gia đình phản đối.

Lý do của A tiểu thư khiến tôi phải mở rộng tầm mắt, cô ấy nói một buổi sáng nào đó cô ấy và A tiên sinh ăn mì thịt bò ở ven đường. Nhìn người đàn ông ngồi đối diện không hề đẹp trai, đầu đầy mồ hôi hút mì sợi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng sục sục, mồ hôi thấm ướt áo sơ mi rề rề, xung quanh môi đều là vết dầu, nhìn vào lại cảm thấy vô cùng khó chịu, bộ dạng anh ta ăn xong xia răng càng khiến cảm giác không thoải mái lên tới đỉnh điểm.

Cô ấy nói, S, đây chính là người đàn ông mình yêu nhiều năm như vậy sao? Chính là người đàn ông mình muốn cùng đi cả đời sao?

Tôi muốn nói, cô nương, nếu như các cậu cả đời không sống an nhàn sung sướng, nếu như các cậu quyết định dựa vào hai bàn tay của mình mà dốc sức làm việc, thì phải chuẩn bị tốt để hy sinh, có lẽ là hy sinh thời gian, có lẽ là hy sinh tuổi trẻ.

Thời gian trôi qua tự nhiên bất đắc dĩ, mà tuổi trẻ già đi càng đáng sợ.

Sau đó, A tiểu thư điện thoại càng nhiều lần, cô ấy bắt đầu tỏ khổ như một oán phụ, thổ lộ hết với tôi, A tiên sinh vừa đi ăn cơm, vừa uống rượu say, rồi trở nên béo; A tiên sinh quên ngày kỷ niệm của bọn họ, sinh nhật cô ấy, cả ngày lễ tình nhân và đêm thất tịch; A tiên sinh soi mói như đại thúc, thả rắm kêu, sẽ khạc đờm.

Tôi đã quên lúc đó khuyên bảo cô ấy thế nào, ngay lúc tôi cho rằng chia tay sẽ là điểm cuối của hai người thì trong buổi họp lớp cô ấy đưa cho tôi thiệp mời.

Tôi hỏi cô ấy, đã nghĩ thông suốt rồi sao?

A tiểu thư cười chỉ vào người đàn ông đang tựa vào Camry, đúng vậy, đó là A tiên sinh, một lần nữa trở về là A tiên sinh kiêu ngạo của cấp ba.

Trong một lần uống rượu xã giao, gan của anh ta bị xuất huyết, nhập viện một tháng, sau đó cả người gầy rộc đi.

A tiểu thư nói, lúc trong bệnh viện, A tiên sinh giao cho cô ấy hợp đồng mua nhà đã ký, còn có cả chìa khóa xe và một cái nhẫn.

Lúc đó cô ấy mới phát hiện, từ góc độ nào đó mà nói, cô ấy chính là đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện.

Bây giờ A tiên sinh đã thăng chức, không còn liêu mạng đi xã giao, mỗi ngày đều ra cửa với áo sơ mi mới tinh và âu phục không nhiễm một hạt bụi, giờ tay nhắc chân đều khôi phục lại sự mê người trước kia.

Anh ta sẽ đưa A tiểu thư đến nhà hàng sa hoa, nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức đồ ăn tinh xảo, không xia răng trước mặt mọi người mà vào trong buồng vệ sinh dùng dây chà răng.

A tiểu thư nói rằng, cô ấy đã chứng kiến một người đàn ông từ trẻ trung tới thành thục, từ nghèo khó hướng lên giàu có, từ tầng chót của xã hội đi lên trên. Rất nhiều phụ nữ sẽ lựa chọn lúc này mà buông tay, đồng thời cũng chấp tay đưa bạn trai vừa tốt vừa mê người, trở mặt nhìn anh ta trở thành chồng của người khác.

Cô ấy nói, S, lúc cầu hôn anh ấy hứa hẹn, trong cuộc sống sau này, mỗi ngày anh ấy đều sẽ chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Cũng bởi vì câu nói này, cho dù sau này anh ấy có khuyết điểm lớn hơn nữa, mình cũng sẽ không để ý.

Nhìn A tiểu thư mỉm cười dịu dàng nhìn A tiên sinh đi tới, đột nhiên tôi cảm thấy, nhẫn nại và hạnh phúc, từ trước đến nay thủy hỏa bất dung nhưng lại tương khắc tương sinh.

Đã từng có một quyển sách ghi lại, người không thể tránh khỏi có tính hai mặt, một người đáng đáp trả dễ nhìn, chung tình với anh ta mà nói sẽ là chuyện khó, nếu như một người tài hoa hơn người, sẽ khó tránh khỏi cậy tài khinh người, mà người năng lực xuất sắc sẽ phóng túng không chịu trói buộc. Muốn tìm một người thỏa mãn cả ba điểm, vậy thì phải chuẩn bị rằng một ngày nào đó khí chất của hắn sẽ biến mất.

Accept, dịch ra tiếng Trung chính là chấp nhận.

Rất nhiều người đối với tình yêu có một loại gần như hà khắc cố chấp, nhưng trên đời này không có người thập toàn thập mỹ. Tôi nghĩ, trong câu chuyện tình yêu của A tiểu thư, chính là đạo lý như vậy. Yêu một người nhất định phải tiếp nhận tất cả của người ấy, cho dù là khuyết điểm của người ấy. D tiên sinh, anh cảm thấy thế nào?

S tiểu thư”

Kiểm tra lại bức thư ba lần, tôi ấn gửi đi.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, tôi mai sau khi tan làm tôi sẽ đọc được hồi âm của D tiên sinh.

Trạng thái buổi sáng viết trên weibo không ai thích, cũng không ai bình luận. Vì vậy nick chỉ có hai người, một người là D tiên sinh, một người là S tiểu thư, còn có mấy nick khác của tôi.

Nếu có một người, có người thích hoặc bình luận, chỉ có thể là một người.

Tôi nằm trên giường, vỗ vỗ chăn mền, tự nói với mình ngày mai phải lại gần D tiên sinh thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tôi cảm thấy bản thân bị chứng lão hóa thời kì đầu rồi, tật xấu thích ngủ nướng cứ như vậy mà khỏi hẳn, mỗi ngày đúng sáu giờ rưỡi sáng sẽ thức dậy,

càng đáng sợ đó là, còn cảm thấy vô cùng tỉnh táo.

Trong hộp thư hân là đã có hồi âm, trong lòng ngứa ngáy, vì để có trạng thái tốt nhất đọc thư, tôi đành phải nhịn.

Chuyến tàu điện ngầm đầu tiên, tôi đến Offices sớm hơn bình thường, D tiên sinh vẫn còn chưa đến, chuyện duy nhất tôi có thể làm, đó là làm bộ như đang đứng ở nơi đợi thang máy nhận được một cuộc điện thoại.

Sau năm phút đồng hồ tôi cứ ừ ừ hừ hừ với chiếc điện thoại im ắng, D tiên sinh mặc một thân tây trang màu đen đi tới, tinh thần phấn chấn, ngũ quan tuần lãng, tác phong nhanh nhẹn, anh ấy dừng lại trước thang máy số ba, chữ số ở thang máy biến thành 3, 2, 1 - -

Tôi cúp điện thoại, đi qua thật tự nhiên, vốn nghĩ rằng có thể chiếm được vị trí bên cạnh anh ấy trước, tiếc rằng đột nhiên bị một người phụ nữ trung niên ở phía sau dùng sức chen vào, cứ như vậy tôi bị người xô đẩy vào tận cùng bên trong thang máy, phải kiễng chân lên mới nhìn thấy sườn mặt anh ấy.

"Khi nào mình mới có thể đi cùng anh ấy trong một thang máy đây."

Thang máy đến nơi, nháy mắt người đã trống rỗng, rồi vội vã hạ xuống, tôi đang trạng thái lên weibo, mới đẩy cửa bước ra.

"Đến muộn năm phút đồng hồ!" Từ lão đại mặc quần màu cát, khuôn mặt râu ria, hai mắt màu đỏ tươi, ngậm túi sữa, đi qua người ta như một hồn ma, khiến tôi nháy mắt đã cảm thấy lạnh lẽo.

Chờ tôi hồi phục lại tinh thần, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, Từ lão đại đã áo mũ chỉnh tề bay từ văn phòng anh ta ra, vút túi xách cho tôi, "Mở phiên tòa rồi."

"Hả? Em cũng phải đi? Hôm nay em còn có hai đơn khởi tố..."

Đôi mắt của Từ lão đại trở nên sắc bén, giọng của tôi cũng dần nhỏ lại: "... Hai đơn khởi tố... về lại viết..."

Thang máy đến, trong khoảnh khắc cửa mở ra đột nhiên tôi kích động cảm thấy dường như trên đời này quả thực có thần linh tồn tại, bởi vì trong thang máy chỉ có một người, đó chính là D tiên sinh. Một tay anh cầm túi xách màu đen, một tay lướt trên màn hình điện thoại di động, người này cũng nghiêm túc quá đi, ngay cả mí mắt cũng chẳng nâng lên tí nào, nếu anh thoáng quét mắt một vòng, sẽ nhìn thấy có một cô gái đang mất hồn mất vía đứng ở cửa thang máy, còn có một ông già cả lơ phất phơ.

"Gọi một cuộc điện thoại cho đương sự, xác nhận cô ta đã rời khỏi nhà rồi." giọng nói của Từ lão đại vang lên ngay bên tai phải của tôi, chờ anh ta lặp lại một lần nữa, tôi mới hồi phục lại tinh thần.

D tiên sinh đi cùng chúng tôi xuống tầng trệt, một lần nữa tôi lại ảo tưởng anh ấy sẽ đi cùng với chúng tôi đến cùng một tòa án, thậm chí vô cùng có khả năng sẽ đi chung với chúng tôi đến một pháp đình, nếu là như thế, trong tương lai tôi sẽ tạo ra thật nhiều cơ hội tiếp xúc với anh ấy, đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng được, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu.

Không ngờ anh ấy không cùng ra khỏi thang máy với chúng tôi, mà lại bấm nút lên, quay lại.

Nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại, tôi tiếc nuối quay đầu lại liếc mắt một cái, tự mình nói thầm, chắc là anh ấy để quên tài liệu, có lẽ chúng tôi sẽ vẫn gặp nhau trên pháp đình thôi.

"Em thích cậu ta?" Từ lão đại bất ngờ phán một câu khiến tôi giật bắn mình.

"Em thích anh đấy." Nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của anh ta, tôi đành hạ thấp giọng trầm trầm, dùng bốn chữ này đáp lại.

"Muốn tăng lương, thì đừng uy hiếp hay dùng thủ đoạn đe dọa."

Câu trả lời của anh ta khiến tôi ngoại trừ trừng trừng trắng mắt vẫn là trừng trừng trắng mắt, mà câu tiếp theo của anh ta mới khiến tâm tôi chấn động.

"Thằng oắt con này tên là Đinh Tự, là bách thắng của lầu 16."

Đinh Tự...

Mấy chữ này vững vàng khắc vào lòng cô, trong lòng sớm đã dờn sóng lấp biển, nhưng trên mặt lại còn nhẹ nhàng băng quơ nói: "Đâu có chuyện gì liên quan tới em."

Mặt Từ lão đại đột nhiên đến gần sát, đôi mắt lợi hại như chim ưng đánh sâu vào nội tâm của tôi, nhìn như thế này, bộ dáng của anh cũng được xem là có vài phần tư sắc, ngoại trừ tuổi hơi lớn một chút, hình như là lớn hơn tôi một con giáp.

"Anh muốn đoạt cậu ta qua đây, em cảm thấy như thế nào?"

Tôi có chút không thể tin, xin nhờ, cái nơi tôi tàn này cũng chỉ có tôi mới có thể trung thành và tận tâm ở lại, về phần đoạt người, còn đoạt một người vừa nhìn là biết người ta ưu tú cỡ nào, lão đại đúng là anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đương nhiên những lời này chỉ có thể để trong lòng, trải qua thiên biến vạn hóa, ra khỏi miệng lại biến thành: "Lão đại, không phải là anh muốn xào em

đấy chứ!"

"Uhm... đề nghị này không tệ, em không thể nhận án tử, gần đây lại còn luôn đến trễ, hiệu suất công việc không cao, hiệu quả công việc được giao và tiền lương em được nhận không cân xứng, nhưng mà em cũng được xem là nguyên lão mở đầu, rang xào em thì có vẻ bất nhân bất nghĩa quá, không thì em tự động xin giáng xuống một phần ba lương đi..."

"Lão đại!"

Tôi hét lên một tiếng, dùng sức kéo cánh tay anh ta, một chiếc xe thể thao chạy sát bên người anh, vụt qua.

Anh ta hơi nhíu mày, tôi yên tâm thở phào nhẹ nhõm: "Mặc dù anh bất nhân với em nhưng em không thể bất nghĩa với anh, cho dù em có ân cứu mạng anh, em cũng không cần anh hồi báo đâu, anh xem một chút đi, ha?"

Từ lão đại quả nhiên người đã từng gặp qua sóng to gió lớn, anh ta nhanh chóng chụp một tấm hình, vuốt vuốt đi động vài cái, sau đó bấm điện thoại: "Lão Lý, tôi muốn báo một chiếc xe... chạy cực nhanh... Bảng số xe đã gửi cho anh rồi... Được!"

Cúp điện thoại mới quay đầu nhìn tôi chằm chằm, "Vừa rồi em vừa nói cái gì?"

"Anh - - "

"À, xét thấy em có tình tiết lập công, tạm thời tiền lương không bị trừ nữa, thưởng cho em cơ hội hai lần đi trễ đó..."

"..."

Tuy rằng đây không phải là lần đầu đến pháp đình với Từ lão đại, nhưng không thể không thừa nhận mỗi lần đều bị phong thái của anh ta thuyết phục, nói dễ nghe chút là tri thức của anh ta uyên bác, thông hiểu đạo lý, nói khó nghe hơn chính là biết lừa dối. Nhưng mà tôi chỉ quan tâm người ngồi ở ghế luật sư nguyên cáo, đúng là bách thắng, hơn nữa anh ấy còn nói rõ thân phận, thì ra là bởi vì luật sư đại diện không thể ra pháp đình, đương sự lâm thời đành ủy thác anh ấy làm người đại diện.

D tiên sinh, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy bỏ lỡ nhau sao?

Tranh cãi sau đó còn phức tạp hơn trong tương tượng, toà án kết thúc thẩm vấn, có một bà lão phải đưa đi bệnh viện, ép buộc một ngày, lúc về nhà còn có mưa, khiến tôi ướt như chuột lột, đèn ngoài hiên không được tốt lắm, đành phải giữ người sơ qua rồi bò lên trên, run run lấy ra chìa khóa ra mở cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thê lương, sống một mình khổ vậy đây.

Cũng may còn có một việc khiến tôi ấm áp, vọt vào tắm nước nóng, mở máy tính lên, quả nhiên trong hộp thư có một thư đến.

"S tiểu thư:

Nhận được thư của cô, đối với tình yêu quả thật tôi không nghiên cứu nhiều lắm, nhưng tôi rất vui khi tiến hành tham khảo với cô.

Trong thư của cô có nói, yêu một người, nhất định phải nhận hết tất cả của anh ta, cho dù đó là khuyết điểm đi chăng nữa. Đây là điều mà tất cả mọi người đều rõ, nhưng lại có rất ít người làm được khi ở chung.

Đa số bạn bè của tôi đã lập gia đình, một ít đã kéo con dất cái, khi tụ họp xuất hiện trước mặt tôi là một nhà hòa thuận vui vẻ, cũng có soi mói khác nghiệt chanh chua lẫn nhau.

Tôi muốn nói về A tiên sinh, là bạn học thời trung học của tôi, năm đó cậu ấy không học vấn không nghề nghiệp, vì muốn theo đuổi A tiểu thư, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, A tiểu thư là người vui đầu vào đọc sách học tập, là mỹ nữ cổ điển trong mắt chúng tôi, trong mắt giáo viên là một học sinh ngoan ngoãn, số thư tình cô ta nhận được đều nộp đủ số cho giáo viên chủ nhiệm lớp, tới hôm thi cao đẳng kết thúc, A tiên sinh đứng dưới ký túc xá nữ sinh, dưới những trang sách bị xé bay đầy trời, rốt cục cậu ấy đã tỏ lộ với A tiểu thư, lúc đó cậu ấy đã chuẩn bị tâm lý thất bại, nói xong bước đi, coi như đây là dấu chấm hết cho ba năm kiên trì của bản thân, không để bản thân tiếc nuối. Lúc đó gần như tất cả các học sinh đều chen chúc ở hành lang hò hét điên cuồng, chúng tôi tiến lên vỗ vỗ bả vai A tiên sinh, chuẩn bị kéo cậu ta về phòng ngủ, lúc này còn hai thùng bia đang chờ chúng tôi, A tiên sinh hét lên trời một tiếng, lúc xoay người, không ngờ cửa sắt ở lầu một của kí túc xá lại mở ra, A tiểu thư mặc váy dài, cứ như vậy đi đến trước mặt cậu, nói với cậu rằng, nếu đại học có thể ở cùng một thành phố thì cô ấy sẽ đáp ứng với cậu.

Học sinh trên hành lang không nghe được tiếng nói chuyện dưới lầu, chỉ lo mù quáng ồn ào, chúng tôi toát mồ hôi cho A tiên sinh, A tiểu thư muốn đến Hồng Kông, tin vịt lại biến thành từ chối, khiêu khích và chế giễu?

Không ngờ chúng tôi đã xem nhẹ sự cố chấp và dũng khí của A tiên sinh, trước sự chứng kiến của toàn bộ học sinh, cậu ta xoay người giữ chặt lấy A tiểu thư, cứ như vậy cho A tiểu thư một cái ôm. Đám quần chúng không rõ chân tướng vỗ tay như sấm, bọn họ cứ như vậy ở cùng nhau rồi.

Sau đó A tiên sinh bực bực với chúng tôi, lúc đó cậu ta chỉ là nhất thời nóng nảy, chỉ nghĩ đến có lẽ đời này sẽ không gặp lại nhau nữa, cậu ta muốn được ôm cô ấy cho thỏa mãn, không ngờ biến khéo thành vụng, tâm hồn thiếu nữ ngây thơ của A tiểu thư bị xao động đập bang bang, mà ông trời như là muốn đẩy bọn họ đến gần nhau, tên của A tiểu thư đến Hồng Kông bị người ta cướp đi, mà bọn họ lại học đại học cùng một thành phố, tuy rằng hai trường chỉ cách nhau có một bức tường, nhưng thanh danh lại khác nhau một trời một vực.

Trong thời gian bảy năm yêu nhau tuy có xảy ra mâu thuẫn, nhưng trong lòng vẫn yêu nhau. Hiện giờ đã có một cô con gái đáng yêu, khi tụ họp lại cảm

thấy giữa hai người lịch thiệp có thừa, ngọt ngào không đủ. Lần gần đây nhất, A tiên sinh mời chúng tôi đến nhà cậu ta nướng thịt nướng, vợ của cậu ta thì lo trong lo ngoài muốn sứt đầu mẻ trán, nhiều lần chúng tôi muốn giúp đỡ nhưng bị A tiên sinh từ chối, còn nghe cậu ta thỉnh thoảng chê động tác của vợ quá chậm, nướng bị cháy, cho nhiều ớt... Chúng tôi hơi xấu hổ, chỉ cho rằng A tiên sinh muốn có chút mặt mũi trước mặt bạn bè mà thôi, nên cũng đón ý nói hùa theo cậu ta, chế nhạo cậu ta, nhưng mà mỗi lần A tiểu thư bụng măm đi ra không khí luôn có chút xấu hổ.

Mà cuối cùng đánh vỡ cục diện xấu hổ dè dặt từng tí này, là việc đang trong lúc vui vẻ, bạn nhỏ A không cẩn thận vấp ngã đụng u đầu, A tiểu thư ở trong phòng bếp nghe được vừa đỡ lên vừa cười, chỉ vào A tiên sinh, không để ý có người khác ở đây, thốt ra những lời chỉ trích khác nghiệt.

Khi đó bọn họ tranh chấp từ việc đứa trẻ té ngã đến khi nó trưởng thành và tương lai của nó, cả hai đều đóng góp cho gia đình, song phương bắt đầu kể công, thậm chí còn bắt đầu kể lể lúc A tiên sinh theo đuổi A tiểu thư như thế nào, ở trong mắt A tiểu thư dĩ nhiên gây rối làm phiền, A tiểu thư cho rằng A tiên sinh vì theo đuổi sự nghiệp mà bỏ qua gia đình.

Tiếng khóc của đứa bé khiến tình hình càng thêm nghiêm trọng, chúng tôi hai mặt nhìn nhau, cuối cùng trong lúc bọn họ tạm ngừng tìm cơ hội rời đi, khi đóng cửa lại vẫn có thể nghe được tiếng của bọn họ như cũ, hàng xóm đi ngang qua cũng ngừng lại, hình như có thể nhìn thấu được sự khó xử của chúng tôi, cho chúng tôi một ánh mắt ý vị sâu xa.

Tự hạp vẫn chưa xong đành đi nơi khác, trong bữa tiệc nói đến năm đó A tiên sinh làm đủ loại việc vĩ đại, chỉ còn một tiếng thở dài.

Cho dù trên thế giới không thiếu người đàn ông thích "Hà Đông Sư Tử Hồng" hoặc là "Bạn gái Dã man" như vậy, nhưng "Dịu dàng" tuyệt đối là phẩm chất của phái nữ hấp dẫn người đàn ông nhất. Đương nhiên, nếu có thể đang lái xe đi nhầm đường nói một tiếng "Không quan trọng", khi sợ ý lo là rớt cái này cái nọ thì nói một tiếng "Việc nhỏ không cần để ý", lúc tăng ca về muộn đợi mình là một chiếc khăn nóng chứ không phải lọt vào tai là những lời ghét bỏ ghê lạnh, vất hết óc xây dựng "Lãng mạn" sau đó phải giữ được cho nguyên vẹn mà không phải là biểu cảm thất vọng hay hèn mọn, đã đủ để người ta cảm động.

Người bạn đồng hành quá phần khích huyên náo sẽ không lâu bền, lời nhai oán giận chính là cảm xúc tiêu cực quá phả, hoặc là người lo được lo mất cứ mãi bất an, hay mang tâm lý ganh đua so sánh. Dựa vào sức mạnh là một lỗ đen, dù cho có cảm xúc thì cũng sẽ bị hút mất tinh quang. Khéo về phát hiện những điều hay trong cuộc sống, chẳng sợ mấy chuyện lật vật, cuộc sống hạnh phúc mới có thể duy trì liên tục.

Đây là ý nghĩ thô thiển của tôi, nếu cô cảm thấy không ổn, đừng ngại nói ra ý nghĩ của mình.

D tiên sinh "

Chỉ là thư hồi âm ngắn ngủi như vậy, tôi đọc mất gần một giờ, ý của câu cuối cùng kia, theo lý giải của tôi là, anh ấy không hề báai xích việc thảo luận với tôi về đề tài mờ ám và mẫn cảm này, hơn nữa còn hoan nghênh tôi tiếp tục gửi thư cho anh ấy. D tiên sinh, hiểu biết của tôi về anh càng lúc càng sâu, mà anh lại nhìn tôi như trong sương mù, tôi không biết là cứ giữ vững tình hình như vậy tốt hơn, hay là đứng ở trước mặt anh nói với anh là tôi chính là S tiểu thư.

Xem ra bắt đầu từ ngày mai tôi phải nhẫn nại với Từ lão đại hơn một chút, xem xem anh ta như thế nào, đúng, bắt đầu từ anh ta đi.

Trong mơ hồ, Từ lão đại gọi điện thoại tới, bảo tôi sáng mai đến văn phòng trước một giờ.

Tôi nhin câu từ chối xuống, thật dịu dàng đáp lại anh ta một câu "Được".

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trong mười phút, Từ lão đại đã nhìn chăm chăm vành mắt đen của tôi không dưới ba mươi lần, ngay lúc tôi nhin không được muốn bạo phát thì lại nhớ đến lời khuyên của D tiên sinh, tôi lại đổi thành khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, giọng nói thấm nhuần như nước ấm.

“Anh, đang nhìn cái gì?”

“Phụt - -“ Anh ta thiếu chút nữa là phun ngum sandwich cuối cùng lên mặt tôi rồi.

Liếc nhìn vẻ mặt thống khổ của anh ta, tôi tò về cực kì nghi hoặc, chẳng lẽ lời nói của D tiên sinh cũng có thiếu sót sao? Vẫn còn một khả năng nữa, đó là Từ lão đại không thuộc về nhóm đại đa số đàn ông mà D tiên sinh nói trong thư, như vậy thì...

A! Chẳng lẽ anh ta thích bị ngược?

Chắc...

“Anh không sao chứ?” Tôi vô cùng thân thiết hỏi han, không ngờ anh ta lại trừng tôi một cái, “Lời này hẳn là anh hỏi em, anh đã nhin suốt một buổi sáng

vì sợ xâm phạm đến chuyện riêng tư, nhưng không hỏi thì lòng hiếu kỳ của anh không yên được. Ôi chao, tối hôm qua lúc anh gọi cho em có phải có tên đàn ông nào đang nằm trên giường em không, cho nên em mới...”

“Phụt - -“ Lần này đến lượt tôi phun hết nước vừa uống trong miệng ra lên bàn nhỏ, nhìn thấy ánh mắt hung tợn của tôi, Từ lão đại chợt dạ nói tiếp câu vừa nãy: “... cho nên mới... ách... mới lễ phép như thế...”

Tôi vung tay cầm một chiếc đũa lên muốn quăng qua: “Lễ phép em gái anh!”

“Đừng đừng đừng - -“ Cổ tay nhanh chóng bị túm lại, Từ lão đại trực tiếp kéo tôi đứng dậy, “Em sớm như thế này thì anh đã không nghi ngờ em rồi! Đi, đi xếp hàng đi!”

“Anh còn chưa nói gọi em ra ngoài sớm như vậy là để làm gì!”

“Đi đến chỗ công chứng.”

“A - -“ Vậy không phải hôm nay tôi không thể gặp D tiên sinh ở thang máy được sao! “Lão đại...” Tôi tội nghiệp nhìn anh ta, “Hai chúng ta đều đã ra ngoài, văn phòng luật sư không có ai ở lại, bất kể có khách đến hỏi thăm hay là việc tạo dựng hình tượng cá nhân siêng năng, tinh thông nghiệp vụ của em đều rất không tốt. Vì sự phát triển lâu dài của chúng ta, em khẩn cầu anh cho em quay lại văn phòng làm việc!”

“Không cho!” Từ lão đại không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, thái độ của anh ta khiến tôi vô cùng phẫn nộ, mà tôi lại... giận không dám nói, bởi vì anh ta có sát chiêu đủ để tôi ngoan ngoãn bó tay chịu trói: “Nghe nói tuần này Tô Bác muốn tới bàn chuyện làm ăn, anh nhất định phải đi theo, nhưng còn thiếu một trợ lý bụng trà đồ nước...”

Đầu tôi đau vô cùng, tôi xòe tay: “Em sai rồi.”

“Oa, nhiều năm như vậy, chiều này lần nào cũng có tác dụng!” Từ lão đại mừng thầm, nghênh ngang túm tôi đi đến phòng công chứng.

Được rồi, Tô Bác là anh trai của tôi, anh trai ruột. Phương danh của Từ lão đại là Từ Uân, là bạn thân kiêm bạn học của anh trai tôi. Hai tên gia hỏa này từ nhỏ đã biết làm hai chuyện, một là ăn hiếp bạn học, hai là ăn hiếp tôi. Năm anh tôi lên tám, Từ lão đại cũng lên tám, nhà họ Từ và nhà họ Tô của tôi ở cùng một khu, lúc hai người mẹ mang thai đã từng ước định, nếu sinh ra một trai một gái thì liền kết làm thân gia. Nhưng không ngờ ông trời không chiều lòng người, trong đêm mưa to chớp giạt, hai hồn thể ma vương đã giáng lâm, bắt đầu thời thơ ấu mê mẩn cùng gây đủ thứ họa lớn họa nhỏ.

Sự có mặt của tôi là một chuyện ngoài ý muốn, lúc anh trai biết được mình tự nhiên có thêm một đứa em gái thì liền tràn đầy địch ý với tôi. Lúc đó niềm vui mỗi ngày của anh là liên thủ với Từ Uân đầu trí đầu dũng với nhóm nữ cán bộ cùng lớp, lại còn bày trò khóc lóc om sòm với cha mẹ hai bên, chơi đến quên trời quên đất.

Vì e ngại bóng con của cha mẹ, anh trai ruột còn có thể thủ hạ lưu tình với tôi, nhưng đồng lõa của anh lại không cần cố kỵ như thế...

Cách thời gian đi làm còn nửa giờ, đại sảnh nơi công chứng đã đầy ắp người, Từ Uân là muốn làm công chứng tài sản trước kết hôn nên đã sớm qua đó xếp hàng lấy số. Tôi liếc nhìn hàng ghế trống, ngáp một cái định đi qua nhưng lại bị anh ta giữ chặt.

“Nhìn thấy hàng người kia không?” Anh cố ý bấu môi.

Ha ha, anh đùa tôi sao...

“Đi, xếp hàng đi, cần phải lấy số cho anh trước chín giờ.” Nói xong Từ Uân đẩy tôi vào chỗ cuối cùng của hàng người, còn mình thì đi qua chiếm hẳn một hàng ghế, tư thế kia hết như đang ngồi long ý vậy.

Đứng trước mặt tôi là một người đàn ông cao lớn, chần ở đó như một bức tường, nhìn thì to con nhưng xoay người lại là gương mặt u oán điềm đạm đáng yêu. Anh ta hỏi tôi làm nghề gì, sau khi tôi lỡ miệng tiết lộ mình đang làm cho một văn phòng luật thì ác mộng của tôi bắt đầu.

“Em gái à, em hiểu pháp luật có đúng không, em nói xem tình huống của anh có thể kiện thắng hay không?” Anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt kể hết ân oán ba đời của nhà anh ta cho tôi nghe, “Nhà kia rõ ràng là của anh, vì sao vẫn phải làm công chứng, công chứng là cái gì? Vì sao mấy người bọn họ có thể chứng minh căn nhà đó không phải của anh chứ? Căn nhà đó đã có từ sáu mươi năm trước, khi đó chưa có anh, cũng chưa có em, càng chưa có bọn họ, anh là người thừa kế duy nhất, nếu bọn họ nói căn nhà đó không phải của anh thì làm sao bây giờ? Lời bọn họ nói có tác dụng lớn như vậy sao?”

Khóe mắt của ta liếc nhìn thấy Từ Uân đang nhàn nhã ngồi trên ghế dài chơi điện thoại, nếu không phải sau lưng đang có một hàng người dài thì tôi nhất định sẽ tiến lên bóp cổ anh ta.

“Em gái, em gái...”

Người đàn ông kia lay lay vai tôi, lay đến mức tôi sắp ngã!

Từ Uân anh vậy mà lại tro mắt nhìn nhân viên của mình, em gái của mình bị người khác lay điên cuồng như vậy sao!

“Phát số, phát số rồi!” Đám đông đang trước xông xáo, tôi bị một người đứng sau chen chúc đè ép, ngực của người đó kề sát lưng tôi. Tôi cảm thấy có chút bất thường, quay đầu lại nhìn thì ra là một ông chú bụ ồi, quá ghê tởm, nhưng không gian hẹp như vậy tôi không thể động đậy được.

Từ Uân chết tiệt, anh... anh... sao anh lại đến trễ như vậy chứ...

“Qua bên kia chơi đi.” Anh ta kéo tôi ra khỏi người đàn ông cao to và ông chủ ghé thăm, chỉ chỉ ghế dài, tôi rút cuộc cũng được hít thở không khí tươi mới.

“Luật sư Từ, anh thật sự rất có trách nhiệm.” Hai vị đương sự bước đến, thấy Từ Uân đang xếp hàng lấy số cho bọn họ thì vô cùng hài lòng, “Sau này việc của công ty sẽ giao lại cho anh.”

“Ai cũng nói nghề luật sư là bán tri thức pháp luật, kỳ thực chúng tôi còn bán thêm cả phục vụ nữa. Hai người là khách của chúng tôi, giải sầu vì khách là chuyện đương nhiên, dù sao cũng chỉ vì đề lập danh tiếng, về sau còn nhiều cơ hội hợp tác mà.”

Lời nói buồn nôn này cũng rất có đạo lý, anh ta vậy mà còn có công lực thâm hậu như vậy, thật đáng sợ.

“Tuy đã tới xếp hàng trước một giờ nhưng vẫn không giành lại người trẻ tuổi, như vậy đi, chúng ta dành chút thời gian thăm tra đối chiếu lại tài liệu một lần.”

“Lão đại...” Con bà nó, hàng này rõ ràng là do tôi xếp mà! Khiếu nại của tôi bị ánh mắt sắc bén của anh ta chặn đứt: “Đây là Tiểu Tô, trợ lý của tôi, có chuyện gì thì cứ kêu cô ấy.”

Cổ tay tôi bị giữ chặt, vẻ mặt cười gian của anh ta ản ản sự uy hiếp, đồ đáng ghét, nhiều năm như vậy mà vẫn thế này, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ phản kháng!

“Vi sao bây giờ nhiều người muốn làm công chứng tài sản trước khi kết hôn như vậy?” Trên đường quay về văn phòng luật, tôi thuận miệng hỏi.

“Chuyện này có gì lạ đâu.”

“Không lạ sao? Cứ như bọn họ đoán chắc tương lai nhất định sẽ ly hôn vậy.” Ở văn phòng luật có rất nhiều vụ kiện ly hôn kỳ quái, “Điều kiện tiên quyết khi kết hôn là có cơ sở tình cảm, mà tiền đề phát sinh tình cảm với một người là cảm giác tin tưởng, nên không vững chắc, nhà cũng sẽ dễ lung lay theo. Đã biết rõ là căn nhà không an toàn mà còn vào ở, vốn là một gia đình ấm áp nay lại khiến lòng người hoảng sợ. Phí tổn này, tính toán một chút liền biết không đáng.” Tôi ngồi trên xe của Từ Uân, trong tay vẫn còn bản sao công chứng kia, nhà trai có một công ty đã đưa ra thị trường, từng ly hôn hai lần, còn nhà gái là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học.

“Ít nhất sau khi vào ở họ sẽ luôn đề phòng, nói không chừng còn có thể chuẩn bị chạy trốn hay hộp cứu thương gì đó, cho dù nhà có sập thì vẫn giữ được cái mạng. Nhưng có rất nhiều nhà rõ ràng là sập đúng lúc, nhưng người ở trong đó lại vô tư mỗi đêm, khi nguy hiểm tới thì ngay cả chạy cũng chạy không kịp.”

“Nào có nhiều căn nhà không an toàn như vậy chứ, hơn nữa, trước khi sập không thể nào một chút cũng không phát hiện được...”

“Cho nên nói đi nói lại, chờ đến khi nhiều người phát hiện ra thì nhà đã không thể ở nữa rồi, anh ta không còn lựa chọn nào khác. Lạm phát, tiền của anh ta không thể mua được một căn nhà tốt giống như vậy, mà mua một căn vừa nhỏ vừa rách nát thì anh ta lại không cam lòng, chỉ có thể ôm một chút mong đợi, hi vọng căn nhà chỉ là xuất hiện một vết nứt mà thôi, vẫn chưa đến mức sập. Ngược lại, những người có ý thức nguy cơ có lẽ lúc bước vào nhà cũng đã tự chuẩn bị cho mình căn nhà dự phòng khác rồi, dù lúc đầu không trả nổi tiền thì cũng có thể từ từ tích lũy trong quá trình tới làm chuyện này.”

“Theo như anh nói, vậy là nên đề xướng làm công chứng tài sản trước hôn nhân sao?”

“Không chỉ tài sản, gia thế bối cảnh nhân phẩm tính cách cũng phải hiểu rõ như lòng bàn tay.” Từ lão đại gõ gõ đầu tôi, “Cho nên anh nói em đó, đừng có vừa nhìn thấy soái ca đã bị câu mất hồn, ngay cả đi làm cũng không yên lòng.”

Tôi đột nhiên đỏ mặt, nhưng tuyệt đối không thể thừa nhận trước mặt người này!

“D tiên sinh:

Kỳ thật chúng ta có chung một quan điểm, tôi vốn tưởng chỉ cần có thể chấp nhận khuyết điểm của đối phương là có thể duy trì hạnh phúc lâu dài, nhưng lại quên mất tiền đề của nó là sự tin tưởng.

B, believe, tin tưởng, theo tôi đó là chuyện còn khó làm hơn cả chấp nhận.

Tuy mọi việc đã qua, nhưng chuyện của B tiểu thư vẫn hiện ra rõ ràng trong tâm trí tôi. Cô ấy là một sinh viên giỏi vừa tốt nghiệp đại học hệ Trung văn. Cô ấy nói chuyện cũ của mình có loại cảm giác tiếc hận mất tuổi thanh xuân, có lẽ là do tôi đa nghi, nhưng tôi còn nghe được chút tiếc nuối nhân nhật trong đó nữa.

B tiểu thư sinh ra tại thư hương thế gia, gia cảnh cũng không được tốt lắm, mà cả nhà còn có thói kiêu ngạo văn nhân. Trước đây B tiểu thư bị mẹ mình – một giáo sư vật lý cố ý hóa trang thành xấu xí, vừa vào học đã cho cô mang kính đen thật dày, tuyệt đối không cho cô mua váy, cô nói đùa rằng đây là vì phòng ngừa cô “trêu hoa ghẹo nguyệt” quá sớm, nhưng cách ăn mặc khiêm tốn này vẫn luôn theo cô đến năm cấp ba.

Cùng là nữ sinh, tôi có thể lý giải đại khái được cảm giác “người tài giỏi không được trọng dụng” đó, cho nên, là đàn ông, có lẽ anh có thể tưởng tượng được một tài nữ giới giang thường mặc quần áo mộc mạc, mang kính lại khoác một thân váy dài, tóc xõa vai, xinh đẹp xuất hiện trong bữa tiệc tốt

nghệ, hình ảnh rạng rỡ như phượng hoàng niết bàn khiến không biết bao nhiêu người kinh diễm đó là như thế nào.

Lần đầu tiếp xúc tình yêu nam nữ, B tiểu thư đã thích đội trường câu lạc bộ văn học trên cô ấy hai năm, có thể hấp dẫn cô chỉ có lời văn tình ý triền miên và thái độ như gần như xa của anh ta. Bọn họ cứ ái muội hai năm như vậy, đó là mối tình đầu của B tiểu thư, tuy hành động vẫn còn rụt rè nhưng con chữ lại thể hiện hoàn toàn sự ái mộ nóng bỏng của cô ấy. B tiểu thư nói, cô không biết cái gì gọi là phản bội, càng không đề phòng người ấy thay lòng đổi dạ, cho nên cô vẫn không tin đàn anh của mình có rất nhiều bạn gái cho đến khi cô chính mắt gặp được. B tiểu thư bị thương tổn sâu sắc, nhưng trong lòng cô ấy, tình yêu duy nhất chấp nhất đó vẫn không hề buông tay.

Nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, mẹ đột nhiên bị trúng gió, cha không thể xin nghỉ hưu sớm nên chỉ có thể từ chức ở nhà chăm sóc vợ. Gia đình vốn không dư dả nay lại càng túng quẫn. Diện mạo và dáng người của B tiểu thư rất tốt nhưng cô khinh thường không muốn dùng nó. Gia đình cùng quẫn, cô cần phải tự mình kiếm tiền sinh hoạt, nhưng tính tình của cô khiến cô phải loại bỏ rất nhiều lựa chọn nghề nghiệp, sau cùng cô đến một nhà hàng năm sao đánh đàn dương cầm.

Cũng là ở đó, cô đã gặp B tiên sinh.

Thời điểm đó, B tiểu thư có chút kinh nghiệm xã hội đã không còn là cô gái nhỏ thương xuân bi thu xem thơ tình nữa, trách nhiệm gia đình và tiếp xúc những thứ xa hoa quý giá trong công việc khiến cô không thể không bài xích cuộc sống vật chất ít ỏi. B tiên sinh là ông chủ một công ty, từng ly hôn, có con, đã qua tứ tuần nhưng tác phong vẫn còn nhanh nhẹn. Thế công anh ta theo đuổi B tiểu thư có thể nói là giống trống khua chiêng, đánh bước nào chắc bước ấy. Anh ta bị khí chất không nhiễm khói lửa nhân gian của B tiểu thư hấp dẫn. Nhưng B tiểu thư không biết anh có gì hấp dẫn cô, có lẽ là do cách anh ấy quản lý mọi việc, có lẽ là do những món trang sức trang nhã mà không tầm thường anh tỉ mỉ chọn lựa, có lẽ là do anh đứng cạnh kéo đàn violin làm nhạc đệm cho cô, có lẽ là do anh luôn xuất hiện vào những lúc cô bất lực nhất. Tóm lại, B tiên sinh đã sưởi ấm cho B tiểu thư trong khoảng thời gian ngắn, sau đó được B tiểu thư nhận nhận cầu hôn, cùng cô bước vào tình yêu mà họ luôn ao ước.

Nếu câu chuyện tiến hành đến đây thì sẽ là một kết thúc hoàn mỹ, nhưng thứ phá nát giấc mơ của B tiểu thư lại là một bản hiệp nghị tài sản trước hôn nhân. B tiểu thư mang tâm trạng cuồng loạn tiếp nhận, chỉ trong vòng ba ngày, hai mươi mấy năm thanh cao giam cầm cô đã sụp đổ, lại đúc lên tòa tường thành bảo hộ lòng mình một lần nữa. Trên thế giới này, chỉ có bản thân mình mới đáng tin, nên B tiểu thư tranh thêm nhiều tài sản vì mình, yên lặng lót đường cho tương lai của mình.

Có người nói với tôi, tình yêu tựa như một trận chiến dịch, không có chiến thuật mà chỉ liều mạng thì sẽ không chống đỡ được bao lâu đã tiêu hao hết lương thực, nếu muốn lấy được thắng lợi sau cùng, chỉ có biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Tôi kinh ngạc, đây không phải có ý đặt hai người yêu nhau ở hai mặt đối lập, trở thành kẻ địch của nhau sao?

Nghe thấy nghi hoặc của tôi, có người còn kinh ngạc hơn cả tôi: Không phải kẻ địch, chẳng lẽ là chiến hữu? Nếu là đối mặt với kẻ địch, thời khắc giữ vững cảnh giác thì chỉ cần lực lượng không kém quá xa là sẽ không binh bại như núi đổ. Nếu coi là đồng minh, vừa hơi thả lỏng đã bị người thừa dịp đánh vào, kết cục chính là quân lính tan rã, thất bại thảm hại.

Tôi không dám nói tình yêu và lòng tin của mình cuối cùng sẽ giữ lại vì người nào, càng không biết sẽ bảo vệ được bao lâu, nhưng ít ra tôi sẽ không tuyên bố từ hình nó ngay bây giờ, cho dù bị tổn thương thì đó cũng là đau đớn phải trải qua cuộc đời này.

Có người nói tôi ngây thơ, anh có cảm thấy thế không, D tiên sinh?

S tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

“Anh ấy chỉ mặc một bộ thể thao màu xám nhưng tôi vẫn có thể nhận ra anh ấy đầu tiên trong đám người.”

Page view, gửi đi.

Ngày nghỉ cuối tuần, tôi bị hai tên mặt người dạ thú kéo đến sân bóng làm ít công việc không có chút kỹ thuật nào là bung trà đổ nước, còn thường xuyên bị vài người lớn chế nhạo.

“Khó trách Tô tổng thù thân như ngọc nhiều năm như vậy, thì ra là kim ốc tàng kiều, chẳng lẽ chuyện tốt sắp đến nên hôm nay để cho người ta xuất hiện?”

Anh trai lấy cây vợt tennis quý giá vỗ lên đầu tôi một cái nhưng không thật sự chạm vào, trong mắt người khác lại thành ra thương hương tiếc ngọc, kỳ thực là do anh ấy đau lòng cây vợt mà thôi. “Kim ốc tàng kiều?” Anh liếc mắt khinh thường nhìn tôi, em là em ruột của anh đấy nhá. “Ừm, từ ngày con bé sinh ra đã bị giấu đi rồi...” Thấy tôi trừng anh, anh đột nhiên lấy vợt chọt vào mặt Từ Ân ngồi đối diện tôi, cười nói: “Nhưng mà là giấu giúp người này, ôi chao, có giấu được hay không?”

Từ Uyên bị đâm, giương mắt lên nhìn thẳng tôi, vẻ mặt như cười như không, tôi rõ ràng có một đồng lòng phản bác nhưng bỗng nhiên lại thấy chột dạ, nhanh chóng tránh đi nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Người này không phải ghét tôi muốn chết sao, mau nói câu gì đi chứ!

Những người khác dường như đã hiểu rõ bảy tám phần, lực chú ý chuyển sang hướng Từ Uyên đang uống nước: “Ồ, xem ra là thanh mai trúc mã của luật sư Từ...”

Thanh mai trúc mã!

Tôi lập tức ngồi thẳng lưng, dùng ánh mắt tỏ vẻ kháng nghị, Từ Uyên lại nhún nhún vai, bộ dạng chuyện không liên quan gì đến mình.

“Trước kia chúng tôi còn buồn bực...” Một ông chủ đầu hơi hỏi, nhìn có vẻ thành thật mở miệng: “Hai kim cương vương lão ngũ* các cậu đã một đồng tuổi mà ngay cả bạn gái tin đồn cũng không có, nếu không phải hôm nay tiểu Từ mang theo bạn gái, chúng tôi còn tưởng hai người là một đôi nữa cơ...”

(*Kim cương vương lão ngũ: Chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí

1. Có nhiều tiền, có sự nghiệp; kế thừa tài sản của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết vấn đề, tích cực tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, ẩn mình tránh thị phi của thế giới xung quanh.)

“Phụt - -” Chai nước cam trong tay nhoáng lên, hai giọt nước màu quả quýt sứt nửa rơi xuống quần thể thao màu trắng của tôi.

“Khụ - -” Tô Bác không biết là ho thật hay ho giả, nói chung là ho rất dữ dội.

Đương sự Từ Uyên và Tô Bác sau khi quỹ dị đối mắt nhìn nhau thì kéo dài giọng, “Aiz - -” một tiếng.

Cái gì? Bạn gái? Kể gì chịu chết chứ không chịu nhục, tôi thật sự nhìn không được nữa, muốn mở miệng thì Tô Bác bị liếc mắt cảnh cáo, tôi sợ tới mức chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi yên.

Không còn cách nào, anh trai là cha mà.

“Đây là em gái tôi, mới tốt nghiệp đại học ngành Luật không lâu, học văn bình thường, mới đi theo Từ Uyên một thời gian thôi.”

Sau đó chính là các loại công phu nể mặt, anh hỏi han tôi tôi thăm hỏi anh, anh khích lệ tôi tôi nịnh hót anh. Bọn họ tiếp tục tán gẫu chính sự, tôi chỉ việc ngồi một bên, ôm nước trái cây yên lặng hút, cái ly nước cam che khuất nửa mặt tôi, nhờ nó mà tôi có thể không kiêng nể gì nhìn lên D tiên sinh ở sân tennis kế bên.

Ánh mặt trời lúc mười giờ sáng rất nhạt, cũng không quá nóng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy D tiên sinh không mặc đồ công sở, cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy ngoài công ty. Tôi hẳn là nên cảm ơn ba mẹ đã cho tôi một đôi mắt tốt, có thể nhìn thấy D tiên sinh tóc và quần áo ẩm mồ hôi nhưng vẫn rất có hương vị.

Hóa ra anh cũng thích chơi tennis, hơn nữa còn đánh rất tốt, ngay cả Tô Bác cũng chưa hẳn là đối thủ của anh, càng khỏi nói đến tên Từ Uyên gà mờ kia. Năm đó, từ sau khi hai người lên trung học thì có duyên rất tốt với nữ sinh, Tô Bác vào đội bóng rổ, dù sao anh ấy cũng có cùng gen, cùng thân hình và diện mạo với tôi, nên được người thăm mướn là bình thường. Về phần Từ Uyên, ngoài mấy câu viết linh tinh buồn thảm gì đó, thật không hiểu vì sao nhiều người bị mù mắt cứ liên tiếp nhìn trộm anh ta như vậy.

“Phát gốc cái gì?” Lưng tôi bị đánh nhẹ một cái, tôi quay đầu nhìn Từ Uyên đang cầm vợt tennis, tay kia đưa một cây vợt khác cho tôi: “Đi, anh đánh với em một ván.”

“Không đi.” Đùa, tôi căn bản không biết đánh được không, huống chi lỡ như bị D tiên sinh nhìn thấy thì làm sao bây giờ. Đoàn người Tô Bác đã kéo ra sân của họ, đánh đến khí thế ngất trời, khu nghỉ ngơi này chỉ còn lại tôi và Từ Uyên, anh bắt đầu lôi kéo tôi, tôi liều mạng lắc đầu: “Không đi không đi không đi, chết cũng không đi!”

“Em không chịu vận động sẽ bị mập đó biết không!”

“Mập thì mập... Mắc mớ gì đến anh chứ!” Tôi sống chết ôm ghế, không chịu buông tay.

“Đương nhiên là có, em bị mập biến dạng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của văn phòng luật chúng ta, bây giờ giá thị trường của em kém như vậy, ngay cả sắc tướng cũng không có thì em còn lại cái gì, còn giá trị gì để anh lợi dụng nữa?”

“Ồn ào quá! Em nói không là không, xấu thì sao, có bản lĩnh thì anh đuổi việc em đi!”

“Anh là vì muốn tốt cho em, ngoại tri thức ngồi cả ngày như em bệnh tật đầy người, cao huyết áp cao máu tăng đường huyết, còn có bệnh đau cổ đau thắt lưng tắc máu tĩnh mạch, viêm xương khớp, trầm cảm, rối loạn chức năng tình dục, táo bón, trĩ, sẽ chết rất sớm...”

“Em có chết cũng không đi!” Tôi sắp bị tha đi rồi, tên kia hoàn toàn không quan tâm sự phản kháng của tôi mà dùng sức lôi tôi đi.

Tôi bị chọc giận, hung hăng cắn lên tay anh ta.

“Tô Văn Hạnh!” Anh cũng bị tôi chọc giận, nhìn dấu răng bị tôi cắn trên tay, anh vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng vẫn không quên uy hiếp: “Coi chừng anh gọi anh trai em tới trừng trị em!”

Tôi khinh bỉ: “Từ Uân, anh có tiền đồ chút đi được không, anh là học sinh tiểu học hay sao mà còn mách lẻo. Em nói cho anh biết, cái chiêu anh dùng mười mấy năm này từ giờ trở đi vô dụng rồi! Xin anh quay về nghĩ chiêu khác tàn khốc hơn rồi hãy tới uy hiếp em đi!”

“Tàn khốc hơn?” Từ Uân có chút dăm chiêu, ba giây sau, cánh tay có dấu răng nhàn nhạt kia của anh vẫn túm chặt tôi, hung tợn nhìn chăm chăm tôi, khiến tóc gáy tôi dựng đứng, nhưng ánh mắt anh đột nhiên trở nên nhu hòa đi nhiều, chẳng qua giọng nói không giống đang đùa: “Em còn làm ồn nữa, có tin anh cười em luôn không?”

“A!” Người này lại trực tiếp phóng chiêu, Độc Cô Cửu Kiếm gì đều tung ra, tay không tác sát như tôi làm sao tiếp đây, quá vô si! Đập trúng tử huyệt của tôi, tôi sắp không thở được nữa rồi!

Cuối cùng, tôi lấy lý do sợ nắng để đội mũ đủ che khuất mặt, đi theo Từ Uân ra sân bóng. Tôi không đánh, chỉ đứng làm cột trụ, nhưng anh ta không chế nhạo tôi khiến tôi rất kinh ngạc, anh còn dạy tôi cách đánh bóng tennis.

“Em thật đúng là một chút cũng không được!” Sau vài lần phát bóng, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn quả bóng bay xa tít tắp. Từ Uân nâng đầu nhìn sang bên kia, “Em xem anh em, rồi nhìn lại em đi...”

“Thế nào?” Tôi vừa hỏi liền hối hận, đáng chết, đây không phải cho anh cơ hội nói tiếp sao.

Anh ngắt mũi tôi: “Đáng xấu hổ! Anh cảm thấy xấu hổ vì bộ dạng của em thay anh trai em!”

“Anh...” Tôi đảo mắt, đột nhiên hiểu ra, “Ha, em nói anh thế nào lại không vào sân với anh trai em mà ở đây giúp em, em thiếu chút quên mất kỹ thuật đánh tennis của anh cũng xoàng xĩnh thôi, chẳng qua chỉ hơn em một chút, một chút chút thôi.”

Tôi lấy ngón tay thể hiện cái một chút chút đó, giờ đến trước mặt anh ta, thờ dài một hơi.

“Một chút cũng đủ làm thầy em rồi.” Nói xong anh bước ra sau lưng tôi, trực tiếp vòng tay qua người tôi, làm tôi sợ hết hồn.

“Sao vậy, bị ngã?” Tôi lấy khuỷu tay đẩy anh, không cho anh tới gần.

“Dạy em cách cầm vợt! Hầy, anh nói em học chứng rối loạn hoang tưởng ở đâu ra vậy?”

Tôi vừa định đập anh một cước thì đột nhiên nhìn thấy một đôi giày thể thao màu trắng xuất hiện.

“Từ Uân, thật khéo.”

Tôi không ngẩng đầu, chỉ nghe giọng nói ôn nhuận đó đã thấy thoải mái, ánh mặt trời chiếu sau lưng anh, bóng đen thật dài của anh phủ xuống người tôi.

“Đỉnh Tự?” Từ Uân vẫn còn biết điều nói lòng cánh tay bóp chặt tôi ra, bắt tay với người trước mặt, “Nhìn anh có vẻ như vừa vận động xong.”

Bọn họ còn đang khách khí nói chuyện thì tôi đã sắp choáng váng. Trời ạ, D tiên sinh đứng trước mặt tôi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, tôi lại mang bộ dáng thế này bản thủ này gặp mặt anh chính thức lần đầu tiên, không thể nào!

“Đây là...” Từ Uân đang muốn giới thiệu tôi thì tôi đã đề thấp vành nón, cướp lời nói: “Tôi là bạn của anh ấy, thật ngại quá, các anh nói chuyện đi, thứ lỗi tôi không tiếp được.”

Tôi trấn định xoay người sang chỗ khác, mắt tự nhiên chạy trốn chết bỏ đi. Tôi biết, mặt tôi rất đỏ, tim đập rất nhanh, tầm mắt mơ hồ không rõ ràng, đầu óc rối loạn thành một đống. Tôi không dám ngẩng đầu, sợ vẻ xấu xí và lúng túng để lại ấn tượng sâu sắc cho D tiên sinh. Tôi biết Từ Uân đang chơi bóng cùng D tiên sinh, tôi lén lút ngẩng đầu nhìn động tác thoăn thoắt mơ hồ của anh ấy, mỗi lần đều không vượt quá hai giây đã lại vội vàng cúi thấp xuống.

Buồn ngủ quá buồn ngủ quá, đột nhiên rất muốn ngủ một giấc...

Tiếng chuông dồn dập đánh thức tôi, điện thoại hiện tên Từ Uân, tôi nhét di động vào trong chăn, rốt cuộc cũng thanh tịnh.

Không đúng, chán? Sao lại có chán?

Căn phòng tối đen, nếu đây là phòng tôi, vậy công tắc hẳn là ở đây...

Đèn sáng, may quá may quá, là phòng mình, nhưng không phải tôi đang ở sân bóng sao? Sao bây giờ lại ở nhà?

Chứng lắm cảm lại tái phát, tôi vỗ vỗ đầu, lật tung trí nhớ, may mà không có chuyện khác người nào, tôi chỉ là rời khỏi sân bóng một cách khó hiểu, sau đó mất kiểm chế chạy đến cửa hàng mua một đồng vảy, sau đó về nhà ngã xuống giường ngủ cả buổi chiều.

Điện thoại lại vang, tôi không nhận, lại vang, tôi chỉ có thể lấy di động ra khỏi chăn, “Anh có yên đi hay không...”

“A Hạnh.” Giọng nói bên kia có chút cứng rắn, tôi hút một ngụm khí, đành phải yếu ớt thăm dò: “Anh hai?”

“Bỏ đi không nói tiếng nào, điện thoại không nhận, lớn như vậy còn làm anh lo lắng, em giỏi lắm”

“Em không thoải mái thôi...” Tôi tự biết mình đuối lý, chỉ có thể nghĩ cách bù lại, “Về nhà là lập tức ngủ, ngủ tới bây giờ.”

“Không thoải mái?” Dù sao cũng là anh em, giọng nói của anh lập tức mềm xuống: “Anh đưa em đi gặp bác sĩ.”

“Không cần không cần, ngủ một giấc là được rồi.” Tôi muốn làm anh tin nên cố ý dùng giọng yếu ớt không có sức sống, sau đó ngằm trộm nghe anh nói với người bên cạnh: “Con bé không sao,” rồi lại tiếp tục giáo dục tôi một tràng, cuối cùng bảo tôi ra ngoài ăn cơm.

Tôi vừa nghe giáo huấn vừa thuận tay bật máy tính, mở hòm thư, thông báo một thư mới chưa đọc chọc lòng tôi ngứa ngáy, “Anh hai, em ăn rồi, bây giờ em hơi mệt, không muốn ra ngoài.”

Anh trai tôi lại quay qua nói với người khác: “Con bé không muốn đến.” Sau đó tôi nghe giọng Từ Uân ở đầu bên kia: “Tôi đi đón cô ấy.”

“Không cần không cần không cần! Anh hai, hôm nay em thật sự không muốn ra khỏi cửa, một đám người lớn các anh đi ăn không cần gọi em, tha cho em đi, ngày mai em mời anh ăn cơm thành công được không?”

Cúp điện thoại, tôi choàng một chiếc khăn lên cổ, bỏ ly sữa vào lò vi sóng khoảng nửa phút, cầm ly khăn cấp ngồi trước máy tính.

“S tiểu thư:

Việc hướng tới tình yêu tốt đẹp, giữ lại sự tin tưởng với thế giới này dưới đáy lòng, tôi không thấy là ngây thơ, mà ngược lại, tôi thấy đó là một tầng cảnh giới rất cao sau khi thoát khỏi trói buộc thế tục.

Cô muốn thoải luận đề tài về sự tin tưởng, nói đến chuyện cũ về hiệp nghị tài sản trước hôn nhân, vậy tôi sẽ kể cho cô nghe một chuyện về hiệp nghị trung thành sau hôn nhân vậy.

B tiểu thư và B tiên sinh ở cùng nhau lúc còn đại học, sau khi tốt nghiệp cùng ở chung một thành phố, lấy chứng nhận kết hôn. Buồn cười là, đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt bạn học lại cùng lúc nhận thư trúng tuyển của đại học nước ngoài. B tiên sinh muốn đi Đức, B tiểu thư muốn đến Mỹ, hơn nữa thời gian xuất phát đều là hai tháng sau. Tất cả mọi người đều chờ cảnh tượng lúng túng đó, nhưng không ngờ bọn họ không tranh cãi rồi chia tay như mong muốn của người khác mà vẫn duy trì quan hệ yêu đương hài hòa như trước. B tiểu thư nói với B tiên sinh, cô hoàn toàn không ôm hi vọng với thư xin du học của mình nên cảm thấy không cần phải nói. B tiên sinh giải thích là anh ấy chỉ xin chung với người bạn cùng phòng, không ngờ lại được thông qua.

Ngần dặm trùng dương, trong vòng hai năm bọn họ không thể gặp mặt nhau lần nào vì thời gian sai lệch, ngay cả nói chuyện video cũng ít đến thăm thương. Weibo của B tiên sinh thường xuyên xuất hiện ảnh chụp chung với những cô gái khác nhau, anh ấy nói với B tiểu thư đây là thực hành xã hội, quyền tiền trên đường lớn, phải chụp ảnh cùng với những đến đến đóng góp. B tiểu thư nói tốt, còn có thể cùng anh ấy nhận xét cô gái đó hấp dẫn bao nhiêu. Mà B tiểu thư giải thích khi chụp ảnh với những chàng trai thế này, bọn họ chung một câu lạc bộ, bất kể là làm thí nghiệm hay làm công ích thì đều hoàn thành cùng nhau. B tiên sinh cổ vũ cô ấy làm chuyện mà cô ấy muốn làm, đừng để lại tiếc nuối cho tuổi thanh xuân.

Bọn họ không đề cập đến việc về nước sau khi tốt nghiệp, càng không nhắc đến đề tài mẫn cảm như kết hôn. Chẳng qua nhiều chuyện đã được số mệnh định sẵn, bọn họ về nước cùng thời gian, lại còn là ngày kỷ niệm thành lập trường, trở thành người cuối cùng trong đám bạn học biết đối phương đã về nước làm việc.

Tối hôm đó bọn họ uống nhiều, ở cùng phòng, ngày hôm sau tỉnh lại, B tiểu thư yên lặng rời đi, B tiên sinh cũng không giữ cô lại.

Ngay lúc mọi người đoán không ra cặp đôi IQ cao này sẽ mỗi người mỗi ngã hay là chơi trò mập mờ thì, bọn họ kết hôn. Sau khi kết hôn, hai bên ký kết một phần hiệp nghị trung thành, ước định nếu bên nào tổn hại đến tài sản chung của vợ chồng ở bên ngoài thì phải thêm vào năm mươi vạn, nếu sự tình nghiêm trọng đến mức ly hôn, thì người đó còn phải dọn ra khỏi nhà.

Kỷ thực bạn bè của bọn họ đều biết, tuy nhìn qua tình cảm của họ rất tốt, nhưng B tiên sinh có rất nhiều tình nhân, mà B tiểu thư, phàm là đi công tác thì tình một đêm cũng là đương nhiên. Có người cảm thấy bọn họ ngốc, luôn là người cuối cùng biết chân tướng, nhưng cũng có người thấy tình cảm của bọn họ mang tính thương nghiệp cao, chỉ có như vậy mới duy trì được cuộc sống mà họ muốn.

Cuối cùng bọn họ vẫn ly hôn, lúc B tiểu thư đang ở nhà hiền lành làm cơm tất niên cho mọi người thì hai tình nhân của B tiên sinh mang con tìm đến, khi các trưởng bối còn trầm mặc, B tiểu thư đã yên lặng lấy hiệp nghị trung thành, yêu cầu B tiên sinh dọn ra khỏi nhà.

Tôi nghĩ, kết cục của câu chuyện này đã không còn quan trọng nữa, một tờ hiệp nghị trung thành cũng không thể khiến người ta trung thành. Cô nói điều

kiện tiên quyết của tình yêu là tin tưởng, tôi lại cảm thấy, chỉ khi đã yêu mới có thể không kháng cự được mà tin tưởng người đó.

Giữa người với người, nhìn như là liên hệ cắt không đứt, kỳ thực mỗi người đều là một cá nhân cô độc, thiếu tình yêu bao dung sẽ khiến người ta không có cảm giác an toàn, chỉ có thể dùng các phương thức tào bạo, mâu thuẫn, phóng túng để hoài nghi những khủng hoảng có thể xảy ra. Ai cũng đòi hỏi một lớp giáp nhìn như rất mạnh, mà mục đích nguy trang chỉ có một, chính là bảo vệ bản thân mình.

S tiểu thư, khi bản chất ích kỷ của con người bắt đầu thẩm thấu đến mọi lĩnh vực thì cũng là lúc sự tin tưởng dần dần rút đi, hi vọng cô sẽ luôn giữ được phần chân thành này trong lòng mình, đó chính là tài phú của cô. Tin tôi đi, đây không phải ngây thơ, bởi vì tôi cũng sẽ như vậy.

D tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Ồ văn phòng luật đã quen chưa?" Tô Bác ngồi đối diện tôi, thuần thục cắt bớt tết ra thành bảy phần, ngày hôm qua tôi thả bỏ câu của anh, phải bởi thường, tôi phải mời anh đi ăn cơm Tây ở nhà hàng xoay tròn năm sao, bây giờ anh vừa ăn vừa khen đầu bếp làm thịt bò vừa miệng, vừa bỏ vào miệng là tan, lau chùi miệng rồi cười hỏi tôi, "Thằng nhãi Từ Uân này có ăn hiệp em không."

Tôi đang suy nghĩ xem đồ ngọt bằng bơ làm sao để chuyển sang màu tím, đột nhiên cảm thấy cơ hội đâm thọc đã tới rồi, thù này không báo không phải là nữ tử, đương nhiên là anh ta ăn hiệp tôi rồi, "Anh - -", tôi dụi mắt, "Anh ta đâu phải chỉ ăn hiệp em thôi đâu, anh ta hoàn toàn không xem lời dặn dò của anh ra gì cả, thường xuyên tăng ca không nói, anh nhìn bữa tiệc này xem, sẽ tiêu hết một tháng tiền lương của em đấy, văn phòng luật có ba người, việc nào tồn thế lực đều do em làm cả, người ta nói sai đàn ông như súc vật, còn em đây í à, súc vật cũng không bằng, hành vi của anh ta thật đúng là làm người ta giận sôi mà... Nhưng em không quyền không thể, không thể chống lại được..."

Tô Bác liếc mắt, đưa mắt đánh giá tôi, xem thử tôi có lưu luyến hay không, "Đã không thích nơi này, vậy thì theo anh về đi."

"Không - -" tôi từ chối rất chính nghĩa, "Không thể biết khó mà lui như vậy được, anh ta đối với em càng nghiêm khắc, em lại càng phải mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn, đợi đến khi em đủ lòng đủ cánh rồi, ngày đó nhất định em sẽ không nể tình mà đá văng anh ta luôn."

"Ừ, rồi sau đó?" Tô Bác chậm rãi cắt bớt tết, cố nhịn để không cười ra tiếng.

Tôi biết anh ấy muốn đáp án gì, phía trước là tiền tài, không thể không cúi đầu, "Sau đó, em sẽ đến công ty giúp anh..." Tiếng nói của tôi yếu ớt như ruồi muỗi kêu, không hề lo lắng, tôi nghe đối diện có tiếng cười lạnh, tự biết một chiêu này đã bị nhìn thấu, đành phải xuất tuyệt chiêu, chơi xấu: "Anh à - - Từ Uân đúng là rất keo kiệt, một tháng cho em ít tiền như vậy, ngay cả tư cách nộp thuế em cũng không có, dạo này, không những không trả tiền còn tàn nhẫn ngược đãi em nữa!"

"Em thiếu tiền? Thế cho em xài có lẽ là mớ meo cả rồi." Tô Bác quơ quơ ly rượu nho, "Em có cốt khí như vậy, thu nhập bên anh cao hơn bên này rất nhiều, em có chịu tới không?"

"Ồi - -" Tôi dùng nĩa đâm vào salad trong đĩa, tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Sao nói qua nói lại lại vòng vèo về đây vậy, bây giờ em vẫn chưa có gì cả, người khác sẽ nghĩ rằng em bám vào quan hệ với anh mất, em không muốn như vậy đâu."

"Anh thấy em ở đây cũng chẳng học được gì."

"Có có, mỗi ngày em đều có tiến bộ cả đấy, hơn nữa em thích pháp luật, em không thích tài chính, em vừa thấy mấy chữ số đã đau đầu rồi." Tôi nhắc người, hôn lên tay anh, "Anh, em biết anh đối với em tốt nhất, anh cũng biết, em không nỡ bỏ nơi này, mà nơi này cũng cần em."

Thấy tâm trạng Tô Bác không tệ, tôi lại thử một chút: "Anh, lần này khi nào thì anh đi?"

"Ngày mai."

"Ồ, vậy ngày mai chúng ta có cần..."

"Anh bẽ bộn nhiều việc, không cần đâu." Đúng là anh đã đoán được ý đồ của tôi rồi, cũng trực tiếp từ chối, tôi thờ dãi trong lòng, nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn không thể giải thoát, thực ra chuyện này, chẳng như anh ấy nghĩ, nhưng muốn mở chuồng phải tìm người treo chuồng, tôi có nói nhiều cũng vô dụng mà thôi, hi vọng một ngày nào đó anh có thể nghĩ thông suốt, tóm lại, cũng là cha con.

Trở lại văn phòng luật, vị trí trước bàn trống không, trên bàn làm việc của tôi đã dọn một đồng tài liệu, Từ Uân ở văn phòng, hai chân vắt chéo đặt trên bàn gọi điện thoại, cười đến run rẩy cả người, thấy tôi về, nói hai ba câu rồi kết thúc cuộc trò chuyện, bảo tôi đi vào.

"Em..."

Không đợi anh mở miệng, tôi đã nói trước: "Em là đi ăn với anh em, không tính là bỏ bê công việc, không cho anh trừ tiền của em."

Khóe miệng Từ Uân rụt rụt, từ từ mở miệng: "Anh..."

"Em biết, anh đang nói chuyện với khách hàng, liếc mắt đưa tình là kỹ xảo anh dùng trước sau như một, em sẽ không lấy anh ra làm trò hề cho người khác biết đâu, lại càng không xấu xa đến mức chụp lại, điểm ấy anh hãy tuyệt đối yên tâm đi." Tôi cũng không biết là như thế nào nữa, tự dưng buồn bực ở đâu không chừng xuất hiện.

"..." Lúc này nửa mặt bên trái của Từ Uân kéo lên, không hề phát ra tiếng, anh không nói chuyện, tôi cũng không có tâm trạng nói chuyện, nên cứ như vậy mà trừng nhau, Từ Uân vất vả tranh thủ lúc tôi ngáp, bắt đầu gỡ gạc: "Sao ngày hôm qua em lại làm như vậy, không nói tiếng nào đã bỏ đi, tìm em tìm cả nửa ngày, gấp muốn chết em có biết không..." Thấy tôi phục hồi tinh thần lại tỉnh mở miệng, Từ Uân đưa tay ra hiệu tôi im lặng, còn bản thân thì tiếp tục vội vàng nói: "Trong người không thoải mái bảo đưa em đi bác sĩ thì bảo không cần, ngộ nhờ em bị bệnh thật thì làm thế nào, cơm chiều cũng không ăn, em cho em là tiền sao, muốn chết thì đừng chọn chết trong thời gian làm việc, cũng đừng chọn chết trên đường lúc tan tầm chứ, em thừa biết là anh không có tiền để bồi thường cho em..."

"Em..." Tôi không chen được một chữ.

"Anh thấy em dạo này sống quá thoải mái, anh em cũng không quản em được, từ nay anh sẽ cầm tay chỉ việc cho em, trên bàn của em là một vụ tố tụng tập thể, 108 hộ gia đình kiện một công ty đã quá hạn giao nhà, mỗi một hộ tố tụng đều không giống nhau, ngày mai em đi pháp viện phân 108 đơn kiện, viết ra cho anh mau chóng lập án, còn nữa, từ hôm nay trở đi Tiểu Hoàng từ chức, vậy tạm thời công việc em cùng làm đi..."

Anh nói xong, lướt như bay qua người tôi, chờ tôi từ từ nhắm nuốt lời anh nói, mới giật mình thấy bản thân đã nhảy vào một cái hố vĩ đại, "Này, Từ Uân anh khinh người quá đáng, anh đừng cho là em không dám từ chức nhé!"

"Anh em vừa gọi điện bảo em không chịu trở về, xem ra là em có tình cảm với anh đây." Giọng nói của Từ Uân truyền qua tấm kính thủy tinh, "Này, điện thoại vang, công việc tạm thời là nghe điện thoại, mau mau mau!"

"Từ - - Uân - -"

Chịu ảnh hưởng của Tô Bác, tôi cũng rất liều mạng, lúc còn đi học tôi là trùm học, đi làm đến bây giờ, Từ Uân không bôi được khuyết điểm nào của tôi. Chờ tôi phân 108 đơn kiện này đóng dấu xong, phân biệt để vào 108 túi hồ sơ, dấu mộc của tôi cũng nóng lên.

Phòng luật của chúng tôi ở lầu 10, ngoài cửa sổ mọi nhà đã lên đèn, nhìn thời gian, tôi mới biết được mình đã ngồi trước máy vi tính tám giờ liền. Lúc bận rộn không biết mệt là gì, đợi đến khi dừng lại, mới cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Văn phòng Từ Uân vẫn còn sáng đèn, không có ai bên trong, tôi đến toilet rửa mặt, khi trở lại văn phòng luật, trên bàn có thêm hai phần cơm.

"Sao em lại quay lại vậy!" Giọng nói của Từ Uân vang lên sau lưng tôi, làm tôi giật cả mình, anh xách gói to lên đi về phía văn phòng của anh, "Còn tưởng em đi rồi, vậy là anh có thể ăn cả hai phần."

Tôi thất thần tại chỗ, anh cũng ở lại tăng ca? Còn ra ngoài mua bữa tối?

"Đứng ngốc đó làm gì? Vào ăn cơm đi!" Từ Uân đã dọn bàn trà sạch sẽ, lấy sáu phần thức ăn ra, hai mặn hai chay, món ăn nhìn qua cũng không tệ.

"Ai muốn cùng ăn với anh chứ, em ăn ở ngoài." Nói xong tôi tới bụng phần cơm, Từ Uân ấn tôi xuống sofa, còn bản thân thì đi đóng cửa lại.

"Này, anh muốn làm gì?" Tôi theo bản năng nhảy lên, "Nửa đêm cô nam quả nữ, em có Taekwondo đấy."

Từ Uân liếc tôi một cái, cầm lấy điều khiển từ xa mở điều hòa, "Anh chỉ muốn yên tĩnh một lúc mà thôi."

Tôi thấy chồng tài liệu trên bàn anh cao hơn tôi rất nhiều, hỏi anh là cái gì.

"Em viết đơn kiện, anh làm tài liệu chứng cứ, ai bảo hiệu suất công việc của em thấp như vậy, loại công việc không hề có chút kỹ thuật này cũng phải để anh tự mình ra tay."

"Anh đúng là..." Tôi dừng lại không nói, và vài miếng cơm.

"Mau ăn, mau ăn đi, ăn xong còn phải bỏ tài liệu vào túi văn kiện nữa đấy."

Chờ tôi làm xong mọi chuyện về nhà, đã là hơn mười một giờ, tắm rửa xong ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nổi, thậm chí tôi hoài nghi bản thân vừa tắm vừa ngủ gật. Ngay lúc cơ thể của tôi chạm vào tấm nệm, đột nhiên bắn dậy.

Vẫn chưa hồi âm cho D tiên sinh.

"D tiên sinh:

Cám ơn khẳng định của anh, cũng cảm ơn anh đã cùng tôi chia sẻ vài chuyện xưa, tôi vốn nghĩ rằng đề tài trọng tâm về tình yêu sẽ rất khó nói chuyện,

không ngờ đây đã là lá thư thứ năm của chúng ta, dựa theo trình tự, nên đến, courage, dũng khí.

Lần đầu tiên nghe bài “Dừng khở” của Lương Tinh Như là lúc trung học, lần đầu tiên xem MV tôi không hiểu lắm, phải xem lại mới hiểu được, là chuyện xưa của một ông chú với một bé Lolita, chính xác mà nói thì, là một thiếu nữ vị thành niên mờ ám với một người đàn ông đã kết hôn. Bây giờ xem lại chuyện xưa này, không thể ca ngợi "Dừng khở" của cô bé đó được, người đó sẽ bị cả xã hội lên án. Ngẫm lại cũng mắc cười, đôi một góc độ khác, dừng khở vì yêu mà theo đuổi sẽ khiến cho người ta càng thêm căm hận hành vi của tiểu tam.

Hôm nay tôi muốn nói đến chuyện xưa của Tiểu thư C, tôi đã từng cân nhắc mãi, vẫn là nói chuyện xưa dừng cảm của cô ấy ra.

Tiểu thư C là bạn đại học giường trên của tôi, là người đầu tiên tôi quen sau khi bước vào cánh cổng đại học. Tướng mạo của cô ấy cũng bình thường, đáng người phổ thông, cũng không có tài hoa gì nổi bật, cũng không có gia cảnh chói lóa, tính cách không dịu dàng cũng không nóng nảy, nói chuyện rất nhỏ nhẹ, lúc cô ấy nói với tôi cô ấy thích D tiên sinh, tôi khiếp sợ. Bởi vì bất kể gia thế, tài hoa hay là năng lực, tiên sinh D đều là số một số hai, hơn nữa anh ấy còn có một người bạn gái, bộ dáng xinh đẹp, thành tích nổi trội, đàn một khúc《Kanon》kéo violon như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, mấu chốt chính là, tình cảm của bọn họ rất tốt.

Tiểu thư C làm người ta bội phục chính là nghị lực của cô ấy, mỗi ngày cô ấy đều kiên trì tập chạy bộ. Cô ấy gia nhập đoàn xã hội của tiên sinh D, tham gia tất cả hoạt động của xã đoàn tổ chức, không ai biết cô ấy thích anh.

Đại học năm 3, nghỉ hè năm ấy bọn họ đến vùng núi Quý Châu để dạy học, người bạn gái của tiên sinh D ở đây hai ngày không chịu đựng được điều kiện kham khổ ở đó, đã mua vé máy bay bay về, tiểu thư C vất vả tranh thủ cơ hội này, ở suốt một tháng trong núi cùng với tiên sinh D.

Một tháng này, mỗi ngày tiểu thư C đều làm bữa sáng cho năm người trong đội, quét dọn sân nhà nông đã cho bọn họ ở, cùng lên núi hái hoa quả tươi mới với nông hộ cho mọi người, ở trường học dạy đám trẻ cũng cố gắng biểu hiện, cô ấy không có sở trường gì đặc biệt để lấy ra, chỉ có khuôn mặt luôn tươi cười, cẩn thận quan tâm đến bọn nhỏ, còn những đội viên khác của tiểu thư C luôn ngồi bên trong điều hòa.

Thời gian một tháng nói dài không dài bao ngắn không ngắn, nhà nông dân khen tiểu thư C chăm chỉ không dứt miệng, bọn nhỏ lưu luyến không muốn rời tiểu thư C, cùng đồng hành với tiểu thư C còn có hai nam sinh nữa, hai người đều nhìn tiểu thư C có diện mạo xấu xí với cặp mắt khác xưa, chỉ riêng tiên sinh D, sau khi về trường học, cũng không vì thế mà ân cần hỏi thăm thêm một tiếng, thậm chí lúc đang họp anh ta cũng không liếc nhìn một cái, tình cảm của anh ấy với bạn gái cảm tình vẫn tốt như trước, là một người đứng xem, tôi không thấy được cơ hội cho tiểu thư C ở đâu ra. Mà đồng thời bên người tiểu thư C bắt đầu xuất hiện người theo đuổi, tôi đã từng trò chuyện với cô ấy trong đêm tối, tôi nói tình yêu trong tưởng tượng luôn đẹp hơn thực tế, người ta thường thích những thứ mình không chiếm được, vì thế mà lỡ mất thứ mình có trong tay.

Tiểu thư C nói, S, có rất nhiều thứ lỡ mất, chỉ vì không kiên trì, không nỗ lực, không giữ lấy, mà chúng ta cứ lấy số mệnh làm cơ cho bản thân mình.

Tôi nói, nếu tôi là bạn gái anh ta, sẽ cảm thấy sự xuất hiện của cô ấy rất đột ngột, mà cô ấy cũng rất khó thắng lợi, bởi vì bọn họ đã cùng nhau trưởng thành nên tình yêu cũng sâu nặng hơn.

Tiểu thư C nhìn lên bầu trời ngốc nghếch cười, cô ấy nói, S, nếu không có thiêu thân dũng cảm lao đầu vào lửa, thì sẽ không có ai la hét muốn hướng tới ánh mặt trời.

Sau đó, tôi bận rộn ứng phó với những cuộc thi, cơ hội trò chuyện với tiểu thư C cũng ít đi, chỉ biết là tiên sinh D tranh cãi âm ỉ với bạn gái anh ta một trận, rồi sau đó bạn gái anh ta ra nước ngoài, đợi đến lúc sắp tốt nghiệp, tôi mới nghe tin tiên sinh D vứt gần 500 công ty lớn, đến vùng núi dạy hai năm.

Chờ tôi xử lý các việc vặt trên tay, đã lỡ mất cơ hội ăn bữa cơm chia tay với mọi người, mà tôi cũng không thể nói lời tạm biệt với tiểu thư C.

Cô ấy bỏ qua đơn vị công tác mà gia đình đã chuẩn bị, cũng bỏ qua điều kiện không tệ của người theo đuổi, ngay ngày hôm sau tiên sinh D xuất phát, mua vé, vội vàng đi theo.

Không ai nghĩ tới, mọi chuyện sẽ phát triển như thế này, bao gồm cả tôi ở bên trong.

Một tuần trước, tiểu thư C gửi cho tôi một bức thư được gửi từ Đông Nam Quý Châu, khi mở ra nhìn thấy một tấm bưu thiếp, tiểu thư C ở Miêu trại trông rất đẹp, bên trái tấm bưu thiếp cô ấy có ghi cho tôi một câu: Yêu thì không sợ đường xá xa xôi, không sợ ánh sáng trời tối, chỉ cần đủ dũng cảm.

Đứng trước tình yêu, ai cũng không nghĩ mình sẽ yêu người đó sâu đậm đến vậy, tôi hi vọng bản thân cũng có thể giống tiểu thư C vậy, dũng cảm mà đối diện với trái tim mình, như trong lời các bài xướng, chẳng sợ đám đông chật chội, chẳng sợ chân trời góc biển, đã quyết định thì không cần quan tâm tới những lời đồn nhảm.

Tay tôi bị trượt, phong thư rơi xuống đất, một tấm ảnh chung nhanh chóng bị rơi xuống, trên ảnh chụp tiểu thư C và tiên sinh D đang đứng giữa một mảng hoa hướng dương thật lớn, mặt hướng về phía mặt trời, cười vô cùng rạng rỡ.

S tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện tôi đã nằm trước máy tính ngủ cả đêm.

“Tôi qua em lại đi lêu lổng ở đâu rồi hả?” Từ Uân nhìn chăm chăm cặp mắt thâm quầng của tôi, chất vấn.

Tôi đẩy anh ra, “Ngay cả chuyện này anh cũng muốn quản, anh còn phiền hơn anh trai em nữa.” Đợi anh ngừng xe lại, tôi ở ngăn hộp trong xe, thờ dài nhìn hai tập văn kiện, “Từ Uân, đời trước có phải em thiếu anh hay là nhà em thiếu anh không... Một ngày nào đó em nhất định phải vạch trần bộ mặt đê tiện lòng dạ hiểm độc của anh. Anh không còn áp bức công nhân nữa, mà là ngược-đãi-trần-trụi.”

Từ Uân giả vờ ra vẻ vô tội: “Đừng quên chúng ta là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn đó.” (*Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: Có vinh thì cùng vinh, có tổn hại thì cùng tổn hại)

“Đừng đừng đừng, lúc anh vinh em tuyệt đối sẽ không bám cành cao, lúc anh tổn cũng xin nhờ anh đừng kéo theo em xuống nước. Chúng ta không cùng đường, trời biết nhất định sợi dây này đã nối sai người rồi, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ phân rõ giới hạn thôi.”

“Phi...” Từ Uân hoàn toàn không để ý đến lời tuyên ngôn của tôi, anh ném một xấp văn kiện lên tay tôi, thiếu chút nữa làm tôi ngã quỵ, “Anh trai em đi rồi? Hừm, em thật sự không chịu theo anh em trở về sao? Đó là Hợp chủng quốc Hoa Kỳ nha, USA nha, không còn gì tốt hơn, bình thường ai cũng sẽ chọn qua bên đó nhưng em lại khác người không đi, anh sẽ hiểu lắm đó.”

Tôi mặc kệ anh ta, thuận miệng hỏi: “Hiểu lắm cái gì?”

“Hiểu lắm là vì em thích anh, ngưỡng mộ anh, yêu thương anh, luyến tiếc anh nên mới không chịu rời khỏi anh.” Anh vừa dứt lời, túi da trên tay tui đã rào rào rơi đầy đất.

“Không phải chứ, thật sự bị anh nói trúng rồi sao? Em đừng như vậy, anh vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý nhận lời thổ lộ của em, em phải để anh chuẩn bị cảm xúc đã. Thật là khó xử, từ chối em thì quá không để ý đến tình nghĩa nhiều năm, khiến cô gái như em mất mặt, nhưng đáp ứng em thì anh lại rất miễn cưỡng...”

Tôi rút cuộc chịu không được mấy lời ruồi bọ lái nhảy này, chống nạnh xoay người chỉ vào mặt anh ta mắng: “Từ Uân em cảnh cáo anh, lần sau anh còn vũ nhục em, đã kích em, làm em sợ, làm bản danh tiết của em như vậy nữa, em không chỉ từ chức mà em sẽ... tố cáo anh quấy rối nơi làm việc đó.”

Tôi còn đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt bác bỏ anh ta, đột nhiên một bóng người thoáng qua phía đối diện khiến tôi lập tức im miệng. Đinh Tự mặc áo sơ mi đen hoa văn chìm và quần âu xuất hiện cách đó năm thước, đang đi về hướng chúng tôi.

Xong đời rồi! Vì sao anh lại xuất hiện lúc tôi thăm nhất chứ. Bộ dạng hung thần ác sát vừa nãy của tôi nhất định là khắc sâu ấn tượng, lại còn đôi mắt gấu mèo này nữa. Xong đời!

Từ Uân không biết vì sao tôi kéo ngược anh ta lại, anh ta còn chưa kịp nói đã thấy tôi cấp tốc ngồi xổm xuống vùi đầu sửa sang lại giấy tờ lộn xộn trên đất.

“Thật ngại quá luật sư Từ, nặng quá tôi không cầm được.” Tôi khống chế âm lượng để người khác có thể nghe rõ, lại giả vờ vô tội tự trách. Từ Uân nhất định sẽ nghĩ tôi đang bị quý nhập, quả thật anh đã nghĩ như vậy nên anh mới bước lên một trước, nói: “Em có...”, chữ “bệnh” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì bà vai anh đã bị người vỗ.

“Bất nạt con gái là không phúc hậu đâu, Từ Uân.”

“Là anh à.” Từ Uân không quan tâm tôi nữa, nhanh chóng xoay qua vỗ vai Đinh Tự, “Sao anh đến sớm vậy, phiên tòa vẫn chưa mở mà.”

Đinh Tự lắc lắc tập hồ sơ trong tay, “Đến lập án, tôi tưởng mình tới sớm nhưng không ngờ anh còn sớm hơn.”

“Lập án mà anh phải tự mình đến? Đừng đùa, văn phòng luật của anh một luật sư có đến hai ba trợ lý, chẳng lẽ anh nuôi một đám người chỉ để chơi thôi sao?”

Tôi cứ nghe bọn họ trò chuyện câu được câu không như vậy, sau đó tôi xếp gọn hồ sơ lại thành một xấp ôm vào trong ngực.

“Trợ lý của tôi, Tô Văn Hạnh, vừa tốt nghiệp năm nay.” Từ Uân chưa được tôi đồng ý, chưa đợi tôi chỉnh trang lại bộ dạng chật vật đã giới thiệu tôi rồi. Đáng chết. Tôi còn chưa phản ứng kịp Đinh Tự đã khách khí chào hỏi: “Chào trợ lý Tô.”

Tôi ngẩng đầu nhìn nụ cười nhẹ của anh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh gần gũi như vậy, ánh mắt anh rất sáng, mũi thẳng, mặt vuông góc cạnh rõ ràng. Nụ cười của anh khiến người ta cảm thấy ấm áp, pha loãng vẻ lạnh lùng cao không thể chạm lúc bình thường. Anh là D tiên sinh, là D tiên sinh tâm linh tương thông với tôi, hiện tại D tiên sinh đang đứng trước mặt tôi, cười chào hỏi với tôi.

Tìm tôi đập mạnh đến mức sắp nhảy ra ngoài, tôi không dám nhìn anh nhiều hơn, sợ vành mắt đen của mình làm dọa anh nên đành phải cúi đầu lấp bấp: “Xin chào, D... Đinh luật sư.”

Không biết may mắn hay bất hạnh, anh ấy không chú ý nhiều đến tôi mà tiếp tục nói chuyện vụ án với Từ Uân. Từ Uân vừa tán gẫu vừa đòi tập văn kiện

ra xa, anh nhìn thoáng qua cái túi lớn trên tay tôi, lại nhìn qua trong xe còn một túi nữa, nghĩ nghĩ rồi anh bỏ thêm vài món cho tôi ôm, sau đó anh ôm mấy thứ còn lại, dùng chân đóng cửa xe.

“Đề tôi giúp đi.” Đinh Tự đến trước mặt tôi, vươn tay, ý bảo tôi đưa xấp văn kiện cho anh.

Tôi ngây ra không phản ứng, anh ấy trực tiếp rút lấy hồ sơ vụ án trong tay tôi, đi song song với Từ Uyên đến đại sảnh lập án, “Đúng là nặng thuật, Từ Uyên anh cũng quá nhẫn tâm.”

“Biết làm sao bây giờ, văn phòng của chúng tôi chỉ có hai người, chẳng lẽ còn phải thuê một người nữa đến vận chuyển?”

“Tôi thấy anh cũng không hung tàn như vậy với trợ lý trước kia.”

“Cô ấy sao có thể giống trợ lý trước được.”

Bọn họ dần dần đi xa, tiếng nói cũng dần dần không rõ, tôi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, ngón tay hơi run run, nó vẫn còn dư âm nhiệt độ Đinh Tự để lại.

Tôi đột nhiên không muốn chờ nữa, tôi lấy điện thoại ra, ngồi trên ghế ngoài sảnh lập án lên mạng, mở hộp thư.

D tiên sinh hồi âm lúc hai giờ sáng, tôi mở bức thư trước đó của mình ra, một giờ sáng.

Không phải là đêm qua D tiên sinh vẫn luôn chờ hồi âm của tôi chứ?

Tôi muốn chết muốn chết, tìm tôi lại bắt đầu đập loạn rồi.

“S tiểu thư:

Nghe cô kể chuyện xưa khiến tôi đột nhiên nhớ tới một câu: Muốn đi một nơi, không phải vì phong cảnh, chỉ là vì nơi đó có người đáng để nhớ về.

Nghề nghiệp của tôi bắt buộc tôi phải xem rất nhiều chuyện bên ngoài, xem rất nhiều cặp đôi đi từ tình yêu đến hủy diệt. Tôi không dám dựa vào mắt thường của mình mà kết luận, mỗi một cuộc tình đều có quá trình thiên hồi bách chuyển của nó. Nhìn từ góc độ biện chứng, đúng và sai luôn luôn là một mê cung không có đường ra, ngay cả bánh mì ở văn phòng cũng nhận được rất nhiều đánh giá khác nhau, hướng chỉ là tình yêu, đó là hai chữ hư ảo phức tạp nhất trên thế giới.

Trong câu chuyện cũ của cô, tiểu thư đã tìm được hạnh phúc cho bản thân mình, nhưng trong câu chuyện của tôi, tiểu thư lại không đợi được cuộc sống mà cô ấy mong muốn.

Cô ấy là kết quả không nên xuất hiện của quốc sách kế hoạch hóa gia đình, vừa sinh đã bị đưa đến nhà người thân ở nông thôn, không có họ khẩu, thậm chí còn không có tên. Người họ hàng xa không thể sinh con đã thu dưỡng cô ấy, vì thế tiểu thư rất cực cũng có thân phận của chính mình.

Ngày ở nông thôn vô ưu vô lự, cha mẹ nuôi của tiểu thư rất tốt với cô ấy, cho cô ấy đi học tiểu học, sơ trung, còn đưa cô ấy vào thành phố học cao trung. Trước khi thi cao đẳng, cha mẹ nuôi của tiểu thư đi chặt cây ngoài quê không cẩn thận bị cây ngã đè chết. Chỉ trong một đêm, tiểu thư trở thành không cha không mẹ, cũng trong một đêm, có hai người tự xưng là cha mẹ ruột đã đến trước mặt cô.

Biến cố thành linh xảy ra khiến tiểu thư không thể tập trung hoàn thành cuộc thi cao đẳng, sau khi thất bại, cha mẹ cô ấy muốn cô ấy học lại thêm một năm, nhưng tiểu thư quyết định cầm năm ngàn đồng của cha mẹ, lẻ loi một mình lên phương Bắc làm công. Cô độc tha hương, chuyện duy nhất tiểu thư nghĩ về khi đêm khuya yên tĩnh là vì sao cô ấy lại đến thế giới này, ngay cả người thân nhất bên cạnh cô cũng lừa dối cô, vậy còn ai đáng để tin tưởng nữa đây.

Tiểu thư làm phục vụ ở khách sạn, chỗ ở cách khách sạn hai trạm tàu điện ngầm. Năm cô ấy mười chín tuổi, cô ấy đã quen một tiên sinh hát rong trong xe điện ngầm.

Tóc dài, quần jean rách, râu ria một vòng mặt, chán nản vừa đánh đàn ghita vừa hát “Cổ Hương”, giọng hát khàn khàn tang thương, từng câu từng chữ đều đánh đến trong lòng tiểu thư, nhất là câu “Em cô đơn đứng giữa đám người, đó là khi trái tim đã vụn vỡ” đã khiến tiểu thư mỗi ngày đều bỏ tiền vào trong mũ của anh ta, có khi một đồng, có khi hai đồng, cũng có khi năm đồng mười đồng.

Một buổi sáng sớm nào đó, tiểu thư bị một người đàn ông thô tục quấy rối ở tàu điện ngầm, tiên sinh đã nhảy ra đánh cho anh ta một quyền nằm lăn trên đất rồi kéo tiểu thư chạy đi trước khi anh ta gọi người đến. Sau đó, bọn họ ở chung, ở trong một tầng hầm lạnh lẽo ẩm ướt. Tiên sinh đã thề son sắt rằng sẽ làm cô ấy hạnh phúc, trái tim lạnh băng cô tịch của tiểu thư rốt cuộc cũng trở nên kiên định.

Đàn ghita của tiên sinh bị người khác đập hư, anh ấy không thể đi hát, công việc bình thường anh ấy không thêm làm, chấp nhất cho rằng mình là một viên kim cương bị chôn trong cát, rồi sẽ có một ngày được người phát hiện ra. Đợi đến khi tiền tiểu thư kiếm ra cũng không thể tiếp tục sống ở thành phố phồn hoa đó nữa thì tiên sinh quyết định mang tiểu thư quay về quê của anh ấy, đó là một trấn nhỏ xa xôi.

Lúc này, tiểu thư phát hiện mình có thai, nhưng bọn họ ngay cả bản thân mình cũng không lo nổi, sao có thể nuôi thêm một đứa bé, cho nên cô dùng số tiền còn lại đi phá thai rồi theo tiên sinh về quê.

Nếu cô ấy có thể may mắn như tiểu thư trong câu chuyện của cô, như vậy tiếp tục sẽ là ngày tháng đơn giản bình bình đạm đạm của bọn họ ở trấn nhỏ.

Nếu may mắn hơn, có lẽ tiên sinh rốt cục cũng thực hiện được giấc mộng của mình, cuộc sống bọn họ sẽ được cải thiện hơn ít nhiều.

Nhưng đáng tiếc là những chuyện đó đều không xảy ra, nói đúng hơn là không xảy ra hoàn toàn.

Tiên sinh cuối cùng đi theo một quả phụ có tiền quay lại phương Bắc, anh ta đã gạt tiểu thư để bỏ đi, khi đó tiểu thư đang có thai hai tháng, cô tin lời nói của anh, cho là anh đã tìm được cơ hội, anh đi kiếm tiền, có tiền rồi sẽ quay về nhà. Tiểu thư vẫn sống cuộc sống ở nơi xa lạ như trước, vẫn một mình như trước, nhưng cô cảm thấy tràn ngập hi vọng, mặc dù mỗi ngày đều phải làm việc nhưng cũng tràn trề năng lượng.

Con ác mộng đến vào một buổi sáng tuyết rơi, tiểu thư té ngã trên đường đi làm. Đó thật sự là một ác mộng, khi cô ấy tỉnh lại, đứa con không còn, tiên sinh cũng tìm không thấy, phải nói là từ trước đây rất lâu tiên sinh đã không thể tìm được nữa. Hết thảy những chuyện đó thật giống như quá khứ của cô đều là hư ảo. Cha mẹ cô tìm được cô, đón cô về nhà, chuyện đã qua hơn hai năm nhưng tinh thần cô luôn không tốt, cha mẹ đưa cô trở về quê, ở tại căn nhà cô ở lúc nhỏ, nghe nói gần đây tình huống cô đã dần tốt lên. Quanh đi quẩn lại, cô đã trở về vị trí ban đầu của mình. Cô không còn tin tưởng tình yêu, phải nói là, cô đã mất dũng khí yêu thêm một lần nữa.

Trước khi tình yêu kết thúc, ai cũng cảm thấy thế gian này dù có khó khăn cỡ nào cũng không thành trở ngại, nhưng khi tình yêu thật sự kết thúc, giật mình một cái, như đã trải qua một giấc mộng dài mệt mỏi, không giữ lại được gì, ngoại trừ cơn tỉnh giấc sợ hãi giữa đêm khuya.

Người dừng cảm thương quên sự hi sinh lưng lẩy là kết cục lớn nhất có thể tính đến. Cho nên, con gái dù có nổi dũng khí muốn vứt bỏ tất cả, thì cũng phải chuẩn bị tinh thần phải chịu thương tích đầy mình.

D tiên sinh.”

“Nhìn gì vậy, hôn bị câu đi hết rồi à.”

Tôi ngẩng đầu, hai người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt nhìn xuống tôi, nhìn theo tướng mạo thì là một chính một tà, một ngọc thụ lâm phong, một bướng bỉnh lý lợm. Tôi bỏ đi động xuống, ngờ ngác nhìn bọn họ chằm chằm, không có phản ứng gì.

“Ông chủ của em phải xếp hàng làm việc, em là nhân viên thì lại nhàn hạ chơi đi động...” Từ Uân vươn tay muốn giật điện thoại của tôi, sao tôi có thể đưa anh ta được, tôi phản ứng vô thức đập mạnh lên tay anh ta.

“Bốp - -”

Một tiếng vang thanh thúy, tôi bảo vệ đi động nhét lại vào túi, mặc kệ biểu cảm của họ là gì, tôi bỏ chạy trốn chết.

Thảm, thảm, sao tôi có thể làm chuyện như vậy trước mặt D tiên sinh được chứ, nhất định anh sẽ cảm thấy tôi rất thô bạo, lần trước anh còn nói trong thư là không thích những cô gái dã man, tôi làm vậy có khác gì tự sát đâu!

Tôi ngây ngốc trốn sau khóm hoa nhìn bọn họ chuyện trò vui vẻ đi ra, D tiên sinh dứt hai tay vào túi, dáng người cao thẳng, bọn họ bắt tay tạm biệt, bóng dáng D tiên sinh càng lúc càng xa. Tôi nghe thấy tiếng tim đập xao động của mình nhưng chỉ có thể đề nén nó xuống. Tôi thề, tôi nhất định sẽ nói cho anh vào thời điểm tôi hoàn mỹ nhất, tôi là S tiểu thư.

“Em lên lút ngồi đây làm gì?” Từ Uân đi đến trước mặt tôi, ngăn cản tầm mắt tôi như một bức tường. Nôn nóng cũng được, ngưng ngưng cũng thế, toàn bộ rung động thiếu nữ đều tan thành mây khói trong chớp mắt. Tôi đứng lên, vén tóc ra sau tai, ra về tự nhiên vòng qua người anh: “À, em đang nhìn hai con chuồn chuồn đánh nhau.”

Từ Uân không biết bị trúng gió gì mà lại tin, anh tới gần, “Thật không? Ở đâu?”

Tôi đưa lưng về phía anh, nhìn anh cúi người tìm kiếm mà cố nhịn cười: “Thật đó, trên chiếc lá đó đó, thấy không, con màu đen đang vung cái kim to kia kia.”

“Làm gì có cái kim to nào, sao anh không thấy...” Chờ anh ta phản ứng lại tôi đã chạy ra một khoảng cách an toàn rồi, tôi đặc ý nhìn anh hỏn hển trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi lăm bầm tên tôi.

Chịu nhục nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng thắng được một hiệp, cán cân chính nghĩa bắt đầu nghiêng về phía tôi, cảm giác này thật là không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Bốp ——”

Một khúc gỗ thông hình chữ nhật giòn tan bị chém thành hai khúc, chân của tôi còn đặt ở giữa không trung. Tôi hơi quay đầu có thể nhìn thấy nam sinh

giúp tôi giờ tắm ván gỗ, khuôn mặt mới, trên mặt còn lưu lại một tia hoảng sợ.

Một giọng nữ bén nhọn gọi tôi tỉnh: “Tình huống gì vậy? Vọt tới eo rồi hả?”

Trên eo Dương Dịch thắt một cái đai lưng màu đen, một tay chống nạnh chỉ vào chúng tôi, xem ra cậu bé thật sự bị sợ hãi, cuối cùng tôi kịp phản ứng, thu chân lại, đứng thẳng người, cúi đầu ngli. Cậu bé nhanh chóng làm động tác giống tôi, lúc Dương Dịch đi lên trước ôm hai tấm ván gỗ “Vù ——” chạy đi mất.

“Tình hình không tốt à?” Dương Dịch nhìn tôi thoải mái duỗi thắt lưng một cái, trên mặt cũng không có chút dấu hiệu của mây đen bao phủ thì hài lòng gật đầu nói: “Xem ra là tình hình rất khá.” Vừa mới dứt lời, cô ấy bước nhanh về phía trước, đưa cánh tay vòng lấy cổ tôi: “Có gian ~ tình! Mau thành thật khai báo cho mình!”

Lại đánh úp tôi, được rồi, với tình thế hiện tại, tôi chỉ có thể yếu thế: “Người ta trong sạch....”

Dường như Dương Dịch không nghe lọt, tăng thêm lực tay, ghim tôi tới mức thở gấp: “Còn chối hả! Có tin mình đã gãy xương sườn cậu không!”

“Muốn chết rồi, muốn chết rồi!” Tôi giả bộ cầu xin tha thứ: “Buông tay buông tay, mình thú tội...” Nhân lúc Dương Dịch buông lỏng cảnh giác, tôi giẫm lên mũi chân cô ấy, nghiêng người một cái, vốn định quật ngã cô ấy trên đất nhưng tôi đã coi thường nữ hán tử này, cô ấy nhảy lên, nhảy sang bên phải tôi. Mặc dù ‘gian kế’ của tôi không thực hiện được nhưng ít ra cũng thoát được khỏi ma trảo của cô ấy.

Chúng tôi ở trong trạng thái giằng co, cô ấy vẫn nhất quyết không tha: “Ô Văn Hạnh, cậu làm như vậy không thú vị ——”

Tôi bất đắc dĩ liếc mắt, vô cùng ghét bỏ khoát khoát tay với cô ấy: “Trên người toàn mồ hôi, tắm rửa xong rồi nói.”

Tôi không ngờ ngay cả trong phòng tắm cô ấy cũng không buông tha cho tôi, không hổ là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảnh tượng như vậy luôn có chút ít như đã từng xảy ra. Dương Dịch khóa trái cửa chính phòng tắm với sen từ bên trong, chúng tôi vào căn phòng nhỏ, cô ấy ở phòng bên cạnh phòng tôi, vòi hoa sen giọt khí nóng hổi. Cô ấy vẫn luôn là một nữ hán tử phóng khoáng, lớn hơn tôi hai tuổi. Năm đó cô ấy bị mẹ phỉm Hàn Quốc, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cứng rắn la hét muốn người nhà đưa đi Hàn Quốc, cuối cùng còn chưa tốt nghiệp đại học nhưng lại luyện được một thân bản lĩnh. Bây giờ cô ấy hùn vốn với bạn mở vũ quán, thỉnh thoảng tôi sẽ qua làm người luyện tập cho cô ấy.

“Ngày mai anh ta kết hôn.... A, anh ta còn dám phát thiệp mời cho mình, thật sự cho rằng mình không dám đi...”

Tiếng nước làm tiếng phàn nàn của Dương Dịch bị đứt quãng nhưng tôi vẫn bắt được trọng điểm, ‘Anh ta’ kia chính là bạn trai cũ của cô ấy, cô gái này mặc dù điên điên khùng khùng nhưng tuyệt đối là một cô gái biết chừng mực, nhất là khi cô ấy dùng cảm yêu một người. Tôi vẫn luôn nói cô ấy là người hai mặt, hai hình thức hiền lành và bрут hãn có thể chuyển đổi tự nhiên, chẳng qua một chút hiền lành của cô ấy lâu không có đất dụng võ khiến phẫn hưng hãn càng ngày càng tăng.

“Cậu muốn đi sao?”

“Đi! Vì sao lại không đi! Mình còn muốn trang phục lộng lẫy đến dự, mình muốn đi đá quán!”

“Dương Dịch, mình khinh bỉ cậu ——” Nước ấm dội từ trên đỉnh đầu xuống, xua đi đau nhức của cả buổi sáng: “Cậu còn sợ không tìm được đàn ông sao! Cần gì phải treo cổ trên một cành cây, không phải cậu xương cứng như thép à, nhanh như vậy đã đầu hàng vận mệnh rồi sao?”

“Không đầu hàng không được, nếu có thể là hoa có chủ như cây, tất nhiên mình sẽ không thể sót ruột oán hận rồi...”

“Mình có cái gì, chúa ơi, ngay cả mình là ai người ta cũng chưa biết đâu...”

Lời này vừa nói ra tôi đã cảm thấy không đúng, không xong, trùng gian kế của kẻ địch rồi. Mất bò mới lo làm chuồng thì đã muộn, tiếng nước ở cách vách vẫn còn vang lên nhưng cửa phòng tôi đã bị vỗ liên tục như muốn vỡ ra. Lúc này nhất định Dương Dịch còn chưa mặc cả quần áo, không mặc gì đứng ở ngoài, nhất định là chống nạnh, tóc còn đang chảy nước, không chừng cả người còn đang đầy bọt biển: “Ô Văn Hạnh, hôm nay cậu không khai báo rõ ràng thì đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này.”

Tôi nghe vậy thì thấy không ổn, nguy rồi, quần áo sạch của tôi còn đang ở bên ngoài.

“Nói mau, bao nhiêu tuổi, làm cái gì, có đẹp trai hay không, tại sao biết, phát triển tình cảm đến bước nào rồi, nắm bàn tay nhỏ hay hôn cái miệng nhỏ rồi...” Thấy bộ dạng điên cuồng của cô ấy như vậy, tôi cũng không giấy điểm cái gì nữa, tôi đóng nước, cứ mặc cho những giọt nước rơi từ lọn tóc xuống bả vai, vách một tấm ván cửa nói chuyện viết thư cùng D tiên sinh với cô ấy.

“Hai người là thế nào, bạn trên mạng? Bạn qua thư? Thích anh ta thì gọi ra mà gặp mặt, viết thư cái lông, ít nhất phải ăn bữa cơm mới có thể biết lời nói hành động của người này có thô tục không, có keo kiệt không, có ga lăng không. Nếu cậu sợ kiến quang tử thì chị đây có thể giúp cậu đánh trận đầu, cậu trả thù lao theo như lượng thu vào một ngày của tôi là được....”

(*kiến quang tử: chỉ lúc gặp mặt bạn trên mạng, phát hiện không được tốt đẹp như vậy, lý tưởng và hiện thực quá chênh lệch khiến người ta giật mình. Từ thế giới hư cấu so sánh với hiện thực, hình ảnh khá tương phản)

“Đừng, đừng, trước mặt anh ấy mình đã thất bại lắm rồi, ít nhất cũng phải để anh ấy hơi quên mình đi rồi mình sẽ thay da đổi thịt xuất hiện trước mặt anh ấy.”

“Cậu đúng là suy nghĩ nhiều quá, bản tính của con người đã sâu tận xương tủy, ba câu là có thể khiến cậu lòi”

“Này ——” Tôi gõ cửa kháng nghị ở bên trong.

Tiếng vòi hoa sen của Dương Dịch lại mở lớn hơn, có lẽ cô ấy đã nhận được đáp án mình muốn nên không có ý định tiếp tục làm khó tôi, phòng tắm hoa sen lại khôi phục công năng nên có. Chúng tôi đồng thời tắt nước, trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại. Dương Dịch ném tới một vấn đề khiến tôi cảm thấy vừa hờn vừa giận: “Vấn đề cậu coi như đáp Từ Uyên ra?”

Lúc đó tôi đã mở cửa, nhẹ nhàng tay, đập mạnh cánh cửa, tiếng khuông cửa vang lên rõ to

“Mình cần phải nghiêm túc trả lời vấn đề này của cậu...” Lần này tới lượt tôi vỗ mạnh lên cửa Dương Dịch: “Tính lược một vạn chữ thô tục, mình van cậu, có phải đầu cậu bị nước vào rồi không, thuốc có thể ăn bây nhưng lời nói không thể nói loạn được. Mình và anh ta quan hệ cái lông...”

Dương Dịch không đáp lại tôi, sự trầm mặc của cô ấy khiến tôi cảm thấy đáng sợ, tới khi cô ấy yên lặng bọc khăn tắm mở cửa đi ra, khóe mắt lườm tôi một cái, nhún vai như không có việc gì: “À, không có thì không có....”

Thần kinh...

Nhưng mà bệnh tâm thần, không phải giống như thế này....

“D tiên sinh:

Tôi có một người bạn, bạn rất thân, tôi gọi cô ấy là D tiểu thư.

Năm ba tuổi, D tiểu thư theo ba mẹ tới khu vui chơi, bị lạc mất, mãi cho tới khi một người đi qua trông thấy cô ấy thấy một chú giống chú cảnh sát trên TV, ngồi tại văn phòng chờ hai giờ mãi cho tới khi cha mẹ khóc chạy tới đồn công an ôm lấy cô ấy, cô ấy vẫn bình tĩnh mút que kẹo mà cảnh sát mua cho, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Khi đó người lớn trong khu nhà đều nói, cô bé này thật hiểu chuyện.

Năm tám tuổi ba cô ấy ngoại tình với nữ đồng nghiệp cùng công ty, người ba luôn anh hùng trong mắt cô lập tức không còn chút uy nghiêm nào. Trong lúc mọi người nghị luận, mẹ cô ấy không nói hai lời, dứt khoát ly hôn, chuyện như vậy trong năm đó đủ để nhắc lên một trận nghị luận không nhỏ. D tiểu thư theo mẹ, tuổi còn nhỏ đã làm việc nhà, trong mùa đông năm nào đó bị nước nóng làm phỏng tay, dù cách lớp quần áo nhưng vẫn lưu lại vết sẹo nhàn nhạt, lúc mẹ cô ấy tới bệnh viện đã ôm cô ấy khóc. Hôm đó là sinh nhật của mẹ, cô ấy muốn nấu chén mì cho mẹ, sau đó các y tá trong bệnh viện đều nói, cô bé này thật hiểu chuyện.

Năm mười hai tuổi, cô ấy từng có một đoạn thời gian ngắn phản nghịch. Lhi đó mẹ cô ấy quen biết một người đàn ông, rất có thể người đó sẽ trở thành ba cô ấy, chuyện này vào lúc đó cũng là một chuyện lớn cho mọi người thảo luận. Ngay từ đầu cô ấy không muốn, đã khóc nháo, rồi nhà trốn đi, bị cô gaiso tìm về, rồi được tận tình khuyên bảo nhưng tất cả đều không hữu dụng, nhưng về sau cô ấy tự mình làm phù đầu trong hôn lễ của mẹ, vô cùng thoải mái nhảy từ ‘chú’ gọi ‘ba’. Hai người lớn lệ nóng quanh trọng, những người ở đó đều nói, cô gái này thật hiểu chuyện.

Năm mười tám tuổi, cô ấy thích một anh chàng, hai người đều là kẻ tha hương phiêu bạt bên ngoài, bọn họ xác thực đã từng yêu nhau, tất cả ân ái ngọt ngào mà các cặp tình nhân có, bọn họ cũng có. D tiểu thư cho rằng người này chính là nơi quy túc của mình, cô cố gắng sắm vai cô dâu nhỏ hiền lành. Người đàn ông kia vì tai nạn xe cộ nghiêm trọng mà được đưa tới phòng ICU, cô vẫn luôn ở bên giường bệnh của người đàn ông đó cho tới khi người đó tỉnh lại. Đoạn thời gian đó cô ấy đã bỏ lỡ cuộc thi tốt nghiệp, bỏ lỡ việc hòa táng của bà ngoại đã nuôi cô lớn, bỏ lỡ vài cơ hội so tài. Người đàn ông kia sau khi tỉnh lại muốn về nước, D tiểu thư cũng theo anh ta về nước, cô ấy chưa từng đề cập đến sự hi sinh của mình trước mặt người đàn ông kia, cho dù là lúc người kia đưa ra lời chia tay, cô ấy cũng chỉ yên lặng gật đầu. Người đàn ông kia nói một lời chúc phúc, em là cô gái có hiểu biết, sẽ có người đối tốt với em.

Tôi đã từng nghe một cách nói thế này, một cô bé quá hiểu biết, cuối cùng thường không có kết quả tốt. Tôi thường nghĩ những lời này như thế này, có nương quá biết suy nghĩ, đều lo lắng từ góc độ của người khác, chỉ biết yên lặng thừa nhận khổ về mình, những cô gái ấy biết rõ làm thế nào để người thân và người yêu vui vẻ, cho dù là hy sinh chính mình, cho dù chính mình không tình nguyện. Kết quả như vậy sẽ có hai loại, một là người khác sẽ suy bụng ta ra bụng người, trong lòng có cảm kích do đó sẽ báo đáp lại, một kết quả khác chính là, người khác sẽ coi như đây là tâm ý của cô ấy, nghĩa vụ của cô ấy, do đó chỉ biết tiếp nhận mà không biết hồi báo.

Tôi còn nhớ rõ những buổi đêm đó, D tiểu thư bắt lực khóc lóc kể lể với tôi, cô ấy không muốn nhìn thấy cha mẹ ly hôn thế nào, gia đình bị phá hoại, ở trường học bị bài xích, về đến nhà vắng lạnh, cô ấy cũng không dám đề cập nửa câu với người mẹ miễn cảm, thậm chí không dám có chút cảm xúc nào. Cô ấy không muốn gọi một người đàn ông xa lạ là ‘ba’ như thế nào, vào tuổi đó cô ấy thậm chí không thể nào tiếp nhận trong nhà có nhiều hơn một người đàn ông, nhưng bởi vì trong lúc vô tình cô ấy thấy mẹ đứng trên sân thượng khóc, cô ấy chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận.

Mà hôm nay, mẹ cô ấy và cha đẻ sinh ra một đứa nhỏ đã mười tuổi, cô ấy có thể cảm nhận được rõ ràng bọn họ thiên vị đứa nhỏ. Cô ấy thậm chí không muốn trở về nhìn cảnh người một nhà vui vẻ, mà sau đó, người bạn trai cô từng móc tim móc phổi đổi lại trở thành chú rể của người khác.

Cô ấy nói, cô ấy không bao giờ tin tưởng chuyện trời cao có công bằng, có trả giá nhất định sẽ có báo đáp. Dừng cảm và kêu ngoa của cô ấy đã mất đi gần như không còn, cô ấy hi sinh tất cả vì người thân và người yêu của mình, cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng. Cô ấy nói mình trở nên kiên cường, không còn yếu đuối để có thể bị tổn thương, cô ấy nói mình đã không có tâm không có phổi, lại càng không có khả năng đau lòng.

Dedicate, trong tiếng anh nghĩa là dâng hiến, tiếng Trung có đôi lúc rất hay, dâng hiến có thể giải thích vì yêu mà phóng thích.

Nhưng mà trong thế giới rộng lớn này, mà ngay cả mặt biển rộng lớn cũng không phải là không có giới hạn, xa xôi như trời xanh cũng vẫn trong phạm trù của vũ trụ, mà lòng người bao lớn, sao có thể dung nạp quá nhiều đau khổ, sao có thể thừa nhận được nhiều lần tổn thương.

Có lẽ bởi vì tôi là người đứng xem cho nên tới bây giờ cũng không biết trái tim mình có thể lớn hơn, có thể chứa đựng được bao nhiêu đau khổ, có thể nhận bao nhiêu sự tổn thương nặng nề. D tiểu thư là người bạn cùng tôi lớn lên, bởi vì hiểu chuyện cho nên cô ấy vẫn là ‘con nhà người ta’ trong miệng người nhà tôi, nhưng mà tôi càng không rõ, rốt cuộc phần hiểu chuyện này sai nhiều hay đúng nhiều hơn? Hay là vĩnh viễn không đủ?

S tiểu thư.”

Sau khi bức thư được gửi thành công, tôi cúi lưng một cái, không cẩn thận đụng phải gối to bên cạnh, đó là chiến lợi phẩm lúc tôi đi dạo phố cùng Dương Dịch. Cô ấy mua một lễ phục dạ hội màu trắng, lúc đi từ trong phòng thử áo ra, cô ấy đưa lưng về phía tôi, hỏi tôi là cô ấy có giống cô dâu không. Con bé này, cho rằng như vậy thì cái gì tôi cũng không biết sao, quên rằng cái gương ở trước mặt tôi, mà hốc mắt nén lệ của cô ấy có thể nhìn rõ ràng như vậy sao.

Tôi nói, Dương Dịch, chờ cậu kết hôn mình nhất định sẽ không làm phù dâu của cậu, đứng ở bên cạnh làm nền thì lợi cho cậu quá.

Cô ấy nở nụ cười, sau khi cười xong nói với giọng mà trước kia chỉ thổ lộ tâm sự vào đêm khuya yên tĩnh, cô ấy nói từ trước cô ấy sẽ một mình chạy tới tiệm áo cưới, đi thử các loại lễ phục kiểu dáng khác nhau, nhưng bây giờ cô ấy cảm thấy một thân váy trắng lại nhìn có cảm giác đáng thương không nói nên lời.

Cuối cùng cô ấy chọn một bộ váy màu đỏ tươi, tôi chỉ hy vọng đêm nay cô ấy có thể ngủ một giấc ngủ ngon, tốt nhất là ngủ quên để chiếc váy này vĩnh viễn không có cơ hội được mặc tới.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Có phải thấy ghê lắm không?"

Dương Dịch mặc chiếc váy đỏ thắm kia đứng trước cửa nhà tôi, liếc mắt nhìn chuông cửa, kéo tôi từ trong mộng dậy, lúc tôi mở cửa đầu tôi như ỏ gà, rõ ràng cô ấy đã trang điểm rất tỉ mỉ, nhưng nhìn biểu cảm của cô ấy, như một viên đạn đã vào nòng, nhưng lại chùn tay, không nở bản ra.

Tôi ngáp một cái, bởi vì vội quá nên ngay cả dép lê cũng không mang, nhìn cô ấy một cái, xoay người lại về phòng, "Hôm qua mình tắt đồng hồ báo thức của cậu rồi, vậy mà cậu còn dậy sớm như vậy..."

"Vốn là không ngủ..." Quả nhiên người này đã mất hồn mất vía, thậm chí quên mất chuyện phải truy xét việc tôi động vào điện thoại của cô ấy, cô ấy còi đôi giày cao gót cao 10cm ra, nháy mắt không còn khí thế, ôm đầu gối nằm tở trên ghế sofa, một mình thì thào tự nói: "Mình không hề làm gì sai cả, mình chẳng có gì phải sợ... Mình đã tới cửa, đôi chân mình như bị chặt đứt vậy, không đi được một bước, bọn họ dùng khăn trải bàn màu vàng, kế hoạch giống hệt của mình và anh ta, mười cái Khí Cầu lớn, năm cái màu trắng, cùng màu với áo cưới, năm cái màu vàng nhạt, cùng màu với khăn trải bàn, tràn ngập khinh khí cầu, dùng dây thừng buộc một đầu lại, khí cầu bay trên cao, giống hệt thiết kế trước kia của tụi mình... Nhưng sao mình lại không khí phách như vậy chứ, chỉ có thể nhìn bọn họ... ài, ngay cả nghi thức cũng giống nhau, lúc đó lẽ ra mình nên xông lên hỏi ngược lại họ mới đúng, bộ dạng lúc đó của mình có lẽ là rất ngốc, mặc váy đỏ lui về phía sau bụi cỏ..."

Lúc cô ấy nói không rõ ràng nữa, tôi đã rửa mặt xong, thay một bộ quần áo thể thao ngậm một cái bánh búp bê, thuận tiện quăng bịch bịch quy vào lòng cô ấy, "Mình chỉ biết cậu không dám, gọi là miệng cộp gan thô..."

Thấy cô ấy kinh ngạc nhìn tôi như vậy, hoàn toàn không thể thấy được cô gái đại đen hung dữ đứng chống nạnh, ai bảo con người của tôi ăn mềm không ăn cứng chứ, bị đôi mắt nhỏ đáng thương này nhìn khiến trong lòng của tôi cũng lo lắng cho cô ấy, "Lúc mình còn nhỏ, quả thực mình không thích cậu như vậy, cậu có còn nhớ người khác luôn nói cậu là một cô bé hiểu chuyện hay không..." Tôi gác chân ngồi kế bên cô ấy, chiếc ghế sofa mềm mại bị tôi ngồi nên hôm xuống, "Đường như chỉ có cậu là hiểu chuyện, còn người khác thì không biết đạo lý là gì, lúc đó mình không phục."

Dương Dịch đẩy tôi một cái, tôi thuận thế ngã xuống, cuối cùng cô ấy cũng nở nụ cười, lại còn chỉ chỉ tôi vài cái, "Không bằng cậu nói mình khờ cho rồi."

"Đồng ý, đây là chính cậu nói đấy..." Tôi chuyển người lại ngồi dậy, đá nhẹ cô ấy một cái, "Ồi chào, ai, ôi, bị cậu đánh thức, cả người không còn sức lực, dạo một vòng cho ra mồ hôi một chút."

"Mình không muốn ra khỏi cửa!" Người này dám làm nũng, cầm cái gối ôm che đầu, xin nhờ, cậu còn mặc lễ phục xa hoa đấy, chú ý hình tượng một chút có được không, tôi không nói hai lời đã lôi cô ấy ra cửa, "Không có đàn ông thì sống không nổi có phải không? Có phải hay không! Đổi giày, đi hội sò, để mình đánh cậu vài cái, xong cái gì cũng qua đi, đảm bảo là cậu thích!"

"Ồi chào, ai, ôi, dựa vào cái gì mà cậu đánh mình chứ!" Cuối cùng cũng hoàn hồn được một chút rồi.

Tôi kéo ra cửa, thúc giục cô ấy: "Đi đi, nhìn cậu đáng thương như vậy, cho cậu đánh mình, cho cậu đánh mình đây."

Tôi còn sợ người này gặp chuyện không may không thể phát huy được, sự thực chứng minh tuyển thủ chỉ cần thay đồ thi đấu cột đai đen lên thì nháy mắt sẽ như đá gà, xuống tay quá độc ác!

Tôi ném hai mươi khối gỗ đã bị chém thành hai khúc qua một bên, vụn gỗ trong không khí, ào ào hạ xuống trước mắt tôi, nhìn đồng gỗ vụn như phế vật bên cạnh mình, lại nhìn mặt tuyển thủ đai đen không đổi sắc kia, trời mới biết bộ dáng đáng thương của cô ấy đã lừa gạt tôi thế nào, tôi thật sự lo cô ấy sẽ bị trầm uất.

Nhìn thế này, nên tôi bực bội, vì muốn ngăn cản thể công của cô ấy, người ngom tôi bản thiếu mà ngay lúc tôi đang ngồi trong góc, uống từng ngụm từng ngụm nước khoáng, tôi nhìn thấy D tiên sinh.

Anh mặc T-shirt màu trắng, mồ hôi lộ rõ đường cong nửa người trên, trong phòng tập thể dục của hội sở, anh ấy đối diện với tôi, tôi không biết anh ấy đã chạy trên máy chạy bộ bao lâu rồi, nhưng sao khi anh ấy chạy bộ nhìn cũng có hương vị thế kia. Nhìn thân hình của anh ấy kia, nhất định là thường xuyên rèn luyện, một người nhiệt tình trong công việc, tràn đầy sức sống, kiến thức uyên bác, tỉ mỉ, khéo hiểu lòng người, tràn bảo hiểm có này chính là D tiên sinh nói chuyện tình yêu với tôi đây.

Tôi đang ảo tưởng, chai nước khoáng đặt bên khế miệng, tôi giữ tư thế này rất lâu, sau đó tôi như bị trúng tà vậy, đưa tay lên, theo gương mặt D tiên sinh, không ngại khoảng cách xa, dường như có thể chạm vào anh được, theo mồ hôi chảy trên tóc anh, đến mày rậm, lại đến gò má góc cạnh rõ ràng, xem ra đúng là tôi bị ảo giác rồi, dường như đầu ngón tay của tôi cũng bị ẩm ướt, tôi còn muốn theo chiếc cằm kiêu ngạo của anh lướt xuống chạm vào hầu kết, sau đó...

D tiên sinh đi về phía tôi...

Tôi lấy khí thế 'Sét đánh không kịp bịt tay' nằm sấp xuống đất, đầu rạp xuống đất, miễn bàn tư thế này xấu như thế nào, hướng chỉ bình nước khoáng chưa uống xong đã quăng bừa trên mặt đất, nước chảy đầy trên đất, Thượng Đế ơi, người đang chinh con sao! Mỗi lần gặp mặt đều chọn lúc tôi tham nhất, cực kì tham! Nhất định D tiên sinh không nhìn thấy tôi, mà có nhìn thấy, chắc chắn cũng không nhận ra tôi đâu...

"Tô Văn Hạnh!"

Nguy rồi, nhất định Dương Dịch sẽ hận chết tôi luôn, hắt nước dưới sàn lên người cô ấy, tìm tôi hỏi tội đây mà.

"Minh sai rồi mình sai rồi... Đừng tóm đầu mình, đau đau đau..." Thực ra tôi có thể đứng lên thủ thế để giảm bớt đau đớn, nhưng đã mất mặt lắm rồi, không thể để thương tích đây mình được, người đối diện còn đang nhìn mà, anh ấy đang ở chỗ này, bộ dáng tôi thế thảm nhất thế kỉ, nếu bị anh ấy nhìn thấy thì sau này cả mấy tính cũng không cần chạm vào nữa.

"Cậu đứng lên đi! Muốn thế nào, dùng miệng giúp mình liếm sàn đi!"

Cuối cùng tôi đã làm một chuyện khiến Dương Dịch có thể khinh bỉ tôi cả đời, vì thế tôi cứ bò như vậy ra khỏi hiện trường.

Thời gian luôn không đợi người, cơ hội chỉ để lại cho những ai có chuẩn bị, tôi vội vàng chạy vọt vào phòng tắm thay một bộ đồ bình thường rồi chạy ra hiện trường phạm tội, trên máy chạy bộ đối diện đã biến thành một ông chú trung niên rồi, cái bụng bự thở hổn hển như trâu thờ.

Vì thế tôi buồn bã về nhà, may mà có hồi âm của anh để xem.

"S tiêu thư:

Đọc thư của cô, cảm thấy trên người cô có quá nhiều thứ trói buộc, đây không phải là một dấu hiệu tốt, cách thức mọi người đạt được hạnh phúc không bao giờ giống nhau, thời gian hạnh phúc gõ cửa cũng có trước có sau, tiêu thư C sẽ gặp được một người hiểu lòng người hơn cô ấy, sau đó sẽ biết được niềm vui và nỗi buồn của cô ấy.

Cô nói hiển danh là yêu một cách hết mình, nhưng theo tôi thì, so với cách yêu bùng nổ hết mình này, tôi càng thích loại tình yêu nhẹ nhàng từng tí, hòa tan vào cuộc sống này hơn.

D Tiên sinh, haiz, thấy hơi kì quái, như đang nói mình vậy, nhấn mạnh một chút là vị D tiên sinh này không phải là tôi đâu nhé, trước kia tôi có một người đồng nghiệp, trong đám đàn ông thì anh ta không cao lắm, hơi hói đầu, răng hơi hô, tính cách thì hơi thật thà, trong ngành của chúng tôi, tuýp người kiếm lời như anh ta rất hiếm thấy, thú vui ngày thường của anh ta dường như chỉ có một mà thôi, nghe nói anh ta thích đọc sách uống trà chơi cờ, như một ông lão vậy.

Khi anh ta gửi thiệp cưới chúng tôi còn cố ý kiểm tra ngày xem, không phải là ngày Cá tháng Tư, mà anh ta cũng không có lý do gì chơi ác. Có đồng nghiệp lén chế nhạo nói nhất định phải đi xem một chút, xem anh ta có thể lấy cô gái như thế nào.

Vợ của anh ta, có thể nói là đẹp đến động lòng người. Đứng bên cạnh anh ta, nói đó là con gái anh ta cũng có người tin.

Tôi chú ý tới một chi tiết, toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, vợ anh ta đều mang giày đế bằng, đây là lần đầu tiên tôi thấy một cô dâu mang giày đế bằng.

Chuyện là như thế này, sau khi D tiên sinh kết hôn anh ấy sống rất hạnh phúc, anh ta vẫn không tham gia hoạt động tập thể với chúng tôi như trước, vẫn đúng giờ là tan tâm, có một đồng nghiệp nhảm chán đã phát hiện ra bọn họ chung đường tan tâm, sau đó vụng trộm đi theo sau nhìn D tiên sinh mặc tây

trang thẳng thớm mang theo túi công văn quẹo vào chợ rồi sau đó cầm vài túi ni lông đi ra.

Nghe nói trước khi kết hôn anh ta không hề nấu cơm, vì tay vợ anh ta rất xinh đẹp, nên anh ta mới có ý đi học nấu ăn, sau khi kết hôn thì không hề cho vợ mình xuống bếp, cũng không để cô ấy rửa một cái bát nào.

Ngăn kéo của D tiên sinh trong văn phòng được chia thành hai ô, một cái áo khoác của phụ nữ, một đôi bao tay của nữ giới, định kì còn đổi mấy món đồ khô, đủ loại, không hề liên quan đến công việc của chúng tôi. Ngày nọ đột nhiên trời mưa to, D tiên sinh vội tan tằm trước, đến đơn vị của vợ đón cô ấy tan tằm, xe taxi chờ dưới lầu, nhất định là không để cô ấy dính mưa, ngày nào mà vợ anh ta gọi điện thoại nói muốn đi tham gia hội họp, D tiên sinh hiếm khi ở lại văn phòng tan ca, cầm theo áo khoác của phụ nữ đến nơi hội họp chờ, xe taxi ở bên cạnh, sau đó cùng nhau về nhà.

Công việc khiến D phu nhân không thể ăn uống theo quy luật, mỗi khi D tiên sinh đến tiệm ăn đều ôm điện thoại thân thiết hỏi cô ấy có ăn cơm hay không, ăn cái gì, có cảm thấy không thoải mái hay không. Nếu trong văn phòng có ai nói bản thân đã từng bị đau bao tử, nhất định anh ta sẽ cảm thấy hứng thú sau đó sẽ hỏi bạn dùng cách gì để điều dưỡng tốt.

Tất cả mọi người đều nói D tiên sinh sợ vợ, sợ vợ rồi khỏi anh ta, cho nên mới quản cô ấy như bảo bối vậy.

Ngày thường tôi với D tiên sinh tiếp xúc không tính là nhiều lắm, từng đi công tác ở Đức với anh ta, Anh văn của D tiên sinh không tốt lắm, cũng là lần đầu tiên ra nước ngoài, ngày đó sau khi chúng tôi kết thúc toàn bộ công việc, tính đi đến Terrelta dạo một vòng, cửa hiệu ở đó bán rất tiện lợi, D tiên sinh chui đầu vào các loại nữ trang, giày nữ, túi xách nữ, tôi thấy anh ta cầm điện thoại tìm ảnh, sau đó anh ta lựa được một đôi, ta đứng cách anh ta rất gần, nên anh ta hơi xấu hổ, lâu sau mới mở miệng nhờ tôi, hỏi người bán hàng, có màu vàng nhạt hay không, size giày hoá chuyển như thế nào, bận việc nửa ngày trời, hỏi cô bán hàng muốn ngắn xù, cuối cùng mua túi xách, mua giày, tôi đưa mắt nhìn, thấy anh ta mua giày xong đã đi, liền thử nhắc nhở, có muốn hỏi vợ anh ta không, có một số người không quen mang giày, sẽ bị trầy chân, D tiên sinh gãi đầu cười nói, vợ anh ấy rất thích giày cao gót, chỉ khi ở cùng với anh ta, mới mang giày đế bằng.

Tôi đã đoán đại khái được là như thế, nhưng vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, mà D tiên sinh lại nói tiếp, thực ra trong văn phòng vợ anh ta có để một đôi dép lê, còn trong nhà thì toàn là giày cao gót.

Hai tay D tiên sinh đều mang theo bao lớn bao nhỏ, không có một món mua cho bản thân, nhưng nét hạnh phúc trên mặt anh ta không thể nào che giấu được, tôi có thể tưởng tượng khi anh ta về nhà bày những thứ đồ này trước mặt vợ mình như triển lãm là một hình ảnh ám áp cỡ nào.

Về sự chu đáo của D tiên sinh, còn rất nhiều rất nhiều, nhưng nhìn bề ngoài của anh ta, chưa chắc cô nghĩ anh ta là một người như thế, đương nhiên, nếu sau này có cơ hội gặp mặt hoặc hợp tác với anh ta, nhất định sẽ cảm nhận được anh ta vì tình yêu mà cam tâm tình nguyện.

Tôi vẫn cho rằng, tình yêu đơn phương không thể lâu dài, tình yêu cần phải nuôi dưỡng, dùng yêu để dưỡng, nhưng nuôi vật cứng vậy, hoặc trồng một chậu cây vậy, cô có cảm tình với anh ta, nhất định anh ta cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng có đôi khi thực vật sẽ héo rũ, vật cứng có lẽ phải rời đi, nhưng điều này có rất nhiều nguyên nhân bên ngoài, nhất định không được cho rằng vì mình đã quan tâm quá nhiều mà gây nên, lại càng đừng vì vậy mà mất nhiệt tình với cái cây mình đã trồng.

Cho nên đừng vì chuyện xưa có chút khó khăn mà ảnh hưởng tới phán đoán và quyết định của cô, không buông tay, phải nghĩ làm sao để dọn dẹp không gian để đón chờ tương lai sắp đến.

D tiên sinh."

Tôi nằm hình chữ đại trên giường, trong đầu vẫn là bộ dáng lúc D tiên sinh vận động, lúc chơi tennis tôi không dám nhìn kĩ, lúc này anh ấy lại gần như vậy, tôi vẫn không có cơ hội nhìn anh ấy cận thận.

Thời cơ luôn không đúng, thật là làm người ta gấp mà.

Đá chân hai ngày liên tục, lúc ngừng lại thậm chí hơi mệt mỏi, ngâm nước nóng xong chuẩn bị đi ngủ, chuẩn bị chỉnh điện thoại lại chế độ im lặng, nhìn năm cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Từ Uân.

Ta không muốn nghĩ tới phản ứng của anh ta, chỉnh chế độ im lặng rồi áp xuống dưới gối, nhưng tôi không tiến bộ, không dám yên tâm, thường thường mở di động lên xem anh ta có gọi lại cho tôi hay không, cuối cùng thật sự nhịn không được, trực tiếp gọi lại cho anh ta.

Điện thoại bên kia là tiếng ồn ào, ta "Này, này" vài tiếng, nhưng không có tiếng đáp lại, bản thân mắng mình xen vào việc của người khác, người này nhất định là đang ở bên ngoài ăn chơi đang điếm không cần thận ấn sai số thôi, tốt nhất uống say đến mức không còn biết gì, ngày mai khỏi đi làm, tôi cần gì phải quan tâm

Đang chuẩn bị cúp máy, thì tiếng của anh ta truyền tới, "Tô, đi đón anh về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tôi nhất định là điên rồi nên mới ra ngoài lúc trời mưa to như vậy, hơn nữa còn là lúc một giờ sáng, khi cả người tôi đang đau nhức thế này.

Tôi nhất định là bị Từ Ân hạ cổ nên mới tiếp xúc không cần thiết nhiều năm như vậy, không phải anh về nhà không được mà ngược lại có rất nhiều người muốn tranh đoạt để đưa anh về, hoặc nói nơi nơi đều là nhà của anh. Vừa gặp phải chuyện rối rắm, hai tên người tí hon não trái và não phải của tôi đánh nhau một trận khỉ thế ngất trời. Qua phân tích và suy xét kỹ càng, nể mặt anh là ông chủ phát tiền lương cho tôi, hơn nữa tôi còn là người cuối cùng của anh, nếu anh có gì không hay xảy ra thì tôi trốn không thoát liên can, huống hồ tôi còn là một người thiện lương như vậy.

(*Cổ: Con sâu độc thường thấy trong truyện cổ đại, có nhiều loại với nhiều tác dụng khác nhau, hạ cổ là bỏ sâu độc vào người nào đó với mục đích xấu)

Nhưng khi tôi đón xe taxi đi khắp nửa thành phố trong cơn mưa đến trước câu lạc bộ lông lấy trắng lẹ đó, thanh toán số tiền bằng một ngày thu vào của mình, thì lại bị người canh cửa chặn lại. Lúc tôi gọi điện liên tục mà Từ Ân không nhận, tôi cảm thấy mình thật sự quá ngu ngốc.

Anh trai bảo vệ thấy tôi chỉ mặc áo thun mỏng, ôm đầu gối ngồi run run trên cầu thang liên tục gọi điện thoại, bộ dạng đáng thương của tôi quả thật không thích hợp xuất hiện trước cửa câu lạc bộ cao cấp của bọn họ, mà trong cơn mưa lớn thế này tôi không còn nơi nào để đi, cuối cùng anh ta cũng có lương tâm cho tôi vào.

Đi vào trong, tôi càng thêm kinh thần không thôi, được mở mang tầm mắt, cái gì gọi là xa hoa truy lạc, cái gì gọi là y hương tán ảnh, cái gì gọi là ăn chơi đang điểm, là vành tai cọ tóc mai... Từ Ân ơi Từ Ân, cục xương già như anh thật sự chịu được sao!

(*Y hương tán ảnh: Là 1 thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tán = mái tóc, ảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa)

Tôi lại gọi điện thoại cho anh, nhưng vẫn không có ai nhận. Đứng giữa một đám nam nữ diêm dúa lòe loẹt, áo thun và quần vận động của tôi thật sự rất không hợp, cũng vì vậy mà bị không ít người “vây xem”. Khi cánh tay tôi bị một bàn tay heo nhéo một cái, nhìn thấy nụ cười xấu xa của ông ta, sự nhẫn nại của tôi đã đến cực hạn. Tôi quyết định gọi điện thoại cho Từ Ân một lần cuối cùng, nếu anh ta không nhận, vậy tôi dù có dầm mưa cũng phải đi về, sau đó ngày mai không đi làm, ngày mai nữa cũng không đi làm, một tuần cũng không muốn đi làm!

“Tô Văn Hạnh...” Lúc điện thoại thông, tâm tình của tôi rất mâu thuẫn, đau lòng vì anh phải đi giao thiệp với khách ở đây, còn có một chút yên lòng dễ chịu.

“Từ Ân anh lừa tôi tới đây mà không tiếp điện thoại của tôi thì tôi biết đi đâu tìm anh, hiện giờ tôi chính thức báo cho anh biết là ngày mai tôi không đi làm, ngày kia tôi không đi làm, cả tuần này tôi cũng không đi làm...”

“Anh ở Austria...”

Tôi sùng sốt một chút, âm hưởng chấn động bên tai khiến tôi khó chịu, anh ta còn nói đùa kiểu đó, tôi cau mày mắng ngược lại: “Anh ở Áo sao? Thật ngại quá tôi đang ở Bỉ, rất xa, không cứu anh được rồi...”

“Đồ ngốc...” Khi thể mắng chửi người ngày thường của anh chỉ còn có năm phần, tiếp tục yếu ớt nói: “Anh ở phòng bao Austria lâu ba, em mau bay tới cho anh, nhanh lên...” (*Austria là nước Áo đó)

Nói xong thì cúp điện thoại, tôi hung tợn mắng với màn hình màu đen: “Nếu không phải nể mặt anh trai, tôi không thèm để ý đến anh đâu!”

Tôi xuyên qua đám đông tấp nập, đẩy cửa phòng ba ra, bên trong chỉ có một mình Từ Ân nằm liệt hình chữ Đại trên thảm trải sàn. Áo sơ mi đen đã mở ra mấy nút, dây thắt lưng nằm một góc, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu, nhưng mà di động anh vẫn còn nắm trong tay đặt bên tai.

Tôi đến gần anh, đồ ngốc này vậy mà cứ luôn nói chuyện với cái di động, di động đã bị anh cúp từ sớm rồi còn đâu. Vì muốn nghe rõ anh nói cái gì nên tôi cúi người xuống sát anh.

“Anh không có uống nhiều, là lão Lý ngày mai kết hôn... Bạn bè anh đều kết hôn rồi, ngay cả lão Lý cũng có người muốn, em thật sự cho rằng... Từ Ân anh không ai thèm sao...” Anh nhắm mắt lại, quen biết nhiều năm nhưng đây là lần đầu tôi nhìn anh gần như vậy. So với D tiên sinh thì gương mặt anh sáng sủa hơn, hoặc là nói có vẻ cay nghiệt hơn, lông mi rất dài, môi rất mỏng, vừa nhìn đã biết là diện mạo không chịu buông tha ai. Người như thế, lúc bình thường dù có cười thì vẫn mang ba phần tính kế, khiến người ta không thể không đề phòng, chẳng qua lúc anh say bất tỉnh nhân sự thì, xem xem, hòa dịu đi vài phần rồi.

“Anh uống bao nhiêu vậy, những người khác đâu, sao họ bỏ một mình anh lại chạy đi hết rồi?” Tôi vừa cúi xuống, mùi rượu xộc đến khiến tôi lắc đầu, tôi đẩy anh ta một cái: “Từ Ân rốt cuộc anh uống bao nhiêu, mấy tiếng nữa phải mở phiên tòa đó anh có biết không!”

“Phiên tòa?” Quả nhiên đánh trúng điểm yếu của anh, Từ Ân nâng trán, nét mặt có chút thống khổ: “Anh phải về nhà...” Thấy anh muốn chống người ngồi dậy mà hoàn toàn không có sức lực, tôi thở dài đỡ lấy anh, “Lần quần cái gì trong lòng mà lại uống nhiều như... Này!”

Chữ “vậy” tôi còn chưa kịp nói, cánh tay đã bị anh túm một cái, tôi trượt chân ngã nhào. Từ Ân giữ chặt cổ tay tôi, khuôn mặt cách tôi không đến một nắm tay, hơi thở nóng rực phả lên má, mùi rượu nồng nặc khiến tôi không thể hô hấp.

Lúc gương mặt anh ta càng ngày càng gần, tôi liều mạng giãy dụa suýt nữa thì hô cứu mạng, Từ Ân đã trực tiếp ngã trên người tôi, đầu đặt trên vai tôi,

tóc xoa lên mặt tôi. Có lẽ anh đã hoàn toàn mất ý thức, tôi nghe anh dùng chút sức lực cuối cùng nói bên tai mình: “Đưa anh về nhà, Tô Văn Hạnh, đưa anh về nhà...”

Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của anh bảo vệ canh cửa, tôi cũng đã nhét được anh vào xe taxi, sau đó lại nhờ sự phụ taxi giúp đỡ ném anh lên giường mình.

Làm xong hết thấy cũng đã là ba giờ sáng.

Hơn bốn tiếng sau chúng tôi còn có một án kiện lớn trên tòa, Từ Uân à Từ Uân, vụ này mà đánh không đẹp thì giải thưởng cuối năm của chúng ta sẽ ngâm nước nóng luôn!

Tôi giữ anh lại hoàn toàn là nể tình mấy đồng bạc đó thôi, chứ không phải vì anh đáng thương đau, lại càng không phải thông cảm gì anh, càng càng không phải vì tôi có lòng tốt muốn chăm sóc anh.

Chờ đến khi tôi nhủ thăm một lượt những điều đó trong đầu xong, tôi dựa vào cạnh giường, ôm gối ngồi xuống.

Trong mộng, Từ Uân đứng trước mặt tôi như một ngọn núi, hồ sơ vụ án bên cạnh anh còn cao hơn cả anh, anh vênh mặt hất hàm rằng: “Tô Văn Hạnh -”

Vì muốn thoát khỏi ác mộng nên tôi mở choàng mắt, trời đã sáng, trong ánh sáng mờ ảo, một ngọn núi lớn đen đứng trước mặt tôi, giọng nói quen thuộc trong mơ rành mạch truyền đến: “Tô Văn Hạnh - -”

Buồn ngủ quá buồn ngủ quá, tôi không muốn quản nhiều nữa, ôm gối đầu sà xuống sàn, sau đó lại bị người kéo lên: “Tô Văn Hạnh! Rửa mặt xong trong vòng mười phút, bằng không anh sẽ rang xào em!”

Từ Uân đáng chết này, ngay cả nằm mơ cũng tôi quấy rầy tôi, tôi lắc lư không đứng vững, ngã thẳng xuống giường. Lúc thân thể tiếp xúc với nệm êm mềm mại quen thuộc, tôi nhất thời cảm thấy như thăng thiên, kéo chân một cái, lật người tiếp tục ngủ.

Một phút sau, tôi bị tiếng chuông chói tai ầm ỹ đánh thức hoàn toàn.

Từ Uân nhìn tôi, không nói lời nào, sau đó chỉ chỉ vào đồng hồ của mình.

Mười phút sau, tôi đi theo sau anh lên xe, cho tới khi đến tòa án, chúng tôi vẫn không nói thêm một câu, áp suất thấp cực kì đáng sợ. Tôi nghi ngờ Từ Uân là siêu nhân, hoặc là người máy, vì suy nghĩ của anh rõ ràng, logic, phát biểu ngắn gọn chặt chẽ, không có chút dấu hiệu say rượu nào.

Đến khi thẩm phán tuyên bố ngừng phiên tòa, thân thể căng thẳng của Từ Uân cuối cùng cũng hơi thả lỏng. Mà tôi lại vô cùng buồn ngủ, mí mắt khép lại mấy lần mới cố gắng mở ra, cứ như người say rượu là tôi. Từ Uân nói cảm ơn tôi tối qua đã đưa anh về nhà, tôi chỉ “Ừm” một tiếng. Từ Uân nói phiên tòa hôm nay rất thuận lợi, 10% phí luật sư tới tay là không thành vấn đề, tôi cũng chỉ “À” một câu. Từ Uân hỏi tôi có muốn đi ăn đại tiệc chúc mừng hay không, tôi thuận miệng đáp một tiếng “Được”. Từ Uân hỏi đêm nay tôi tăng ca xử lý công tác sau án kiện một chút, tôi không chút suy nghĩ nói “Được”. Tóm lại thân xác tôi đang ở trong trạng thái không hồn. Từ pháp viện đến văn phòng, cho đến khi xuống xe, vào thang máy, nhìn thấy Đinh Tự trong thang máy tôi mới giật mình một cái, cứ như bị nước lạnh dội từ trên đầu xuống, thanh tỉnh lại trong nháy mắt.

Thượng đế ơi, đời trước tôi có bao nhiêu nghiệp chướng vậy, tôi còn có thể chật vật hơn nữa hay không...

“Vừa từ tòa án về sao?” Đinh Tự nhìn tôi một cái, mặt không thay đổi, chào hỏi với Từ Uân: “Xem anh như vừa đánh một trận lớn về vậy, đối phương là người đó, anh phải tiêu hao không ít nội lực rồi.”

Hóa ra anh cũng biết nói đùa, tôi đang đứng bên trái Từ Uân, hơi nghiêng mình liếc mắt nhìn Đinh Tự. Dường như anh cũng vừa gặp chuyện không như ý, mày hơi chau lại, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

“Đừng nói nữa, ngoài lão Tiểu sở Tỉn Thái ra, còn có ai khó xử lý như vậy đâu.” Từ Uân kéo cà vạt xuống, nhìn anh quả thật rất mệt mỏi, nhưng mà lúc ở tòa án tôi bị vây trong trạng thái hôn mê nên thật đúng là không biết bọn họ đối đầu ngoạn mục như thế nào.

“Đây là trợ lý mới của anh sao?”

Tâm thần tôi lại bị nhắc lên, anh chú ý tới tôi, có phải tôi nên chào với anh không, nói gì bây giờ, trực tiếp nói cho anh là...

“Trước đây chưa từng gặp qua, Từ Uân anh thay đổi trợ lý càng ngày càng thường xuyên!”

Khuôn mặt tươi cười của tôi cứng mặt một nửa, tâm tình mất mát, cho đến khi ra thang máy, quay lại văn phòng, cả một ngày hôm đó tôi đều không có tâm tư ;a,2 việc.

Có lẽ D tiên sinh không nhớ tôi cũng tốt, bộ dạng quần bách của tôi anh cũng không nhớ rõ...

Nhưng tôi vẫn hi vọng anh nhớ được mình, ngày hôm đó tôi đã nói cho anh tên của tôi rồi...

Từ Uân tự nhốt mình trong phòng, tám phần là đang ngáy o o, tôi ngồi nhìn màn hình máy tính, không có chút hứng thú nào.

“D tiên sinh.”

Lúc gõ ba chữ đó trên bàn phím, tôi có một chút do dự...

“D tiên sinh:

Chuyện cũ tiếp theo tôi muốn kể, là về yêu thầm. Chữ E trong tiếng Anh, tôi nghĩ nửa ngày lại nghĩ tới Enjoy, nghĩa là yêu thích, mà nếu một phần yêu thích đó luôn giấu kín trong lòng thì chính là loại tình khiến tâm người ta đau đớn – yêu thầm.

E tiểu thư thích một người, người đó là E tiên sinh.

Bọn họ cùng làm trong một văn phòng, mỗi ngày đều đi cùng thang máy, nhưng E tiểu thư lại chỉ có thể đứng từ xa nhìn E tiên sinh, biết anh mỗi ngày mặc quần áo như thế nào, đeo cà vạt màu gì, nhìn khớp ngón tay anh mang cặp công văn rõ ràng hữu lực, giày da màu đen không nhiễm một hạt bụi. Cho dù đã quan sát mấy tháng như vậy, nhưng cô ấy vẫn không dám tiến lên nói cùng E tiên sinh một chữ nào.

Cô ấy đã ăn thử bữa sáng mà E tiên sinh thích, một ly Starbuck moka đá lớn, có khi là bánh sừng bò của Pháp, có khi là sandwich ăn với trứng ốp la. Cô ấy sẽ viết trên weibo của mình khi đi lướt qua E tiên sinh là thời tiết như thế nào, những người xung quanh như thế nào, và tâm trạng của cô ấy như thế nào.

Cô thích vẻ nghiêm túc sạch sẽ lưu loát của E tiên sinh, tay áo luôn xắn lên một nửa, phát âm chuẩn của anh khi gọi điện thoại, nhìn vào mắt và nhấn nài khi nói chuyện cùng người khác. Bọn họ từng xuất hiện cùng nhau, nhưng mỗi lần E tiểu thư “lơ đãng” nhìn anh, ánh mắt cô nhất định sẽ lộ vẻ bối rối. Bọn họ từng nói chuyện, nhưng E tiểu thư vốn điệu ngữ lại biến thành một người câm, ngoài gật gật cười cười thì không còn biết làm gì khác.

Tâm tư này của E tiểu thư không một ai biết, nhiều lần cô ấy đã muốn vọt tới trước mặt E tiên sinh, nói với anh rằng cô thích anh đến mức nào, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Trước kia E tiểu thư rất ít uống cà phê, cho dù uống cũng sẽ thêm vào rất nhiều sữa và đường, nay cô ấy lại dần dần thích moka không thêm đường. Trước kia cô cảm thấy weibo là thứ cực kỳ ngây thơ và phí thời gian, nay mỗi ngày cô đều biến việc đăng trạng thái thành lời gửi gắm nho nhỏ, cô luôn chờ một ngày nào đó E tiên sinh sẽ “like” cho mình, dù là cô đã chờ rất lâu.

Yêu thầm, tôi nghĩ mỗi người nhất định đã từng có một người mình thầm yêu, đó là anh trai hàng xóm, là một đội trưởng đội bóng rổ đẹp trai sức sống tràn ngập, hay là bạn đồng nghiệp luôn khiến người ta cảm thấy yên ổn... Yêu thầm một người, sẽ thích thú mà anh ấy thích một cách khó hiểu, chỉ vì muốn biến mình thành người gần gũi với anh ấy nhiều hơn.

Vai diễn này, có vài người sẽ phải diễn một mình đến trọn vẹn. Tình yêu thầm lặng mong chờ luôn khiến người ta cảm thấy đau lòng, tựa như một cây đao đâm vào ngực, rồi lại rút ra đâm vào theo những đáp lại của đối phương, tuần hoàn liên tục, máu tươi đầm đìa, cũng chỉ có người yêu thầm mới hiểu được.

Nếu thật sự có một ngày, một cô gái anh chưa từng chú ý, thậm chí còn không quen biết đột nhiên nói với anh một câu, cô ấy đã thích anh từ lâu rồi, vậy D tiên sinh, anh sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Đừng khẩn trương, tôi đùa anh đấy.

S tiểu thư.”

Tôi dùng cả một buổi chiều để viết xong lá thư này, từng chữ từng câu đều tốn rất nhiều thời gian, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết. Cuối cùng trước khi gửi đi, tôi tự cô vũ cho mình mới có thể hạ quyết tâm nhấn gửi.

Từ Uân vẫn còn đang trong phòng làm việc, không có tiếng vang hay động tĩnh gì. Tôi thật sự buồn ngủ không chịu nổi nữa, tuy vẫn chưa đến giờ tan tầm nhưng tôi quyết định về sớm. Về nhà, tắm nước nóng, ngã xuống giường, nhắm mắt, ngủ.

Nếu ngày mai D tiên sinh không trả lời thư, đây sẽ là lá thư cuối cùng giữa chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Có lẽ ngay cả ông trời cũng không nhẫn tâm nhìn tôi phải rồi rắm khổ sở mà cho tôi một cơ hội thực tế để trốn tránh.

“Cho em mười phút thu thập hành lý, mười phút sau không xuống dưới thì tự mình nghĩ biện pháp đi.” Ông chủ tốt Từ Uân của tôi luôn cho tôi những sắp xếp công việc bất ngờ. Hai mươi phút trước, anh ta gọi điện thoại nói tôi phải đi công tác, lúc đó là sáu giờ sáng, tôi còn đang ở trong chăn, vẫn nghĩ rằng anh đang nói giỡn, tôi xin anh, sot lướt có bao lớn mà còn có việc đi công tác nữa.

Cho nên khi anh ta gọi điện thoại đến nói mình đã ở dưới nhà, tôi nhảy dựng lên, nằm sấp trên ban công nhìn xuống, dưới nhà đúng là có một chiếc xe đang đứng hã, xe mới?

Trong miệng tôi đầy bọt kem đánh răng, điện thoại lại gọi tới: “Còn năm phút đồng hồ!”

Trong giọng nói của anh đã có chút không vui, ưu điểm lớn nhất của tôi là có thể tự mình hiểu lấy, không thích gây chuyện, cho nên dùng khí thế nhanh như chớp rửa mặt xong, đổi quần áo, nhét ai cái áo sơ mi vào trong túi.

“Tô Văn Hạnh ——” điện thoại lại vang lên.

Một tay tôi xách túi, một tay mở tủ giày tìm giày, điện thoại chỉ có thể kẹp trên bả vai: “Đến đây, đến đây, một phút đồng hồ, một phút đồng hồ thôi!”

Rốt cuộc khi anh đếm ngược tới tám thì tôi xông xuống nhà, nhào vào trên xe anh.

“Chắc chắc chắc, Từ Uân, trong vòng một đêm thoát ngheo sao, ôi, chào, cái gì nhỉ, cùng vinh cùng tổn, em cũng không yêu cầu gì xa xỉ, cuối năm công ty người ta có ban thưởng một căn nhà cho công nhân viên xuất sắc đấy, à, em có ưu điểm lớn nhất là tự hiểu rõ, nhà ở em cũng không nhận nổi, vậy thì anh cho em một chiếc xe là được, anh xem có xe em sẽ không đến trễ, anh uống say còn có thể đi đón anh, rất nhiều công dụng...” Có lẽ ngày hôm nay anh đánh thắng trận, vụ án lớn kia đã mang đến tiền lời khổng lồ cho chúng tôi. Chiếc xe Jetta chạy hơn mười vạn km của Từ Uân rốt cuộc cũng quang vinh nghỉ việc rồi, chiếc BMW X3 mặc dù không tính là xa hoa nhưng xứng với thân phận của anh ta, coi như là dư dả rồi.

Tôi thao thao nói một lúc lâu, cẩn thận vuốt ve những đồ trong xe, Từ Uân không nói một lời đáp mạnh chân ga. Tôi thấy sắp vào cao tốc thì tôi mới nhớ: “Hã, đi đâu thế? Chỉ có hai chúng ta sao?”

“Bỏ tay của em ra.” Rốt cuộc anh cũng trả lời tôi, nhưng về mặt lại khinh thường tôi: “Không phải hai chúng ta, chẳng lẽ em còn muốn mang theo một người sắp xếp đi?”

“Anh chỉ biết hung với em...” Tôi liếc mắt, bĩu môi, ngó ra ngoài cửa sổ: “Anh cũng hung ác nhiều năm như vậy rồi còn chưa ngán à. A dua nịnh hót với người khác, chỉ cáo mượn oai hùm đối với em...”

Tôi nói cực kỳ nhẹ, không biết anh có nghe thấy không, khóe mắt lên nhìn anh thì khóe miệng người này cong lên cười lạnh, không thèm để ý tới tôi.

Tôi nhắm mắt lại, có lẽ sau đó tôi ngủ nên chúng tôi cũng không có nói cái gì. Sau hai giờ trên cao tốc, tôi mở to mắt nhìn phong cảnh non xanh nước biết, nếu như tôi đoán không sai thì ở đây chắc là một nơi giống như làng du lịch.

“Đây là phần thưởng vì trong thời gian này em đã làm việc vất vả cần cù.” Từ Uân xuống xe, cuối cùng dần dần khôi phục bình thường: “Trước tiên xách hành lý đến phòng đi, lát nữa xuống ăn cơm trưa.”

Tôi hí hóp mắt, muốn nhìn ra chút manh mối trên người anh, nhưng anh không để ý tới tôi, đi thẳng tới trước quầy lễ tân.

Kỳ lạ, thật là kỳ lạ, từ lúc ra cửa tôi nên thấy kỳ lạ mới đúng, rõ ràng anh không lái nhái giống như trước kia, cũng không cả vú lập miệng em, càng không độc chiếm phần tốt, điều này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc làm việc của anh, tức nước vỡ bờ, nhất định có vấn đề, nhất định anh có mục đích gì đó không thể cho ai biết!”

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có đặt trước không?” Cô lễ tân đứng trước quầy, cười ngọt ngào nhìn chúng tôi. Đồ dùng trong khách sạn này hơi cũ, ngoại trừ ba người chúng tôi thì không có người thứ tư khiến cảm giác kỳ lạ càng tăng thêm vài phần.

“Tôi đặt phòng có một cái giường lớn...”

Dinh ——

Chính là ở đây, vấn đề ở đây! Trong những cuốn tiểu thuyết kia đã nói như thế nào, lấy có chỉ có một gian phòng cuối cùng, sau đó cô nam quả nữ ở cùng một chỗ. Thật không ngờ, cái tên Từ Uân này là mặt người dạ thú, bình thường có thể miễn cưỡng dạng chó hình người, trong lòng rõ ràng đã suy nghĩ đến cái này. Thật sự tôi đã nhìn lầm người, tình nghĩa nhiều năm như vậy bị hủy hoại trong chốc lát, chỉ cần anh dám nói tiếp, tôi nhất định phải đánh bết đầu anh!

Tôi trừng mắt tức giận nhìn anh, chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể ăn đoạn nghĩa tuyệt với anh.

Đương nhiên cuối cùng đều là do tôi nghĩ quá nhiều, anh hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt của tôi không tốt, từ từ nói tiếp: “Một phòng giường lớn, và một phòng giường đơn.”

Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó —— cái gì! Vì sao tôi chỉ có thể ngủ giường đơn 1m2.....

“Từ Uân, rốt cuộc anh lừa em tới nơi này muốn gì!” Tôi quăng hành lý vào trong phòng, vỗ cửa phòng Từ Uân, gian phòng của anh ta rất lớn, ánh mắt của tôi tràn đầy hăm dọa và ghen ghét.

“Anh thật lòng muốn cho em chút phúc lợi, nếu em không muốn nhận thì ra cửa, đi về bên trái ba cây số, đứng ở ven đường đón xe trở về sở luật, làm rõ toàn bộ tài liệu chứng cứ của các vụ án lý ôn của cuối tuần, tạm biệt, không tiễn!”

“Này, anh đúng là hếch mũi lên mặt rồi, chẳng qua em cảm thấy không công bằng, gian phòng của em quá nhỏ, cực kỳ kháng nghị!”

“Ngại nhỏ sao?” Trên mặt Từ Uân rốt cuộc xuất hiện nét gian trá lâu nay: “Gian phòng này của anh lại rất lớn, giường cũng rất lớn...”

“Biến thái!” Rốt cuộc anh cũng phơi phục bộ dạng bình thường, kỳ quái, bộ dạng anh nghiêm trang lại khiến tôi cảm thấy không hợp, chỉ có lúc cả người toàn ý nghĩ xấu thì tôi mới cảm thấy trong lòng an tâm hơn, tôi đúng là...

Lúc chạng vạng, mấy nhân vật chính mới lần lượt xuất hiện, nhưng người này đều là bạn và đối tác của Từ Uân, lần này anh mở rộng công tác tới đây.

Tôi vẫn luôn không hợp với văn hóa bàn rượu, Từ Uân cũng không biết tôi là người mạnh vì gạo bạo vì tiền nên rất tốt bụng thả tôi ra. Sau khi tôi được cô lễ tân thông báo ở đây không có Wifi thì chán nản thất vọng dựa theo đề nghị của cô ấy đi ra bên ngoài tìm kiếm tín hiệu.

Tôi đã nhìn một ngày không xem hòm thư, mặc dù rất rối rắm nhưng nên đổi mặt thì phải đổi mặt. Nhưng mà ở nơi núi hoang này thì tín hiệu vô cùng yếu. Tôi giờ điện thoại lên, như một người điên, đi ra khách sạn, đi vào trong sân, sau đó đi ra khỏi cửa chính khách sạn, đi về phía đường cái.

Rốt cuộc dưới sự cố gắng của tôi thì có một tia tín hiệu lay lắt, đúng là không phụ lòng người, D tiên sinh, cảm ơn anh vì đã hồi âm cho tôi.

“S tiểu thư:

Người ta nói nữ thân có ba vật quý: Làm gì vậy, Ha ha, Đi tắm rửa. Tôi nghĩ cái này có thể là nói lên sự chua xót tốt nhất của những người thâm mến. “Ha ha” có lực sát thương rất lớn, lời ngầm của anh ta chính là ‘Lời của cô thật nhảm chán’, ‘Tôi không muốn trả lời cô’, ‘Tôi van cô đừng làm phiền tôi nữa’, câu trả lời như vậy sẽ làm cảm giác chờ mong sốt ruột của người ngồi trước máy tính không hề tồn tại.”

E tiên sinh là một người đàn ông vô cùng bình thường, cũng chính là bình thường mà chúng ta nói... Anh ta thích E tiểu thư ở cùng phòng làm việc, bọn họ ngồi đối mặt ở hai ô vuông, mặc dù chỉ cách một tấm ván gỗ nhưng giống như ở trong hai thế giới. E tiểu thư khí chất cao quý, giờ tay nhắc chân đều mềm mại mỏng manh khiến người ta sinh lòng thương tiếc. Trên con đường E tiên sinh theo đuổi E tiểu thư gặp rất nhiều gian nan khó khăn, đối thủ của anh ta là một vị phú nhị đại có phẩm hạnh, anh ta ở phía trên rất cao so với E tiên sinh. Không có được tài phú, E tiên sinh chỉ có thể làm đường vòng lối tắt, làm đủ các thủ đoạn nhỏ.

Câu chuyện phát triển theo khuôn sáo cũ. Sau khi E tiên sinh đột phát muôn vàn khó khăn, rốt cuộc cũng đợi được tới khi E tiểu thư gật đầu nói nguyện ý. Nhưng mà hạnh phúc không duy trì được bao lâu, E tiên sinh bắt đầu cảm thấy mất mát. Anh ta thật không ngờ, E tiểu thư lại thích vũ đạo, hội họa, văn học, anh ta lại hoàn toàn không có hứng thú, anh ta chỉ thích cùng một đám bạn đi bộ cắm trại, dục lều bên dòng suối, E tiểu thư tuyệt đối không đồng ý làm những việc này. Một ngày E tiểu thư sẽ dành thời gian làm một cái bánh ngọt tinh xảo, sau đó post tấm ảnh lên mạng, rồi được rất nhiều người khen, mà anh ta chỉ thích dùng nửa giờ xào vãi món ăn gia đình, ăn như hổ đói, gió cuốn mây tan. Lúc E tiểu thư đang nghe ca kịch thì anh ta đang ngủ, lúc anh ta đang thi đấu trên sân bóng, lúc đặc ý quay đầu lại thì chỉ có thể nhìn thấy E tiểu thư đang xem báo. E tiểu thư đa sầu đa cảm sẽ vì lá rơi phủ kín trên đất mà đau lòng rơi lệ, khiến E tiên sinh sợ tới mức chân tay luống cuống, lúc xem một bộ phim cảm động lại càng khóc bù lu bù loa. Thời gian bọn họ ở chung dường như vui vẻ thì ít mà dở dàng không giải thích được lại nhiều.

Cuối cùng E tiên sinh lại thành người thay đổi trước, anh ta thích một cô gái mà anh ta gặp được trong khi đi du lịch, cô gái đó hoạt bát sáng sủa, mạnh mẽ thú vị, một người dục lều trại sẽ không kém gì đàn ông. Lúc E tiên sinh đưa ra lời chia tay thì bị E tiểu thư đáng cho một cái tát, anh ta tự biết đuối lý nên vội vàng xin lỗi và rời đi.

Theo lẽ thường mà nói, không có được cảm giác mới là tốt nhất, nhưng tôi cho rằng lời nói này về mặt tình cảm thì cũng không được khoa học. Tôi nghĩ nhất định cô đã nghe một câu nói thế này: Cả đời này bạn sẽ yêu hai người, một người trong thời gian tươi đẹp, một người dịu dàng đi cùng năm tháng.

Tươi đẹp ban đầu chỉ vì quen mặt ít thấy, yêu chỉ là thời gian mập mờ chọt xa chọt gần.

Cô nói người thâm mến chỉ có thể một mình trong góc liếm láp miệng vết thương, tôi không đồng ý, nếu đúng là dùng vết thương bị đâm để hình dung về thâm mến bị tổn thương, tôi cảm thấy điều đó chỉ giới hạn ở vết thương ngoài da, nó sẽ đau nhức nhưng cũng dễ dàng khép miệng, sau khi miệng vết thương kết vảy, mặc dù sẽ lưu lại một vết sẹo nhưng toàn bộ không ảnh hưởng gì tới chức năng và việc sử dụng. Nhưng yêu một người sâu đậm sau đó thất tình, nỗi đau đó có thể là sâu tận xương tủy, vĩnh viễn không thể khỏi hẳn, cho dù khôi phục về bề ngoài nhưng mỗi khi làm một việc gì đó cũng sẽ mơ hồ cảm thấy đau.

Cho nên, thâm mến một người dù không có kết quả cũng không cần đau buồn quá.

Câu cuối cùng trong bức thư của cô gửi, nếu là nói đùa, vậy thì tôi có thể không trả lời không?

D tiên sinh.”

Lá thư hồi âm này có ý gì! Lá thư hồi âm này của anh là có ý gì!

Chẳng lẽ anh dùng chuyện của E tiên sinh để châm chọc tôi? Không không không, D tiên sinh không phải là người như vậy, anh chỉ muốn.... tốt bụng nhắc nhở tôi?

Thâm mến một người, cho dù không có kết quả, cũng không cần đau buồn quá.

Tôi nhìn những lời này, nhất định anh đang ám chỉ điều gì, nhất định là thế.

Cho tới khi màn hình điện thoại của tôi đột nhiên lóe lên sau đó nhanh chóng biến thành đen xì, tôi mới phát hiện điện thoại di động của mình hết pin, hơn nữa vì muốn tìm sóng wifi nên không biết từ lúc nào tôi đã cách nhà nghỉ rất xa. Ở vùng ngoại ô lại không có đèn đường, đưa tay không thấy được năm ngón, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng gió thổi qua lá cây, còn có tiếng chó sủa loáng thoáng. Lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng tôi, từ từ dâng từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu.

Không có điện thoại tôi không thể gọi điện cho Từ Uân, không có đèn đường tôi hoàn toàn không biết nên đi đâu. Đây là nơi núi hoang, nếu tôi tự mình sờ soạng tìm đường thì có thể càng đi càng xa, nếu như tôi đứng nguyên tại chỗ, Từ Uân đang ăn uống linh đình có lẽ đã say mềm sẽ để ý tới việc tôi đã rời đi sao?

Giết người, phanh thây, chết tiệt, những bức ảnh đẫm máu trong những vụ án cứ hiện lên từng bức một.

Hai chân tôi mềm nhũn, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng bất lực.

Không biết tôi đứng ở đầu ruộng chờ bao lâu, đột nhiên phía trước hiện lên một tia sáng, tôi định mở miệng hô lên nhưng lại sợ người tới không tốt. Mãi cho tới khi tiếng nói quen thuộc vang lên trong màn đêm yên tĩnh, giống như ném một cục đá vào trong ao tù nước đọng, mới từ từ khôi phục sức sống.

“A Hạnh ——”

Nhất định do tôi quá sợ hãi nên muốn trả lời anh mà nước mắt lại trào ra, người bên kia không đợi được câu trả lời lại nghe tiếng nức nở của tôi, bước chân chợt trở nên bối rối, giọng nói cũng đề cao: “Là em sao? Tô Văn Hạnh?”

Cuối cùng tôi phải cảm ơn chức năng đèn pin mạnh mẽ của điện thoại, chiếu lên bộ mặt hoa lệ đẫm mưa của tôi càng tăng thêm vẻ tái nhợt, đây tuyệt đối là lần đầu tiên tôi có vẻ mềm yếu như vậy trước mặt anh.

“Em thật sự không để người khác bắt lo...”

Từ Uân nhẹ nhàng thở ra, dứt điện thoại vào trong túi, từng bước từng bước tới gần tôi, sau đó vươn tay ôm tôi vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Trời đen gió lớn*, mọi âm thanh đều tịch, bất chợt có con dế mèn cao thấp tiếng kêu.

*Nguyệt hắc phong cao [月黑风高]: Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối)

"Từ Uân."

"Hả?"

"Anh đề em rồi."

Tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển từ mũi anh, cái ôm ấm áp tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, một khắc dưới vòng tay anh này, rốt cục tôi cũng cảm giác được cái lạnh của nửa đêm canh ba ở chốn rừng sâu núi thẳm, nháy mắt cảm thấy trống rỗng.

Từ Uân đi trước, tôi ngoan ngoãn theo phía sau.

"Em đừng lấy cớ thối nát là em chạy xa như vậy là để bắt đom đóm..." Anh không buông tha một giây răn dạy tôi: "Hại anh mù quáng lo lắng, nếu như thực xảy ra chuyện gì anh em không chém chết anh anh cũng..."

Tôi đi phía sau, cúi đầu nhờ chút ánh trăng mà nhìn dấu chân của anh, không dám cãi lại nửa câu.

"Em phản ứng lại một chút không được à?" Từ Uân dừng một chút, giọng nói hơi đề cao: "Xin em la lên một tiếng để anh còn biết em ở đằng sau anh..."

Người này đột nhiên dừng lại, vì quán tính nên tôi không kịp phanh lại, cả khuôn mặt đụng vào sau lưng anh, "Ồi chào, ai, ôi!"

Tôi sờ sờ cái mũi, cũng may vẫn còn nguyên, bằng không không sai lệch là chuyện không thể, Từ Uân nghiêng đầu lướt nhanh qua tôi một cái, rồi sau đó từ khoang mũi phát ra tiếng "Hừ", rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Nếu không phải đi khá lâu, tôi cũng không biết bản thân chạy tới nơi xa xôi như vậy, nhìn thấy ngọn đèn phía xa xa, sơn trang không xa nữa, tôi hơi mơ hồ, dừng bước: "Anh đi vào trước đi."

Từ Uân không ngờ vào thời điểm này mà tôi còn dám lơ đãng như vậy, không thèm nhìn đến đề nghị của tôi: "Dong dài!"

"Anh đi vào trước đi, cùng nhau đi vào rất chói mắt, mau tới an ủi khách hàng của anh đi." Đây là do tôi lo lắng cho anh ấy xuất phát từ nội tâm, một mình anh ta vào có thể nói là do đi toilet hoặc là đi gọi điện thoại, nếu đi vào cùng với tôi thì khó giải thích rồi.

Từ Uân ngẩng đầu nhìn trời, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, môi mông bĩu một cái, trực tiếp cầm lấy bàn tay tôi, "Em đúng là nhiều chuyện!"

Tôi bị anh kéo vào đại sảnh, trước mặt bao nhiêu người khách say mềm anh nhét tôi vào thang máy, rồi nhét tôi vào phòng, một tay Từ Uân chống lên khung cửa, ngón tay kia nghiêm khắc cảnh cáo tôi: "Tắm rửa ngủ, chạy loạn nữa là anh trối em lại đấy."

Tôi tự biết mình đuối lý, chỉ phải khúm núm vâng dạ, đỡ cho tôn đại thần này đi.

Ngày hôm sau, tôi không đi câu cá, cũng không đi tắm suối nước nóng với anh luôn, sáng tinh mơ Từ Uân đến gõ cửa phòng của tôi, tôi nói bị đau đầu nên không muốn đi, xin anh tha cho tôi một ngày để ngủ.

Vì thế tôi làm tổ ở trong chăn, thấy ánh sáng mặt trời chiếu tới drap giường, ngoài cửa sổ gạch đỏ trên tường đã loang lổ những vết rêu, chúng tạo thành thiên hình vạn trạng kiểu mị vô cùng, cũng tại đây mùi hoa quế đầu thu bay vào lòng người, tôi đang nghĩ đến một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Cái ôm đêm qua của Từ Uân, là có ý gì?

Từ khi tôi chưa có trí nhớ, đã quen anh ấy, hơn hai mươi năm đầu, trong lòng tôi anh ấy là gì?

Là anh của tôi? Không không không, nào có như vậy, có người anh nào từ nhỏ đã niu chặt bím tóc của tôi không tha không? Có người anh nào già làm quý dọa tôi sợ làm niềm vui không? Dắt tay của tôi, chỉ tôi chạy xe, giúp em gái chịu tiếng xấu trong mấy truyền thuyết, dạy dỗ mấy thằng nhóc ăn hiếp em gái, phụ đạo cho em gái mấy bài tập ở trường là những việc làm điển hình của một người anh, nhưng chưa bao giờ kết hợp cùng anh ấy.

Bạn bè của tôi? Cũng không đúng, có thứ gì tốt cũng không chia sẻ với tôi, chuyện gì cũng nhìn mặt mũi của anh tôi mới đồng ý, tôi thừa nhận lúc đó là vì muốn tránh bị Tô Bác áp giải về nước Mỹ nên mới nghĩ ra hạ sách là đi theo Từ Uân, nhưng anh ta ý vào điểm này, sai bảo tôi cũng quá trời quá đất, trả nợ anh ấy xem như cũng đủ rồi, rõ ràng chỉ là quan hệ lợi ích, không phải là bạn bè.

Sếp của tôi? Cẩn thận ngẫm lại thì hình như cũng không hoàn toàn đúng, ít nhất là khi tăng ca anh ấy sẽ giúp tôi mua một lồng com, tan tằm đưa tôi về, đi công tác thì sẽ mang quà về cho tôi, mặc dù có khi sai vặt tôi hơi ác, nhưng sẽ không để tôi phải chịu khổ, quan hệ thuần túy giữa sếp và nhân viên, hiếm khi hài hòa như vậy lắm.

Nếu ngày hôm qua anh ấy đi tìm tôi giữa trời tối đen, có thể lấy cớ là lo lắng cho an nguy của tôi, vậy anh ấy ôm tôi, phải giải thích làm sao đây?

Tôi với Từ Uân? Xin nhờ, làm sao có thể...

Trong lòng có chút rối rắm, một đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau tôi vẫn làm tổ trong phòng, lúc chàng vạng phải rời khỏi đây, sau khi tạm biệt mọi người, tôi ngồi trên xe với Từ Uân, vẫn là một đường không nói chuyện như trước, mãi đến khi anh ấy dừng xe dưới lầu nhà tôi, tôi nhìn không được mở miệng: "Từ Uân, em có một thắc mắc, trong mắt anh, em thuộc loại nào? Cấp dưới? Bạn bè? Hay là em gái?"

Tôi quan sát sắc mặt của anh, đáng tiếc sắc trời đã tối, tôi chỉ có thể đoán anh không khác thường, ngón tay anh vuốt ve tay lái, ngay từ đầu anh ấy không hề quan tâm tới tôi, vì tôi quá kiên trì, anh đáp một câu rất đơn giản: "Dù sao từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đương nhiên cũng có chút cảm tình."

"Vậy anh..." Tôi nuốt nước miếng, có chút chột dạ hỏi anh: "Anh sẽ không thích em chứ?"

Từ Uân nghiêng người nhìn tôi, hơi chậm lại, tôi thấy môi anh hơi rung động, lại biến mất rất nhanh, ánh mắt của anh hiện lên tia nghi ngờ, rồi sau đó như muốn nhìn kĩ tôi, muốn tìm ra manh mối từ trên người tôi, cuối cùng trở lại đáng vẻ bất cần đời như cũ: "Anh thích em, rất thích em, thích muốn chết!"

Anh nói như vậy, tôi an tâm rồi. Nếu anh cứ một mực khẳng định là không có, có lẽ tôi sẽ còn cảm thấy bất an hơn.

Bị dày vò hai ngày, rốt cục cũng ngủ ngon giấc, đương nhiên tôi vẫn còn nhớ rõ, đã hai ngày tôi chưa viết thư cho D tiên sinh, chẳng lẽ một câu thành sấm, chúng tôi sẽ không cùng xuất hiện nữa?

Trong giấc mơ, từng giọt mưa tí tách rơi như gần như xa, một hồi mưa thu một hồi lạnh lẽo, bây giờ chỉ mới là trung tuần tháng mười, trong một đêm nhiệt độ chợt hạ thấp, tôi lôi bộ đồ công sở mặc theo mùa mưa trong đợt giảm giá đầu năm từ trong tủ ra, dùng tâm tình thật tốt để nghênh đón một khởi đầu mới.

Trên mặt đất còn đọng nước, tôi đau lòng giày mới, đi cực kì nhẹ nhàng, khi đến thang máy thì vài nhóm người đã không còn ở đó, cánh cửa thang máy làm bằng hợp kim màu vàng soi rõ bộ dáng của tôi, bộ váy kẻ ô màu xanh da trời, đôi vớ đen và đôi giày đen làm đôi chân trông có vẻ thon dài hơn, tóc buộc lên tùy ý, đôi môi trang điểm son nước nhàn nhạt, khi tôi đang hải lòng tán thưởng bản thân thì, bóng dáng một người đàn ông đi tới gần, đứng bên cạnh tôi.

Cửa thang máy mở ra, anh ta nhường tôi đi vào trước, sau đó tự mình đi tới chỗ nút bấm, dùng giọng nói ấm áp hỏi tôi: "Lầu mấy?"

Tôi vốn không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, suy nghĩ đến hôm nay tôi rất chính tề, tất cả các mặt đều ok, tôi lấy hết dũng khí ngẩng đầu, mỉm cười với

anh, "20, cảm ơn."

"20?" Vị D tiên sinh này mặc một thân tây trang cắt màu đen thắt caravat màu xanh đậm cười hỏi tôi: "Luật sở các cô không phải nằm ở lầu sáu à?"

Mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn giúp tôi bấm số hai mươi, nhưng những lời này của anh khiến lòng tôi sôi sục, trong lòng sớm đã đập dồn vui sướng lại còn làm bộ không hiểu hỏi anh: "Anh.. Biết tôi?"

"Trợ lý của Từ Uân." Anh ta tự bấm cho mình lầu 16, một tay mang theo túi, anh hơi dịch người vào trong góc: "Chúng ta đã từng gặp ở pháp viện."

Anh nói khẳng định, tôi chắc chắn là anh không hề lên giọng, không phải là muốn hỏi ý kiến của tôi, mà là anh đang trần thuật một chuyện thật.

Chữ số từng tầng từng tầng nhảy lên, mắt thấy sắp đến 12 rồi, tôi nói chuyện tôi cho là quan trọng nhất: "Tôi đến lầu 20 để mua cà phê cho luật sư Từ."

Đình - -

Thang máy đến, Đình Tự còn chân thành nhắc nhở tôi: "Cà phê ở lầu 18." Rồi sau đó còn giúp tôi bấm lầu 18, và nhanh chóng rời đi.

Cửa thang máy khép lại rất nhanh, tôi đứng trong không gian khép kín, không để ý đến camera đang hoạt động, làm một động tác cực kì mất mặt, theo động tác này có thể thấy được, tôi đang rất vui! Tôi cực kì vui! Tôi vui về vô cùng!

Anh ấy còn nhớ tôi, D tiên sinh đã nhớ tôi, ngày hôm đó nhất định là anh ấy đang bận tâm về vụ án, mà cũng có thể hôm đó tôi quá têu tụy nên nhìn không ra, nhưng quan trọng là, anh ấy nhớ tôi rồi, hơn nữa còn quan trọng hơn là, hôm nay trông tôi rất OK!

Đã như vậy, D tiên sinh, tôi quyết định sẽ tiếp tục kể chuyện xưa với anh.

"D tiên sinh:

Hai ngày trước máy tính của tôi gặp trục trặc nên không thể hồi âm cho anh được, thật xin lỗi.

Chuyện xưa của anh khiến tôi liên tưởng đến chữ cái kế tiếp, chữ cái F, freedom, tự do.

Tính đến thời điểm này chúng ta đã qua lại được mười một lá thư, từ chữ cái đầu tiên là tiếp nhận, đến tín nhiệm, dũng khí, hiến dâng, thương thức, lại đến tự do, ta cảm thấy thật diệu kỳ, mỗi một cái từ chỉ cần đụng phải tình yêu, đều có thể mở rộng ra rất nhiều chuyện xưa và đạo lý khác nhau, mà họ lại có trăm nghìn mối liên hệ với từng từ ngữ khác nhau, thực ra chuyện xưa của anh về E tiên sinh và E tiểu thư, dùng một từ tự do để thuyết minh, bảy tám phần là có thể.

Tình yêu tự do bình đẳng là thứ tình yêu được đa số mọi người theo đuổi từ xưa đến nay, kỳ quái là, vì sao nói đến hôn nhân, đột nhiên lại nhảy ra một đồng từ ngữ kỳ kỳ quái quái, phần mộ, gông xiềng, nhà giam, trời buộc, bao vây, không một từ nào tốt.

Người bạn của tôi F tiểu thư, đối với cô ấy chuyện đi du lịch không phải là chuyện gì khó, từ chức, đặt vé máy bay, xách balo đến Tây Tạng cũng thoải mái như xách túi đi học, bỏ một khoản tiền mua một chiếc điện thoại giá hai, ba vạn, sau đó cũng không quản việc có gửi tin tức về hay không, trong đi động có lưu một dãy số điện thoại của lam nhan tri ki* không sợ không tìm thấy người đi cùng, trong mắt tôi cô ấy không giống với một cô gái bình thường, một giây trước có thể gây một bài tỳ bà mềm mại, một giây sau có thể nhiệt tình múa những bài khiêu gọi, quyến rũ, với cô ấy, lễ giáo, tiền tài, bằng cấp chỉ là cặn bã, nếu phải lập gia đình cô ấy chỉ nguyện gả cho người có thể vứt bỏ hết thảy cùng cô ấy du ngoạn cùng trời cuối đất.

* "Hồng nhan tri kỷ" – chỉ tình yêu nam nữ, "Lam nhan tri kỷ" – chỉ tình cảm không phải là yêu, lại vượt quá tình bạn, nhưng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Lúc đại học năm nhất và năm hai cô ấy tham gia một cuộc thi tuyển chọn cuộc chiến sắc đẹp quốc tế, học kì hè đạt được thành tựu cô ấy trở thành đại sứ công ích, ĐH năm 3 thì tạm nghỉ học một tháng, làm đại sứ đến Liên Hợp Quốc công tác trong ngành, địa điểm là ở Châu Phi, thời gian một năm, tiền lương hai vạn, ngay lúc ấy chúng tôi đều xem đây là một tin tức như bom nguyên tử, chọn mấy từ mẩu chốt, tuyển chọn sắc đẹp, Liên Hợp Quốc, Châu Phi, hai vạn, mỗi một từ cũng đủ làm đề tài tàn sát của các thầy cô giáo ở cuộc kiểm tra cuối kì rồi.

Ai, tôi cũng biết mình không thể dùng góc nhìn của mình để nói về chuyện xưa này, tóm lại lần gần đây nhất tôi gặp cô ấy là một tháng trước, cô ấy đã kết thúc chuyến công tác Châu Phi và về nước, đang làm việc cho một công ty nước ngoài, gả cho một người nhân viên công vụ, sau đó từ chức, em bé cũng sinh ra rồi. Tôi thừa nhận tôi hoàn toàn không nhận ra cô ấy, vừa sinh xong nên chưa hồi phục dáng người, bị đừa nhỏ ép buộc vài lần đến phát điên, gọi điện thoại cô kể mặc cả tiền sữa bột, nói chuyện điện thoại với ông xã ở đầu dây bên kia cực kì không kiên nhẫn, tóm lại biểu hiện ngày hôm đó của cô ấy hoàn toàn khiến tôi kinh ngạc, không khí tán gẫu cũng cực xấu hổ.

Cuối cùng ông xã của cô ấy đến đón đừa con đi trước, rốt cục cô ấy cũng nhẹ nhàng thờ ra trêu chọc với tôi, ngày hôm đó đúng là nhìn hồng hồng, lúc cô ấy mang thai bị chứng trầm uất, bây giờ lại xoay quanh bên đừa nhỏ, phải trông cậy vào nó phân tán lực chú ý để không bị u buồn nữa.

Tôi có rất nhiều rất nhiều lời muốn hỏi cô ấy, nhưng không dám mở miệng, nửa đùa nói, không ngờ cô ấy lại có con nhanh như vậy.

F tiểu thư cực kỳ bất đắc dĩ, tất cả là do đêm đó cô ấy bốc đồng, mang thai ngoài ý muốn, có con mới cưới, bài vở và bài tập không thể tiếp tục, công việc tạm thời không tìm được, trong vài năm muốn đi xa là chuyện không thể nào, huống chi ông xã cô ấy cực kì cẩn thận, loại du lịch thám hiểm là không thể nào, cuộc đời cô ấy từ đây trở nên u ám.

Tôi chỉ có thể an ủi nói rằng công việc sẽ tìm được, năng lực cô ấy cao như vậy không cần lo lắng, du lịch chỉ cần muốn đi, một mình cũng có thể đi.

Chung quy là tôi không thể thông cảm cho tình yêu thương của người mẹ như vậy, cô ấy nói đứa trẻ chính là ràng buộc, ngăn trở tương lai hai mươi năm của cô ấy. Cô ấy nói cô ấy từng cho rằng nếu bản thân không muốn tất cả, thà rằng không gả cho người ta, đứa nhỏ cũng không cần có được hay không, nhưng có lẽ mẫu tính là thiên tính của phụ nữ, trong lòng cô ấy bây giờ chỉ có đứa bé, căn bản không rảnh để bận tâm chuyện khác.

Theo trong lời nói của cô ấy có thể nghe ra tình cảm vợ chồng không được tốt lắm, dù sao cũng là kết hôn tía chớp, hiểu biết không sâu, một khi tiến vào hôn nhân, là hoàn toàn hòa nhập vào gia đình, cho dù xảy ra vấn đề gì, cũng phải nhìn trước ngó sau, lo lắng trùng trùng, người có thể vui vẻ buông bỏ tất cả chỉ là số ít mà thôi, trong lòng tôi có một câu nói, muốn nói với cô ấy rằng hôn nhân là chuyện cả đời, thực ra cũng không cần miễn cưỡng như vậy, lời nói đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, mọi người có hạnh phúc của mọi người, không quấy rầy nó mới là tốt nhất.

Có lẽ trong mắt người khác, đây rõ ràng là cuộc sống hạnh phúc, có thể đối với F tiểu thư, tôi cảm thấy, ít nhất bây giờ, cô ấy bị giam cầm trong một nhà giam.

Đương nhiên, đề tài này đối với đàn ông mà nói, là một góc độ khác, D tiên sinh, tôi rất muốn nghe giải thích của anh về đề tài này.

S tiểu thư."

Lá thư này tôi viết cực kì thông thuận, phong thư gửi đi thành công, tảng đá trong lòng tôi cũng buông xuống.

Hôm nay thật là một ngày làm cho người ta vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nếu mẹ tôi còn sống, để bà nhìn thấy con gái bà cũng có một ngày dốc lòng chăm chút như thế này, lão nhân gia bà nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Tôi tự nhận mình không phải là người tùy tiện, chỉ là không để ý hình tượng mà thôi, nhưng bắt đầu từ giờ phút này, tôi sắp sửa vứt bỏ tất xấu không tu chỉnh dung nhan suốt hai mươi năm nay, bắt đầu lột đồ trang điểm các loại ra.

Ai, lời của tổ tiên truyền lưu đến giờ đều có đạo lý hết, nữ vi duyệt kỷ giả dung* chính là một ví dụ.

(*Nữ vi duyệt kỷ giả dung: Con gái làm dáng vì người mình yêu)

Không bột đồ gột nên hồ, tiền kiểm thì ít nên quần áo cũng ít, lật tới lật lui cũng chỉ tìm được một bộ đầm đen, phần trên ôm sát, lộ rõ eo nhỏ, chẳng qua đường cong nhìn hơi khoa trương, đường đi xa xôi như vậy mà ăn mặc thế này rất rêu rao, cũng không thoải mái, hơn nữa nhất định Từ Uân sẽ cấm cản tôi.

Nghĩ trước nghĩ sau, vẫn nên thay một bộ công sở bình thường thì hơn, áo sơ mi vàng nhạt, đôi giày cao gót giúp tăng thêm mấy cm, tóc buộc lên, đuôi tóc hơi xoắn, lộ ra cả khuôn mặt. Hàng năm Tô Bác đều mang Dior và Lancome về cho tôi, lúc này cuối cùng cũng có chút công dụng. Nhưng mà tôi không trang điểm mà chỉ bôi kem nền dưỡng da, quả nhiên tốt hơn nhiều, màu da sáng lên, son nước nhàn nhạt khiến cả người tôi có tinh thần không ít.

Đại công cáo thành, xách túi ra cửa.

"Em... không có việc gì chứ?" Từ Uân vừa vào, nhìn thấy tôi thì lùi lại vài bước đến chỗ tôi, "Em trang điểm? Làm đẹp?"

Tôi kiềm chế xúc động muốn tranh luận với anh, tôi đã quyết định là phải tao nhã, tao nhã. Tôi tao nhã đứng lên, tao nhã gật đầu cười với anh: "Từ luật sư, buổi sáng tốt lành."

Từ Uân liếc tôi một cái, anh run rẩy lắm lắm: "Có bệnh."

Thật kỳ quái, tôi vậy mà lại không hề giận anh ta, còn tao nhã ngồi xuống, tao nhã uống một ly moka lớn, đáng quá đáng quá.

"Tô Văn Hạnh." Từ Uân gọi tôi từ trong phòng làm việc, tôi bước từng bước yếu đuối đến trước mặt anh, nhẹ nhàng hỏi: "Ông chủ, có chuyện gì sao?"

"Em..." Anh nhìn màn hình máy tính, tiếp tục đánh chữ không ngừng đầu lên, giọng nói có chút khinh thường, anh yêu cầu tôi: "Em có thể bình thường chút được không?"

Tôi vẫn nhịn xuống, anh càng kích thích thì tôi càng muốn làm ngược lại, tôi chân thành nói: "Ông chủ, anh đừng gài bẫy em, em đã quyết định hối hận về những sai lầm trước kia rồi, em tuyệt đối sẽ không thông đồng làm bậy cùng anh đâu."

Anh nhún chuột mấy cái, giấy tờ tuôn ra ào ào từ máy in. Anh gõ gõ bàn, bấm hai kim vào đóng thành sách, nhét vào túi hồ sơ đưa cho tôi: "Đem cái này

lên sở Hằng Thăng ở lầu mười sáu đưa cho luật sư Đình Tự, trước đó em đã gặp rồi đó, anh đã nói với anh ta rồi, em cứ trực tiếp đi lên tìm anh ta là được.”

Từ Uyên ơi Từ Uyên, bỏ qua tính tình cuồng vọng tự đại khó chịu của anh qua thì anh vẫn rất hiểu lòng người, thật sự là trả lại cho công nhân cơ hội sáng tạo, thu mua nhân tâm.

“Ngần người cái gì, hôm nay em chưa uống thuốc sao, con gái vẫn nên mộc mạc một chút thì có vẻ trí tuệ hơn, em như vậy...” Anh lại dùng ánh mắt soi mói quét người tôi một lần, ghét bỏ bĩu môi: “Vừa nhìn là biết không có đầu óc gì rồi.”

Anh nói rất quá đáng, nếu là bình thường, không chừng tôi đã đánh nhau với anh rồi, chẳng qua hiện tại tim tôi đã sớm bay đến lầu mười sáu, làm gì còn có công sức tranh cãi với anh chứ.

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Tôi nhận tập hồ sơ, vội vàng ấn nút thang máy, nhìn chữ số tăng lên trong thang máy, lòng tôi chỉ có một khẩn cầu: Anh nhất định phải ở văn phòng, cầu xin anh hãy có mặt ở văn phòng.

Đình - -

“Xin chào, đây là văn phòng luật sư Hằng Thăng, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô?”

Cửa thang máy vừa mở, hai vị tiểu thư ngoài đại sảnh được huấn luyện nghiêm chỉnh đứng dậy, ngọt ngào tiếp đón tôi. Đây là lần đầu tiên tôi cẩn thận quan sát hoàn cảnh làm việc của D tiên sinh, cả tầng lầu đều là của bọn họ, trước đại sảnh đều thống nhất mặc tây trang có ký hiệu của văn phòng, một cánh cửa mật mã cách đó khá xa, qua kính thủy tinh có thể nhìn thấy mật độ nói chuyện bên trong rất cao, trên hành lang luôn có người đi qua đi lại, có thể thấy được lượng công việc của họ rất lớn, so với văn phòng Đình Tiêm của cô thì quả là đối thủ cạnh tranh cường đại.

“Chào cô, tôi là ở văn phòng... lầu sáu.” Tôi thật sự cảm thấy mất mặt, cố ý hàm hàm hồ hồ lược qua hai chữ “Đình Tiêm”: “Tôi có một phần tài liệu muốn giao cho luật sư Đình Tự.”

Cô gái kia vẫn duy trì nụ cười: “Cô có thể để tài liệu lại ở chỗ chúng tôi, chúng tôi sẽ thay cô chuyển cho luật sư Đình.”

Cô ấy nói vậy khiến tôi có chút ngoài ý muốn, nếu D tiên sinh không ra ngoài, bọn họ để phòng như vậy cũng quá nghiêm túc rồi. Một cơ hội tốt thế này, tôi vẫn muốn tranh thủ một chút, vì thế tôi mặt không đổi sắc nói: “Trước đó tôi đã hẹn với luật sư Đình rồi, tài liệu phải tự tay giao cho anh ấy, còn có một vài tình huống có liên quan đến án kiện cần gặp anh ấy để bàn nữa.”

Nói dối mà vẫn mặt không đỏ tim không đập nhanh, tôi cũng thật lợi hại.

Cô gái kia hơi do dự, vẫn không chịu nghe lời tôi nói, nhân viên giữ vững nguyên tắc như vậy thật khiến tôi tự thấy xấu hổ. Cô ấy cầm điện thoại gọi nội tuyến với Đình luật sư vài câu, lúc bọn họ trao đổi tim tôi đập bình bình, sợ có gì sơ xuất thì danh dự của tôi mất sạch rồi.

Không ngờ, D tiên sinh lại cho tôi vào.

Vì thế cô gái trước sảnh mở mật khóa cửa còn tao nhã hơn cả tôi, đẩy cửa rồi mời tôi vào, sau đó đi phía trước dẫn đường.

Bên trong sở luật là một khoảng trời riêng, tầng thứ nhất hẳn là dành cho trợ lý luật sư sơ cấp và thực tập sinh dùng, mặt bàn sạch sẽ, phương tiện đầy đủ, mỗi người đều vô cùng chăm chú làm chuyện của mình. Bên trong là văn phòng của các luật sư, có hơi nhỏ, phân chia theo lĩnh vực dân sự, hình sự, hàng hải, phi tố tụng, mỗi người đều có một không gian độc lập, vách ngăn bằng thủy tinh trong suốt, cách âm rất tốt, nhưng cái gì cũng có thể nhìn thấy. Phòng hội nghị đang có cuộc họp, cũng có đàm phán cùng đương sự, da vàng da trắng, vô cùng bận rộn. Vào trong nửa mới đến văn phòng đối tác, D tiên sinh là làm việc cùng các đối tác, phòng của anh rất lớn. Nhưng ta chú ý thấy phòng của anh không phải ở trong cùng, đi vào nữa hẳn là những người cấp cao hơn, nếu tôi đoán không sai, trong cùng chính là văn phòng của ông chủ lớn bọn họ.

Cô gái kia gõ cửa, D tiên sinh gật đầu, cửa được đẩy ra, tôi đi vào phòng.

“Là cô à.” D tiên sinh buông tài liệu xuống, đứng lên vươn tay: “Trợ lý của Từ Uyên, chào cô.”

Nếu đã đến rồi, tôi nhất định phải trấn định đi qua, bình tĩnh bắt tay với anh, nhất định sẽ không xuất hiện trạng thái quần bách nữa.

“Chào luật sư Đình, luật sư Từ bảo tôi đưa văn kiện này cho anh.” Nói rồi tôi đưa tập hồ sơ qua, anh cảm ơn nhận lấy.

Sau đó, màn giao tiếp này hẳn là đã đến lúc kết thúc.

Tuy rằng tôi có tư tâm, nhưng vẫn chưa đến mức bị ma quỷ ám mà đứng đây hoài.

“VẬY... Tôi đi đây, anh tiếp tục làm việc đi.” Tôi nâng chân, một giây này tôi vô cùng hi vọng D tiên sinh còn có chuyện gì muốn nhờ vả, hoặc có tài liệu gì muốn tôi đưa giúp, tốt nhất là phần tài liệu đó cần phải chuẩn bị một lúc, như vậy tôi có thể quang minh chính đại tham quan hoàn cảnh và đáng về làm việc của anh.

Tiếc là D tiên sinh chỉ gật đầu nói: “Cám ơn cô, cũng nhờ cô chuyển lời cảm ơn đến Từ Uyên giúp tôi.”

Tôi chỉ nán lại được một phút, nói hai câu, rồi dựa theo con đường lúc đến rồi khỏi đây.

D tiên sinh, một ngày nào đó tôi sẽ nói cho anh biết, rằng mỗi chờ thư hồi âm của anh là chuyện hạnh phúc đến mức nào.

“S tiểu thư:

Nước Thái có một bộ điện ảnh tên là ‘Vĩnh Hằng’, tôi giới thiệu cho bạn bè xem, bọn họ đều nói đó là bộ phim tình yêu kinh dị.

Ông trùm địa phương sau một lần ra ngoài thì mang về một cô vợ trẻ tuổi xinh đẹp, không chỉ có bề ngoài mê người, mà cách ăn nói và ý nghĩ cũng không giống người thường. Đứa cháu ông ta yêu thương nhất xấp xỉ với người vợ đó nên họ yêu thương lẫn nhau, mong muốn phá tan lồng giam lễ giáo phong kiến, vĩnh viễn ở cùng nhau.

Khi đứa cháu ông ta xem như con và cô vợ ông ta yêu mến cùng phản bội ông ta, người từng có rất nhiều vợ như ông ta đã dùng cách của mình, lấy một sợi xích sắt trói chặt hai người, để họ vĩnh viễn ở cùng nhau.

Mới đầu, hai người như keo như sơn, hưởng thụ tình yêu say đắm sau khi phá bỏ chướng ngại trùng trùng. Nhưng ngày vui ngắn chẳng được bao lâu, bọn họ bắt đầu ghét nhau, tranh cãi nhau không thôi chỉ vì một chuyện nhỏ, cuối cùng họ cho rằng sự tồn tại của đối phương là trói buộc vô cùng thống khổ. Bọn họ dùng mọi cách để phá bỏ xiềng xích, chỉ tiếc chìa khóa đã bị ném đi, dùng búa rìu gì cũng không thể chém đứt. Ông trùm dùng phương thức đó để nói với họ, tình yêu, vĩnh hằng, tự do và tôn nghiêm, nếu đồng thời đều muốn có thì nhất định phải vượt qua được ích kỷ, yếu đuối, dục vọng nghi ngờ vô căn cứ.

Kết thúc cuối cùng rất kỳ diệu, nếu cô có hứng thú, thì đừng ngại tự mình xem chậm rãi từ đầu đến cuối, tôi rất vui lòng được thảo luận sâu hơn cùng cô.

Khi xem bộ phim này, tôi nghĩ đến người bạn của tôi là F tiên sinh, anh ấy có một người vợ yêu anh vô cùng, tôi gọi cô ấy là F tiểu thư, đó cũng là một cô gái lo được lo mất với hôn nhân. Lúc F tiên sinh truy đuổi được F tiểu thư thì có chút đặc ý, thường xuyên dẫn tới trước mặt chúng tôi khoe khoang, mà F tiểu thư cũng không bài xích với các hoạt động giải trí của đàn ông, nhẫn nại đi cùng F tiên sinh, điều này khiến những người đàn ông độc thân khác trong hội không ngừng hăm mộ.

Nhưng sau khi bọn họ kết hôn, thái độ của F tiểu thư chuyển đổi đột ngột, nhất là sau khi mang thai, cô luôn lấy lý do ở một mình rất sợ hãi cô đơn mà cấm F tiên sinh ra ngoài. Cô ấy muốn nhìn thấy F tiên sinh từng giây từng phút, cho dù anh ấy không nói gì, chỉ ngồi không thì cô cũng thấy an tâm.

Đến khi F tiên sinh không thể chịu được cuộc sống bị “giam lỏng” nữa, anh bắt đầu lên kế hoạch ra ngoài, nhưng mà F tiểu thư vô cùng miễn cưỡng, cô đuổi theo tới quán bar, tận tình khuyên nhủ, thậm chí muốn tìm cách chết để lôi F tiên sinh về nhà.

Dần dần, F tiên sinh trở nên lạnh nhạt với cô, mà F tiểu thư đang mang thai yếu ớt chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt. Cô cho rằng cô đã trả giá mọi thứ cho gia đình này, cô chăm sóc F tiên sinh áo cơm và sinh hoạt hằng ngày, giúp anh chia sẻ khó khăn trong công việc, trước khi cưới cô cũng từng học uống rượu vì anh, chơi trò chơi, có thể nói là hao hết tâm tư, mà hiện tại cô muốn F tiên sinh ở nhà cũng là vì tốt cho thân thể anh, sao lại có thể biến thành trói buộc?

Mà F tiên sinh cho rằng, F tiểu thư trước và sau khi kết hôn là hai người khác nhau hoàn toàn, mọi hành động của F tiểu thư đã nói lên cô không tin tưởng anh, càng như thế anh càng phải chứng minh bản thân anh đáng cho cô tin tưởng, mà F tiểu thư sẽ càng trở nên nghi ngờ nhiều hơn, tuần hoàn ác tính như thế, tình cảm của bọn họ nhất định sẽ va phải đá ngầm.

Tôi cảm thấy, hai người yêu nhau tựa như hai linh kiện, sau khi tiếp xúc thì chậm rãi sáp nhập vào quá trình, cần không ngừng điều chỉnh vị trí tốt nhất, chỉ có kết hợp mới có thể vận chuyển máy móc. Quá trình tìm tòi này có thể rất dài, nhưng nếu trong lúc đó xuất hiện một lần chùn lại thì cả đời này khó có thể kết hợp lần nữa.

Nhưng nếu đã hợp với nhau rồi, một thứ muốn siết một thứ khác thật chặt, vậy máy móc cũng không thể vận hành được, hoạt động khó khăn, sớm hay muộn cũng có một ngày cái máy đó tê liệt, linh kiện hư hao.

Bùi Đa Phi nói: Diện bao thành khả quý, ái tình giới canh cao, nhược vì tự do cố, lưỡng giả giai khả phao. (*Sinh mạng rất đáng quý, ái tình càng quý hơn, nếu như muốn tự do, cả hai đều có thể bỏ qua)

Kỷ Bá Luân nói: Tình yêu, ngoại trừ chính nó thì không trao gửi đi điều gì; ngoại trừ chính nó, không nhận thêm gì; không chiếm hữu, cũng không bị giữ lấy, đó chính là tình yêu.

Câu thơ và phim ảnh về tự do, tình yêu cũng có thể hạ bút thành văn, nghĩ như vậy cũng cảm thấy buồn cười, người đời hướng về tự do bao nhiêu, thì sợ hãi tình yêu giam cầm bấy nhiêu. Nhưng buồn cười nhất là có nhiều người muốn nắm cả hai thứ đó trên tay, tâm quả thật có hơi lớn rồi.

Khi bình thường không có chuyện gì làm, tôi sẽ xem phim, coi như là một cách giết thời gian, không biết cô có sở thích này giống tôi hay không.

D tiên sinh.”

Đối với tôi và D tiên sinh mà nói, trời đã định trước là sẽ có một ngày đột phá rồi.

Lần đầu tiên tôi bắt tay cùng anh, đi đến nơi làm việc của anh, anh cũng có ấn tượng khắc sâu với tôi, sau đó anh còn chủ động nói một trong những sở thích của anh là xem phim.

Làm sao bây giờ, sao lại khéo như vậy, tôi cũng rất thích xem phim.

Làm xong một trăm động tác đập xe đập, tôi nằm mệt thở trên giường, trong lòng có một âm thanh mạnh mẽ đang hô hào.

Cố lên, Tô Văn Hạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi vận may của con người tới thì muốn ngăn thế nào cũng không ngăn được.

Sau lần đầu tiên có tiếp xúc tứ chi với D tiên sinh, tôi lại gặp anh ở hội quán Dương Dịch.

Lúc đó tôi vừa thay xong bộ đồ Taekwondo màu trắng, đai lưng màu đỏ, tóc buộc cao, nghiêm chỉnh như vậy, nhìn như trẻ hơn vài tuổi, giống như một học sinh trung học.

Tôi từ phòng quần áo đi ra, đi vào trong sân thì đồng thời anh đi từ đường chéo ra, hơn nữa anh còn mặc trang phục Taekwondo, anh cũng nhìn thấy tôi, dùng ánh mắt xác nhận sau đó anh mỉm cười gật đầu với tôi.

Làm sao bây giờ, hạnh phúc quá đột nhiên.

Nhưng mà chờ một chút, tại sao anh lại xuất hiện ở đây.

“A, anh Tự đã thay xong sao....” Dương Dịch đột nhiên chặn ngang giữa chúng tôi, tôi đang mơ mộng tới đoạn Hứa tiên gặp gỡ Bạch nương tử sau đó bị Pháp Hải phá hỏng, trong lòng hận nghìn răng nghìn lợi.

Đợi một chút, cô ấy gọi anh là ‘Anh Tự’....

“Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, tên nhóc A Đức kia đột nhiên có việc, hôm nay cũng là ngày đầu tiên nhập học, cả phụ huynh cũng sẽ tới, thật sự không dám qua loa, chỉ có thể ủy khuất anh tới đóng vai người bồi luyện.” Tôi rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ cung kính của Dương Dịch, cô ấy cúi đầu khom lưng một lúc, nhớ tới tôi còn ở phía sau mới nhớ rõ tôi đây là một người bồi luyện khác: “A, đây là bạn thân của em, Tô Văn Hạnh, cô ấy cũng đến giúp, hai người...”

Dương Dịch dùng ánh mắt truyền ám hiệu qua lại giữa chúng tôi, Đinh Tự thoải mái tiếp nhận, nói: “Bọn anh có quen biết.” Nói xong anh ấy thì lễ với tôi, khiến tôi trở tay không kịp, cuống quýt đáp lễ.

“Thì ra cô tên là Tô Văn Hạnh.”

“Xin chào, luật sư Đinh.”

Tôi lại cẩn thận nhìn anh một lần nữa, vai rộng eo chặt, là một đai đen giống Dương Dịch, khiến cả người anh dường như cao hơn. Hôm nay kết thúc, tôi nhất định phải về xem xét vận động của các vì sao, ngôi sao nào chạy tới cung tôi, để cho tôi nhiều lần gặp được quý nhân, vận may hiếm có đều muốn xông ra.

“Thì ra đều biết, vậy là tốt rồi.” Dương Dịch vỗ tay một cái, định trưng cầu ý kiến của chúng tôi: “Vậy...”

“Do cô ấy tán công.” Đinh Tự đưa ra phương án, Dương Dịch nhìn ngược về phía tôi, tôi vội vàng cự tuyệt: “Không nên không nên, điều này không thích hợp.”

Dương Dịch hí mắt nhìn tôi, tôi chột dạ, cuống quýt dời ánh mắt đi, Đinh Tự cười giải vây: “Có gì mà thích hợp hay không, chẳng lẽ để cho tôi là một người đàn ông lại đá cô? Trợ lý Tô, căn cứ thái độ và trách nhiệm với học viên, cô nhất định phải đá hết toàn lực, đá phải đúng.”

“A —— ha ha ha....” Mặc dù Dương Dịch đoán giữa chúng tôi có mờ ám, nhưng cô ấy còn chưa phán đoán ra giữa chúng tôi có gút mắc gì, tám phần cho là chúng tôi có cừ oán gì, mượn cớ hội này muốn trả thù, vậy nên vội vàng nói: “Chỉ là vài đứa nhỏ, không cần nghiêm túc như vậy, đến điểm là dừng, đến điểm là dừng, a, có hai người ở đây tôi thấy yên tâm hơn nhiều.”

Vì vậy trong hai giờ tiếp theo, tôi linh hoạt đá và Đinh Tự vững bước phòng thủ, biểu diễn đầy đủ tính dẻo dai của vận động viên Taekwondo, phản ứng linh hoạt của đầu óc và tính ổn định của thân thể. Lần đầu tiên đá tôi còn khoa chân múa tay, chính tôi cũng không đành lòng nhìn thẳng, khi được D tiên sinh khích lệ, rốt cuộc dần dần xuất ra bản lĩnh xuất chúng, thích thú đá khiến khán giả liên tục trầm trồ khen ngợi.

Hi vọng tôi không đi nước cờ hiểm.

Nhiệm vụ của chúng tôi đã xong, Dương Dịch còn đang giảng lý luận với bọn nhỏ, tôi và D tiên sinh ngồi trong góc của sân tập, rất hay là nơi tôi ngồi đúng lúc có thể nhìn thấy vị trí phóng tập của D tiên sinh, ai ngờ rằng hôm nay anh ấy lại ngồi ở bên cạnh tôi.

Sau khi vận động, trên người chúng tôi tỏa nhiệt, vòn xung quanh, có lẽ hợp tác trong hai giờ nên có chút tình cảm ấm áp, tóm lại tôi cảm thấy an tâm không ít.

Tôi tò mò hỏi: “Luật sư Đình, anh có quen biết với Dương Dịch sao?”

Anh mở nắp nước khoáng đưa cho tôi: “Quen biết thông qua Từ Uân, cũng đã nhiều năm rồi.”

“A, tôi và cô ấy ——” Tôi định nói, tôi và Dương Dịch là bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng lời nói đến bên miệng thì tôi đột nhiên nhớ lại, tôi từng nói chuyện xưa có bóng dáng của Dương Dịch trong thư cùng D tiên sinh, nếu như D tiên sinh biết rõ, có thể đoán được tôi là S tiểu thư hay không. Tôi nghĩ vậy đột nhiên có chút kích động, nhưng không chắc chắn bây giờ có phải là thời khắc tốt nhất để nói chân tướng cho anh biết hay không. Nếu như bây giờ nói ra, về sau anh có cùng tôi trao đổi thư không...

Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng đổi giọng: “Tôi và cô ấy cũng quen biết đã lâu.”

“Ngược lại, lần đầu tiên mới thấy cô.”

“Trước kia cũng chưa gặp anh.”

Giọng của Đình Tự và tôi cùng vang lên, chúng tôi nhìn nhau cười, tôi cảm thấy, có vẻ rất ăn ý.

Tôi trả lời anh: “Bình thường tôi cũng hay tới, nhưng đều là lúc cô ấy không mở lớp, tới tập chơi.”

“Tôi cũng lần đầu tiên tới bởi luyện giúp.”

Aiz, gò má của anh cũng đẹp như vậy, cái mũi cao cao, cái cằm vênh lên.

Tôi nhớ anh từng nói trong email, anh thích cô gái dịu dàng nên thử hỏi thăm: “Tôi bị Dương Dịch kéo lên thuyền giặc, cô gái luyện Taekwondo khiến người ta có cảm giác rất lợi hại, đúng là không tốt lắm.”

“Ha ha ——” Đình Tự nở nụ cười, tiếng cười sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoáng khoái, anh vỗ vỗ bờ vai an ủi tôi: “Làm sao lại suy nghĩ như vậy, con gái luyện Taekwondo rất tốt, có thể cường thân kiện thể, cũng có thể tự bảo vệ mình, rất mạnh mẽ lại không mất mỹ cảm, chắc là em bị tiểu tử Từ Uân kia gạt rồi.”

Tôi rất vui vì anh nói như vậy, hơn nữa anh còn nói đúng lòng tôi, xác thực là lão Từ Uân, nhiều lần nói tôi, từ nhỏ đã mượn mấy cô gái luyện Piano, luyện ballet nhà họ Vương, nhà họ Lý, nhà họ Trương để so sánh với tôi, nói rằng cô gái thì phải chủ trọng dáng vẻ và khí chất, Taekwondo quá mạnh mẽ, luyện nhiều thì cả người sẽ có một cỗ sát khí.

Bên phía Dương Dịch đã giải tán, vài phụ huynh đang nói chuyện với cô ấy, có lẽ giải quyết xong chuyện bên kia thì cô ấy sẽ đi qua, cô ấy mà tới thì tôi không còn cơ hội rồi. Tôi nghĩ vậy, vội vàng mở miệng: “Luật sư Đình, lát nữa anh có hẹn không, có muốn cùng...”

Tôi muốn nói cùng ăn trưa, đáng tiếc, đúng lúc này điện thoại của anh vang lên, có lẽ là một cuộc gọi rất quan trọng, anh nhú mồm, nói xin lỗi với tôi, đứng dậy đi tới bên cạnh nghe điện thoại.

Lúc này Dương Dịch đã tới, vì vậy tôi chỉ có thể nuốt trở về, thật không may.

“Hôm nay cảm ơn cậu.” Cô ấy nhẹ nhàng thở ra, bài mở đầu với học sinh rất quan trọng đối với cô ấy, chúng tôi quả thực đã giúp cô ấy rất nhiều.

Tôi chớp mắt, mặc dù không trông cậy cô ấy có thể mò được cái gì tốt, nhưng cũng không thể tiện nghi cho cô ấy được, vì vậy tôi suy nghĩ: “Nói miệng cũng vô dụng, nếu đã vậy cậu mời bọn mình ăn bữa cơm đi, đối diện với nhà họ Liễu có mở quán ăn Hàn, đặt một phòng bao thoải mái.”

Dương Dịch lên tiếng đáp ứng, vừa đúng lúc Đình Tự gọi điện xong, đi tới, anh nhớ tới vừa rồi lời tôi nói bị cắt đứt... “Vừa rồi cô muốn nói gì sao?”

Tôi chỉ chỉ Dương Dịch trả lời anh: “Cô giáo Dương nói muốn mời chúng ta ăn cơm để cảm ơn, hỏi xem anh có cùng ăn không.”

Cái này, là thần không biết quỷ không hay đi.

“Hôm nay xin lỗi, có chút việc gấp phải xử lý, lần sau tôi mời hai người.”

Câu trả lời của Đình Tự khiến ngọn lửa nhỏ kích động vừa nhô lên bị dập tắt trong nháy mắt, rồi lại chỉ có thể rộng lượng nói: “Vậy anh mau đi đi, về sau còn có cơ hội.”

Đình Tự tạm biệt Dương Dịch, vào phòng thay quần áo, tôi nhìn bóng lưng anh càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, đi qua góc rồi không nhìn thấy nữa.

“Khụ khụ ——” Dương Dịch nghi ngờ nhìn tôi, tôi tránh ánh mắt thăm vắn của cô ấy, nói lảng sang chuyện khác: “Cái đó, anh ấy không ăn, mình cũng

không tiện tiêu phá của cậu, tự về nhà ăn thôi.”

“Tô Văn Hạnh ——” Dương Dịch cười gian trá: “Cậu nghĩ mình ngốc à? Từ lúc đến mình đã cảm thấy hai người không đúng rồi, nói mau, quan hệ hai người là thế nào.”

“Trong đầu cậu nghĩ vớ vẩn cái gì thế.” Tôi chọc chọc đầu cô ấy: “Trước hôm nay, mình và anh ấy chỉ nói với nhau ba câu, trong đó hai câu là xin chào luật sư Đinh, luật sư Đinh xin chào...”

Rõ ràng Dương Dịch không chấp nhận lời giải thích của tôi, chặc chặc nói: “Cậu muốn lừa gạt mình sao, trở về tu luyện mười năm nữa đi.”

Tôi thấy cô ấy lại muốn dùng vũ lực thì nhanh chóng tránh xa: “Thật sự không có ——” Tôi ương ngạnh chống cự.

“Không?” Dương Dịch lại éo hời lần nữa, tôi không chịu thẳng thắn, cô ấy hô lớn về phía phòng thay quần áo: “Anh Tự ——”

“Bà trẻ ơi ——” Tôi vội vàng che miệng cô ấy lại, ngoan ngoãn nộp vũ khí đầu hàng: “Haiz, mình thật sự không biết nhìn người.”

Vì vậy chúng ta chen chúc trong góc, tôi nói cho cô ấy biết, Đinh Tự chính là D tiên sinh mà tôi thư từ qua lại, trước kia tôi đã từng kể.

Dương Dịch bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng còn không quên chặc chặc tán thưởng: “Thế giới này đúng là nhỏ...” Cô ấy suy tư một lát, lời nói xoay chuyển, trêu chọc tôi nói: “Nhưng mà làm sao cậu xác định D tiên sinh chính là Đinh Tự, Đinh Tự chính là D tiên sinh? Không phải các cậu kết bạn trên mạng sao? Anh ấy đưa ảnh chụp cá nhân lên?”

Làm sao tôi biết D tiên sinh chính là Đinh Tự sao?

“Nhất định anh ấy dùng tài khoản phụ, nhất ký, ảnh chụp đều không quá, nhưng mà có hình một huân chương” Tôi dừng một chút, trong đầu tự động hiện ra hình vẽ từng nhảy lên ở góc phải màn hình máy tính của tôi: “Huân chương này, là phần thưởng anh ấy nhận được tại hiệp hội luật, chỉ có một tấm, cho người có số phiếu cao nhất là anh ấy. Năm ngoái mình đọc báo, thấy có ảnh chụp của anh ấy, tấm hình lớn, nhìn thấy mới xác định, cậu xem, anh ấy gọi là D tiên sinh, cùng tên với anh ấy, cũng đúng mà.”

Dương Dịch như có điều suy nghĩ, ngược lại cảm thán tâm tư tôi kín đáo: “Bây giờ đã quen biết, nói thẳng ra không phải rất tốt sao?”

“Không không, mình còn không biết tâm tư của anh ấy với mình là như thế nào, tùy tiện nói toạc ra, có lẽ sẽ không được tự nhiên, đợi thời gian nữa đi.

“Mình cũng nhắc cậu, nếu như cảm thấy tốt thì phải nắm chặt, anh Tự rất tốt, lúc quen biết cũng không nghe thấy nói anh ấy có bạn gái, tóm lại, cậu đừng vì ngượng ngùng mà bỏ lỡ.”

“Này, chuyện chưa đâu vào đâu cả bị cậu nói...” Tôi hơi nhụt chí, không nhìn được ngăn cô ấy, không quên cảnh cáo: “Vấn đề này cậu đừng nói, ngay cả anh mình và Từ Uân cũng không biết...” Cô ấy cười gật đầu, tôi cảm thấy lo lắng, nhấn mạnh lần nữa: “Không cho nói, ai cũng không được nói, đặc biệt là hai tên bá vương đó, một chút cũng không được lộ ra.”

“Biết rồi! A, anh Tự ——” Dương Dịch phát tay chào hỏi với Đinh Tự vừa thay quần áo xong, tôi nhanh chóng thả cô ấy ra, nghe tiếng nhìn lại, Đinh Tự đã thay quần áo thoải mái chuẩn bị đi. Anh vẫy tay từ biệt với chúng tôi. Tôi cảm thấy, ánh mắt của anh đặc biệt dừng lại trên người tôi.

Chỉ mong đó không phải là cảm giác sai của tôi.

“D tiên sinh:

Xem câu chuyện về E tiên sinh mà anh kể tôi nghe, tôi đột nhiên nhớ tới một câu chuyện có cách làm khác nhưng lại cùng kết quả, có lẽ sẽ tiếp nối câu chuyện của anh.

Mỗi lần G tiên sinh đi xã giao quá mười giờ, G tiểu thư nhất định sẽ gọi điện tới, thúc G tiên sinh về nhà.

Sau khi bị đồng bạn cười nhạo, G tiên sinh bắt đầu không nghe điện thoại của G tiên sinh, sau đó có một ngày, G tiểu thư gọi điện thoại tới di động của bạn G tiên sinh. G tiên sinh nổi giận, chất vấn hỏi cô ấy có chuyện gì, G tiểu thư không lạnh không nóng nói, không có chuyện gì, muốn như vậy anh chưa về nhà, gọi điện lại không ai nghe máy, sợ anh xảy ra chuyện gì. G tiên sinh đã tức giận, bạn bè ở bên lại nhìn anh với ánh mắt chế giễu, sau khi đầu dây bên kia hỏi về thời gian về nhà, G tiên sinh lạnh lùng nói không biết, em ngủ trước đi.

Bạn bè của anh trêu ghẹo, có người nói anh tìm được người vợ tốt, có người nói anh là người đàn ông nghe lời khó tìm trên đời này, G tiên sinh nghe những lời nói đùa này đều thấy trào phúng, anh yên lặng uống rượu. Từ khi yêu nhau tới khi kết hôn, lần đầu tiên anh không nghe lời dặn của G tiểu thư về nhà, mà uống say không biết gì cho tới rạng sáng, về nhà thì liều mạng gõ cửa, G tiểu thư khoác áo giúp anh dọn dẹp sạch sẽ thì anh quát G tiểu thư, anh không phải trẻ con, không cần phải trông coi anh như mẹ, sau này không cho phép can thiệp cuộc sống xã giao của anh nữa.

Mà sau đó, số lần anh ra ngoài ngày càng nhiều, ngày càng xa cách với những cuộc điện thoại của G tiểu thư, tâm tình tốt thì về nhà sớm, tâm tình không tốt thì đi tới nửa đêm cũng là chuyện thường. Chỉ là G tiểu thư dần dần sẽ không chờ anh về nhà nữa mà nghe lời ngủ sớm.

Cứ như vậy, anh khôi phục cuộc sống tự do tiêu dao như độc thân được nửa năm. Đột nhiên có một ngày anh tạm thời đi công tác ở nơi khác, nửa đêm trên đường xe hơi bị hỏng, sửa chữa đã lâu, cuối cùng có thể tiếp tục chạy. Bạn đồng hành nhìn thời gian là rạng sáng, vội vàng gọi điện thoại cho gia đình báo bình an, ở đầu bên kia, vợ người bạn rất lo lắng, người bạn đó vội vàng nói xin lỗi, lo sửa xe không trả lời tin nhắn cũng không nghe điện thoại.

Đồng thời, G tiên sinh ngồi bên cạnh đột nhiên phát hiện, G tiểu thư của anh rõ ràng không hề nhắn cho anh, mà điện thoại di động của anh cũng không có ai gọi, không có một cuộc gọi nhớ nào. Gần hừng đông anh mới bước vào nhà, G tiểu thư đang ngủ an ổn trên giường, trong lòng anh dâng lên nỗi mất mát khó nói, G tiểu thư tỉnh, nhìn thấy anh, không sợ hãi không kỳ quái nói, a, anh đã về.

G tiên sinh nói mình đi công tác, trên đường về xe bị hỏng. G tiểu thư chỉ nhàn nhạt nói, biết.

G tiên sinh nói suốt nửa bọn họ bị kẹt ở đường cao tốc không về được, G tiểu thư ngáp một cái xoay người tiếp tục ngủ, nói, bây giờ không phải là về được rồi sao.

Nếu như là ngày trước, gọi điện thoại gọi tin nhắn không nói, cho dù G tiểu thư không lái xe đi tìm anh, cũng nhất định chờ anh về nhà, không ngủ trước một mình.

G tiên sinh không rõ, lúc bị quản thi ngại phiền, lúc không có ai nhớ thương, lại cảm thấy phiền muộn và trống rỗng.

Sau đó mỗi lần anh đi ra ngoài đều sẽ chủ động gọi điện về nhà, nói cho G tiểu thư biết mình đang ở đâu, đang làm gì, khi nào về. G tiểu thư luôn đáp một câu, biết. Anh muốn nói nhiều hơn, hỏi G tiểu thư đang làm gì, G tiểu thư sẽ không nhin được nói, đang bận, không có chuyện gì đừng nói.

Hai đầu điện thoại, lo lắng cho nhau là sức mạnh duy trì tình yêu, cho dù xa cách thế nào, cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương, đều là phần không thể thiếu trong lòng đối phương.

Mà bây giờ, G tiên sinh cảm di động lại đánh mất tín hiệu của G tiểu thư.

Không biết anh có thích Lâm Tịch Từ hay không, ông ấy không hổ là linh hồn thi nhân, giải thích với tình yêu luôn đặc biệt như vậy, trong ca khúc chủ đề của bộ phim cùng tên “Vội vã năm đó”, một lời bài hát của ông ấy đã đi thẳng vào lòng tôi.

Chúng ta luôn mắc nợ nhau, nếu không vì sao luôn nhớ nhau. Ai cam tâm cứ như vậy, không vương mắc cũng không liên quan.

G, tôi nghĩ đến ‘give’, chúng ta đều sẽ trả giá vì tình yêu, nhưng phần này của mỗi người đều có khả năng không biết trước, một khi tấm lòng thành khăn đụng phải bức tường, thì tất cả đều sẽ kết thúc. Trong cuộc đời này, nhất định phải ‘mắc nợ lẫn nhau’ thì mới bận tâm, mới có thể nhớ nhau.

P/s: Tôi cũng rất thích xem phim, tôi còn thích tham gia hoạt động thể thao.

S tiểu thư.”

Tôi còn viết một đoạn: Không biết D tiên sinh thích hoạt động thể thao gì, rất nhiều người cảm thấy con gái luyện Taekwondo hoặc võ thuật luôn thô lỗ, anh có cảm thấy như vậy có thể cường thân kiện thể không? Cá nhân tôi là người yêu thích Taekwondo, không biết D tiên sinh thì sao?

Nhưng cuối cùng tôi vẫn xóa đi, tôi cảm thấy, bây giờ còn chưa phải thời cơ chín muồi, cứ dùng một lớp bảo vệ duy trì quan hệ mang theo cảm giác thần bí này, thời cơ chín muồi sẽ tự nhiên bong ra từng mảng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tôi run run rẩy rẩy bò ra khỏi chăn, liên tục nhảy mũi mấy cái.

Mới tháng mười một mà đã mặc áo lông trông có giống người điên không? Tôi nhìn mình trong gương, xem như quên đi, tìm cái áo khoác khoác lên, chỉnh điều hòa lên nhiệt độ cao nhất là được rồi. Nghĩ vậy, tôi lại nghĩ tới luồng không khí cao cấp của văn phòng luật Hằng Doanh, so ra thì chúng tôi quá keo kiệt.

Vừa đến văn phòng luật, Từ Uân đang chuẩn bị đi ra ngoài, anh chỉ đồng hồ trên cổ tay, "Trời lạnh là bắt đầu buông lỏng, lại muộn giờ." Nói xong lấy từ trong cặp ra một cái thẻ: "Anh sắp có phiên tòa, em đến hiệp hội luật quẹt thẻ giúp anh."

Tôi nhận tấm thẻ công tác có tên anh, mắt thấy thời gian sắp không kịp rồi, vội vàng theo anh đi xuống, dường như tâm trạng của Từ Uân không tốt lắm, biểu cảm nghiêm nghị, tôi cũng lười ghẹo anh ta, đi theo xuống gần tầng hầm gửi xe, anh ngăn tôi đi tiếp: "Sắp không kịp rồi, em ngồi tàu điện ngầm đi, đỡ bị kẹt xe muộn giờ."

Ngay cả đi nhờ xe cũng không cho, được rồi, tôi đành phải ngoan ngoãn quay ra tìm cổng xuống trạm tàu điện ngầm, xe của Từ Uân lái qua người tôi rất nhanh, lúc quẹo cua gấp tiếng bánh xe ma sát với mặt đất tạo nên một âm thanh chói tai, tôi không nhìn được vào trong xe, nhưng có thể khẳng định là, hân tâm trạng của anh ta cực kì không tốt.

Hàng năm, Hiệp hội luật đều tổ chức rất nhiều cuộc tòa đàm, luật sư cần phải đến nghe thính giảng, cuối năm sẽ tính số ngày tham gia, ngày thường Từ Uyên cũng hay bảo tôi đi quét thẻ, có đôi khi quét thẻ xong là có thể chuẩn, nhưng mà vừa khéo gặp cô bạn đại học Giai Giai, dù sao có vẻ cũng không làm gì, tôi với Giai Giai chọn vị trí ở phía sau, tán gẫu cho hết giờ.

"Cuộc thi sát hạch tư pháp sắp diễn ra rồi, trong sở có nhiều người bận công việc không có thời gian học tập, nếu lần này mà không qua được, sau này muốn qua còn khó hơn nữa." Giai Giai bẻ ngón tay, đếm đếm thì phát hiện, chỉ còn hai tuần nữa là đến ngày công bố, cuộc thi tư pháp là nỗi đau của người học luật, nhất là sau khi tốt nghiệp làm công tác về pháp luật, giống như chúng tôi là trợ lý luật sư, nếu muốn xóa hai chữ trợ lý đi, thì nhất định phải qua ải.

"Ngày diễn ra cuộc thi mình nhất định phải mặc đẹp, mình còn cố ý mua... Ôi chào, aiz, ôi cậu đừng có cười, vốn mình còn tự tin chắc chắn sẽ qua, bây giờ ngay cả cậu cũng không tự tin, khiến cho mình cũng lo sợ." Nhớ tới lúc ôn tập làm nãy đề mô phỏng biến thái, đúng là giấy ghi một đường mình trả lời một nẻo, chua xót.

Có thể là sau khi tốt nghiệp gặp được bạn học cũng thân thiết hơn, hơn nữa tất cả mọi người đều là đồng nghiệp khó tránh việc trêu chọc nhau, càng nói chuyện càng lớn tiếng, người ngồi mấy bàn trên thì học, chúng tôi ngồi bàn dưới tiếng nói nói cười cười cũng không nhỏ, cũng may là mấy bàn phía sau không có người, bằng không nhất định là sẽ bị ánh mắt của họ giết chết.

"Có đương sự kia khiến người khác rất đau đầu, trong đơn khởi tố anh ta tự xưng mình là nguyên cáo, mình mới tốt bụng nhắc nhở anh ta là không có nguyên cáo đâu, anh ta gấp đến độ nhảy lên, chất vấn mình dựa vào cái gì mà không cho anh ta làm... Cậu đừng không tin, đầu năm nay kiểu người nào cũng có, sau mình còn tốt bụng giải thích cặn kẽ với anh ta, hình sự mới có nguyên cáo, trong án kiện dân sự chỉ có nguyên đơn và bị đơn, cậu đoán xem anh ta nói như thế nào, ôi chào, ài, ôi á cậu nhỏ tiếng một chút, người ta nhìn mình kia... Nói đến kia rồi... ài, anh ta còn kích động đòi đánh thị trường qua đường dây nóng, nói ông ta làm việc xấu mà vẫn có thể tại chức, anh ta là một công dân tốt mà luật sư và mọi người cũng không cho anh ta làm... Ái da, cậu nhẹ một chút..." Giai Giai vừa nói vừa cười, đỡ bả vai đang co lại vì cười của tôi.

Buổi tọa đàm gần kết thúc, hai người chúng tôi ngồi trong góc càng ngày càng nói chuyện không kiên nhẫn gì, tôi đang chuẩn bị chia sẻ với cô ấy án kiện cực phẩm cách đây vài ngày, đột nhiên lớp giải tán, người đàn ông mặc đồ tây bên cạnh người ngồi trước mặt tôi đứng lên, tôi vừa cùng Giai Giai trò chuyện vừa nói sao bóng lưng này lại nhìn quen mắt đến như vậy, trên mặt tôi còn mang nụ cười lúc thức dậy, ý nghĩ muốn chết tâm cũng xuất hiện rồi.

D tiên sinh ngồi trước mặt tôi, tọa đàm diễn ra bao lâu, thì đã nghe chúng tôi nói bấy lâu.

Anh ấy quay đầu lại, nhìn thấy tôi, lịch sự gật đầu, mặt tôi lúc đỏ lúc trắng, khóe miệng run rẩy ngay cả cười cũng quên mất.

May mắn là, vụ kiện gần đây tôi gặp phải, một gã đàn ông vì tin lời quảng cáo "Lớn hơn, nhanh hơn, mạnh hơn." của bệnh viện nào đó, sau khi chi tiền phẫu thuật thì thấy không hiệu quả như lời quảng cáo nên muốn kiện bệnh viện, tôi vẫn chưa kịp nói ra...

"Mình với đồng nghiệp ra xe đi trước, giữ liên lạc nhé." Giai Giai vỗ vai tôi, thoáng cái bỏ chạy, chỉ còn lại tôi và D tiên sinh đứng đó, khoảng cách xa nhất trên thế giới, đó là đứng trước mặt người mình thích sau khi bị mất mặt, muốn thoát khỏi đó, đi thật xa, thật xa..

"Thay Từ Uyên tới?" Đinh Tự hỏi tôi, tôi thật thà gật đầu, anh ấy tiếp tục cười nói: "Điện tích che phủ của trợ lý công tác này của cô thật rộng."

Tôi ngượng ngùng cười cười, trong đầu nhanh chóng hiện lên lời nói vừa rồi, tôi tự biết mình đã mất hết lễ tiết, lòng thầm may mắn, hi vọng lễ tiết không tan nát dưới đất, không vỡ thành cặn bã.

Cô đến đây bằng gì thế?" Anh ấy vừa đi vừa hỏi.

Tôi cũng bước theo bước của anh, thành thật trả lời: "Tàu điện ngầm."

"Tính về văn phòng luật à?" Anh ấy tới hành lang trước tôi một bước, sau đó dừng lại chờ tôi, tôi tăng tốc bước đến bên cạnh anh, sau đó gật gật đầu, Đinh Tự nhìn tôi một cái, thuận miệng nói: "Xe của tôi đậu ở đối diện, có thể tiện đường đưa cô về."

"Uhm..." Tôi đồng ý xong mới phát hiện đây là một lời mời như thế nào, cùng anh ấy ngồi chung một xe! Cùng anh ấy ngồi chung một xe... <<

Xe D tiên sinh là một chiếc Cadillac, màu nâu nhạt, vẻ ngoài bảo dưỡng rất khá.

Quả nhiên là có phẩm vị, không giống Từ Uyên, là con bảo mã (BMW), đúng là nhà giàu mới nổi.

Tôi do dự một chút, định ngồi ghế sau, Đinh Tự nhìn tôi một cái, nghi ngờ hỏi: "Thích ngồi ghế sau?"

"Không không - -" Tay đang đặt trên tay cầm ghế sau chuyển lên tay cầm phía trước, tôi tự nhận là rất nghệ thuật giải thích: "Người ta nói xe của đàn ông, ghế phụ là chỗ của vợ hoặc bạn gái chuyên ngồi, tôi sợ sẽ mang đến phiền phức cho anh thôi."

"Ha ha ha ha..." Tôi thích nhìn anh ấy cười, cười vô cùng sáng lạn, như trong một làn gió lạnh có một vầng nắng ấm vậy, lòng tôi cảm thấy rất thoải mái, anh ấy hơi hất cằm lên, chỉ về phía ghế phụ: "Ngồi đi, không có ai chuyên ngồi đó đâu."

Tiếng anh chưa dứt, tôi đã tự mở cửa ngồi vào, vui sướng hài lòng cài dây an toàn, suy nghĩ về lời Đinh Tự vừa mới nói, có phải anh ấy đang giải thích, bản thân vẫn còn đang độc thân không.

"Luật sư Đinh, anh với luật sư Từ... Là bạn học?" Tôi hỏi nghi ngờ trong lòng, Đinh Tự thấy biểu cảm của tôi nên hỏi lại: "Thế nào? Không giống bạn học

à?"

"Không giống lắm..." Tôi nghiêm túc nói với anh ấy: "So với anh thì luật sư Từ..." Một tiếng "già" nghẹn ở yết hầu, suýt nữa là thốt ra rồi, vì muốn chữa lại chút mặt mũi cho Từ Uyên, tôi đành chuyển cách nói: "Thì... lớn tuổi hơn một chút..."

"Anh ấy là học trưởng của tôi, lúc học đại học đã lập thành một đội, tập thể gồm ba khóa."

Ba khóa đại học, nói như vậy năm nay anh ta đã hai bảy hai tám tuổi rồi, đại khái là lớn hơn tôi khoảng năm tuổi, trên mạng nói như thế nào nhỉ, hơn kém ba đến năm tuổi là chênh lệch hoàng kim nhất.

"Cô thì sao?" Anh ấy thấy tôi im lặng, ngược lại hỏi tôi, "Lúc trước anh ấy cũng có trợ lý, có điều toàn là nam, đây là lần đầu tiên tôi thấy trợ lý nữ đấy."

Tôi cười ngọt ngào: "Anh ấy là bạn của anh tôi, tôi vừa tốt nghiệp, đi theo anh ấy thì anh trai cũng yên tâm."

"Muốn làm luật sư?"

"Uhm!" Tôi đáp dứt khoát, "Nếu như có thể xuất sắc như luật sư Đinh thì tốt rồi..." Nói xong tôi lại nhin không được muốn làm hại Từ Uyên, vừa nói vừa cười: "Ông chủ này của tôi lưu manh lắm, người ta danh sư xuất cao đồ, còn tôi, tư chất vốn bình thường, lại không ra khỏi cửa, tiền đồ khó khăn."

Đinh Tự lắc đầu nở nụ cười, rất nghiêm chỉnh sửa lại cách nói của tôi: "Xem ra hiểu biết của cô đối với ông chủ của mình không đủ nhiều, nhưng mà cũng không kỳ lạ gì, năm huy hoàng của Từ Uyên, có lẽ cô còn đang học cao trung."

"Không thể nào?" Tôi không muốn tin, "Chưa từng nghe anh ấy đề cập bao giờ, hay là anh kể một chút đi?"

"Lần sau sẽ nói cô biết." Đinh Tự phanh xe lại, tôi mới chú ý, chúng tôi đã đến bãi đỗ xe của văn phòng rồi.

Sao đoạn này lại ngắn vậy chứ, mới chút xíu đã tới rồi...

"S tiểu thư:

Thật khéo, lúc đang đọc thư của cô thì người bạn của tôi đã mở bài hát này.

Năm ấy vội vàng, rốt cuộc chúng ta đã nói mấy lần, có yêu hay không, thất tình cũng có sức thuyết phục.

Chuyện xưa của cô khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, ai cũng cảm thấy khi ở chung với đối phương mình đã trả giá nhiều hơn, mỗi lần cãi nhau, đều có một lời kịch như nhau "Anh đối với em tốt như vậy mà em đối với anh như thế sao". Tôi còn nhớ có một lần lái xe, đêm đã khuya, DJ radio đang đọc một quyển sách, nói là có người con gái khi yêu đã không nghe lời bạn bè người thân phản đối, khuyên nhủ mà lấy chồng phượng xa, ở một nơi xa lạ, trừ mình ra thì dựa vào người đàn ông với hai bàn tay trắng, bắt đầu cuộc sống mới, từ đây cô không còn là cô con gái làm nũng dưới gối bố mẹ nữa, mà đã là một người vợ, con dâu, tương lai sẽ là người mẹ. Cuộc sống luôn bình thản, nếu mọi việc đều trôi chảy, thì cố gắng giữ lấy hạnh phúc, nhưng nếu không khéo công việc không thuận lợi, có mâu thuẫn với mẹ chồng, dần nảy sinh xung đột với chồng, vào lúc này, bên cạnh không có ai để trò chuyện thì cảm giác tịch mịch và bất lực sẽ điên cuồng phóng đại đến vô hạn, càng buồn hơn là, khi bạn cảm điện thoại lên, muốn khóc than với bố mẹ, thì nghe tiếng nói già nua từ đầu dây bên kia, đành cứng rắn ép lời than thở xuống, chỉ nói tốt, để họ đừng lo lắng.

Về mặt tình cảm, đều nói nhà gái là kẻ yếu, quả thật, nếu một cô gái lấy chồng xa, nếu bản thân thấy chồng mình bỏ ra không xứng với mình, không hi sinh lớn bằng mình, vậy tới lúc tuổi già, chung quy chỉ còn sống trong niềm thương cảm.

Nhưng mà nhiều khi, đàn ông họ trả giá trong vô hình, bọn họ luôn không biết biểu đạt như vậy.

Có thể nhiều khi cô nói năm câu cậu ta mới đáp một câu, cô sẽ cảm thấy cậu ấy không quan tâm người khác, nhưng có lẽ cô không biết, ở bên ngoài đối với người khác ngay cả một câu cậu ta cũng lời phản ứng lại.

Có thể cô hi vọng người ấy sẽ giống trong tiểu thuyết hoặc như trong TV, trong sinh nhật của cô hoặc trong những dịp kỉ niệm đều cho cô niềm vui khó quên, nhưng thực ra anh ta chỉ muốn khi qua đường thì có thể nắm lấy tay cô gái, đêm khuya lạnh lẽo thì khoác thêm áo cho người mình yêu mà thôi.

Có thể cô cảm thấy người đó không hiểu cô, không thể đọc được hi vọng ẩn giấu trong lòng cô, nhưng cẩn thận để ý sẽ thấy, anh ta vẫn nhớ được, cô không dám ngủ một mình, cô không thích ăn cay, cô rất sợ phim kinh dị, còn biết nơi nào cô muốn đi nhất.

Đàn ông suy nghĩ rất bảo thủ, một khi anh ta quyết định trả giá, thì sẽ không cần biết mình giao ra bao nhiêu. Có thể anh ta không nói, cũng không giới đoán tâm tư của cô, trong lòng anh ta chỉ cần nói ra "Anh yêu em", thì đó là lời phát ra từ phé phũ, yêu cô.

Rất nhiều cô gái cảm thấy bạn trai của mình hoặc là chồng mình không đủ lãng mạn, thực ra có rất nhiều thứ xảy ra trong lúc lơ đãng, có lẽ chính họ cũng không phát giác được.

Tôi cũng rất thích Lâm Tịch, thích nhất là câu: Như nằng vong điệu khát vọng, tuế nguyệt trường, y thường bạc. (Nếu có thể quên đi khát vọng, năm tháng dài, y phục mông.)

Ngân cánh bướm rồi cũng tận, phồn hoa chung quy cũng thành không, tình yêu là một loại phức tạp, không phải bỏ ra bao nhiêu thì thu hoạch bấy nhiêu, nhưng nếu không bỏ ra, thì nhất định không thể thu hoạch. Cái gọi là chân ái, đó chính là yêu người như yêu bản thân, không hề giữ lại.

Nếu cô chịu để ý, nói không chừng sẽ phát hiện, cũng có người trả giá trong thâm lặng cho cô như vậy, chỉ ngay bên cạnh thôi.

PS: Tôi cũng rất thích vận động, bây giờ áp lực công việc cực kì lớn, có đôi khi ngồi xuống chính là ngồi luôn cả một ngày, vận động thì đương nhiên phải có. Lúc thời tiết ẩm áp thì hẹn người bạn tốt ba năm của tôi đi đánh tennis, nếu gặp phải trời đầy sương, thì đánh vào phòng tập thể thao thôi.

D tiên sinh "

Nói đến tennis, tôi nhớ tới ngày đó ngẫu nhiên gặp được, tuy rằng tôi vẫn chưa nhìn được phong thái trên sân bóng của D tiên sinh, nhưng vẫn có thể đoán được, hẳn anh ấy rất có thiên phú về vận động.

Cái này đúng là, một liều thuốc khiến tôi hạ quyết tâm học tennis.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Em không được, không bằng cấp, cũng không có kinh nghiệm ra tòa, lại không hiểu biết vụ án này, sao anh có thể giao chuyện quan trọng như thế cho em chứ... Không ổn không ổn, vô cùng không ổn!”

Thời tiết dần lạnh hơn, mặt trời cũng lên muộn, tôi còn buồn ngủ, nhận điện thoại của Từ Ân ngay trong chăn.

Tuy tôi bày ra một đồng đạo lý xác thực, nhưng thái độ của Từ Ân lại là không cho nói chen vào, “Em không có bằng cấp, có thể làm đại diện công dân, thư ủy thác đã đưa nguyên cáo ký tên rồi. Trước kia theo anh lên tòa nhiều như vậy, cũng đã từng gặp qua trường hợp tương tự. Vụ ly hôn này là đại diện cộng tác cùng Hằng Doanh, em không được sao, cứ đi theo đám luật sư đó làm là sẽ thành được.”

Không phải tôi có ý định từ chối, mà đây quả thực là lần đầu tiên của tôi. Vụ kiện ly hôn này rất không tầm thường, chúng tôi đại diện cho bị cáo, là vợ của trùm bất động sản Lưu Quý. Nói cách khác, đối phương có một đoàn đội luật sư cường đại muốn hung hăng dạy dỗ chúng tôi ngay trên tòa. Lưu phu nhân vì là chị của bạn học của Từ Ân, lúc trước khi Từ Ân tiếp vụ án này tôi đã cảm thấy anh muốn ăn không phải là chuyện dễ, huống chi là tôi, tôi là cái rể hành gì chứ. Nghĩ vậy, tôi sửu xuất chiêu số xấu xa thường dùng ra: “Từ Ân, em không muốn...”

“Ô Văn Hạnh!” Từ Ân đã nổi giận, anh không khoan dung với tôi như ngày thường nữa, mỗi một câu đều nói cho tôi biết, lần này anh không đùa, mệnh lệnh của anh không cho phép tôi nghi vấn, càng không thể phản kháng, “Em nghe kỹ cho anh, anh có chuyện rất vội phải rời khỏi vài ngày, anh bắt kể em dùng biện pháp gì, cố mà chống đỡ đi. Nếu như em không muốn làm, chờ anh quay về rồi đóng cửa văn phòng luôn!”

“Em...”

“Em tốt nhất là rời giường ngay lập tức, dùng tốc độ nhanh nhất đến văn phòng, tất cả tài liệu anh đã đặt trên bàn em rồi. Nhân lúc từ giờ đến khi mở phiên tòa còn ba tiếng, em chuẩn bị một chút đi, vẫn kịp.” Từ Ân dùng một chút, không có ý định dồng dài với tôi nữa, “Anh phải lên máy bay rồi, cúp đây.”

Vì vậy tôi rời giường lúc sáu giờ, đến văn phòng lúc sáu giờ rưỡi, mở hộp tài liệu ra, thư ủy thác, đơn khởi tố, chứng cứ, các loại tài liệu xếp chồng lên nhau, bên cạnh còn có một lá thư viết tay. Từ Ân đã nêu rõ những điểm mấu chốt của án kiện, tôi chú ý đến trong văn phòng còn hơi ẩm của hệ thống sưởi, không thể nào còn lưu lại khi tan tầm hôm qua, nói vậy là Từ Ân đã thức suốt đêm, lúc gọi điện cho tôi có lẽ anh vừa rời khỏi văn phòng. Nếu như không phải chuyện rất gấp, anh sẽ không cần làm như vậy, anh ấy gặp phiền toái gì sao?

Tôi đột nhiên rất muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng chắc anh đã lên máy bay rồi. Chuyện duy nhất tôi có thể làm là đọc tài liệu một lần. Vì vậy, sau khi trời sáng rõ, giờ làm việc đến, cửa kính văn phòng luật sư Đinh Tiêm đơn sơ của chúng tôi được nhẹ nhàng gõ vang. Tôi không ngẩng đầu, nói mời vào, người nọ tự động đẩy cửa, dừng lại trước bàn của tôi. Tôi đang xem đến chỗ quan trọng, đầu còn vùi trong mớ tài liệu, “Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tô trợ lý, chúng ta phải đến pháp viện rồi.”

Giọng nói này...

Tôi ngẩng mạnh đầu lên, lập tức nhảy dựng khỏi ghế: “D... Đinh luật sư?” Anh nhìn thoáng qua tài liệu trên bàn tôi, nói những chuyện còn lại cho tôi biết: “Vụ án này vốn là một luật sư khác nhận, nhưng vợ anh ta hôm qua vừa vào phòng sinh, nên mới chuyển đến chỗ của tôi. Vừa lúc Từ Ân có việc gấp, trợ lý Tô, nhanh như vậy chúng ta đã họp tác với nhau rồi.”

“Vâng...” Tôi lúng búng, ngón tay miết mạnh góc bàn, “Tôi đột nhiên nhận được điện thoại... Những chuyện khác cũng...” Vì đề phòng càng nói càng xấu hổ, tôi hạ quyết tâm, nói rõ ràng đơn giản thẳng thắn ngọn ngành: “Tôi không biết phản bác, không biết phải nói gì trên tòa.”

“Không phải còn có tôi sao.” Đinh Tự chỉ chỉ tài liệu trên bàn, “Thu dọn những thứ cần mang đi, chúng ta phải đến tòa án rồi.”

“Kỳ thực vụ án này cũng không khó như tưởng tượng...” Thật không ngờ, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tôi đã ngồi trên xe Đình Tự lần thứ hai. Trên đường đi anh thảo luận với tôi, “Luru Quý có tình nhân, muốn ly hôn với vợ cả, điều kiện của ông ta là cho vợ cả mỗi năm ba mươi vạn tiêu vặt, cho đến khi vợ cả tái hôn cùng người khác mới thôi...”

“Ba mươi vạn?” Tôi rất kinh ngạc, “Mười năm là ba trăm vạn, ba mươi năm cũng chỉ mới một trăm ngàn, nhưng tài sản của Luru Quý...”

“Cho nên nhiệm vụ của chúng ta là, nghĩ hết mọi biện pháp lấy càng nhiều càng tốt.”

Tôi cảm thấy, mặc dù không hiểu rõ vụ án, nhưng tên Luru Quý này, tin tức còn bàn luận đến cả gia đình ông ta, ông ta có thể từ một kẻ không có gốc rễ trở thành con cá sấu khổng lồ trong lĩnh vực bất động sản ngày hôm nay, không thể không có sự trợ giúp của vợ mình. Chi tiết cụ thể dù người ngoài chần không biết, nhưng người học qua luật pháp cũng rõ rằng đây là tài sản chung của vợ chồng, không phải ông ta muốn cho bao nhiêu thì cho bấy nhiêu.

Tôi muốn hỏi nghi hoặc này với Đình Tự, anh như biết rõ tôi đang nghĩ gì trong lòng, đáp: “Ông ta nói những thứ đó đều là tài sản trước hôn nhân của ông ta...”

“Thật buồn cười...” Tôi tỏ vẻ khinh thường với danh xưng này, Đình Tự lại tiếp một câu: “Bọn họ có hiệp nghị tài sản trước hôn nhân.”

Như thế, chúng tôi cho dù có bản lĩnh thông thiên thì cũng phải mất trắng. Tôi liếc sang một cái, vẻ mặt Đình Tự vẫn thản nhiên như trước. Aiz, biểu hiện vừa rồi của tôi, theo ý anh, nhất định là ngây thơ cực kỳ.

Tôi không nói tiếp đến khi tới nơi. Chúng tôi gặp Luru phu nhân, khuôn mặt bà ấy tiêu tụy, chỉ mặc một chiếc áo len màu xám và áo khoác ngoài, mặt mộc không trang điểm. Điều khiến tôi khó hiểu là khi bà ấy nhìn thấy chúng tôi, bà không hề biểu lộ vẻ thất vọng nào, từ Từ Uân biến thành nha đầu còn hỏi sửa như tôi, còn thêm một Đình Tự bà chưa từng gặp, vậy mà thật kỳ quái, bà không hề lưu tâm đến, cứ như bất kể là ai cũng sẽ không ảnh hưởng đến án kiện của bà ấy vậy.

Mười phút sau, nghi ngờ của tôi đã có đáp án, Luru phu nhân trực tiếp lướt qua chúng tôi đi về phía quan tòa, bà đồng ý điều kiện của Luru Quý, đồng ý ly hôn với ông ta.

Khóe mắt luật sư của đối phương nhướng lên, như đang xem thấu huyền cơ trong lời nói của Luru phu nhân. Nhưng anh ta ngạc nhiên cũng không ngạc nhiên bằng chúng tôi, luật sư đại diện còn chưa ra chiều mà người ủy thác chúng tôi đã vội vã tỏ thái độ, hơn nữa còn là loại thái độ này, đã làm hiện trường tan hoang tan tác luôn rồi...

“Luru phu nhân, bà nghĩ kỹ chưa?” Đình Tự vẫn mặt không đổi sắc ngồi đó, tôi cũng nhìn không được sáp lại hỏi một câu. Bà ta không trả lời, luật sư đại diện của đối phương lại đưa ra điều kiện này đã qua thời gian hạn định, hiện giờ Luru tiên sinh có điều kiện mới.

“Đã quyết định hòa giải, nhưng Luru tiên sinh không có mặt, thành ý không đủ.” Tầm mắt Đình Tự chuyển từ thẩm phán trên quan tòa về phía đối diện, nửa đùa: “Hiện giờ lại thay đổi, luật sư Tiểu, đây là vụ án ly hôn, anh xác định đó là ý của người ủy thác bên anh sao?”

“Luật sư Đình nói đùa rồi, Luru tiên sinh đang trên đường tới. Tôi hành nghề nhiều năm, tu dưỡng chức nghiệp tối thiểu phải có chứ. Đêm qua Luru tiên sinh đã quyết định, bị cáo chậm chạp không chịu tiếp nhận nên điều kiện lúc trước không còn hiệu quả nữa. Nhưng điều kiện mới của ông ấy cũng không tồi, nếu không ngại thì anh hãy khuyên đương sự của anh tiếp nhận mức bồi thường duy nhất đi...” Vị luật sư Tiểu này có lẽ chính là đầu lĩnh của bên kia, quả nhiên là cáo già, mặt nhỏ híp thành một đường thẳng trên mặt, “Về mức bồi thường, Luru tiên sinh nói, chỉ có sáu trăm vạn duy nhất, ký tên ngay hôm nay rồi lập tức vào sổ.”

Luru phu nhân đã sớm mất hồn mất vía, vô thức cầm chặt tay tôi, làm tôi sợ hết hồn. Mà tôi có chút khản trương nhìn Đình Tự, anh không trả lời ngay, ngón tay thon dài gõ gõ từng nhịp trên mặt bàn.

Tôi đột nhiên nhớ tới Từ Uân, nếu như anh ở đây, hẳn là sẽ không phân tốt xấu mà lôi một đồng đạo lý ra xoay đối phương chóng mặt rồi mới nói sau.

Thẩm phán gõ nhẹ pháp chùy, hỏi ý kiến của Luru phu nhân. Bà càng siết chặt tay tôi hơn, mà tôi thì chỉ có thể nhìn Đình Tự, anh dường như đang nghĩ kỹ đối sách, vừa muốn mở miệng thì điện thoại của luật sư nguyên cáo vang lên.

Thẩm phán có ấn ý phê bình với tiếng chuông đột nhiên xuất hiện này, lão Tiểu nhìn dây số, sắc mặt đột biến, cũng không giải thích với quan tòa mà trực tiếp nhận: “Vâng... Là tôi... Đúng, cái gì...”

Tòa án yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng thở.

Lão Tiểu cúp điện thoại, khuôn mặt già nua không che giấu được vẻ bối rối, “Quan tòa, Luru tiên sinh đã... Tai nạn xe cộ.”

“Đ tiên sinh:

Lúc viết thư này cho anh tôi đang ở trên xe, công việc đột phát một số chuyện, tôi lo lắng trong vòng hai bốn tiếng đồng hồ không thể bút ra, nên thư có hơi vội vàng, xin anh thông cảm.

Thư anh đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, về đề tài ai trả giá nhiều hơn trong tình yêu, tôi cảm thấy chỉ có tự mình trải nghiệm một cuộc tình khắc cốt ghi tâm thì mới có quyền lên tiếng. Nhưng nói đến trả giá vì yêu, trong đầu tôi đột nhiên nghĩ đến một đoạn ngắn, tuy còn chưa xong nhưng lại khiến tôi khắc

sâu ẩn tượng.

Khi đó tôi đang bàn chuyện với khách trong quán cà phê, hàng ghế phía sau truyền đến hai giọng nữ, chủ yếu là đang nói chuyện. Tôi gọi cô ấy là H tiểu thư, người còn lại chắc là bạn thân của cô ấy. Nếu tôi không đoán sai, bọn họ hẳn đang thảo luận đối tượng kết hôn mong muốn, giúp nhau chia sẻ tài nguyên riêng, có người được chọn nào phù hợp khẩu vị của hai người hay không.

H tiểu thư có suy nghĩ rõ ràng, bạn thân đề cử cho cô ấy vài người nhưng không ai vào mắt cô ấy. Hỏi rốt cục là cô ấy muốn dạng người gì, H tiểu thư nghĩ nghĩ, định trước là cơ bản phải vĩ đại hơn cô ấy, cụ thể là: Tuổi lớn hơn từ ba đến năm tuổi, nhỏ hơn tuyệt đối không được, đại thúc cũng không được, tuyệt đối không được từng ly dị có con riêng gì đó. Sau đó bằng cấp không thể thấp hơn cô, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của một thế hệ. Tiền lương phải gấp hai cô, tuyệt đối không được ít hơn. Có thể không đẹp trai nhưng ngũ quan phải đoan chính, cao hơn cô ít nhất mười lăm phân, răng đây là chênh lệch chiều cao tốt nhất. Bất động sản trên danh nghĩa tối thiểu phải là hai phòng hai sảnh, tốt nhất không phải mượn nợ, nếu có nợ thì cũng không thể quá nhiều. Trong nhà trong có anh chị em gì khác, cha mẹ nếu không ở xa thì cũng phải ở nhà khác. Dáng người nha, không yêu cầu cơ bụng, nhưng tuyệt đối không thể mập mạp. Nếu biết chơi nhạc, biết nấu nướng, biết hái hươc, thì chính là thêu thêm hoa (càng tốt hơn).

Lúc nghe vậy, tôi đã muốn cười trong bụng rồi, nhưng ngại khách còn đang ngồi nên tôi chỉ có thể vừa bàn với khách vừa lắng nghe. Tôi nghe cô bạn thân kia hỏi: Những điều kiện này muốn tổng hợp vào một người là rất khó, mình còn chưa gặp qua, có thể xóa bớt một ít hay không?

Tại tôi đứng lên, nghe thấy vấn đề này tôi cũng tràn ngập tò mò. H tiểu thư suy nghĩ một lát, có chút do dự nói: Vậy... lớn hơn mình quá năm tuổi cũng được, tuyệt đối không thể nhỏ hơn.

Cô bạn thân cười rộ lên, đón nhận điều kiện này. H tiểu thư lần lượt xóa chơi nhạc, xóa nấu nướng, giảm chiều cao xuống còn chênh lệch mười phân, tiền lương giảm xuống gấp rưỡi, có thể có chút mỡ bụng nhưng sau khi kết hôn phải tập thể hình để giảm béo.

Tôi kiềm chế xúc động cười ra tiếng, tiếp tục nghe. Sau khi H tiểu thư xóa bỏ những điều kiện này thì không chịu xóa thêm gì nữa. Bạn thân hỏi cô, trong nhà có anh chị em hay không rất quan trọng sao, H tiểu thư nghiêm túc nói là rất quan trọng, cô không muốn có họ hàng nghèo. Bạn thân liền hỏi, vậy nếu họ hàng đều giàu thì sao. H tiểu thư trầm mặc một lát, vẫn nói là không cần, vì như vậy bọn họ sẽ biến thành họ hàng nghèo trong mắt người khác.

Cô bạn thân dường như có cảm giác vô lực không phản bác được, như nói cũng có đạo lý, không thể phản bác. Qua nửa ngày, H tiểu thư hỏi điều kiện của bạn là gì, cô gái kia sáng khoái đáp nhanh, là một người đàn ông có khuynh hướng giới tính bình thường, thân thể khỏe mạnh, nội tâm cũng khỏe mạnh, mình yêu anh ấy anh ấy yêu mình.

H tiểu thư tỏ vẻ kinh ngạc, cái này nói cũng như chưa nói, tiện tay chụp một phát là có mà.

Cô bạn thân nói rằng chỉ một điều kiện hai bên yêu nhau thôi, không chừng tìm cả đời cũng tìm không thấy.

H tiểu thư bảo bạn mình đang nói linh tinh.

Cô gái kia đáp lại điều kiện của cậu nhiều như vậy, nhưng nếu anh ta không yêu cậu, cậu gả cho anh ta có ý nghĩa gì.

H tiểu thư cười nhạt, hôn nhân chỉ là vì thực hiện nghĩa vụ mà thôi, cậu nói nói dối tông đường cũng được, để người nhà yên tâm cũng được, hai bên làm đủ nghi thức, không cấm hận nhau đã là không tệ rồi. Tình yêu gì đó, hư không, không thể nắm bắt. Loại hôn nhân lưỡng tình tương duyệt* chỉ trong cổ tích mới có, cái gì công tử nhà giàu yêu cô gái nhà nghèo cũng chỉ là muốn lấy nước mắt của cậu thôi. Hôn nhân ấy à, điều kiện tối thiểu là phải xứng đôi, nếu có thể tương kính như tân**, không đến mức cãi nhau cả ngày, đã xem như không tệ rồi.

(*) Lưỡng tình tương duyệt: Cả hai bên cùng yêu nhau.

(**) Tương kính như tân: Vợ chồng kính trọng nhau như khách, không quá thân thiết với nhau.

Lúc rời đi, tôi cố ý nhìn thoáng qua H tiểu thư, trắng tinh, quần áo ăn mặc cũng có phẩm vị, vẻ kiêu ngạo trên mặt không phải ba năm ngày là có thể luyện ra được. Tuy phụ nữ dưới ba mươi nếu không nhìn kỹ thường khó đoán được tuổi thật, nhưng dựa vào cách cô ấy ăn nói, tôi dám xác định, tuổi cũng không nhỏ rồi. Phụ nữ như vậy, tôi cảm giác quá tốt, ánh mắt quá cao, thế cho nên không nhìn rõ nội tâm mình thật sự đang nghĩ gì. Mà bạn thân của cô ấy, mặt tròn nhỏ nhắn bầu bĩnh, tóc cột đuôi ngựa, cười rộ lên hai mắt cong cong, khoe miệng còn có lúm đồng tiền.

Tôi đột nhiên cảm thấy, rất có thể cô bạn thân này cuối cùng có thể tìm được loại người mà cô ấy đã nói với H tiểu thư... Người, yêu thương cô ấy.

Gần đây lan truyền một câu nói thế này trong giới, có bao nhiêu hôn nhân mang mục đích là tình yêu?

Xã hội phát triển quá nhanh, coi trọng vật chất, hôn nhân biến thành một vụ mua bán giả cả hợp lý, hai bên nếu không thỏa thuận được điều kiện, thì ngay từ đầu hôn nhân đã có rạn nứt, càng đừng nói cái gì công bằng hay không, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lừa gạt giấu diếm. Vụ mua bán như vậy cuối cùng cũng sẽ phải hủy bỏ, không có kết cục tốt đẹp. Cho dù sau khi kết hôn, người ngoài cũng chỉ nói là cô nương nhà này rất xứng đôi với tiểu tử nhà này, hai bên cha mẹ đều có việc làm, chăm sóc người già không cần ầu ầu, vợ chồng son có mức lương cao, thu nhập ổn định, đều là con một, cũng có giáo dục cao đẳng...

Nhưng rất ít nghe có người nói, tiểu tử này rất săn sóc vợ, vợ anh ta cũng rất chiều chuộng anh ta.

Có người cảm thấy, kết hôn với mục đích là tình yêu rất ngớ ngẩn, ai trả giá nhiều trong hôn nhân là càng chịu thiệt. Kỳ thật tôi lại nghĩ, nếu như không thuận theo nội tâm của mình, thì không chỉ ngớ ngẩn mà còn là phạm sai lầm.

H, heart, tim. Tim nếu không có cảm giác, vậy có khác gì đã chết đâu.

D tiên sinh, tôi rất tò mò về nghề nghiệp của anh. Bằng trực giác, tôi đoán anh là luật sư. Cho dù không phải, thì cũng đáng đáng đến pháp luật, tôi đoán có đúng không?

S tiểu thư.”

Thư được vội vàng gửi đi, Đình Tự dùng xe, tôi ôm đồ bước xuống, vội vàng chạy đi.

Ngẩng đầu, ba chữ “Đang giải phẫu” khiến tôi cảm thấy, đây là một bước ngoặt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tình huống sau đó còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của chúng tôi.

Chúng tôi đến bệnh viện không lâu thì tình nhân trong truyền thuyết của Luru Quý cũng chạy tới, tôi quang minh chính đại đánh giá người phụ nữ bị những phóng viên lật tung lên tìm vẫn không thấy, nó thật, ngoại trừ tuổi có hơi nhỏ thì tôi không biết cô ta có gì hấp dẫn.

Không biết đợi bao lâu, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ nữ đeo khẩu trang đi ra, tình nhân và người ủy thác của tôi là bà Luru cùng đi tới, hỏi tình huống bên trong.

“Ai là người nhà bệnh nhân?” Nữ bác sĩ tháo khẩu trang xuống, cả khuôn mặt lạnh như băng, giống như dụng cụ giải phẫu không huyết sắc không tức giận. Cô nhíu mày với một phụ nữ trung niên và một cô gái trẻ cướp lời mình, chỉ vào bà Luru hỏi: “Vợ?”

Bà Luru gật đầu.

Sau đó nữ bác sĩ chỉ vào một người khác hỏi: “Con gái sao?”

Cô tình nhân sững sốt một chút, lắc đầu.

Nữ bác sĩ nghi ngờ một chút, giống như bùng tình hiểu ra: “Em gái?”

Tình nhân lại lắc đầu, tôi ở bên cạnh thấy buồn cười, nữ bác sĩ này diễn rất hay.

Cô ta cảm thấy bác sĩ có chút không kiên nhẫn, đành phải nhanh chóng nói thân phận: “Tôi và vị hôn thê của bệnh nhân.”

“Vị...” Nữ bác sĩ khinh miệt ‘hừ’ một tiếng, cuối cùng cũng làm rõ ràng quan hệ phức tạp này, cô chỉ vào bà Luru nói: “Vợ đi vào, những người khác chờ bên ngoài.”

Vì vậy tôi ngồi trên băng ghế dài lạnh băng băng, bên cạnh là Đình Tự, đối diện là luật sư Tiểu, đối thoại của bọn họ khiến huyết thái dương của tôi nhảy nhẩy lên.

Luru Quý vì muốn tình nhân nhỏ vui vẻ, trước đây không lâu đã lập di chúc, sau khi ông chết thì tất cả tài sản đều tặng cho tình nhân của ông. Nhưng xem vào tình hình trước mắt, mối quan hệ hôn nhân của ông và bà Luru vẫn còn tồn tại, nói cách khác, nếu như lúc này cứu được Luru Quý, rồi ly hôn với bà Luru, lại kết hôn với tình nhân của ông, câu chuyện sẽ phát triển theo kịch bản đã dựng sẵn. Nhưng nếu như Luru Quý không cứu được, toàn bộ tài sản của ông sẽ thuộc về tình nhân, bà Luru sẽ mất cả người cả của.

“Nếu như, Luru Quý vẫn nằm thế không tỉnh lại, bà Luru có thể dùng danh nghĩa người giám hộ để chăm sóc ông và tài sản của ông, sẽ không có chuyện của cô tình nhân kia.” Tôi lại có một dự cảm, bác sĩ gọi bà Luru vào, nhất định là có chuyện gì đó, mà chỉ có người thân mới có thể quyết định.

Đình Tự và luật sư Tiểu đàm phán không hề gián đoạn, tôi lại không nghe vô bọn họ nói chuyện, chợt có sự chua xót tràn như cây rong quán quanh lòng tôi.

Lại qua thật lâu, bà Luru và vài bác sĩ đi ra, quả nhiên chuyện đã phát triển làm cho người ta lâm vào hoàn cảnh khó cả đôi đường, Luru Quý rất có thể sống trong trạng thái người thực vật cả đời.

Sau đó, luật sư hai phe can thiệp đồng thời, gợn sóng giữa bà Luru và tình nhân nhỏ cũng không ngừng.

Đối với tôi mà nói, đây giống như một vở kịch hài, nội dung vở kịch chuyển tiếp đột ngột, cô tình nhân có lợi lên chính thất, người đàn ông trên giường bệnh lại thống khổ như vậy chẳng bằng để ông ta chết đi, mà lúc này bà Luru trở thành người có quyền lên tiếng nhất, bất cứ cử động nào của bà cũng

ảnh hưởng đến thế cục phát triển.

Đình Tự đi lên phía trước, rỉ tai vài câu với bà Lư, tôi không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng hiển nhiên về mặt bà nhẹ nhõm hơn, đi theo Đình Tự.

“Từ giờ trở đi, tôi đề nghị bà đừng tiếp xúc bất kỳ luật sư nào ngoại trừ chúng tôi, lại càng không được tiếp xúc với truyền thông, vì bảo đảm, tôi hi vọng bà trở về một căn biệt thự khác, không có tình huống khác thì không ra khỏi cửa.” Đình Tự phân tích quan hệ lợi hại với bà Lư, nhưng lại bị từ chối.

Thật không ngờ, cho đến bây giờ, bà Lư vẫn còn tình cảm với Lư Quý.

“Tôi đã quyết định ở bệnh viện trong ông ấy, cho đến khi bác sĩ nói có thể xuất viện.”

Đình Tự còn muốn nói nữa, tôi cẩn thận kéo ống tay áo anh, anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt tôi lấp lánh.

“Vừa rồi cô muốn nói gì với tôi?” Sự cố xảy ra ở ngoại ô, cho nên đưa tôi bệnh viện gần đó, lúc này Đình Tự lái xe về nội thành, giăng co cả một ngày, bây giờ đã là buổi tối, anh nhớ tới việc tôi đã kéo ống tay áo của anh, hỏi tôi tại sao lại ngăn lại.

Giọng của Đình Tự vẫn ôn hòa như vậy, nhưng tôi cảm giác như trong giọng điệu của anh có chút chất vấn, có lẽ là do tôi suy nghĩ nhiều, tôi vẫn thành thật nói: “Lúc này, người duy nhất lo lắng cho an nguy của Lư Quý chỉ có bà ấy, cho dù anh nói thế nào thì bà ấy cũng sẽ không mặc kệ Lư Quý trong bệnh viện.

“Tôi sợ bà ấy ở lại bệnh viện... chính bà ấy sẽ không an toàn.” Lời nói của Đình Tự khiến tôi rất kinh ngạc, anh nhìn đến phản ứng của tôi, không có ý định giấu tôi nhưng cũng không có ý định nói cho tôi biết, nói lướt qua mà thôi: “Lão Tiểu ở trong hội...” Anh liếc nhìn tôi có ý khác: “Thôi, không thể nói nhiều với cô, cô còn muốn làm luật sư mà.”

Nếu là Từ Uân thì tôi nhất định sẽ nghi biện pháp nghe được hết câu chuyện, anh cũng rất ít khi đối với tôi như vậy, nhưng người trước mặt là Đình Tự, anh nói như vậy đã là nể mặt tôi lắm rồi.

Trong xe đột nhiên lâm vào yên tĩnh, sau đó đột nhiên ngừng lại, Đình Tự dụi tàn thuốc, mở đèn xe: “Tôi xuống xem một chút, cô ở yên trên xe.”

Một phút sau, anh gõ cửa sổ xe, khi tôi hạ cửa kính xuống, Đình Tự xin lỗi nói: “Lốp xe bị hết hơi rồi.”

Tôi nhanh chóng đề nghị: “A, chúng ta đổi lốp dự phòng.”

“Cho nên có lẽ phải nhờ cô giúp đỡ tôi.”

“Cái này có gì khó.” Tôi nhảy xuống xe, đi theo anh đến phía sau, lấy lốp xe dự phòng, tôi lôi lốp xe gần 10kg, muốn khiêng lên vai, đột nhiên tôi cảm thấy có gì đó không đúng.

Đình Tự nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc.

“Aaaaa... kỳ quá, sao nặng thế.” Tôi thả lốp xe xuống, dùng ánh mắt cầu cứu tội nghiệp nhìn anh: “Luật sư Đình, phiền toái anh rồi, ha ha...”

Đình Tự cười lên: “Nếu cô khiêng thật thì tôi mới thấy kỳ lạ đấy.” Nói xong anh ôm lốp xe và cái kích, ngồi xổm trước bánh trước, tôi nhanh chóng chạy tới soi đèn pin.

Khắp nơi yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn của tôi, Đình Tự quỳ trên mặt đất, cời tây trang ra, đưa cho tôi. Cái kích mini cắm ở gầm xe, anh dùng cờ lê tác động vào cái kích để nâng xe lên vị trí thích hợp. Bởi vì công cụ đều là bản mini cho nên lúc làm rất khó khăn, tôi nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán anh, cộng thêm phải máy mò nên phải hơn mười phút mới xong.

Tôi kịp phản ứng, muốn giúp anh mặc tây trang thì anh khoát tay nói không cần: “Cô có giấy ăn không? Trên trán toàn mồ hôi.”

Tôi mau chóng lấy khăn tay ra, Đình Tự đưa tay muốn nhận lấy, tôi lấy dũng khí nói: “Để tôi giúp anh.” Đình Tự chần chờ một chút, rũ cánh tay xuống, đầu hơi hướng về phía tôi. Trong lòng tôi còn ôm tây trang của anh, tay cầm đèn pin rủ xuống, ánh sáng chiếu trên mặt đất, làm cho nơi đèn pin chiếu tới mờ mờ ám ám. Tôi hơi run, từng chút từng chút lau những giọt mồ hôi trên trán anh, nếu như thời gian đó bất động thì tốt quá.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cả người tôi run lên, cái mũi rất ngứa, tôi mau chóng xoay người hắt hơi một cái. Khi tôi xoay người lại, Đình Tự đã ôm lốp xe đến phía sau.

“Lên xe thôi, đừng để bị đông lạnh.”

Thật ra trong tay tôi còn đang ôm áo khoác của anh, ngay lúc tôi rung mình, trong đầu tôi lại nhớ đến... cái ôm của Từ Uân tối hôm đó.

Đình Tự còn phải tăng ca, chỉ đưa tôi đến Luật sở, thời gian cũng đã muộn, tôi quyết định ngủ ở văn phòng Từ Uân một buổi tối.

Hộp thư rỗng tuếch, tôi hơi thất vọng, mặc dù tôi biết cả ngày D tiên sinh đều ở cùng với tôi, không có thời gian trả lời tôi là điều rất bình thường, nhưng trong lòng tôi như cảm thấy thiếu cái gì đó.

Tôi chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, nằm trên ghế salon của Từ Uân, cả ngày nay Từ Uân cũng không gọi điện thoại cho tôi, vụ án thế nào anh cũng

không hỏi, anh vội vàng đi đâu, làm chuyện gì tôi cũng không biết, tôi do dự không biết có nên gọi điện thoại cho anh hay không, nhưng khi nhìn thời gian đã hơn mười hai giờ, tôi nghĩ lại rồi thôi.

Văn phòng Từ Ân cũng không lớn, anh đã từng có vị trí cộng sự trong một Luật sở nổi tiếng, nhưng lại lựa chọn tự lập văn phòng riêng, sau khi tôi gia nhập thì anh từ chối hai người phụ tá, cũng đã cho lễ tân nghỉ rồi, chỉ còn mỗi tôi và anh. Nếu nói nghiêm túc trong sự nghiệp, tôi càng cảm thấy giống như anh đang chơi trò chơi, nhưng khi tôi nằm trên ghế salon, lần đầu tiên từ góc độ này nhìn nơi công tác của anh, từng hộp văn kiện chỉnh tề, từng dãy nhân rõ ràng, những ghi chú dày đặc. Tôi nhớ đến lời của Đình Tự, có lẽ Từ Ân cũng đã từng cực kỳ huy hoàng.

Tôi cần như mất ngủ, ba giờ đêm bị lạnh mà tỉnh, tôi tiện tay mở điện thoại, trong hộp thư, D tiên sinh đã trả lời lại cho tôi rồi.

“S tiểu thư:

Tôi xin lỗi vì muộn thế này mới trả lời lại cho cô, hôm qua vì có chuyện bất chợt mà tôi bận rộn cả ngày, giờ mới nhớ tôi còn ‘bài tập’ chưa hoàn thành nên nhanh chóng trả lời lại cho cô.

Câu chuyện trong thư của cô rất thú vị, quan điểm của tôi cũng như vậy, cuộc sống rất công bằng, mọi người thường trách có quá ít tình yêu chân thành, thật ra mấu chốt ở chỗ tôi giờ bọn họ không buông ra, không nở, không thể hao phí, tình yêu tôi giống như phương trình hóa học sẽ phản ứng tự nhiên, thiết lập rất nhiều cánh cửa nhưng cuối cùng sẽ phí công, phương pháp tốt nhất là đừng đòi hỏi trái tim mình quá mức.

Cô đã kể câu chuyện về H tiểu thư chọn nhẹ sợ nặng, tôi cũng kể câu chuyện về H tiên sinh kén cá chọn canh, coi như là công bằng.

H tiên sinh và vợ mình là H tiểu thư sau khi tốt nghiệp đại học thì yêu nhau, H tiên sinh muốn học nghiên cứu sinh, vợ thì muốn công tác, mang về nhà gặp người lớn thì mẹ chồng chê cô ấy bằng thấp.

H tiểu thư tranh cường hạo thắng, cố gắng một năm thi đậu vào một trường học còn tốt hơn trường của H tiên sinh, học chuyên ngành tốt hơn, vì vậy sau khi tốt nghiệp kết hôn, đi làm một công ty tốt hơn của H tiên sinh, đạt được chức vụ rất cao, cũng được rất nhiều tiền lương. Trong sự cố gắng của H tiểu thư, cô được cơ hội xuất ngoại huấn luyện trong một năm, mẹ chồng ngoài sáng trong tối nhắc nhở cô, là người vợ thì phải có nghĩa vụ nuôi dưỡng và dạy dỗ con cái.

H tiểu thư hạ quyết tâm, quyết định buông tha cho cơ hội tới tay, dùng một năm nuôi dưỡng và dạy dỗ đứa con trai, mẹ chồng rất vui mừng. Do trẻ nãi một năm nên H tiểu thư rất cố gắng làm việc, vì thế khiến mẹ chồng, thậm chí là cả chồng cũng bất mãn. Mẹ chồng trách cô quá cường thế, không cho chồng chút mặt mũi nào, chồng thì câu nhàu cả ngày cô không ở nhà, cho dù ở nhà cũng làm công việc mà thủ trưởng giao, không làm việc nhà, cũng không dịu dàng.

Rất nhiều vụ ly hôn vì nữ cường nam nhược đã nhắc nhở H tiểu thư, là phụ nữ thì hạnh phúc gia đình quan trọng hơn, vì vậy cô không để ý lãnh đạo giữ lại, dứt khoát kiên quyết bỏ công việc, ở nhà giúp chồng dạy con, không biết làm cơm thì cô xem TV chậm rãi học, không biết lau nhà thì cô quỳ trên mặt đất từ từ lau, đưa con đi học, ủi từng cái áo sơ mi của chồng.

Cứ như vậy qua hai năm, đứa nhỏ sắp lên tiểu học, cần một khoản học phí lớn, lúc này mẹ chồng lại phàn nàn cô không làm việc, gánh nặng trong nhà cũng đặt trên người H tiên sinh, mà ngay cả H tiên sinh cũng từ từ lạnh nhạt với cô, ngại cô cả ngày ở nhà, không có chung chủ đề.

H tiểu thư trở lại phong, nhốt mình một buổi tối, gọi điện thoại cho thủ trưởng trước kia, đúng lúc đó thủ trưởng chuẩn bị mở công ty mới, rất cần một người khai hoang, cho cô điều kiện rất tốt, sau đó gọi điện thoại cho luật sư biết rõ luật hôn nhân và ly hôn, cuối cùng viết một tờ giấy thỏa thuận ly hôn, cô muốn đứa nhỏ, cũng muốn một nửa tài sản.

H tiên sinh nói cô điên rồi, mẹ chồng nhảy dựng lên mắng cô, lúc đó H tiểu thư ở trong phòng làm việc của tôi, nói với chồng: Tôi đã từng cố gắng đọc sách, làm như vậy là để sánh vai cùng anh, đã từng ra sức làm việc để giảm bớt gánh nặng cho anh, đã từng hy sinh bản thân mình để giữ gìn sự hòa thuận trong gia đình, nhưng anh coi như bộ của tôi là mềm yếu, coi thường sự tha thứ của tôi, vậy thì anh sai rồi. Cho dù là chỉ số thông minh hay thể lực, anh đều không đạt được trình độ như tôi, tôi cũng không cần phải nhân nhượng anh nữa.

Cuối cùng tôi giúp H tiểu thư có được quyền nuôi dưỡng đứa bé, và cả bất động sản, trên tòa án mẹ chồng cũ lên án cô, chồng cũ trào phúng cô, nhưng H tiểu thư đều dùng kiêu ngạo để đáp lại sự thô bỉ của bọn họ, ký tên lưu loát liền mạch, lúc rời đi cũng không quay đầu lại.

Bây giờ, H tiểu thư lại tìm được hạnh phúc của mình, trước đó vài ngày bởi vì công việc mà tôi gặp được cô ấy, giữa hàng mi cô tràn đầy hạnh phúc. H tiểu thư nói với tôi: Rất nhiều phụ nữ cẩn thận tìm kiếm sự cân đối nhỏ bé giữa gia đình và sự nghiệp, sau đó họ đánh mất chính bản thân mình. Nếu như cô có thể chọn lại lần nữa thì nhất định sẽ đặt bản thân mình ở vị trí tối ưu, làm tốt chính mình là được, phản bội chính mình thì kết cục sẽ là một bước sai, ngàn bước sai.

Mặc dù như thế, cuối cùng cô vẫn không thể che giấu sự tiếc nuối nhân nhạ, yêu cũng là yêu, đau cũng là đau, thương cũng bị thương rồi, chuyện cũ không dấu vết, thời gian trôi về phía trước, cái mà con người không thể chống lại chính là thời gian trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Từ Uân vẫn không có tin tức gì.

Tôi xem hết bu ru phẩm, ngủ không được sâu lắm, trời mới tờ mờ sáng đã thức dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị một phen, cũng mới qua bảy giờ một chút. Trời dần vào thu, không khí không được tốt lắm, mặc dù vẫn chưa tới mức trời đầy sương mù, nhưng quả thực không thể so với những năm trước được. Cũng may vào thời gian trước không khí thối tới, mưa một ít, tôi đẩy cửa sổ ra, nhìn mây phân thành tầng tầng lớp lớp nhấp nhô.

Đã nghe trên đỉnh có một sân thượng, mãi không có cơ hội đi. Nhớ ra lúc này ít người, nói không chừng còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc, tôi vào thang máy, nhanh chóng lên lầu trên cùng, thì ra là một vườn hoa nhỏ, vài cái ghế được đặt tùy ý, vẫn còn vương lại sương đêm.

Trên lầu gió lớn, tôi quần chặt lấy áo khoác, hắt hơi một cái, tôi hơi sợ độ cao, không dám đến sát ban công, đứng ở vị trí chính giữa, nhìn màu xanh ngọc bích như bầu trời xanh, nhàn nhạt như thủy mặc, dường như ánh nắng đang cố gắng xuyên qua đám mây mỏng, từ xa đến gần, gần như đã ở trên đỉnh đầu tôi, đưa tay là có thể chạm được vậy.

Cửa “Cạch” một tiếng, bị đẩy ra, tôi vội vàng quay đầu lại, lui ra phía sau hai bước theo bản năng, thật bất ngờ khi nhìn thấy Đinh Tự.

"Sớm vậy?" Anh ấy nhìn tôi, hiển nhiên là sững sốt một chút, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một mình tôi.

"Ừ, tôi hôm qua không về, thức dậy không biết làm gì, nên đến đây thử."

"Tôi cũng không về, bận đến tận hơn hai giờ."

Hắn là Đinh Tự không ngờ lại gặp người quen ở đây, miệng anh có mấy cọng râu ngắn ngắn, mái tóc cũng được chải chuốt cẩn thận như xưa, không thất cả vạt, hai nút áo somi được cởi ra, bộ dáng này, ngược lại không hề giống hình ảnh hoàn mỹ ngày thường, có chút lười nhác, có chút... Mê người.

"Hiếm được ngày quang đăng..." tôi ngẩng đầu, màu lam nhạt rút đi, sắc trời dần dần chuyển thành màu hồng, đôi mắt như được rửa qua, cũng dần trong trẻo lên. Đinh Tự và tôi đứng song song, khoảng cách ở giữa không gần không xa, anh ấy duỗi lưng một cái, hít thật sâu.

Nếu như nhìn từ phía sau, tôi nghĩ hình ảnh này rất có tình cảm, chúng tôi cùng đứng trên tầng thượng, bốn phía không có gì ngăn cản, trước mặt là mặt trời đỏ, bên cạnh là ánh bình minh, chúng tôi một trái một phải, gió thổi làm bay góc áo, phất qua gương mặt.

Đúng là phải trả giá lớn mà, tôi không có hình tượng nhảy mũi liên tiếp mấy cái, Đinh Tự cười tôi: "Trời lạnh, thích đẹp, không chịu mặc nhiều, bị đông lạnh mất rồi."

Đột nhiên tôi cảm thấy rất mất mặt, lấy cổ đói bụng rồi chuồn xuống, Đinh Tự đi theo phía sau tôi, cũng xuống lầu một.

"Phiền cho một ly sữa nóng, một phần sandwich." Tôi nói thứ mình muốn ăn, chẳng biết dây thần kinh nào bị chạm nữa, lỗ thốt ra: "Cho anh ấy một ly Moka, không thêm đường, hai bánh sừng bò..."

Người bán hàng lấy một cái cực kì nhanh, tay tôi vẫn còn đang chỉ lên kính thủy tinh, đột nhiên trong một chớp mắt, hi vọng thời gian quay ngược lại, bởi vì Đinh Tự đứng bên cạnh tôi, tôi bối rối nhìn anh, thấy mặt anh ngập tràn kinh ngạc.

"Tôi thấy hôm qua anh ăn như vậy, nên hơi tự quyết định một chút..." Bữa sáng của tôi đã có, tay trái sữa tay phải sandwich, lúc đó Đinh Tự nghi ngờ nói "Ngày hôm qua hình như tôi không..." Ngay lúc đó, tôi nhanh nhẹn chạy đi, hình như ở phía sau Đinh Tự nói với tôi gì đó, tôi mặc kệ, một mình vào thang máy, ấn nút lầu sáu, ly sữa bên tay trái của tôi hơi tràn ra một chút, cửa đóng, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

"Cô ơi, cô ơi..."

Suy nghĩ hỗn loạn của tôi bị một người phụ nữ trên dưới năm mươi tuổi cắt đứt, bà ấy đứng trước mặt tôi, mà lúc này tôi đang cúi đầu cắn nát bét cái ống hút.

"D... Di, người có chuyện gì vậy ạ?"

Tôi đưa đi vào phòng, đưa ly nước, đi ngo ngác, ngồi ở trên ghế sofa lập tức lôi kéo tay của tôi, nói với tôi chuyện phiền phức của di. Tôi lắng nghe, càng nghe càng thấy không đúng, lúc đầu là như đến đây để quảng cáo, sau đó cảm thấy đi ta tới để quấy rối, lại nghe tiếp, tôi chắc chắn, khẳng định luôn, vị di này, có chút... Không bình thường.

Mọi thần dễ tiền thần khó, tôi hơi ám ảnh người có thần kinh không được bình thường, bây giờ cái di này cứ lôi kéo tôi không buông, rất có thể một giây sau làm hành động gì đó khiến người ta nghẹn họng trợn trối, cũng là chuyện có thể, cả phòng làm việc chỉ có một mình tôi, điện thoại không trên tay, bây giờ vẫn chưa bắt đầu đi làm, xem như đi làm chẳng nữa, cũng ít khi có người đi qua đi lại, tôi đành phải cố trấn an di, yên lặng nghe di tâm sự hết, trong lòng thì cố gắng nhanh chóng nghĩ cách.

Lúc này điện thoại vẫn phòng vang lên, tôi muốn nghe điện thoại, nhưng tay vẫn bị giữ chặt, tôi đành dụ di, là toà gọi tôi, tôi có thể nói vụ án của di cho toà, toà có thể nghĩ cách giúp di.

Tôi sợ hết chuông, thừa dịp di vừa buông tay, vội vã chạy tới nghe máy, thờ hồn hèn người đầu dây bên kia là ai vậy.

"Tôi là Đình Tự..." Anh dừng một chút, "Cô... Có việc bạn?"

"Không có không có..." Tôi hạ quyết tâm, không muốn quan tâm nhiều nữa, "Anh có thể đến giúp một việc hay không, chỗ này của tôi có một vị đương sự..."

Đi đó ở ngay phía sau điện thoại, tôi cũng không dám nhiều lời, may mà ba phút sau, tôi thấy bóng dáng Đình Tự xuất hiện ở ngoài cửa thủy tinh, lúc này đi đó đang đưa lưng về phía anh, còn tôi thì liếc mạy mắt để anh biết cảnh khốn cùng của tôi. Làm cho tâm trạng tôi ngã xuống đáy cốc đó là, Đình Tự không vào, anh ấy nhìn tôi một cái, yên lặng không một tiếng động xoay người đi.

"Đi à..." Tôi có chút thất vọng thờ dài, đành phải cúi người xuống, vồ vồ vào mu bàn tay của người đáng thương cần giúp đỡ này, tay kia âm thầm nắm chặt, để cho mình bình tĩnh lại, trên mặt cố sức giấu điếm, cố nghĩ cách dụ bà, tốn hết miệng lưỡi, cuối cùng cũng dụ được vị khách không mời dễ kích động này đến cạnh cửa, mặc kệ như thế nào, trước tiên dụ người ra khỏi cánh cửa này rồi nói sau.

Nhưng lúc này đột nhiên thang máy mở ra, Đình Tự và vài vị mặc đồng phục cảnh sát nhân dân đang chuẩn bị đi tới, nhìn thấy tôi cũng ngỡ ngàng, đột nhiên có chút không biết làm sao, cô thật là vừa mừng vừa tức, mừng là cuối cùng cứu binh cung đã tới rồi, tức là...

Quả nhiên người vất vả lắm mới bình tĩnh lại phát điên, chạy vào trong văn phòng, hét lên "Tôi không về tôi không về", thấy cái gì cũng giơ lên ném về phía cửa, hồ sơ vụ án, ống đựng bút, bồn hoa cũng không thể may mắn thoát khỏi, Đình Tự kéo tôi ra ngoài cửa thủy tinh, đóng cửa lại, vài vị cảnh sát nhân dân muốn đi vào, tôi thấy đi đó cầm đồ điêu khắc mà Từ Uân yêu mến nhất lên, tôi la lớn một tiếng: "Không được - -"

Cuối cùng, dĩ dễ kích động đó đã bị cảnh sát nhân dân dẫn đi, Đình Tự giúp tôi thu dọn phòng, tôi nhìn mảnh nhỏ đầy đất, đầu đau muốn nứt ra, làm sao bàn giao cái này lại cho Từ Uân đây.

"Sợ Từ Uân mắng cô sao?" Đình Tự nhìn bộ dạng phát sầu của tôi, nhin không được cười ra tiếng, "Cứ nói với anh ấy thực tế thôi, đến lúc đó tôi có thể nói vài lời giúp cô."

Nghe ra giọng điệu đùa đùa của anh, tôi cũng không nên buồn phiền trước mặt anh ấy, chờ khi tôi khôi phục lại văn phòng, thì dường như đã hết cả buổi sáng, tôi nghĩ có phải là nên thừa cơ hội này...

Lần trước đã bỏ qua, lúc này phải nắm thật chặt, tôi lầm bầm vài tiếng, "Cảm ơn anh luật sư Đình, làm anh phải bận rộn cả buổi sáng, giữa trưa để tôi mời anh ăn bữa cơm nhé."

Thực ra tôi cũng không nghĩ anh ấy đồng ý, có điều anh ấy cực kì thoải mái đồng ý, "Được, đi thôi."

Tôi khóa cửa phòng luật lại, ấn nút thang máy, trong lòng mừng như điên, đúng lúc đó, khắc tinh của tôi, đồng chí Từ Uân xa cách hai ngày, đang gọi điện thoại tới cho tôi.

"Ô Văn Hạnh, bỏ chuyện trong tay em đó đi, đi siêu thị mua mấy thứ cho người người nằm bệnh viện dùng, sau đó đến khoa u bướu bệnh viện thành phố, bây giờ! Lập tức!"

Lúc nghe ba chữ khoa u bướu, tôi lo lắng cho Từ Uân, nhưng anh ta trung khí mười phần như vậy, không giống như là... Dù sao tôi cũng chỉ là trợ lý công việc cho anh ta, không quản được rộng như vậy, hướng hồ tôi đang chuẩn bị đi ăn cơm với Đình Tự, trực tiếp từ chối anh ta: "Em có việc..."

"Ô Văn Hạnh..." Từ Uân nói một cách yếu đuối, khác hẳn giọng điệu một giây trước đó, gần như anh ấy dùng giọng điệu cầu xin để nói: "Ba của anh phải làm giải phẫu, em... Giúp anh một chút..."

Điện thoại đặt bên tai, cửa thang máy đã mở ra, tôi chỉ có thể xin lỗi Đình Tự ngăn bên ngoài: "Đột nhiên có chút việc gấp, luật sư Đình, lần sau mời anh được không?"

Anh ấy không kịp trả lời, cửa thang máy đã từ từ đóng lại, tôi chỉ nhớ rõ cạnh môi anh mỉm cười, nhưng không đoán được hàm nghĩa của nụ cười đó.

Lúc tôi đi đến bệnh viện, Từ Uân còn đang trên đường đến sân bay, thừa dịp rảnh rỗi, tôi mở hòm thư ra.

"D tiên sinh:

Chuyện xưa của anh khiến tôi rất xúc động, đúng là xung quanh có không ít người vì hôn nhân mà buông tay sự nghiệp mình đam mê, bình thường nhìn người phụ nữ lý trí chỉ vì vài lời đồ ngon đồ ngọt mà đã nộp vũ khí đầu hàng. Thực ra, mỗi người sống, đều có ý nghĩa tồn tại của chính mình, không ai vì thiếu ai mà không thể sống, nếu vì tình yêu mà sinh ra ý lại quá mức, có lẽ việc chung sống sẽ có thêm nhiều trách nhiệm nặng nề.

I tiểu thư là bạn thân của tôi, chúng tôi cùng mua một đĩa CD, đó là «Chưa hoàn thành» của Tôn Yến Tư, trong đó câu đầu là «em không khó chịu», câu kia "Đứng trước cửa nhà anh chúng ta lại im lặng, cứ đơn phương chờ đợi như vậy, còn kéo dài bao lâu", I tiểu thư nói, giống như vì cô ấy mà viết vậy.

I tiên sinh ở đại viện cách vách chúng tôi, khi còn bé bám theo anh ta, chụp ảnh, lên tặng lễ vật cho anh, trên tầng cây trước mắt treo tên anh, các loại hành động ngây thơ lấy lòng như vậy I tiểu thư cũng đã làm, I tiểu thư không phải thâm mểm, mà cô ấy đường hoàng đứng trước cửa ra vào nhà I tiên sinh, nói cho anh ta biết, cô thích anh.

Chỉ là, trước nay anh ta vẫn cao ngạo dùng sức đóng sầm cửa.

Khi đó bọn họ vẫn chỉ là học sinh tiểu học mặc đồng phục đeo bọc sách.

Lúc học sơ tam, đột nhiên I tiên sinh đồng ý với I tiểu thư, hai người có đôi có cặp xuất hiện ở trường học, I tiên sinh muốn cái gì, chỉ một ánh mắt I tiểu thư sẽ nghĩ hết cách giúp anh ta, đêm nào đó I tiên sinh hôn cô ấy, khiến I tiểu thư ngọt đến tận xương tủy. Khi đó, cô ấy rất thích nghe «Tôi muốn hạnh phúc», thường xuyên ngâm nga một câu: Hạnh phúc, tôi muốn hạnh phúc, dần dần nắm được.

Chỉ là thời gian đó không kéo dài được bao lâu, bên người I tiên sinh xuất hiện niềm vui mới, mà I tiểu thư biết rõ, I tiên sinh kết giao với cô ấy, chỉ là vì đánh cuộc với các anh em, anh ta hôn được cô, sau đó anh ta thắng. I tiểu thư chặn trước cửa nhà anh ta, hỏi anh ta sao mãi không thích cô ấy, I tiên sinh lấy tất cả đồ cô ấy tặng ném xuống đất, mửa to gọi người I tiểu thư đến run rẩy, một con bệnh nặng như núi đổ, đầu tiên là sốt cao, sau chuyển thành viêm phổi, phải nằm ở trong bệnh viện cả kỳ nghỉ đông. I tiểu thư gầy một vòng, tôi giúp cô ấy mua album của Tôn Yến Tư, cô ấy nghe một câu này nhiều lần: Nước mắt của tôi đã ghi thành thơ, không sao cả.

Khi đó, bọn họ vừa vào trường trọng điểm, đã từng nói vì muốn vào cùng một trường đại học, phải cùng nhau cố gắng.

Hai năm sau I tiểu thư trở thành cô gái ưu tú nhất trường, dù cho ngồi đối mặt với I tiên sinh, cô ấy cũng sẽ không liếc mắt thêm một cái, tôi cho rằng thông minh như cô ấy, đã sớm buông, cũng vào đêm nào đó, tôi bị cô ấy kéo đến dưới gốc cây kia, tên của I tiên sinh từng nét từng nét, vẫn rõ ràng như trước, I tiểu thư ngồi xôm dưới tàng cây, hát «Tôi hoài niệm» của Yến Tư, tôi hoài niệm, là sau khi cãi nhau nhưng vẫn còn xúc động muốn yêu anh.

Cô ấy nói S, không biết có thể có một ngày, ngay cả phần xúc động này mình cũng mất đi không.

Lúc học đại học, I tiểu thư vẫn vĩ đại như trước, bọn họ không vào cùng một trường, vào lúc gặp gỡ vào kì nghỉ đông thì cả đám uống rượu, chơi trò lòi thật lòng đại mạo hiểm, I tiên sinh bị phạt, anh ta nói với I tiểu thư bên cạnh: Thực ra vào lúc đó, anh thích em thật.

Chúng tôi ôm tâm trạng muốn xem cuộc vui, cho rằng I tiểu thư sẽ thẹn thùng, sẽ khiếp sợ, sẽ cảm động, nhưng không ngờ I tiểu thư lạnh nhạt nói, "Vây ư, nhưng giờ tôi không thích anh nữa."

Ngày đó trời rơi trận tuyết nhỏ, tôi đi cùng với I tiểu thư đang say từ nhà đến trường học, đi qua từng chỗ I tiên sinh đã ở, I tiểu thư có một giây chân chừ, sau đó trong đêm khuya yên tĩnh lớn tiếng hát: Tiếc nuôi vì không dũng cảm ôm lấy anh hay dùng sức đẩy kí ức của em và anh đi xa.

Cô ấy nói S, mình đi ngược ánh sáng, cuối cùng đã thấy.

Không biết từ lúc nào đã nói đến I rồi, independence, mỗi người đều lớn lên dần trở thành một người khác, đây là độc lập. Mười tuổi cô ấy đã sớm gặp anh ta, mười lăm tuổi cô ấy cho rằng đây là tình yêu đẹp nhất trên thế giới, mười sáu tuổi cô ấy đau như xé lòng, mười bảy tuổi cô ấy như sống lại một lần nữa, hai mươi tuổi, cô ấy bắt đầu tự giễu, lúc trước bị bão cát mê mắt, cho nên không nhìn thấy đường, giờ ánh sáng lướt qua, người và vật không còn, cô ấy đã trưởng thành, trưởng thành đến trở thành một người khác.

PS: Nghề nghiệp của tôi, anh có muốn đoán thử hay không?

S tiểu thư "

Tôi ấn nút gửi đi, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Ân, đầu tóc anh rối bời, râu ria thô đen vòng quanh quai hàm, hai mắt đỏ bừng, quảng thâm ở mắt như được vẽ lên.

"Bác Từ không sao..."

Chỉ "nửa" tôi còn chưa nói ra miệng, Từ Ân ngã quỵ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Bác Từ bác ăn chút cháo trước đi... Ôi chào, cái này cay mà, bác đừng ăn... Ngừng ngừng ngừng, bác động tay lần nữa con sẽ đổ hết đó..." Tôi đau đầu vô cùng, bác ấy hệt như trẻ con vậy. Nhìn đôi mắt trông mong chăm chăm vào đĩa cái bẹ nhỏ của bác, tôi chỉ đành nhượng bộ: "Được rồi được rồi, chỉ ăn ba cọng thôi..."

"Ha ha, nha đầu chết tiệt kia, con không lo gì cho Từ Ân à..."

Ba của Từ Ân từ nhỏ đã đối xử tốt với tôi còn hơn cả ba mẹ ruột. Có một đoạn thời gian rất dài lúc nhỏ, nhà của họ ở cách vách nhà tôi, tôi muốn ăn kem, chỉ cần giấu ba mẹ đi tìm bác Từ là được. Từ Ân ăn hiếp tôi, tìm bác Từ cáo trạng, nhiều lần Từ Ân bị ba mình phạt đứng ngoài vườn, lúc đó tôi đang ở trong phòng bếp nhỏ của nhà anh, liếm kem vị bánh pút-đing sữa nằm xu một cây... Tính ra thì cũng đã nhiều năm không gặp ông, không ngờ khi

gặp lại là trong bệnh viện, ca phẫu thuật của ông sẽ tiến hành vào buổi tối.

Mẹ Từ Uân đã qua đời khi anh học cấp ba, sau khi Từ Uân tốt nghiệp đại học, bác Từ cũng trở về quê sống. Bình thường thân thể bác vẫn rất tốt, đột nhiên té xỉu được đưa đến bệnh viện, hôm đó Từ Uân vội vã bay về chính là vì việc này. Đến bệnh viện thì khám ra ung thư, nhưng bác Từ lại rất lạc quan. Từ Uân không chịu qua loa, đầu tiên là ở bệnh viện trông hai đêm, vừa liếc lạc với bác sĩ trên thành phố vừa sắp xếp giường, nhanh chóng bay lên tiến hành phẫu thuật. Mấy ngày nay chạy qua chạy lại, anh không ngủ còn chưa tính, ngay cả cơm cũng chẳng ăn được mấy ngụm.

“Anh ấy đang ở phòng bên cạnh truyền nước... Còn lâu mới cần con chăm sóc, có rất nhiều y tá xinh đẹp vây quanh mà.” Tôi vừa nói vừa múc thêm cho bác Từ chén cháo nữa, “Bác ăn rồi ngủ một giấc, con ở đây, không đi đâu hết.”

“Nha đầu à, tiểu tử Từ Uân này không phải lại ức hiếp con chứ? Hừ, từ nhỏ nó đã thế rồi, miệng cứng lòng mềm, hai ngày trước còn lải nhải bên tai lão già này không ngừng, bác biết nó còn lo lắng hơn cả bác...” Bác Từ vỗ vỗ mu bàn tay tôi, thở dài một tiếng: “Thật ra một lão già như bác, dì Từ của con đã đi bao nhiêu năm, bác cũng nên sớm đi cùng cô ấy, nhưng lại không yên lòng nhất là tiểu tử Từ Uân này. Đã hơn ba mươi, mà còn chưa ổn định... Hừ, con đừng thấy nó ồn ào cả ngày mà lầm, thật ra khi gặp chuyện, nó ngay cả người để trao đổi cũng không có, thật làm khó nó rồi... Hai con dù sao cũng có tình cảm hai mấy năm, nếu lão già bác đi trước một bước, từ giờ mong con thay bác quan tâm nó nhiều một chút. Nó mặc dù trêu chọc con, nhưng thật ra lời con nói, nó đều nghe vào...”

Ông nói rồi chậm rãi nhắm mắt lại, buông tôi ra, phát phát tay bảo tôi sang phòng bên cạnh. Thoáng cái, miệng tôi như bị bung kín, đau xót hốt hoảng dâng tràn, suýt chút nữa hít thở không thông.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy truyền nước biển sao?” Từ Uân nghiêng người dựa vào đầu giường, bắt chéo hai chân, liếc mạng gỗ laptop trong tay. Thấy tôi đi vào, anh hơi ngáy ra, đóng máy tính lại, mỉm cười đầy oán khí nhìn tôi.

Tâm địa tôi mềm, cho dù có tức nhiều hơn nữa thì cũng không phát giận với bệnh nhân. Tôi xoay lưng lại với anh lặng lẽ mở bình giữ nhiệt, rót nước ấm, thuận miệng hỏi: “Uống nước không?”

Thái độ Từ Uân có phần kiên định, nói “Không uống”, nhưng tay lại lười biếng đuổi tới nhận bình giữ nhiệt của tôi đưa qua, “A —— Tô Văn Hạnh em muốn làm bỏng chết anh sao!”

Con giận của tôi đã lên khí quản, nhưng vẫn phải dè xuống, cười hung hãn: “Đúng vậy, em muốn làm anh bỏng chết đó, anh cần em đi.”

“... Em đi chết đi.” Từ Uân tròn mắt nhìn tôi, qua cả buổi mới nhếch miệng cười, bay bỏng phun ra bốn chữ. Tiểu thư y tá đến giúp anh thay dịch nước biển mới, Từ Uân nhìn từng giọt từng giọt chất lỏng trong suốt nhỏ xuống đi vào mạch máu mình, trong lòng có tâm sự, cảm xúc khó tránh khỏi hạ xuống, “Ba anh ngủ rồi?”

“Ừ.”

“Lần này, tình huống của ông có thể không tốt lắm.”

Tôi nghe ra được nỗi cô đơn, lo lắng trong giọng nói của anh, nhưng không biết phải an ủi thế nào cho phải, chỉ ngáy ngốc nói: “Người hiền có trời phù hộ...”

“Phi...” Từ Uân cười cười, vẻ đau xót biến mất sạch sẽ, “Aiz, vừa rồi ông ấy nói gì với em? Có đưa bảo vật gia truyền của nhà họ Từ cho em không?”

“Thôi đi —— Bác Từ nói em phải trông nom anh, đỡ đỡ anh làm việc không đáng hoàng cả ngày.”

“Được thôi, anh đang cần người trông nom đây.” Anh khoa trương ôm ngực: “Em tuyệt đối đừng phụ kỳ vọng của ông ấy, cũng coi như không phụ năm đó ông ấy lên cho em ăn nhiều kem như vậy.”

“Rõ là...” Tôi có chút chột dạ, khoát khoát tay: “Cái đó... Hào hán không đề cập chuyện cũ... Nhưng bác Từ lần này, thật sự nghiêm trọng như vậy sao?”

Đôi mắt Từ Uân tối lại, gật gật đầu.

“Được rồi, tối nay phẫu thuật em ở lại cùng anh, có chuyện gì cũng có thêm người giúp đỡ.”

“Thôi.” Tôi có lòng nhưng Từ Uân lại cự tuyệt, “Em về đi, một cô gái như em có thể giúp được gì, đừng ở đây làm loạn thêm.”

“Nhiều người nhiều tay.” Tôi kiên quyết.

“Đừng nháo nữa, về đi, hai ngày nay em xử lý việc của văn phòng luật thế nào rồi hả? Nhân lúc anh chưa về, mau khôi phục lại nguyên trạng.”

“Cái này sao...” Tôi đang ấp a ấp úng, muốn nói cho anh biết chuyện bức tượng anh yêu thích đã hương tiêu ngọc vãn, nhưng anh đã biết từ sớm: “Chuyện kia anh biết rồi...”

Nhân lúc lời ác độc của anh còn chưa ra khỏi miệng, tôi cướp lời giải thích trước, âm dương quái khí nói: “Đấy, em cũng không muốn đâu nha...”

Cuối cùng vuốt lại cái mặt vắn vẹo thành một cục của anh xong, Từ Uân hạ lệnh đuổi khách lần nữa: “Được rồi, về đi, nếu thuận lợi ngày mai anh sẽ đi

làm lại.”

Tôi nhún vai, xác nhận lần nữa: “Em thật sự có thể đi rồi sao?”

“Mời em mau cuộn thành cục lăn đi đi.”

Tôi đập cửa, thờ phỉ phỉ đi thẳng. Lúc đi ngang phòng bệnh của bác Từ, nhìn bác nằm trên giường qua cửa sổ nhỏ, khuôn mặt tiêu tụy, trong lòng tôi không nhịn được khó chịu, ngay cả tôi còn như vậy, Từ Uyên hẳn là càng khổ sở hơn.

Bác Từ trở mình, đưa lưng về phía tôi. Thoáng chốc, tôi nhớ đến ba mình ở viện dưỡng lão, gần đây bận quá, cũng đã lâu rồi không thăm ông.

Khúc mắc của ông và Tô Bác, ai...

Còn D tiên sinh, thả bỏ câu cho anh, tôi không thiết sống nữa.

Phiền phiền phiền, tôi đến câu lạc bộ của Dương Dịch vận động, ra mồ hôi đầy người, về đến nhà đã là buổi tối. Gọi điện thoại cho Từ Uyên, bác Từ đã được đẩy vào phòng phẫu thuật rồi. Giờ tôi cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ đành trấn an anh vài câu, anh nói tôi đừng lo lắng vội vãn rồi vội vàng cúp điện thoại.

Mỗi lúc trời tối, việc đọc thư đã chiếm toàn bộ sự chú ý của tôi, chỉ có đêm nay, tôi phát hiện mình đã phân tâm rồi.

“S tiêu thư:

Tôi có một người bạn là I tiên sinh, là phú nhị đại xuất thân vài tỷ, tương lai nhất định phải nhận xí nghiệp của gia tộc. Gần đây anh ấy đang phát sầu vì việc chọn đối tượng kết hôn. Tác phong anh ta đoan chính, tính tình hiền lành, làm việc tỉ mỉ, khiêm tốn lễ độ với người ngoài. Tôi trêu chọc nói rằng vấn đề này người khác có thể sầu, còn anh ta không cần phải như vậy.

Anh ta nói thẳng rằng hôn nhân của gia tộc lớn không chỉ là vấn đề thích hay không thích, mà quan trọng nhất là có thể nâng đỡ được cái nhà này hay không.

Tôi nghe, không khỏi lại muốn trêu chọc vài câu, long trọng đến thế, giống như đang tuyển đương gia chủ mẫu của đại quốc công phủ vậy.

Anh ta lại nghiêm túc nói, họ hàng gần trong gia tộc có vài chục người, xí nghiệp ngàn vạn, vị đương gia chủ mẫu này không thể nào là người đeo kính áp tròng đủ màu xinh đẹp, chu môi chụp hình được, cũng không thể nào là người thương xuân bi thu, không vui một chút là đi du lịch một mình. Buru hân quá không thích hợp, đã tâm lớn cũng không thích hợp.

Tôi tuy từ chối cho ý kiến nhưng mà cũng tò mò, rốt cục phụ nữ như thế nào thì mới phù hợp với yêu cầu của họ.

Anh ta nói thứ nhất, chính là độc lập, có thể độc lập giải quyết việc riêng của mình, cũng có thể độc lập xử lý phân tranh trong gia tộc, để cho anh một gia đình thanh tịnh, có thể an tâm ra ngoài ngoại giao.

Tôi rất có hứng thú, hỏi anh ta sau đó thì sao. Anh ta đã sớm định xong, đạo lý hàng hàng: Phụ nữ độc lập như một ly trà, ngàn vạn tư vị đều chất trong lòng, hương vị nóng bỏng phải tôi luyện mà ra. Cô ấy có thể không xinh đẹp, nhưng mắt nhìn và kinh nghiệm sẽ ngưng kết thành nội hàm rất mê người. Cô ấy cần phải giả vờ hồ đồ việc nhỏ, tính toán trước được việc lớn. Cô ấy bằng lòng yên lặng nhường hào quang cho chồng mình, cũng có thể tạm thời buông về kiểu ngạo khi đứng trước thất vọng.

I tiên sinh nói rất nhiều, uống cạn rượu trong ly, rồi lại trầm tư thật lâu.

Xem lá thư cô gửi, kết hợp với lời anh ta nói, tôi lại có một lý giải mới.

Có rất nhiều người phụ nữ tự xưng là độc lập, nhưng kỳ thực chỉ là bề ngoài kiên cường nhưng nội tâm yếu ớt, muốn tự bảo vệ mình. Họ nguy trang khéo léo, tự mình mua nhà mua xe, có sự nghiệp rực rỡ, so đo từng tí trong chuyện tình cảm, thậm chí đầu cơ trục lợi, nên đương nhiên là bó tay bó chân rồi. Nếu thật sự tình yêu bày trước mặt, có bao nhiêu chân thành hay giả tạo cũng rất khó nói. Mà một khi đã đi đến bước lập gia đình, sinh con, lớp vỏ bảo vệ nhiều năm qua cũng dần dần vô lực. Nếu như chồng ngoại tình thì làm sao bây giờ, nếu sự nghiệp ngăn trở thì làm sao bây giờ. Cảm giác an toàn xây dựng nhiều năm chậm rãi biến mất, đến khi cọng rom cuối cùng đứt gãy, họ lại càng quy kết cho mình vẫn chưa đủ độc lập.

Thật ra tôi cho rằng, nếu có thể mang tư tưởng độc lập, thì độc lập kinh tế, độc lập cuộc sống cũng không phải điểm mấu chốt. Phụ nữ độc lập, có sự nghiệp của mình, mỗi ngày trôi qua sẽ rất phong phú, quyết định chuyện gì đều có ý nghĩ rõ ràng, gặp vấn đề phiền não thì có không gian cho riêng mình, không đến đâu hay đến đó, không bảo thủ, giữ bình tĩnh trong hỗn loạn, thân nhiên đối mặt với cô đơn. Nhưng tôi lại cho rằng, độc lập cũng không có nghĩa là ra về kiên cường, cũng không phải thanh cao. Mọi người đều có cô đơn và đau buồn của riêng mình, không tự loạn trận tuyên mà lại có thể đứng lúc truyền nỗi buồn cho người cần tiếp thu, đó mới đúng là cảnh giới cao nhất.

Tôi rất thích cách cô nói, mỗi người đều sẽ biến thành một người khác trong quá trình phát triển. Nhưng tôi lại lý giải rằng, nói là trở thành người khác, chẳng bằng nói là tạo cho mình ô dù dày hơn. Có vài người màng bảo hộ tăng thêm thì lại không nhìn rõ hình dáng chân thật của thế giới.

Ngoài ra, trong “Phản quang” của Tôn Yếu Tư, tôi thích nhất là câu: Mở mắt ra mở cửa sổ ra, mới phát hiện anh chính là hào quang.

PS: Về phần nghề nghiệp của cô, nếu như chúng ta là đồng nghiệp, biết đâu đã từng gặp nhau trên pháp đình. Còn nếu như chưa, có lẽ hiệp hội luật hàng

năm sắp tới, chúng ta sẽ cùng tới.

D tiên sinh.”

Hiệp hội luật hàng năm...

Tôi vốn chưa từng nghĩ sẽ đi, chỉ cảm thấy nơi đó toàn là đàn ông phụ nữ thành công tang bốc nhau, hoặc là nơi mấy cô gái trẻ dựa dẫm vào cao phú suất, cậu trai trẻ tìm quý nhân cho nghề nghiệp của mình, không liên quan gì đến tôi.

Nhưng mà D tiên sinh nói như vậy, có phải là ám chỉ muốn tôi dự họp?

Trong lòng tôi có hai âm thanh, một đang nói: D tiên sinh căn bản cũng không có quen cô, cho dù là họp hàng năm, cô đứng trước mặt anh, anh cũng sẽ chỉ gọi cô là trợ lý Tô, nhiều nhất là Tô Văn Hạnh, sẽ không gọi cô là S tiểu thư.

Mà một âm thanh khác đang nói: D tiên sinh đã sớm biết cô là ai rồi, anh ấy đang mời cô, cổ vũ cô dũng cảm đứng trước mặt anh, nói cho anh biết cô là Tô trợ lý, tên là Tô Văn Hạnh, cũng là S tiểu thư.

Aiz, đầu đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trời vừa rạng sáng, Từ Uân gửi cho tôi một tin nhắn: Giải phẫu thuận lợi.

Vào lúc một giờ ba phút lại gửi cho tôi một tin: Sáng mai nhớ đi làm.

Vất vả lắm tôi mới có một chút thay đổi cái nhìn về anh thì mất hết vì tin nhắn này.

Lúc đợi thang máy, Đinh Tự đứng lúc đợi bên cạnh thang máy của tôi, tôi vừa định qua chào hỏi thì thấy bên cạnh anh có một người đang đứng, một cô gái... ăn mặc rất phong tình. Mặc cái váy liền áo cổ chữ V màu đỏ thắm, trước lồi sau vênh, lộ ra cái cổ tuyết trắng, bắp chân thon dài khéo léo, giày cao gót tinh xảo, mười ngón tay sơn đỏ thắm, hơi thở thơm như hoa lan, thính thoảng thì thầm, mềm mại không xương, tôi xin cô đấy, cũng sắp dính lên người Đinh Tự rồi.

Tôi đứng cách bọn họ một khoảng, mơ hồ nghe thấy bọn họ đang nói..., cái gì mà công ty cổ phần, đàm phán, bí mật, cái gì mà không nhận ra người... Còn có tiếng cười trầm thấp quyến rũ này, tôi nghe mà sờn cả tóc gáy.

Thang máy đến, tôi muốn ở lại nhìn xem hai người kia sẽ làm gì, nhưng mà bất đắc dĩ có một anh chàng ở đằng sau bắt đầu thúc tôi: “Tiểu thư, cô có vào không? Nếu không thì làm phiền cô nhường đường một chút.” Tôi sợ bị anh chú ý tới nên vội vàng cúi đầu đi vào thang máy, bước từng bước chậm chậm, tôi có chút hít thở không thông, một nửa vì trong thang máy có nhiều người, một nửa có lẽ là vì hít phải mùi nước hoa của yêu nữ lại lịch không rõ.

Tôi khi ra khỏi thang máy thì cảm giác khó chịu này mới giảm đi một chút.

“Ồ, mặt mũi này, sao lại thối như thế!” Người này, đôi mắt độc thì thôi, cái miệng cũng độc như vậy, hôm qua còn đang chán chường mà bây giờ đang đùa nghịch một tấm thiệp, bên môi là nụ cười như có như không: “Này, mua bữa sáng cho em, coi như cảm ơn vì hôm qua làm nguy em đã ra tay giúp đỡ.”

“Không có chuyện gì mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp.” Mặc dù tôi nói như vậy nhưng cũng không thể không động lòng với bữa sáng nóng hổi, tôi vừa gặm bánh mì vừa hỏi tình hình phẫu của bác Từ. Từ Uân nói là giải phẫu thuận lợi, buổi sáng trước khi anh đi đã tỉnh lại, phải nằm viện quan sát một thời gian ngắn xem tình hình phục hồi thế nào. Sau khi xong, anh ngồi trên ghế của mình nhàn nhã nói với tôi: “Tục ngữ nói, cần người miệng mềm bắt người tay ngắn, anh có việc muốn nhờ em, có hứng thú nghe không?”

Nhìn thiếp mời lác lác trước mặt tôi, tôi biết ngay là người này không có lòng tốt mà: “Chỉ hai miếng bánh mì, không phải là vì ngày hôm qua sao? Một việc trả một việc, anh cũng đừng mượn cái này mà bức người hiền làm điều ác nhé, cùng lắm vì em nhỏ mấy cái này ra cho anh...”

(Nguyên văn bức lương vì xướng, bức gái lương làm kỹ nữ)

“Hừ ——” Từ Uân nhảy dựng lên, đi thẳng tới trước mặt tôi, đưa thiếp mời cho tôi: “Anh đây quá quắt vậy à?”

Tôi yếu ớt trả lời một câu: “Có...”

“Phil!” Anh chấp tay sau hông, xoay người: “Quá xem trọng anh đây rồi, đây là thiệp mời họp hiệp hội luật hàng năm, người ta chỉ một người một thiệp, anh đây ý vào nét mặt già nua xin cho em một chân... Đừng cảm ơn anh, anh gọi là Lôi Phong.”

Họp hiệp hội luật hàng năm...

Tôi tỉnh táo lại, đêm qua D tiên sinh có nhắc tới trong thư, họp hiệp hội luật hàng năm...

Tôi đang muốn cảm tấm thiệp nhìn cho kỹ thì lại bị Từ Uân đoạt đi: “Muốn đi sao?”

Tôi nhú mồm, thần thờ gật đầu.

Khóe miệng Từ Uân lộ một tia xảo trá: “Anh ấy mà, sẽ dẫn em đi, nhưng mà em phải đồng ý sẽ giúp anh một việc.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh, trong miệng vẫn còn đang mút sữa, chờ mồm chó của anh có thể mọc được ngà voi: “Hà hà... Cái này, ôi, nói ra thì xấu hổ quá, chính là chính là... Em dùng thân phận là bạn gái anh để dự họp, được không?”

Bạn gái? Bạn gái Từ Uân?

Lời nói trong đầu tôi chưa kịp ra đến miệng, nhưng nét mặt tôi cũng đủ để biểu đạt sự chống cự, tôi muốn nói là ‘Anh điên rồi sao! Tại sao em phải làm bạn gái anh!’

Nhưng tôi còn chưa kịp nói ra thì Từ Uân đã tự chủ trương, tiếp tục nói: “Em yên tâm, anh chỉ không muốn bị những nữ luật sư kia quấy rầy, em cũng biết đấy, cái này... Anh rất được hoan nghênh, ấy da, khen mình thì vậy thật là xấu hổ quá, nhưng mà đó là sự thật, dù sao em đi thì cũng không phải làm gì, vậy thì ở bên cạnh anh, bao em ăn uống, nếu không anh lấy tài khoản tư nhân mua trang phục và đồ trang điểm cho em? Em gương mặt nhìn anh là có ý gì... Anh coi như em đồng ý rồi nhé?”

“Anh anh anh...” Tôi tổn rất nhiều sức mới nói được hết lời: “Anh có bệnh à!”

Cuối cùng, chúng tôi đạt thành nhất trí, tôi nhất định phải đi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm bạn gái Từ Uân! Về phần quá trình đàm phán, đương nhiên là vô cùng gian nan nhưng may mà cuối cùng tôi cũng thắng lợi. Từ Uân vô cùng bất mãn với biểu hiện của tôi, tuyên bố sẽ không quan tâm tôi lúc ở trên bữa tiệc, nhưng mà tôi chẳng quan tâm, nói giỡn, nếu như bị Đinh Tự nhìn thấy tôi khoác tay Từ Uân xuất hiện thì tôi còn có khả năng xoay người sao?

Cuộc họp hàng năm tổ chức vào buổi tối hôm sau, vấn đề mặc gì để tham gia, tôi đã tốn hết một buổi tối vắt óc suy nghĩ, cuối cùng đến chỗ Dương Dịch mượn một chiếc váy.

“Cái lúc này thử không phải tốt lắm à, sáng da lại tôn dáng.” Tôi không muốn mặc bộ lễ phục lộ vai mà Dương Dịch nói, cuối cùng tôi chọn một cái váy liền áo, trên thân có tranh thêu, váy hình chữ A, có một bộ bao tay màu đen, tóc buộc lại. Nếu bình thường đi dạo phố bộ này cũng được, nhưng dự tiệc họp hàng năm quả thực là không có chút khí thế nào. Tôi nhờ Dương Dịch kẻ mắt giúp tôi, lúc cô ấy định đánh má hồng thì tôi ngăn cô ấy lại: “Đừng trang điểm mình như cô dâu, mình muốn an phận một chút.”

Dương Dịch chống nạnh, tức giận nói: “Cái mặt này của cậu nếu không bôi một chút thì giống như đi chịu tang vậy, cậu nghĩ mình thiên sinh lệ chất à, cái dạng này thì D tiên sinh cũng lười nhìn cậu một cái.. Ái chà chà.”

“Này ——.” Tôi nhéo eo cô ấy một cái: “Bớt tranh cãi cũng không làm cậu ghen chết đâu.”

“Có ghen thì mình cũng không chết được.” Cuối cùng, Dương Dịch tha hồ son cho tôi, hài lòng thưởng thức kiệt tác của mình, bồi thêm một câu: “Nhưng mà sẽ khiến mình gặp tới điên khùng.”

Lúc tôi đến bữa tiệc, quả nhiên rất nhiều người, tốp năm tốp ba đứng cùng nhau trò chuyện, tôi đứng trong đám người cũng không khiến người khác nhìn sang, tôi muốn tìm Từ Uân, cũng muốn tìm Đinh Tự.

“Lão Từ, không ngờ cậu một bó tuổi rồi mà còn thích gặm cỏ non nhỉ.” Tôi vừa chào hỏi với Từ Uân thì một luật sư trung niên bên cạnh anh đã reu re chọc, Từ Uân còn chưa đáp lời thì một nữ luật sư lớn tuổi rất có khí chất nói: “Tiểu Từ vẫn luôn thích những cô gái như vậy, không phải là ông không biết rõ điều đó.”

Nhân lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, tôi nhìn quanh bốn phía, Đinh Tự mặc tây trang, đứng bên cạnh anh là... cô gái đứng đợi thang máy kia. Tôi có chút ử oải, quay đầu lại, không ngờ trong lúc đó bên cạnh Từ Uân có mấy tiểu yêu tinh, không nhìn ra tuổi nhưng cũng rất trẻ, ánh mắt của tôi chạm vào mắt anh, lão già này, lộ nguyên hình đi, còn nói cái gì mà người ta lại gần, rõ ràng chính mình dính lấy người ra, trông rất là thích thú.

“Từ luật sư, nghe nói anh ra làm một mình, có người không, anh xem tôi làm phụ tá cho anh thì thế nào, dư dả chứ?”

“Này, bên cạnh lão Từ có người đẹp rồi, cô mò mẫm xem nào nhiệt gì chứ, chẳng lẽ muốn đào góc tường người khác?”

“Mặc dù hoa đã có chủ, nhưng tôi tới đào đất thì có gì ngại chứ, ai bảo luật sư Từ có sức quyến rũ lớn.”

Nhìn bọn họ cười cười nói nói, không biết là hư tình hay giả ý, rõ ràng chuyện chẳng liên quan đến tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy không thoải mái, Từ Uân cười nói với các cô ấy tôi không thoải mái, các cô ấy cười với Từ Uân tôi cũng không thoải mái. Càng nghĩ càng giận, tôi tìm một nơi yên tĩnh uống đồ uống, sớm biết thế thì tôi đã không tới.

“Trợ lý Tô?”

Lúc đó Từ Uân đã ra sân nhảy với một mỹ nữ, tôi tức giận nhìn theo anh, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên giọng nói của Đinh Tự.

“A?”

“Cô tới cùng Từ Uân sao?”

“Ừ.”

“Sao lại ngồi ở đây?”

“Hà?”

“Đã đến đây rồi thì xuống nhảy một điệu chứ?”

Dưới ngọn đèn sáng chói, tôi bấm mạnh vào eo mình, tất cả đều là sự thất, D tiên sinh, lúc này anh đang mời tôi khiêu vũ.

Nhưng mà... tôi không biết khiêu vũ, tôi có cảm giác cực kém với tiết tấu, tôi không có cảm giác vui mừng, tôi chưa bao giờ nhảy cả, tôi nhất định sẽ gãi lên chân anh, sau đó mất mặt chịu lỗi.

“Không ——” Tôi không thể như vậy, chưa ra quân đã chết trận: “Luật sư Đinh, tôi... Tôi đột nhiên có việc gấp, tôi phải đi trước, gặp lại.”

Vốn là một bữa tiệc tốt đẹp, bởi vì tôi chạy trốn chết mà trở thành buổi tối tồi tệ nhất.

“D tiên sinh:

Nếu như anh thấy một cô gái đang có cừ chỉ thân mật với một người đàn ông khác, trong lòng anh sẽ cảm thấy không thoải mái, như vậy có phải nghĩa là, anh thích cô ấy không?

Có người nói, ghen ghét trong lòng người có thể nói là do tràn đầy cảm giác tự ti. Bề ngoài nhìn như họ rất yêu chính mình, nhưng thật ra vắt óc tìm cách để che giấu thiếu sót của mình. Ở trong tình cảm, sự ghen ghét điên cuồng có thể khiến người ta quên hết một thứ, nhưng sau khi việc ghen tỵ xảy ra, trước khi tổn thương đến đối phương thì thường bản thân đã nhận sự tổn thương rất sâu.

Chuyện xưa rất đơn giản, J tiểu thư có bạn trai là J tiên sinh, mà J tiên sinh ngoại trừ J tiểu thư còn có rất nhiều hồng nhan tri kỷ. Lúc mới bắt đầu, những hồng nhan tri kỷ đó gặp phiền não đều muốn đi tìm J tiên sinh thổ lộ, J tiểu thư cũng rất rộng lượng để cho anh ta đi, nhưng mà bảo không khó chịu là giả, cô ấy nói chỉ cần nghĩ những cô gái xưng huynh gọi đệ trên danh nghĩa kêu J tiên sinh kia không phải là con gái, nếu nói những cô gái kia đơn thuần thì là giả dối, nhưng nếu vừa mới yêu đã biểu hiện ra bất mãn thì nhất định J tiên sinh sẽ cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, cũng sẽ khiến tôi mang danh đồ kị.

Khi chuyện như thế càng ngày càng trở nên nhiều lần, rốt cuộc J tiểu thư không nhịn được nữa, phê bình kín đáo, uyển chuyển nhắc nhở không có hiệu quả thì nói thẳng thắn. Lúc đó J tiên sinh mới biết được khúc mắc trong lòng J tiểu thư, đúng như trong dự liệu, J tiên sinh rất phản cảm với điều này, anh ta cho rằng mình chỉ biểu lộ sự quan tâm với bạn bè mà thôi, rất trong sạch, nhưng mà lại bị J tiểu thư nghĩ như thế thì anh ta rất thất vọng.

J tiểu thư ngã bài cũng không có hiệu quả gì, J tiên sinh vẫn luôn qua lại với những tri kỷ kia, hơn nữa lại càng ra vẻ hùng hồn hơn. Mà J tiểu thư cũng không dám nói chuyện này nữa, cố gắng thuyết phục mình, chỉ là bạn bè bình thường, cũng không có gì vượt khuôn.

Có một ngày, J tiểu thư nhìn thấy J tiên sinh đi cười nói đi cùng tri kỷ trong sân trường, cô gái đó xấu hổ chào hỏi với cô, nhưng J tiểu thư lại bất ngờ phát hiện, mình không hề có cảm giác với chuyện này, những rối rắm trước kia, không biết từ khi nào đã không còn nữa.

Sau đó, J tiểu thư đề nghị chia tay.

J tiên sinh tức giận, nói lòng ghen tỵ của cô quá mạnh, hạn chế quyền kết giao bạn bè của anh. J tiểu thư nói, cô vốn cũng ghen ghét, cũng nghi kỵ, bởi vì khi đó cô sợ hãi sẽ mất đi tình yêu nỳ, cho nên cô lo được lo mất, nhưng mà bây giờ cô sẽ không ghen ghét nữa, bởi vì phần tình yêu khiến cô ghen ghét đã không còn nữa.

J, jealousy, ghen tỵ như một hạt cát, rơi vào trong đôi giày tình yêu, giày vò người ngốc trong tình yêu, khiến người ta đứng ngồi không yên nhưng lại không nỗ lực bỏ đi.

Nhưng mà tôi lại cảm thấy, ghen tỵ giống như nhiệt kế tình yêu, một người biết ghen tỵ, cũng là một người sẽ yêu.

P/s: D tiên sinh, thật ra chúng ta đã gặp mặt, nhưng mà không biết anh có đoán được tôi là ai.

S tiểu thư.”

Lại là một buổi tối phiền muộn, tôi nằm sấp trên gối bắt đầu thất vọng vì mình đã đường đột.

Thật ra không biết khiêu vũ thì sao chứ, có thể nhờ anh dạy cho mà, vì sao lúc đó lại muốn từ chối, mà không đòi lại cách để đón nhận.

Đáng tiếc một cơ hội như vậy, bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Gần đây ông ngủ khá ngon, mỗi bữa có thể ăn được một chén cơm, lúc thời tiết tốt còn có thể tự mình đi dạo hoa viên một chút.”

Tôi ngồi trên chiếc ghế đã được đặt ở vị trí khá cao, nhìn ông cụ khom lưng cúi đầu đi dạo trong hoa viên, đầu đầy tóc bạc, tinh thần không tốt lắm. Hộ lý bên cạnh nói về tình hình của ông gần đây, khoảng thời gian này công việc bận rộn, gần tháng nay tôi chưa đến đây thăm ông, nếu không phải tối hôm qua cãi nhau một trận với Tô Bác ...

Mười giờ trước, lúc tôi mới gửi thư cho D tiên sinh, Tô Bác gọi điện thoại vượt đại dương tới, nói anh ấy muốn kết hôn.

“Ừ chà anh ruột của em...” Tôi nằm trên giường vận động đá chân, nghe thấy tin này mặc dù tôi vui, nhưng nhiều hơn là kinh ngạc, “Anh đó, đề phòng em gái, giữ bí mật công tác thật quá đúng chỗ rồi, lần trước về còn giả bộ cái gì mà kim cương vương lão ngũ, hừ... Đừng nói với em là khi anh vừa về thì vừa gặp đã yêu, gấp rút tự định chung thân nhé.”

Đầu bên kia, Tô Bác cười rộ lên, người được tình yêu tẩm tưới không giống trước, ngay cả cười cũng chân thành hơn xưa không ít, “Trước kia là bạn trung học, không ngờ lại gặp được nhau ở Mỹ, thế giới quá nhỏ, đi một vòng lại gặp.”

“Có cần phải ngọt như mật vậy không, thế này gọi là duyên phận đấy...” Tôi xúc động chúc phúc, “Anh, thực chúc mừng anh.”

“Con bé này, mấy lời này chỉ là lời ngoài miệng, không đủ thành ý, biểu hiện của em đâu?”

“Được, ức hiếp em không tiền không thế, em đi méc chị dâu.”

“Xử lý chuyện của anh xong, sẽ bắt đầu xử lý vấn đề cá nhân của em, đến lúc đó em đừng có mà chạy trốn, anh sẽ đốc thúc em, đến ngày em xuất giá mới thôi.”

“Anh trai tha mạng đi! Em là em gái ruột của anh mà.”

Trêu chọc vài câu, cuối cùng Tô Bác cũng nói ra mục đích của cuộc điện thoại, “Em mau đi xin visa, bay qua đây cho anh, hôn lễ của anh diễn ra vào tháng sau, anh của em đang vội vàng kiếm tiền nuôi gia đình, không có thời gian chuẩn bị, đây lại là lần đầu kết hôn, chưa có tí kinh nghiệm gì, chị dâu của em muốn một hôn lễ thật long trọng, em lại hay có mấy chủ ý xấu, không xài được ở chỗ khác, vẫn nên sang đây sớm một chút, nói không chừng ở đây sẽ có chút tác dụng.”

“Có cần phải gấp gáp như vậy không chứ!” Tôi ngồi thẳng người, trêu chọc anh: “Tìm đúng mục tiêu, ra tay nhanh chóng, quyết đoán xác lập mục tiêu, đi thẳng vào vấn đề, thủ đoạn này của anh dùng được lắm, nhưng mà... Em gái của anh còn phải đi làm, nào có thời gian thoái mái nhàn hạ mà đi làm trợ thủ cho anh, tiền chuyên cần, phí giao thông, còn cả tiền ăn uống nữa...”

“Được rồi được rồi, đừng lăm lăm nữa...” Tô Bác cắt đứt lời tôi, “Thật đúng là giờ trò, mang em sang đây, cho em tính.”

“Xem anh nói kìa, em là loại người đó sao?” Tôi hí hửng đáp trả anh, “Anh yên tâm, nhất định em sẽ dựa theo quy định của nhà nước mà tính, tuyệt đối không tính thêm cho anh đâu.”

Chúng tôi kì kèo trong điện thoại vài câu, lúc anh sắp tắt điện thoại thì tôi không chịu nổi, nói lời đã giấu trong lòng ra: “Anh à, chuyện đại sự như kết hôn, không có người lớn tham gia dấu sao cũng không tốt lắm...”

Anh ấy lập tức cắt đứt lời tôi, không muốn cho tôi nói tiếp, “Anh biết em muốn nói cái gì...”

“Bao nhiêu năm qua, cho dù trong lòng anh tức giận, cũng nên tiêu tán bớt rồi, huống chi, chuyện này thật vô lý.”

“Em đừng nói nữa.” Giọng nói của Tô Bác nháy mắt trở nên lạnh lẽo, dùng uy nghiêm của anh hai mà ngăn tôi lại, nhưng nếu như lúc này tôi không nói, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

“Anh à, ba đã lớn tuổi rồi, gần đây tinh thần có chuyển biến, tuy anh ở phương xa thì cũng phải gặp một lần, ít nhất là một lần, không nói đến chuyện lớn như anh kết hôn, ông ấy là ba anh thì ít nhất cũng phải xuất hiện trong bữa tiệc, chỉ nói đến oán giận của anh mấy năm này... Aiz, lời này em đã nói rất nhiều lần, nhưng vẫn muốn nói, khi đó anh đang ở nước Mỹ xa xôi, hoàn toàn không hay biết chuyện như thế nào, mẹ mất, chúng ta đau lòng, nhưng cũng không sánh bằng đau đớn của ba.”

“Em còn muốn nói bao nhiêu lần? Nói nhiều hơn nữa anh cũng chỉ có một câu, nếu như khi đó không vì ông, mẹ không thể đi nhanh như vậy, ít nhất... Có thể thấy gặp mặt anh lần cuối.”

“Đó đều là ý của mẹ...”

“Bà bệnh nặng như vậy, nói chuyện cũng cho là thật à! Đó là do bệnh nên nói chuyện hồ đồ, ông thì vội vàng chẳng muốn quan tâm... Đừng nói nữa, đời này anh sẽ không gặp lại ông, nếu như em còn muốn nhận người anh này, thì đừng nhắc lại chuyện này nữa, nếu như em muốn lấy đó làm điều kiện để qua đây vậy thì anh cũng... Tuyệt không miễn cưỡng.”

Em chỉ không muốn anh phải hối hận.

Những lời này tôi đợi khi ông nghe không còn tiếng nói, nương theo tiếng tút tút tút, nhẹ nhàng nói ra.

...

Khúc mắc này, là bắt đầu từ cái chết năm đó của mẹ, cho tới bây giờ, có thể nói là càng ngày càng sâu. Năm nay, Tô Bác sẽ không gặp mặt ba nữa, thậm chí không nhắc tới câu nào, ông lão tóc bạc ngồi xuống chiếc ghế, cô từ từ đi tới, ngồi bên cạnh ông.

“Ba, A Hạnh tới thăm ba.”

Ông lão đưa bàn tay run rẩy đặt lên mu bàn tay tôi, miệng hơi mở ra, dùng khẩu hình miệng gọi tên tôi, bàn tay tôi đặt lên lưng ông, gật đầu với ông, từ sau khi mẹ qua đời, ông dần không nhớ ai nữa, cũng không nhớ chuyện gì, đa số thời gian ngồi một mình yên tĩnh dưới tàng cây, ai gọi ông cũng không đáp, nhưng lúc thức dậy ông rất dễ xúc động, không nhận ra ai, đập bẻ bình thủy tinh, cầm mảnh thủy tinh rạch lên người, khi đó tôi nhốt ông vào phòng, tôi đứng bên ngoài gọi điện thoại báo cảnh sát, sau đó nhìn ông gầy đến mức chỉ còn da bọc xương bị hai người cảnh sát cao to ấn lên giường, trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn bác sĩ cầm ống tiêm tới gần, sau đó mấy lần phải nhờ đến thuốc an thần mới có thể yên tĩnh trở lại, tôi đưa ông đến trại an dưỡng, nhờ bác sĩ có chuyên môn giúp ông bình phục.

Tôi luôn cảm thấy, ánh mắt đục ngầu của ba nhìn xuyên qua tôi, nhìn về phía trước, tôi biết, ông vẫn luôn hy vọng có thể nhìn thấy người kia, lúc này không xuất hiện ở đây.

Tôi không hề có ý định từ bỏ, chỉ cần còn cơ hội, tôi sẽ còn khuyên Tô Bác.

“S tiểu thư:

Về đề tài đồ kị này, quả thật tôi không có nhiều kinh nghiệm lắm, như mọi người công nhận, đồ kị là chuyện của phụ nữ, âm thầm ngáng chân hoặc cười khinh giờ trở ám chiêu, đó là việc một cô gái làm, về phần đàn ông, cũng như Pushkin quyết đấu với tình địch vì tình yêu, đó cũng có thể gọi là đồ kị nhưng phải nói rằng, đàn ông có khuynh hướng quang minh lỗi lạc tranh cao thấp hơn, đối với thứ muốn có được, sẽ chọn lựa phương thức cạnh tranh công bằng và ra sức thực hiện, hoặc là có thể nói, đàn ông luôn nghĩ phải làm thế nào để bản thân mạnh hơn đối thủ cạnh tranh, còn cái phụ nữ muốn là làm sao để kéo chân sau của đối thủ.

Ví dụ như, nam sinh J thích một cô gái, cũng thích cô gái ấy còn có một nam sinh thành tích tốt hơn, J tiên sinh vì muốn theo đuổi được cô gái, bản thân cũng cố gắng trở thành người có thành tích tốt, thậm chí còn tốt hơn nam sinh kia nữa, sau đó sẽ khiến cho cô gái ấy chú ý, thành công. Mà nếu như đối chỗ nhân vật nam nữ, cô gái J thích một bạn trai đã có người trong lòng, nếu người kia đàn piano giỏi, như vậy, cô gái J có thể làm một vài quý kế gì đấy khiến cô gái kia không thể biểu diễn trước mặt bạn trai cô ấy được, nếu vẽ tranh, J có thể sẽ đổ một ít mực tàu lên bức tranh chưa vẽ xong.

Biểu hiện của đồ kị, dễ tìm được nhất là ở trong phim Hàn, thật ra không riêng gì phim Hàn, chỉ cần là có liên quan đến tình yêu thì tiểu thuyết, phim, TV, dường như vai nữ phụ lúc nào cũng tồn tại đồ kị. Ở trong mắt các cô ấy, dù so về thân thế, vóc dáng, tài hoa đều không thể bằng mình, nhưng người nam chính mà mình thầm mến vài năm lại cứ một mực yêu cô gái không bằng mình kia, vì vậy bắt đầu điên cuồng áp dụng các loại hành động, người rơi vào hố nông thì chẳng qua chỉ là muốn mình có nhiều cơ hội hơn một chút, kẻ rơi vào hố sâu, thì thường sẽ có tâm lý, tôi không chiếm được thì sẽ phá hủy không cho cô ta chiếm được.

Tôi thật rất tò mò, không biết cô có thích xem những tình tiết như vậy không, nhưng tôi thường thấy những người phụ nữ cứ tụ tập là lại thảo luận vai nữ phụ nào đó rất đáng giận. Mặc dù xem đó như đề tài câu chuyện lúc rảnh rỗi, nhưng cẩn thận nghĩ lại, lý do sinh ra đồ kị đó là mọi người đều cho rằng điều kiện của người bị đồ kị kia không khác gì mình, thậm chí còn chưa bằng mình, lại dễ dàng đạt được thứ gì đó mà mình đã cố gắng hết sức nhưng không đạt được. Giả như điều kiện của người kia hơn xa mình, ngoài tầm với, lúc này không phải là đồ kị, mà lại là hâm mộ.

Gần đây trong lúc rảnh rỗi, ôn lại «Đông Tà Tây Độc» của Vương Gia Vệ, khúc dạo đầu không khí biến hoá hư ảo kỳ lạ, tô đậm sự thê lương cô tịch ở sa mạc, Âu Dương Phong giết được Nhật Nguyệt Vô Quang, vì có chuyện nên rời khỏi Bạch Đà sơn, câu độc thoại kia được lưu truyền thành kinh điển: Rất nhiều năm sau này, ta có biệt danh là “Tây Độc”, thực ra bất cứ ai cũng có thể trở nên độc ác, chỉ cần người ném qua cái gì gọi là “đồ kị”.

Lời cuối cùng cô nói tôi rất tán thành, yêu có đủ sâu hay không, ngoại trừ phải xem có đồ kị hay xem, còn phải xem hình thức đồ kị lấy thứ mình muốn như thế nào. Thật ra xét từ những chuyện xưa, vai nữ phụ vì đồ kị mà trở nên điên cuồng, nếu so với nữ chính, thì những cô ấy còn yêu nam chính hơn.

Trả lời vấn đề của cô, nếu như tôi nhìn thấy một người phụ nữ có cử chỉ thân mật với người đàn ông khác, trong lòng cảm thấy không thoải mái, vâng, điều này nói lên tôi để ý cô ấy. Như vậy, tôi hỏi ngược lại cô một câu, nếu như tôi mời người trong lòng làm một chuyện, mà bị từ chối, có phải là nói lên người kia không thích tôi không?

D tiên sinh.”

Tìm của tôi đập bùm bùm, D tiên sinh, tôi có thể cho rằng, như lời anh ấy nói, mời một người làm một chuyện, đó là mời tôi khiêu vũ trong cuộc họp hằng năm hay không?

D tiên sinh, có phải là tôi may mắn lắm không, anh ấy hoàn toàn không biết tôi là ai, nên mới tâm sự với S tiểu thư trên thế giới ảo đúng không, nhưng mà D tiên sinh, tôi có nên cảm thấy mất mát không, đoạn thời gian thư từ qua lại này, anh không bắt được chút dấu vết, để phán đoán xem tôi là ai.

Mặc dù như thế, tôi vẫn không khống chế được nhịp tim đập bang bang loạn cào cào của mình, chưa bao giờ như bây giờ, vội vàng muốn hỏi âm cho anh như vậy.

“D tiên sinh:

Nếu như anh muốn mời người trong lòng làm một chuyện, nhưng bị từ chối, chưa chắc là người kia không thích anh, rất có thể, là vì cô ấy quá thích anh, nhưng không biết tâm ý của anh, cho nên mới không dám tới gần đây thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Phong thư này viết rất khó khăn, tôi có nhiều cách nghĩ, nhưng viết xuống thì lại cắt cắt giảm giảm.

“D tiên sinh:

Nếu như anh muốn mời người trong lòng làm một chuyện lại bị cự tuyệt, cũng không nhất định là người kia không thích anh, rất có thể là vì quá thích, nhưng không biết tâm ý của anh nên cô ấy không dám tới gần.”

Tôi hôm nay hẳn là phải viết đến K, kiss, tôi vẫn luôn giữ lại cho đến nay chưa đưa ra, nhưng đột nhiên tôi lại không biết phải hạ bút từ đâu. Tôi kinh ngạc nhìn màn hình máy tính, trong đầu vẫn là phong thư hồi âm của D tiên sinh, anh ấy thích tôi... Có lẽ, anh thật sự thích tôi, hoặc là, anh đang ám chỉ tôi...

Đặt máy tính qua bên cạnh, tôi lên wechat, mấy nhà vui mấy nhà sầu, lúc này tôi mới nhận ra, thành tích cuộc thi tư pháp đã có.

Từ trước đến nay tôi luôn cho rằng vận khí của mình quá kém cỏi, thành tích thi tốt nghiệp trung học và cao học đều là nhờ người khác tra giúp, ngay cả những cuộc thi vô thưởng vô phạt như cấp bốn cấp sáu tôi cũng không dám đụng vào tra, lại càng đừng nói cuộc thi tư pháp quan trọng quyết định vận mạng đáng sợ này. Mặc dù trong lòng tôi ngứa ngáy, muốn biết kết quả, nhưng tôi thà rằng chặt tay cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm với tiền đồ của mình.

Những người trước kia tra điểm giúp tôi, mẹ tôi đã mất, ba tôi tinh thần không tỉnh táo, anh hai đang ở nước ngoài xa xôi. Hiện giờ, tôi đi đâu tìm người có thể mang đến vận khí tốt cho mình đây...

“Sao buổi họp thường niên hôm qua em lại một mình chạy trước?” Nửa đêm Từ Uân gọi điện thoại đến, “Hại anh lại uống quá nhiều, không có người đưa về nhà, anh cho bình luận rất kém với biểu hiện của em, tiền thưởng cuối năm phải bớt một phần.”

Tôi dùng sự im lặng bày tỏ kháng nghị của mình.

“Hừm, còn không phục đúng không, vậy bớt hai phần.”

Tôi hơi hột hừ một tiếng, trước khi anh lại mở miệng tôi đã chặn: “Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, anh tuyệt tình với em như vậy, không sợ ngày nào đó em trả lại hết sao?”

“Ồi —— Cánh cứng quá nhỉ.” Với trí thông minh của Từ Uân, anh đã sớm đoán ra được đây là giai đoạn quyết định, nhưng với trình độ da mặt dày của anh cũng nhất định sẽ không chịu thua cuộc đấu khẩu này: “Sao, cuộc thi thông qua?”

“Đúng vậy! Điểm cao thông qua!” Tôi nhanh chóng đáp lại.

“Hà, đây thật là chuyện lớn vui mừng khắp chốn... Chuyện khiêu ngao như vậy, sao em nói được... Không lo lắng ư?” Từ Uân không hổ là người bắt chẹt tôi từ nhỏ đến lớn, anh không có ý tốt kích động tôi: “Có phải không dám đối mặt với sự thật không? Anh biết tay em thôi, không dám đi tra điểm, đừng giả bộ. Ông chủ anh mặc dù không phải người có vận may sâu sắc gì, nhưng ứng phó tiểu quý em cũng dư dả rồi. Đưa số báo danh đây, hãy để anh giúp em đối mặt với hiện thực tàn khốc đi.”

Thật ra tôi đang rất không vui, một nửa là bức bối vì bức thư D tiên sinh gửi tới, một nửa là vì lo lắng cho cuộc thi, “Em đã nói điểm cao rồi, gạt anh làm

gi? Cho dù em muốn tra cũng sẽ không nhờ đồ sao chổi nhà anh!”

Nói xong tôi hưng hăng cúp điện thoại.

Hậu quả mạnh miệng, chính là tôi quay mắt về trang tra điểm trên màn hình, ngồi yên cả buổi tối, sáng sớm hôm sau, con trỏ chuột vẫn dừng ở ô tra điểm. Tôi đã điền số chứng minh thư và số báo danh vào cả rồi, nhưng chỉ có cái “tra điểm” kia, tôi hao hết tinh lực một buổi tối và can đảm hai mươi năm nay cũng không dám nhấn vào.

Trên wechat có một vài người bạn “không thức thời”, đặc biệt là những người đã tự mình tra điểm và đã thông qua, đăng phiếu điểm lên đã đánh, còn chạy đến chỗ tôi giả mù sa mưa hỏi han ân cần nữa... Có mấy người, lúc thi xong đều khóc đến trời đất mù mịt, nói mình nhất định là rớt rồi, cái nghề luật sư này không thể làm nổi rồi, không tìm được việc nên lên kế hoạch cho nửa đời sau, thật rất có lỗi với công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ... Vừa nói vừa nước mắt nước mũi tèm lèm, tôi còn ngốc nghếch đi qua an ủi bọn họ. Hiện giờ thì hay, hơn bốn trăm điểm, tôi thấy mà như bị tắc tim.

Thậm chí, họ còn lên hỏi tôi: A Hạnh cậu bao nhiêu điểm? Ngay cả tôi cũng được 405, khi đó cậu trấn định như vậy, nhất định là điểm cao hù chết người phải không! Nhanh đăng lên nhanh đăng lên, dọa chúng tôi đi.

Tôi thật sự không muốn nghĩ xấu cho người khác, chỉ không ngừng tự thuyết phục mình, người ta là muốn cầu cao, không kém cỏi bất tài thành quen như tôi...

Mà đối với những bài post “Thật đáng tiếc, chỉ thi được 399, kém một điểm là không giống vậy rồi” của họ, tôi thật sự muốn đáp lại rằng, những người như mấy cậu, khiến những 359 phải sống thế nào đây...

Tóm lại, tôi chính là đang mang tâm trạng rất phức tạp đi làm. Lúc tôi đợi thang máy, tôi đã từng có xúc động muốn D tiên sinh tra giúp tôi.

“Lần trước tọạ đàm có nghe em nói đến cuộc thi tư pháp, thế nào rồi? Qua sao?” Đinh Tự sóng vai đứng cạnh tôi, thuận miệng hỏi nhưng đủ để tôi đất biển quay cuồng. Tôi nhìn anh, lại nghĩ tới chuyện mình ngu xuẩn từ chối lời mời khiêu vũ của anh, trong lòng đã tự băm mình thành trăm mảnh rồi. Anh hẳn là chưa bao giờ nghĩ tới lại có người từ chối, mà người kia lại còn ngu xuẩn như tôi. Hiện giờ xem ra, anh cũng không vì vậy mà oán hận tôi...

“Vẫn chưa... chưa tra.” Tôi yếu ớt cúi đầu, như lỡ làm sai cái gì.

“Mấy người trợ lý của anh đều qua, đều nói năm nay cải cách tương đối khá, cũng hi vọng vận khí của em tốt.”

“Luật sư Đinh...” Tôi nuốt nửa mở miệng hỏi anh có thể làm người mang may mắn đến cho em không, nhưng tôi còn chưa tin tưởng, nếu như không thông qua, anh sẽ là người đầu tiên nhìn thấy trạng thái tồi tệ nhất của tôi.

“Sao?” Anh hỏi tôi.

Tôi nở nụ cười: “Nhờ lời lành của anh, nếu như qua, tôi nhất định mời anh ăn cơm.”

“Đừng quên, cô còn thiếu tôi một bữa.” Anh cười rộ lên, vẫn dịu dàng như gió xuân, khiến tôi hoài nghi, anh chính là người thổ lộ tâm sự với tôi trong thư sao.

Tôi cúi đầu đi ra thang máy, đến chỗ ngồi của mình, vừa định ngồi xuống thì đột nhiên thấy trên mặt bàn sạch sẽ có một lá thư nằm im lặng, trên đó viết bốn chữ: Chúc em may mắn.

Tôi ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi, nhìn thấy ánh mắt khó đoán của Từ Uân, nếu như tên này muốn đùa giỡn tôi, vậy anh thật sự chọn không đúng thời gian rồi. Tôi không cho anh sắc mặt tốt: “Có ý gì?”

“Là ý đó, con người anh mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng quan hệ vẫn có vài người, lấy được số báo danh của em từ chỗ người bạn ở cục tư pháp, tự quyết định tra điểm giúp em...”

“Sao anh có thể...” Tôi uất ức nói không nên lời, vô cùng không vui. Người này từ nhỏ đã thích chọc cho tôi buồn bực, đôi tay thói kia lại mở hộp Pandora*, tôi không còn đường sống để xoay chuyển nữa. Con tức của tôi vọt đến đỉnh đầu: “Từ Uân... Anh cho rằng mình là ai, anh dựa vào cái gì quyết định thay em!”

“Làm sao vậy?” Nhìn khuôn mặt sung huyết đỏ bừng của tôi, Từ Uân có chút kinh ngạc, anh gấp tạp chí lại đi đến gần, “Em chưa mở ra, xem cũng chưa xem, lửa giận vô danh ở đâu ra thế! Đốt pháo rồi hả, kíp nổ gần như vậy!”

Anh đưa tay muốn vỗ đầu tôi như lúc bình thường, bị tôi gạt ra: “Em tức giận đó, các người hoàn toàn không biết em nghĩ cái gì, mỗi người đều tự cho mình là thành thực hiểu biết, rõ ràng ngay cả chuyện của mình cũng xử lý không tốt, dựa vào cái gì có thể can thiệp vào người khác!”

“Tô...”

Từ Uân thật không ngờ phản ứng của tôi lại mãnh liệt như vậy, anh có lẽ vẫn cho rằng là tôi quá lo nghĩ, vừa nói vừa cầm phong thư trên bàn định mở ra.

“Đặc biệt là anh!” Tôi ngắt ngang, vò phong thư thành một cục ném vào thùng rác, “Anh ngoại trừ tìm em chọc ghẹo, cười nhạo, nói móc, ức hiếp, xem em như trò hề, anh có thật sự coi em là em gái cùng lớn lên từ nhỏ không? Anh biết rõ em rất căng thẳng trước điểm thi, lại còn muốn tự tung tự tác bất tiết trước em. Sau đó thì sao, anh biết rồi sẽ thế nào, cười em ngốc? Cười em cái gì cũng sai? Cười em ngay cả kì thi đơn giản như vậy cũng không qua?”

Từ Uân cau mày, nhất thời á khẩu không trả lời được, tôi ngậm nước mắt, chạy ra ngoài.

Lần giận này kéo dài đến tối, Dương Dịch giấu tôi, lén gọi điện thoại cho Từ Uân, anh tìm được tôi uống rượu say trong quán bar.

“Ban ngày thì đá tảng ván gỗ trị giá mấy chục đồng của tôi, dọa tên nhóc trong phòng sợ hãi, cô ấy vẫn còn chưa tận hưởng, nhất định muốn tới đây, đây thần kinh nào bị chập rồi vậy? Tôi thấy anh gọi cho cô ấy nhiều lần, cũng chỉ đành phải gọi anh đến thôi.” Dương Dịch cứ bán đứng tôi như vậy, chờ khi tôi không tìm được cô ấy thì mới phát hiện người ngồi bên cạnh đã đổi thành Từ Uân.

“Anh tới làm gì?” Tôi không có tính tình tốt, còn phải tỏ vẻ hoan nghênh với anh.

Từ Uân buồn bực thở dài, giật lấy ly rượu trong tay tôi, đập mạnh chiếc ly lên bàn, giọng nói trong trẻo dễ nghe: “Trong đầu em rốt cục suy nghĩ cái gì?” Anh nắm tai tôi, dùng sức nói: “Em cũng không phải không thông qua, bày tính tình như vậy cho ai xem?”

“Dù sao cũng không phải cho anh xem...” Tôi biến thành nói ngọng, hàm hàm hồ hồ nói những lời ngay cả mình cũng không nghe được: “Thế nào, lại muốn mách lẻo với anh trai em? Ôi, sao nào, anh được uống say còn em không được?”

“Được, em uống.” Anh rót đầy hai ly, từ mình nâng một ly uống cạn: “Anh uống cùng em.”

“Này...” Tôi đẩy anh, “Tâm tình em không tốt, anh đến gần làm gì...”

“Tâm tình em không tốt, anh thì không được phiền lòng sao?” Khi đang nói, anh lại uống thêm một ly vào bụng.

“Người không tìm không phải cũng có lúc tâm tình không tốt? Thật hiếm thấy.” Tôi lắc lắc đầu, muốn giữ tinh táo, “Anh trai em sắp kết hôn, ba em vẫn chưa nhớ được gì cả, em không biết tương lai mình phải làm gì, cũng không biết người trong lòng đang ở đâu...”

Tôi bủn xỉn, thẫn thẫn phát ra một chuỗi “tút tut tut...”, nằm sấp trên quầy bar, nghe thấy giọng trầm trầm của Từ Uân.

“Thời gian còn lại của ba anh không nhiều lắm, Tô Văn Hạnh, anh sắp mất cả người thân cuối cùng rồi, em có hiểu hay không, từ giờ về sau, anh chỉ còn lại một mình.”

Tôi mơ hồ thì mơ hồ, nhưng vẫn nghe lọt những lời này, đương nhiên không thể trông cậy một người uống rượu có thể nói câu an ủi nào ấm lòng được, tôi chỉ vỗ vỗ vai anh, rất sáng khoái nói: “Không phải anh còn có em sao?”

“Em?” Sắc mặt Từ Uân khó lường, anh vuốt tóc tôi qua một bên, “Em sẽ cùng anh cả đời sao?”

“Thôi đi...” Tôi đẩy tay anh ra, “Cùng anh cả đời là vợ anh, không phải em.”

“Vợ anh?” Từ Uân học bộ dạng của tôi, đặt cằm lên quầy bar, mắt lại nhìn thẳng tôi, như đang đi guốc trong bụng tôi vậy: “Anh quả thực thích một người, cũng hi vọng cô ấy có thể cùng anh đi cả đời này... Nhưng mà, anh không biết, cô ấy, có đồng ý hay không...”

“Ngay cả thích một người cũng không dám nói, làm bộ làm tịch, có còn là đàn ông không!”

Tiếng nhạc ồn ào, ánh đèn rực rỡ, lờ mờ, những lời này, khi tôi nói câu này, tôi lại nghĩ đến một người khác. Nhưng nó tựa như một lời nguyện, rốt cục giải trừ nguy trạng đã đóng băng nhiều năm qua của Từ Uân, anh một tay đè chặt vai tôi, trong tầm mắt mờ mịt sương mù của tôi, khuôn mặt anh dần dần trở nên rõ ràng.

Sau đó, anh đã đoạt đi mắt, nụ hôn đầu tôi vẫn luôn giữ lại cho đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

“D tiên sinh:

Đối với K, Kiss, tôi phát hiện tôi không thể nói lời nào, bởi vì tôi chưa có kinh nghiệm.

Hôm nay, tôi biết mình đã thông qua cuộc thi, đó vốn là một chuyện vui vẻ, nhưng tôi lại không thấy vui vẻ, có lẽ bởi vì trên đường về nhà có người cầu hôn nên giao thông tắc nghẽn, có lẽ vì khi lên lầu bị đôi tình nhân ôm hôn trong bóng tối dọa sợ, tôi xin, hai người bọn họ còn đang mặc đồng phục, những đứa trẻ bây giờ có cần phải đưa chuyện này vào chương trình hội nghị sớm như vậy không.

Đôi tình nhân chìm trong tình yêu cuồng nhiệt luôn thích dùng môi để biểu đạt tình yêu của mình tới đối phương, điều đó thật kỳ lạ, dù sao cũng không

phải lần đầu tôi thấy có người cầu hôn trước mặt mọi người, lần trước tôi nhìn thấy thì cảnh tượng còn trắng lẽ hơn, cũng không phải lần đầu tiên tôi thấy tình nhân hôn nhau, thậm chí tuổi còn nhỏ hơn, nhưng mà trong lòng tôi vẫn khó chịu, có thể bởi vì trong lòng tôi có một quyết định gì đó, tóm lại là tâm trạng tôi rất uể oải, không hiểu vì sao lại uể oải.

Bên cạnh tôi có rất nhiều cô gái tuổi không nhỏ, mỗi lần bị người nhà bắt đi xem mắt, sẽ thở dài một tiếng, lúc còn trẻ có tư cách yêu sớm thì không nắm lấy cơ hội, đến khi hiểu được tầm quan trọng của vấn đề này thì đã bỏ lỡ thời gian đẹp nhất. Cũng có người nói là vì đã từng bị tổn thương, mất đi lòng tin với tình yêu, cho nên sau khi kết thúc một tình yêu, thì tình yêu tiếp theo sẽ trống rỗng mờ mịt.

26 chữ cái tiếng anh, chúng ta đã tới K, nhớ tới những ngày mới bắt đầu, tôi rất thiếu kiên nhẫn trong việc lý giải tình yêu, không biết mình có thể kiên trì được không, nhưng không ngờ tới bây giờ cũng coi như đã quá nửa. Trong quá trình nói chuyện, quả thực tôi đã có những nhận thức mới, đó là những điều mà tôi ngồi đọc sách một mình không thể nhận được.

Tôi nhớ được khi nói tới E, tôi đã từng hỏi anh, nếu có một ngày, một cô gái mà anh chưa từng chú ý, thậm chí cũng không biết đột nhiên nói rằng, cô ấy thích anh từ lâu rồi, anh sẽ phản ứng ra sao?

Khi ấy anh không trả lời, thật ra tôi rất muốn biết đáp án của anh. Đã như thế, có thể trả lời cùng với vấn đề hôm nay của tôi.

Nếu có một ngày, người bạn mà anh quen đã nhiều năm đột nhiên nói với anh, cô ấy thích anh, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô ấy nói như vậy, bởi vì có đôi khi hai người thậm chí như kẻ địch, ngay cả việc một mình ở chung cũng là vấn đề. Nhưng nếu như người đó nói thật, anh sẽ có phản ứng thế nào?

Cuối cùng, tôi trả lời vấn đề trong bức thư trước của anh, nếu như anh mời người trong lòng làm một việc, bị từ chối, không nhất định vì người kia không thích anh, mà rất có thể là vì cô ấy rất thích anh, nhưng vì không biết tâm lòng của anh, cho nên không dám tới gần.

S tiểu thư.”

Gửi xong bức thư phức tạp này, chỉ còn vài tin nhắn rải rác, tôi không đi làm, không nghe điện thoại của Từ Uân, cũng không trả lời bất kỳ tin nhắn nào của anh.

Nếu như đêm đó, cái ôm kia còn có thể tìm được giải thích hợp lý, nhưng nụ hôn này, tôi không thể nào duy trì trạng thái tỉnh táo để thần nhiên đón nhận nó.

Nhắm mắt lại, trong đầu tôi vẫn luôn hiện lên hình ảnh đó, không xua đi được.

Tôi thật sự không nên uống nhiều như vậy, thật sự không nên dựa vào anh gần như vậy trong tình trạng đã uống rất nhiều. Lúc khuôn mặt Từ Uân lại gần, tôi không phòng bị, khi đôi môi mỏng lạnh buốt của anh dán lên môi tôi như nam châm, trong nháy mắt, trí óc tôi trống rỗng.

Tôi từng lớn hai mắt, nhìn anh nhắm mắt lại, giống như tôi đang bị điện giật, dòng điện cực lớn đánh vào từng mạch máu khiến tôi kinh hoàng và sợ hãi, tôi gãy ra theo bản năng, Từ Uân bị tôi đẩy ra, tôi há mồm hô hấp nhưng không tìm lại được nhịp đập bình thường.

Tôi trừng mắt nhìn anh, còn tức giận hơn khi bé bị anh cướp đi con búp bê tôi thích nhất, còn ngang ngược hơn lúc bị anh bắt đi làm. Đường như Từ Uân còn muốn lại gần, lại bị tôi đẩy ra ngoài, anh sưng sốt, tôi nhanh chóng lao ra ngoài cửa.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức, không phải tôi nên vui vẻ sao, tôi đã qua cuộc thi, nhưng tôi cũng mất công việc, mất tình bạn.

Không biết tôi ngồi ngốc đã bao lâu, máy tính nhắc nhở, tôi có một tin nhắn mới.

“S tiểu thư:

Từ cuối mùa hạ cho tới bây giờ là cuối mùa thu, thấy cô nói như vậy tôi mới để ý, chúng ta đã nói chuyện hơn hai tháng.

Cô nói trước kia cô không trải qua tình yêu chân chính, tôi cũng không dám nói mình có kinh nghiệm phong phú gì, nhưng mà qua những hàng chữ của cô, tôi có thể cảm nhận được cẩn thận dè dặt sợ hãi, cùng với sự sợ hãi là lòng lo lắng bất an. Nhưng rồi mỗi ý nghĩa sâu xa trong tình yêu được cô lý giải độc đáo, khiến mỗi lần tôi đọc thư đều có một loại hưởng thụ.

Bình thường công tác vội vàng, cộng thêm công văn buồn tẻ, đương sự nhiều đáng về lại vòng vo, lúc đối mặt với đối thủ còn phải tìm cơ hội tiến công. Nếu muốn đề tôi tự hỏi ý nghĩa của tình yêu thì có lẽ tới lúc tôi về hưu không phải đi làm mới có tâm tư ngồi yên bên bờ sông, cầm cần câu cá và từ từ suy nghĩ.

Cho nên, những bức thư của cô làm cho cuộc sống của tôi có nhiều biến hóa, làm cho tôi cũng tự hỏi nhiều hơn.

K, Kiss, đối với đề tài này, tôi cũng không có quá nhiều quyền lên tiếng, tôi chỉ biết, theo cách nói của khoa học, nụ hôn có thể đốt cháy Calorie, xúc tiến tuần hoàn máu, kích thích adrenalin, làm cho người ta trở nên vui vẻ. Giữa cha mẹ và con cái, giữa bạn bè ở phương Tây đều hôn nhau, không bảo thủ như chúng ta, thậm chí có vài nơi còn cấm cả điều này.

Trong những câu chuyện cổ tích như ‘Người đẹp ngủ trong rừng’ hay ‘Công chúa Bạch Tuyết’, Hoàng tử dùng nụ hôn dịu dàng đánh thức nàng công chúa ngủ say. Năm 1945, tại quảng trường Thời Đại ở New York, trong hoạt động chào mừng trên quảng trường thời đại, một vị lính thủy đã hôn vị nữ y tá bên cạnh, trở thành hình ảnh lịch sử kinh điển truyền lại cho đời sau. Từ đó về sau, vào ngày 14 tháng 8 hàng năm đều có vài trăm đôi nam nữ tái hiện

hình ảnh ‘Nụ hôn ngày thắng lợi’ trên quảng trường Thời đại, để kỷ niệm chấm dứt chiến tranh thế giới lần 2.

Nhưng so với nụ hôn nồng nhiệt giữa đôi tình nhân thì hình ảnh cụ già 80 tuổi tóc trắng xóa hôn nhẹ lên trán người mình yêu, lại càng làm tôi cảm động hơn. Bọn họ yêu nhau, đi cùng nhau cả đời, đó là những gì tôi hướng tới.

Cô hỏi tôi hai vấn đề, tôi đều không thể cho cô đáp án, bởi vì ít hay nhiều tôi cũng hoang mang như cô, cũng đang khổ sở đi tìm đáp án. Nhưng tôi muốn nói, S tiểu thư, nếu như cô có người trong lòng, đừng băn khoăn quá nhiều mà hãy nói lòng mình cho người đó biết, đừng lưu lại tiếc nuối trong những tháng năm vội vàng của tuổi trẻ.

Nếu như là tôi, tôi sẽ làm như vậy.

Bởi vì, có một số người, một khi bỏ qua thì sẽ không còn nữa.

D tiên sinh.”

Tôi lấy túi hành lý trong ngăn tủ, lau sạch sẽ, tôi không biết tôi dự định rời đi bao lâu, muốn mang cái gì đó, vừa bỏ vào lại lấy ra, qua thời gian đấu tranh tư tưởng, tôi quyết tâm đóng nắp hành lý lại, nhưng rồi phát hiện tôi nhét quá nhiều, không kéo khóa được.

Thời gian máy bay cất cánh đã xác định, sau khi đọc hồi âm của D tiên sinh, tôi tạm thời quyết định làm một chuyện, một chuyện còn tốt hơn việc mang hành lý nặng muốn chết. Cho nên, tôi lấy hai cái áo bông lớn ra, lập tức giải quyết vấn đề hành lý. Cuối cùng, tôi kiểm tra hộ chiếu, kéo hành lý đi ra khỏi nhà, lên xe taxi.

Lái xe hỏi tôi đi đâu, tôi nói cho anh ta biết địa chỉ văn phòng.

Đúng vậy, tôi muốn đi tìm D tiên sinh, tôi nghĩ như thế và cũng làm như thế, tôi đặt hành lý ở phòng trực ban để anh chàng chuyển phát giữ hộ tôi, sau đó ăn thang máy lên tầng 16, kỳ lạ là trong quá trình đi lên, tôi không cảm thấy bối rối. Con người chính là như vậy, có đôi khi phải đánh đổi tất cả mới có thể phát huy được cực hạn, nhưng có đôi khi, nhất định phải chuẩn bị cho mình một đường lui, mới có thể an tâm giải quyết vấn đề.

Tôi lại nói dối cô lễ tân nghiêm khắc, đi vào sở luật sư Hằng Thắng nghiêm ngặt mà bận rộn, đi vào văn phòng Đinh Tự.

Dường như anh rất bất ngờ với sự xuất hiện của tôi, nhiệt tình hơn lần trước rất nhiều, anh mời tôi ngồi xuống, hỏi tôi muốn uống gì.

Tôi sợ rằng một khi ngồi xuống thì chân tôi sẽ nhũn ra không đứng lên nổi nữa, cho nên tôi đi thẳng tới trước bàn làm việc của anh, trong lòng cổ vũ chính mình, tôi nói: “Luật sư Đinh, nếu có một ngày, một cô gái mà anh chưa từng để ý, thậm chí là không biết đột nhiên nói với anh, cô ấy thích anh đã lâu rồi, anh sẽ có phản ứng thế nào?”

Đinh Tự có vẻ nghi ngờ, anh nghiêng đầu nhìn tôi, giống như một chú ghé không sợ cạp, cho đến khi nghiêm túc làm tan nụ cười trên mặt, nhưng anh vẫn không trả lời vấn đề của tôi.

Tôi không có quá nhiều thời gian ở lại, mỗi giây đều rất quan trọng, tôi nắm chặt tay, âm thầm cắn môi: “Luật sư Đinh, Đinh Tự tiên sinh, tôi chính là cô gái mà anh chưa từng để ý tới, cũng không hề biết rõ để có thể nhớ rõ tên tôi, mỗi ngày tôi ở đại sảnh chờ anh chỉ vì có thể đi thang máy cùng anh, biết rõ anh thích Moka không thêm đường, biết rõ anh thích đánh Tennis, thích Taekwondo, thích tập thể hình, bây giờ, cô gái này muốn nói với anh, cô ấy thích anh lâu rồi.

Tôi không dám chớp mắt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt và đôi môi Đinh Tự, tôi thấy anh giật mình, đôi môi hơi mấp máy, tôi không biết anh sẽ nói cái gì, không phải anh đã cho tôi ám hiệu trong thư sao? Chẳng lẽ tôi hiểu sai rồi?”

“Bây giờ tôi sẽ rời đi, tới nước Mỹ một thời gian ngắn, cũng có thể sẽ ở đó luôn mà không trở lại, cho nên trước khi đi tôi không muốn mình sẽ tiếc nuối.

Cả người Đinh Tự cứng ngắc, thậm chí anh còn không tựa lưng vào ghế ngồi, sống lưng thẳng tắp, trong lòng tôi đếm từng giây, tôi đoán rằng anh cũng đang sắp xếp lại ngôn ngữ của mình. Bệnh chung của luật sư, đó là mỗi câu nói đều sẽ ảnh hưởng đến quyết định của mình, cho nên trước khi nói đều phải tự đánh giá, mỗi một chữ đều gánh chịu trách nhiệm pháp luật.

Rốt cuộc đợi anh đứng lên, lúc này trái tim tôi đập rất nhanh, giống như máy móc chạy hết công suất, một giây sau có thể sẽ bị hỏng.

Trong họng anh tràn ra một âm đầu tiên, tôi nặc cho anh muốn nói gì, ngăn lại trước: “Tôi không cần anh cho tôi đáp án ngay lập tức, xin anh đừng vội vàng từ chối, tôi chỉ... Trước khi đi muốn hoàn thành tâm nguyện, hy vọng không mang đến phức tạp cho anh, nhưng mà xin anh... hãy suy nghĩ cẩn thận...”

Bước chân tôi không tự chủ mà lui lại phía sau, nói với giọng anh dừng hy sinh: “Luật sư Đinh, gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đèn neon, những tòa nhà cao chọc trời, dòng xe dòng người qua lại không ngừng, như con thoi, vượt qua mười ba múi giờ, tôi đã ở đây, Newyork Manhattan, thành phố âm ỉ náo nhiệt hấp dẫn như nam châm khiến người ta vừa hận vừa yêu này.

Trên máy bay mười bốn tiếng đồng hồ, mắt vẫn mờ thao láo, tôi bắt buộc mình phải ngủ, nhưng không thành công.

Tô Bắc đón tôi ở sân bay, câu đầu tiên là nói về đôi mắt như bị đánh hai quyền của tôi, đen đều hai bên, sau đó đau lòng ôm lấy tôi, lái xe chạy qua những tòa nhà cao tầng cao vút tận mây, vùn vụt qua những nẻo đường nơi trung tâm kinh tế toàn cầu, đến nhà của anh.

Tôi vừa thấy giường là lăn ra ngủ, tóm lại là ngủ từ hừng đông cho tới chạng vạng tối, Tô Bắc chuẩn bị thức ăn chờ tôi.

“Nói đi.” Anh vẫn chậm rãi cắt miếng bò bít tết, chỗ góc cạnh thoáng bị cháy xém, cắt ra thì thịt vẫn mang chút hồng, anh chỉ vào chỗ ngồi đối diện bảo tôi ngồi xuống, tỏ vẻ nghi ngờ: “Bị gì kích thích vậy?”

“Oa! Đây là loại thịt bò mềm mịn, ăn vào miệng thì tan trong truyền thuyết kia.” Tôi nâng dao nĩa chuẩn bị khởi động, thì bị cái nĩa của Tô Bắc đè lại.

“Nghĩ xem mình đang ở địa bàn của ai, đừng ra vẻ nữa.”

Tôi tự biết tâm cơ của mình còn lâu mới bị được với anh, dứt khoát ném nĩa vào mâm, xòe rộng hai bàn tay: “Được rồi, được rồi, em thi đậu tư pháp rồi, đột nhiên cảm thấy rất tự tin vào tương lai của mình, em nghĩ hẳn là nên tìm một nơi rộng lớn hơn, cho nên đã từ chức, đến đây... tìm anh nương tựa!”

Tô Bắc liếc tôi một cái: “Cho em thêm một cơ hội.”

Tôi bị anh làm cho sợ hãi, cúi đầu vẩn vẩn góc áo.

“Không chịu nổi? Vậy...” Anh làm bộ cầm điện thoại lên: “Để anh gọi điện thoại cho ông chủ của em, hỏi một chút xem là ai làm em giận, hả?”

Anh muốn gọi cho Từ Uân!!! Làm sao được chứ, tôi chồm qua đoạt lấy điện thoại, nhưng cách cái bàn rộng như vậy làm sao đoạt được.

“Vậy là cậu ta...” Tô Bắc im lặng lấy thịt bò của tôi cắt thành từng khối nhỏ, rồi lại đặt trước mặt tôi, “Mấy ngày anh cậu ấy đều gọi cho anh, phiền chết đi được, em nói xem, không thì anh nói cho cậu ấy biết, em ở đây nhé?”

Tô Bắc cười quỷ dị, tôi đáp một câu: “Liên quan gì đến em”

“Vậy để anh gọi điện...”

“Ai nha!” Tôi rất tức giận, “Anh à, anh phiền thật đó, em đâu còn là con nít nữa đâu, xin anh đừng lo nhiều như vậy nữa!”

Lần này cuối cùng Tô Bắc cũng chịu bỏ qua cho tôi, chúng tôi im lặng ăn bữa tối, cả phòng khách chỉ có tiếng dao nĩa va chạm vào đồ sứ, trong trẻo đến chói tai.

“Bao giờ dẫn em đi gặp chị dâu?” Qua một hồi lâu, rốt cuộc tôi cũng tìm được một đề tài để mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Ngày mai đi.”

Hình như giữa hai anh em đã hình thành một loại ấn ý không nói thành lời, tôi không lên tiếng, anh cũng không nói không rằng, nhưng tôi cảm thấy, anh ấy biết tôi muốn nói cái gì, cho nên ngay lúc tôi vừa mở miệng, Tô Bắc lập tức cắt đứt lời tôi.

“Anh, trước khi em sang đây, em có...”

“Ăn xong rồi đúng không?” Anh lạnh lùng đứng dậy thu dọn đồ đạc, xoay người vào phòng bếp, tôi cũng vào, anh tiện tay đóng cửa lại, tôi thấy cái lưng thẳng tắp của anh hơi cong xuống, như là thở dài, rồi thẳng lại rất nhanh, anh nói qua cánh cửa: “A Hạnh, anh hi vọng em, đừng nhắc chuyện này nữa.”

Có lẽ là Tô Bắc nghe được, cũng có thể là không nghe được, giọng nói của tôi đã bị tiếng nước át đi, cái thành phố này rất lạnh, gió thổi qua những tòa nhà xi măng cốt thép quét ngang qua tôi, tôi nghĩ, có lẽ đã từng, Tô Bắc đã từng nhìn thành phố này, chỉ là cô đơn.

Tôi ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, trong lòng của tôi có rất nhiều lời muốn nói, tôi sẽ không nói với Từ Uân, bởi vì giữa chúng tôi chưa bao giờ tri âm tri kỉ nói chuyện với nhau, mà tôi cũng không dám tự tiện liên lạc với Đinh Tự, nhưng tôi cũng không dám mất liên lạc với anh ấy, vì vậy tôi quyết định giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục dùng thân phận S tiểu thư để viết thư cho anh ấy.

“D tiên sinh,

Tôi phải nói là, phong thư của anh gửi tôi khiến tôi rất xúc động, tôi đã làm một chuyện mà có thể tôi sẽ phải hối hận cả đời, nhưng quả thật như anh nói, tôi đã làm, cần gì phải quản anh ta, quản kết quả khi gió ấy như thế nào, cuối cùng tôi đã làm việc mà tôi đã suy đi nghĩ lại nhiều lần.

Đúng như anh nói, có vài người, một khi để lỡ sẽ không bao giờ ở bên mình nữa.

Tôi rất không thích số lẻ, bởi vì muốn kết thành đôi thì nhất định sẽ bị dư lại một số, tôi không thích mình là người bị dư lại ấy, vâng, tôi sợ cô đơn, sợ yêu nhau nhưng không thể ở cạnh nhau đến lúc cuối cùng, cho nên không thể đồng ý trong tình yêu, có người phải rời đi.

Từ khi tôi biết chuyện, tôi chưa bao giờ thấy cha mẹ cãi cọ nhau, họ kết hôn hơn hai mươi năm, luôn lắng nghe tiếng nói của con cái, trong mắt người khác họ không còn gì để tiếc nuối.

Đi khám thì phát hiện mẹ tôi bị bệnh ung thư, là lúc tôi học cấp ba, hai người họ giấu tôi, chờ khi kỳ thi kết thúc, tôi về nhà, cảm thấy có gì đó không thích hợp, đã đến giai đoạn cuối mất rồi.

Đêm đó, tôi đem sách vở xé nát hết rồi quăng chúng vào thùng rác, một mình trốn trong chăn khóc lớn, cha tôi tìm sách trong sọt rác rồi dán lại cho tôi, kéo tôi từ trong chăn ra, bảo tôi là: con à, bây giờ con khóc càng đau lòng thì mẹ con nghe được càng khó chịu mà thôi.

Tôi hỏi ông, khi ông biết ông có rơi lệ không?

Ông nói lúc ông biết, ông không quan tâm đến việc có rơi lệ hay không, chỉ đếm khoảng thời gian còn lại của mẹ, có thể cùng mẹ làm cái gì, chỉ thế mà thôi.

Ông nói, con à, con đau lòng cho mẹ con, mẹ con thì đau lòng cho con, bà ấy còn muốn nhìn thấy con tốt nghiệp, muốn nhìn con kết hôn sinh con đẻ cái, con khóc, chính là nhắc nhở bà, bà ấy đã sắp mất những thứ tốt đẹp này rồi.

Vì vậy tôi và ba vẫn như trước kia, vẫn cười yên bình, cùng mẹ đi tái khám, đi tản bộ, mẹ muốn ăn cái gì, cha đều cố gắng thỏa mãn.

Có một ngày, mẹ nói muốn đi xa nhà một chuyến, cha đeo kính đặt mua vé máy bay, tra lộ trình, hai người cứ như vậy xuất phát. Tôi muốn ngăn, nhưng cha đã đứng bên cạnh hỏi tôi, cái mũi mới của cha có đẹp không, lại nói, nhóc con à, trước kia vì nhiều nguyên do nên cha vẫn chưa có cơ hội đưa mẹ con đi chơi, có thể lần này, là chuyến du lịch cuối cùng của cha mẹ.

Bọn họ đi một tuần, mỗi khi đến một chỗ nào đó đều nhờ người khác chụp hình hộ, sau khi về nhà thì mẹ rầm rên, gầy hơn, và bệnh tình cũng nặng hơn.

Đến thời kì cuối, mỗi ngày mẹ đều đau đến mức nửa đêm phải thức dậy, có lần tôi rời giường đi ngang qua phòng mẹ, mỗi tiếng mẹ rên đau như kim châm vào tim tôi, tôi im lặng dán người vào góc tường, tôi nghe cha nói chuyện xưa của cha mẹ, họ quen nhau bên bờ hồ vào một trận mưa to, bởi vì có một chiếc dù đưa qua đưa lại. Khi nhận giấy kết hôn, cha đã từng nói sẽ chăm sóc mẹ cả đời, ông vẫn luôn nhớ câu nói kia mãi không dám quên, lúc sinh anh trai, thai vị nằm không đúng chỗ, lúc sinh sẽ dễ gặp nguy hiểm, mà suýt nữa vì một suy nghĩ sai lệch cắt đứt tình cha con.

Cha cố đè nén giọng nói, chớp mắt đã ba mươi năm trôi qua, con trai đã học xong, ở nước ngoài tự mình gây dựng sự nghiệp. con gái cũng đã trưởng thành, đã sắp có thể giương cánh bay cao, cha mẹ đã già, tóc cũng đã bạc trắng, tôi đã từng nói sẽ chăm lo cho bà cả đời, đời này chỉ mới qua một nửa, bà đã vội lìa xa tôi mất rồi.

Đau đớn của mẹ không thuyên giảm, cha đã gầy nhiều, ông cố gắng dùng sức ôm lấy mẹ chỉ mong có thể làm giảm cơn đau của bà, xương tay của ông trắng nhợt, gân xanh trên cổ tay hằn rõ, thật giống như chỉ cần ông ôm không chặt thì sẽ lập tức mất đi, tôi thấy nước mắt nơi khóe mắt ông, khi đó, nhất định ông rất sợ.

Tôi nhớ đêm đó rất rõ, mẹ ngăn không cho ông gọi điện thoại, bà nói bà sợ âm thanh lạnh buốt nơi bệnh viện, muốn mang theo tôn nghiêm mà đi, sau đó, trước ánh mắt cha con tôi, mẹ bình tĩnh nhắm mắt lại.

Trước khi đi, tay bà vuốt mặt cha tới khóe miệng, như muốn khắc nét cười ấy vào đầu, bà nói, ông già, tôi đi trước, ông phải sống thật tốt, đời này, tôi không thể giúp ông nữa rồi.

Cha nén lệ mà cười, ông cầm tay mẹ, cả người run lên, ông nói, đời này đã hết rồi, kiếp sau, hết kiếp sau rồi đến kiếp sau nữa, tôi vẫn sẽ chăm sóc cho bà, bà phải nhớ kĩ bộ dáng của tôi, tôi sẽ tìm bà nhanh thôi.

Mẹ gọi tên cha một tiếng, sau đó hô hấp bình lặng, rất bình lặng, lặng lẽ biến mất, lúc nhắm mắt lại, tay của bà vẫn còn nằm trong tay cha, cha không nhận được nữa, ông gào khóc như một đứa trẻ.

Lúc hỏa táng, cha yên lặng đứng trước lò thiêu, cứ như vậy nhìn thân thể quen thuộc bị lửa đốt thành tro tàn.

Thời gian sau đó, cha bị bệnh nặng một trận, sốt cao không lui, phải hơn nửa năm mới dần dần khôi phục, khi đó tôi cảm thấy cha là lạ, một mình ông trong phòng, thả những tấm hình chụp trong khi du lịch trên đây sàn nhà, cầm rồi lại buông, có thể không ăn không uống cứ ngốc ấy cả ngày.

Nhiều lần tôi thấy bóng lưng đã còng xuống của ông, muốn khuyên ông, nhưng tôi chợt phát hiện có một lực lượng mạnh mẽ vô hình không cho tôi tiến vào, đó là một thế giới hạnh phúc tự xây dựng cho mình, người ngoài không thể xâm nhập làm phiền ông.

Lúc tâm trạng của ông tốt, tôi sẽ tản bộ với ông, mỗi một bước đi ông đều nhắc tới mẹ, vào ngày nào đó tháng nào đó, bọn họ cùng ngồi trên chiếc ghế dài này, hoặc là có lần nào đó ông không nhớ nổi, cái túi nhựa ông xách bị đứt, mẹ đứng bên cạnh lăm bằm rồi ngồi xổm xuống nhặt từng hạt, từng hạt một...

Vụn vặt, tất cả đều là những chuyện nhỏ bình dị vô cùng.

Tôi nói với cha, ở thế giới bên kia nhất định mẹ sẽ sống tốt, nguyện vọng lớn nhất của bà là muốn chúng chúng ta phải tiếp tục sống.

Cha nhìn mặt hồ gần người, con gái, một mình bà ấy bên kia làm sao mà sống tốt cho được chứ, cuối cùng cha cũng phải đi cùng bà ấy thôi. Người cả đời này, không phải xem sống thọ được bao lâu, mà phải xem sống cùng với ai, tâm bị lấy đi cả rồi, phải sống tiếp là một chuyện vô cùng gian nan.

Trang Tử đã nói, tương cứu trong lúc hoạn nạn, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau.

Diễn cổ: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình : Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế...” “Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

Khi đã chính thức yêu nhau rồi, vĩnh viễn cũng không thể làm ‘ở chốn giang hồ quên nhau’ được.

Vương Sóc từng viết một quyển tiểu thuyết, tên gọi là “Một nửa ngọn lửa, một nửa nước biển”, chuyện về một nữ sinh đại học bị hấp dẫn bởi một tội phạm toàn thân tỏa ra khí chất thần bí, mà không tài nào tự thoát ra được, cô ấy cố gắng dùng sức mạnh tình yêu để làm thức tỉnh nội tâm điên rồ của anh ta, cuối cùng lại mất lý trí cùng tiến hành trả thù.

Có đôi khi xem rất nhiều chuyện xưa, cảm thấy, cảm thấy như có một quan niệm nào đó đang nổi loạn, không phải ngược luyến thì không phải tình yêu, phẳng phất chỉ có trải qua bình minh trước bão táp rồi đột ngột phát hiện mình đã mất đi người yêu khắc cốt ghi tâm, thần thờ trên bãi biển rộng mênh mông ngênh đón một bình minh mới, lúc này mới có thể gọi là tình yêu.

Chính là trước giờ tôi vẫn hướng tới, là loại bình yên khi ở bên cạnh nhau, hòa tan tình cảm vào từng chi tiết trong sinh hoạt, là loại tình yêu tế thủy trường lưu*.

*Tế thủy trường lưu: dùng tiết kiệm thì sẽ xài được lâu.

Tình yêu như vậy, một khi mất đi, sẽ tạo thành thương tổn mạng tính hủy diệt, cho dù gió bão đã qua, chỉ còn lại một người thì sinh mệnh cũng đã không còn màu sắc như trước nữa.

Cuối cùng chúng ta cũng thảo luận đến chữ L rồi, giữa Lose và love, tôi vẫn quyết định chọn cái phía sau.

p/s: Đi qua tiệm nhỏ nơi góc đường, một con robot nhỏ đã hấp dẫn tôi, đó là người máy Wall-E cuối cùng, được đặt song song với Eva, chờ tôi kiểm được tiền rồi sẽ mua nó về, Wall-E đã bị người khác mua mất rồi, chỉ còn lại tro bụi một mình tiểu thư Eva, đang đợi tôi tìm lại Wall-E của cô ấy về, nhưng mà tôi đã tìm ở mấy con phố rồi mà vẫn chưa tìm được.

S tiểu thư.”

Rất kì lạ, sau khi tôi lấy hết dũng khí gửi những lời kia cho Đinh Tự nghe thì tôi cảm thấy rất bình tĩnh, mặc kệ anh ấy trả lời như thế nào, tôi cũng có thể đối mặt.

Tôi muốn ở lại thành phố này một chút, mặc dù có thể nó không hoan nghênh tôi.

Có tiếng gõ cửa phòng ngủ, tôi quăng một câu sao vậy, đáp lại là giọng nói hơi khàn của Tô Bác.

“A Hạnh, chúng ta nói chuyện một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Có một lý luận như thế này, trong hơn mười triệu người trên thế giới, chỉ có năm người có mối liên kết với nhau.

Thế giới tựa như một ngôi sao nhỏ, đây là lần đầu tiên tôi và chị dâu tương lai – tiểu thư Chu Văn Kỳ gặp mặt, nhưng em trai ruột của chị ấy là Chu Văn

Thụy, là bạn học tiểu học và trung học của tôi, nói chính xác hơn thì, còn từng ngồi cùng bàn một thời gian ngắn.

Sau khi tiến hành một cuộc đàm luận có chiều sâu cùng Tô Bắc, tôi đã tiến bộ một bước mở toạc lòng phòng bị của anh ra, lấy được một sự kiện quan trọng, nếu không phải cuối cùng vì thể lực của tôi chịu hết nổi mà mê man, tôi còn có thể mang người anh trai đang còng còng chạy càng xa trên con đường sai lầm quay về chính đạo.

Cuộc gặp mặt gia đình được định ở một nhà hàng nhỏ trong góc đường, chị dâu tương lai làm việc rất gọn gàng dứt khoát, rất có phong phạm nữ vương, một người mạnh mẽ như vậy, tôi thật sự thâm toát mồ hôi thay cho anh trai.

“Chào A Hạnh, chị tên Văn Kỳ, em có thể gọi chị là Vicky, rất hân hạnh được gặp em.”

Ngay cả chào hỏi cũng hình thức hóa như vậy, tôi nhân lúc nâng đầu lên liếc mắt nhìn sang Tô Bắc bình tĩnh bên cạnh,

Bữa cơm tôi vốn cho là sẽ rất lạnh lẽo, lại vì Chu Văn Thụy gia nhập mà sôi nổi hẳn lên, nói đúng hơn thì sinh động chỉ có hai chúng tôi thôi, loại cảm giác hạnh phúc tha hương gặp cố tri này rốt cục cũng tạm thời hòa tan nỗi buồn bực ba ngày nay của tôi.

“Cậu là Chu Bái Bì*!” Sau khi cậu ta đẩy cửa đi vào, ngồi xuống bàn của chúng tôi tự giới thiệu mấy câu, tôi kinh hô tỏ vẻ ngạc nhiên, cậu cười gật đầu với tôi, không khoa trương lấy tay che miệng, “Trời ạ, sao cậu lại gầy như vậy!”

(*) Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm ‘Nửa đêm gà gáy’ của Cao Ngọc Bảo.

Người từng tự ti với thể trạng của mình giờ lại như biến thành người khác, thành nam thanh niên có phong độ, có khí chất, có hình dạng. So với Tô Bắc, tuy Tô Bắc nhìn vẫn cao hơn một bậc nhưng lại không trẻ tuổi bằng người ta.

“Sau khi tốt nghiệp trung học thì sang đây cùng gia đình, đã nhiều năm không liên lạc với mọi người, cậu có khỏe không?”

Máy hát an tĩnh nhiều ngày như tôi rốt cục bạo phát: “Khi đó cao nhất lớp là Tống Văn, đúng đúng đúng, cậu ta vẫn luôn ngồi hàng cuối cùng, sau đó cũng không cao hơn nữa... Hoàng Lộ Lộ? Cậu nói người có sở trường văn nghệ ấy hả? Cô ấy chưa thi đại học thì đã mang thai, hiện giờ đứa bé biết đi mua xì dầu luôn rồi, đang làm một bà chủ giàu có đó... Tiểu Cá Tử kia hả? Người ta hiện giờ đã gia nhập điện ảnh... Không phải diễn viên tạm thời, là đạo diễn, đạo diễn...”

Chúng tôi câu được câu không nhắc lại bạn cũ, tôi chỉ không trả lời vấn đề của cậu ta, cậu có khỏe không?

Tôi không tốt, rất rất không tốt.

Nhưng tôi lại không biết, rốt cục vì sao mà không tốt lên được.

Anh trai và chị dâu giao nhiệm vụ hộ tống tôi về nhà cho bạn học Chu, đoạn sau của bữa tiệc tôi lại rơi vào trầm mặc, trên đường về cũng không nói bao nhiêu câu, đổi thành Chu Văn Thụy kể lại những trải nghiệm mấy năm nay của cậu ta ở New York. Xuất phát từ phép lịch sự, tôi cũng ứng phó đáp lại vài tiếng, miễn cưỡng cười cười, loại qua loa này vẫn bị phát hiện.

“Chắc cậu vẫn chưa kết hôn phải không?” Đi đến dưới lầu, cậu ta ném qua một câu.

Vấn đề rõ ràng như vậy, tôi không cần nghĩ đã đáp thẳng: “Đương nhiên là không.”

Cậu ta không nói gì, chỉ cười nhìn tôi chằm chằm, bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng ngưng, tôi nhanh chóng vỗ vai cậu ta: “Chu Bái Bì, cười ngốc gì vậy, chẳng lẽ bộ dáng này của cậu đến mười hai giờ lại lộ nguyên hình.”

“Mười giờ cậu vẫn còn bị lệch, chờ đến khi cậu nghỉ ngơi tốt rồi, còn có một đồng chuyện chờ chúng ta đi làm.” Cậu ta rút tay áo trong túi quần ra vuốt vỗ vai tôi, lại bị tôi khoa trương tránh thoát.

“Không phải chứ!” Tôi nhảy dựng lên, “Minh tời đây để làm lao động giá rẻ sao!”

“Sai rồi, là lao động miễn phí.”

Tôi nhăn mũi, nhất trí cùng cười cay đắng với cậu ta như huynh đệ song hành.

Trước khi tôi vào cửa, Chu Văn Thụy có lẽ là dường như đột nhiên phát hiện mình sống nhiều năm như vậy lại bỏ quên một câu, vì vậy cậu ta gọi tôi lại. Tôi quay đầu, nhìn chàng thanh niên có vẻ lớn hơn tôi nhưng thực chất cũng chỉ mới bước vào đời, vẫn còn để lộ những phần non nớt.

Cậu ta nhất định sẽ phát triển một lớp da thành thực bên ngoài phần non nớt đó, “Tô Văn Hạnh, thật ra khi đó, cậu vẫn có ảnh hưởng rất lớn với mình.”

Tôi sững sốt, rồi tự nhiên cười ngây ngô, nhẹ buông tay, cánh cửa đóng lại.

Có trời mới biết sau khi dựa vào cánh cửa tôi đã thở hổn hển, nghĩ những gì trong đầu.

Chỉ một câu nói đùa, nhưng mấy ngày nay đầu óc của tôi đã bị quá tải, bạn học Chu à, bất kể thế nào, cậu xuất hiện rất không phải lúc.

“S tiêu thư:

Tôi rất ít khi xem phim tình cảm, nhưng bộ phim “Nhật ký” (The Notebook) lại làm tôi rất cảm động.

Đầu phim chính là một bức ảnh lộng lẫy chói mắt: Ánh nắng chiều, đàn thiên nga, mái tóc bạc, hai người già. Trong cảnh tượng yên tĩnh, chuyện cũ ý nghĩa cũng bắt đầu, thật ra cũng đã gợi ý trước kết cục của nó. Tuy nói kết cục nằm ngoài dự liệu của tôi, nói đúng hơn là khiến tôi hiểu ra rằng đã xong rồi. Hai người già tóc trắng, nằm trong phòng bệnh lạnh băng, ôm nhau ngủ, cùng đi đến một thế giới khác.

Bà ngoại tôi đã qua đời lúc tôi học trung học, ông ngoại tôi từng tự nhốt mình trong phòng, ngay khi chúng tôi cho rằng ông không thể chịu được nữa thì ông lại quật cường đứng dậy, một mình vượt qua được mười năm.

Ông ngoại làm chỉ huy đã quen, mà bà ngoại là cô gái nông thôn mù chữ. Ông ngoại muốn uống nước, sẽ kêu một tiếng, bà già chết tiết kia, rót giúp tôi ly trà, sau đó bóng dáng bà ngoại nhỏ nhắn sẽ đi như chạy giúp ông lấy lá trà, nấu nước, rót trà, đặt lên bàn, ông ngoại còn có thể phàn nàn thêm một câu, thật chậm chạp, bà ngoại có bất mãn cũng không dám nói lại gì.

Bọn họ cùng nhau ra cửa, ông ngoại sẽ đi trước, chấp tay sau lưng như chỉ huy đi thị sát, bà ngoại bước chân ngắn đi theo sau, ông ngoại luôn trách bà đi quá chậm, quay đầu la hét, bà già chết tiết kia còn không mau nhanh chút, sau đó bà ngoại không hề lên tiếng bước chân nhanh hơn đuổi theo.

Ngày lễ ngày tết, người một nhà lớn nhỏ tụ lại cùng nhau ăn cơm, ông ngoại ra về, tất cả mọi người ngồi vào bàn phải đợi ông động đũa trước, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, trong chén không thể có đồ ăn thừa, miếng thịt rơi xuống đất phải dùng nước rửa rồi tiếp tục ăn. Ông thì chỉ cần cho bà ngoại một ánh mắt, bà ngoại sẽ luôn đặt chén trong tay xuống, nhận lấy.

Con gái của bọn họ có đôi khi nhìn không được sẽ nói vào vài lời, lần nào cũng chọc cho ông ngoại làm to chuyện lên, nhẹ thì cảm chổi lông gà đuổi hết mọi người ra cửa, nặng thì leo lên xe ô tô rồi nhà bỏ đi. Thị trấn lớn như vậy, phải kinh động tất cả mọi người cùng ra ngoài tìm, ngay mặt xin lỗi khuyên can mãi mới có thể khuyên ông trở về.

Cái năm ông ngoại trúng gió, ông càng trở nên gât gông hơn, tuyền mấy người chăm sóc ông đều không hài lòng, mấy đứa con thì ở xa, người làm nhiều nhất vẫn là bà ngoại, lo trong lo ngoài mới một tuần đã gầy mười cân, gió thổi qua cũng muốn ngã xuống. Ban ngày không thể nghỉ ngơi, đến ban đêm cũng có thể bị đánh thức bất cứ lúc nào, bà già chết tiết, tôi muốn uống nước, tôi muốn uống thuốc, muốn cái bỏ.

Vóc dáng nho nhỏ của bà ngoại phải đợi ông ngoại có thể trọng gần như gấp hai mình, nửa năm như vậy, rốt cục bà không chịu nổi nữa, buông tay ra đi. Bà đi đột ngột, ngay cả trần trời cũng không để lại một câu.

Ngày bà ngoại đi, trời rất nóng, thi thể đặt ở nhà tang lễ, con cháu túc trực bên linh cửu, để người cháu gái lớn ở nhà lo cho ông ngoại, đến hai giờ sáng, chị đẩy xe lăn đưa ông ngoại đến.

Là ông ngoại kiên quyết nhất định phải tới, ông một thân một mình, cách quan tài ướp lạnh (quan tài thường sẽ được đặt đá khô vào trong để thi thể chậm phân hủy), nói chuyện cùng bà ngoại cả đêm. Tôi lên tới gần, nghe thấy từng tiếng đứt quãng nghẹn ngào của ông truyền tới: Bà già chết tiết, bà cứ đi mà không nói trước như vậy, bà mờ mắt ra, đừng ngủ nữa... Bà già chết tiết... Bà già chết tiết...

Lúc đưa bà ngoại, ông ngoại rất im lặng, ông nằm trên giường, mờ mịt nhìn trần nhà, không hề có phản ứng gì, cho dù có la hét lớn tiếng cũng không thể làm ông chuyển mắt. Đút cháo cho ông, nước cháo cũng chảy xuống từ khóe miệng, đi đại tiện trên giường cũng không nói, chỉ một tuần ngắn ngủi, ông gầy một vòng lớn.

Đến ngày cúng tuần đầu tiên (cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày), ông từ xe lăn trượt xuống, chuyển người mờ từng cái ngăn tủ ra, rốt cục tìm được di ảnh bà ngoại được cháu gái cất bên trong. Ngày đó đúng lúc là Nguyên tiêu, ông bày ảnh chụp đen trắng lên bàn, dùng khăn giấy chà lau một lượt, tay phải còn cử động được, ông cẩn thận đặt ba cái bánh trôi ngay ngắn trước ảnh: Bà già chết tiết, không phải bà thích ăn cái này sao... Không biết chỗ của bà có hay không... Muốn ăn thì báo mộng cho tôi... Bà già chết tiết, tôi hiện giờ ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Trong mười năm sau, di ảnh bà ngoại luôn được bày ở vị trí bắt mắt nhất trong nhà, ngày lễ ngày tết đều được đặt một chén bánh trôi, ba cái, rắc hạt vừng. Ông ngoại chậm rãi học chống gậy, từng bước một, đi rất khó khăn, ông không chịu nói nhiều với con gái, chỉ có mấy năm trước trong nhà thêm một đứa cháu trai mới thấy ông có chút nụ cười.

Hai năm trước, ông cũng đã qua đời, ngay ngày mà bà ngoại mất, khi tất cả mọi người đang tụ tập chuẩn bị đón năm mới, ông ôm di ảnh bà ngoại, cứ như vậy mà đi.

Cảnh tượng đó, cho đến hôm nay vẫn thường xuyên hiện hiện trong tâm trí tôi. Ngoài cửa sổ là pháo hoa sáng lạn, trong phòng là hai khuôn mặt êm đềm, lặng lẽ, khiến người ta không đành lòng quấy rầy.

Tựa như bộ phim kia, trước khi kết thúc, hai ông bà lão ôm nhau, giúp nhau truyền sức mạnh cho đối phương.

“Do you think our love can create miracles?”

“Yes, I do.”

“Do you think our love can take us away together?”

“I think our love can do anything we want it to.”

“I love you.”

“I love you.”

Ở thế giới động vật, thiên nga đen là biểu tượng cho tình yêu trung trinh, nếu là một trong hai vợ chồng gặp bất trắc, con còn lại sẽ không tìm người bạn đời khác, cô đơn không vui sống hết quãng đời còn lại.

Nhiều khi, chúng ta không thể tách rời khỏi một người, thật ra là không thể thích ứng được cuộc sống không có người kia tham dự, đó là thói quen được tích lũy qua năm tháng, dần dần trở nên bình thường, chỉ khi mất khi, nỗi nhớ sẽ kéo dài và nỗi đau đớn sẽ không cách nào khép lại, như khi cá rời khỏi nước, người không có đường khi.

Ông ngoại của tôi chưa từng gọi tên bà ngoại, lúc tôi dọn dẹp lại di vật của ông thì thấy một lá thư còn chưa kịp ố vàng, trên đó viết: Văn Anh.

Chỉ có hai chữ, còn có hai dấu chấm, dấu chấm thứ hai rất đậm, tôi chạm nhẹ một cái, tờ giấy đã bị chọc thủng.

Trong tình yêu, luôn sẽ có một người đi trước, nhẹ thì chia tay, nặng thì vĩnh biệt. Nếu như nhất định phải luận trước sau, S tiểu thư, cô có nghĩ tới vấn đề này hay không? Cô hi vọng mình là người đi trước, hay là người đi sau?

D tiên sinh.”

Xem hết phong thư này, tâm trạng của tôi giống hệt như khi tôi viết xong bức thư trước, cũng đều nặng nề. Tôi gác chân nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, không biết những người ở trong nước đang làm gì, cha, Đình Tự, còn có... Từ Uân mà tôi bỏ đi không lời từ biệt.

Ngày đó tôi có thể khỉ thế đứng trước mặt Đình Tự, nói với anh những lời đó, anh sẽ có phản ứng như thế nào?

Anh luôn hỏi âm cho tôi, là bởi vì anh bằng lòng trao đổi cùng S tiểu thư ở không gian hư cấu, mà không muốn tiến thêm một bước rõ ràng cùng Tô Văn Hạnh trong hiện thực? Hay là...

Một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên, không...

Không thể nào không thể nào! Tôi ngăn mình nghĩ tiếp, tự thuyết phục mình, D tiên sinh có lẽ cũng giống như tôi, cần có thời gian để bình tĩnh lại, giống như tôi, trước khi mọi chuyện đã thành kết cục, vẫn muốn duy trì nguyên trạng. Mà tôi nhất định là vì đạo này quá mệt mỏi nên mới bắt đầu suy đoán lung tung, tôi hẳn phải học kiên nhẫn chờ đợi, là của tôi thì cuối cùng cũng có một ngày sẽ đến.

Điện thoại vang lên, đây là sim tôi mới mua, sau khi ăn xong mới về nhà đổi, theo lý thì ngoại trừ anh trai, không có ai biết mới đúng, ngay cả Chu Văn Thụy cũng không biết. Nhưng nó cứ vang lên như vậy, cuộc gọi đến hiển thị một dãy số New York.

Tôi “Hello”, đầu bên kia chỉ có tiếng hít thở nặng nề, tôi háng giọng một cái, cao giọng “Hello” thêm một câu...

“Là anh.”

Ngoại trừ cúp máy, tôi không biết mình còn có thể làm gì, có lẽ... còn có tắt máy nữa.

Nếu như mọi chuyện đều hợp lý, vậy chỉ có một cách giải thích, chính là Từ Uân đã đến New York.

Anh trai kết hôn, anh sẽ đến, nhất định không sai, có thể còn làm phù rể cho anh trai.

Nhưng mà tôi hình như, đã không thể đối mặt với anh như lúc trước được nữa rồi...

The Notebook là bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nicholas Sparks, đã gây sóng gió trên màn ảnh khi ra mắt vào năm 2013. Hai nhân vật chính Noah và Allie đã trải qua nhiều thử thách để đến với nhau và yêu nhau tới cuối đời. Bộ phim mở đầu bằng cảnh mặt trời lặn, không gian chìm trong màu đỏ máu và đàn thiên nga đang bay về tổ. Quay mặt ra hồ là một ngôi nhà sơn trắng, cửa chớp màu xanh với những hàng hiên thật rộng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Nếu như bạn lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra thì nó sẽ càng xảy ra, đây là định luật Murphy.

Vì vậy, khi tôi còn đang không biết phải đối mặt với Từ Uân như thế nào thì anh đã xuất hiện trong phòng khách của nhà trọ, lúc đó tôi đang mất ngủ, mắt mở đứng lên khỏi giường, kéo lê dép đi ra khỏi cửa phòng ngủ, Từ Uân xuất hiện với khuôn mặt đen xì mà anh chỉ dùng khi nhìn đối thủ trên tòa, đôi

mắt nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cứng người.

Hai chân tôi chụm lại đứng thẳng, trước ánh mắt của Tô Bác ngồi một bên, cho dù là thật hay giả thì anh ra vẻ không biết gì cả. Tôi trừng mắt nhìn anh một cái, ra vẻ buồn ngủ mông lung, hoàn thành cái ngáp còn đang dở, muốn tạo ra một giấc ngủ mơ xen giữa, đóng cửa lại và tiếp tục về giường ngủ bù.

Đương nhiên, tất cả chỉ là tôi suy nghĩ nhiều mà thôi, Tô Bác không hề khách khí phá cửa vào, xách tôi lên: “Hôm nay có việc cần hoàn thành.”

Từ đầu tới cuối tôi đều không dám nhìn về phía Từ Uân, anh giống như con nhím vậy, cách xa ba mét cũng có thể cảm nhận được địch ý của anh. Tôi trốn anh nhưng anh lại muốn đi qua và đâm tôi, càng về sau tôi càng thấy không đúng, nếu làm con nhím thì tôi mới nên làm chứ, người chiếm được tiện nghi là anh, người làm việc trái lương tâm cũng là anh, tôi trốn cái gì chứ?

Vì vậy tôi nhìn lại anh với ánh mắt sắc bén, tỏ rõ lập trường của mình.

“Tô Văn Hạnh, em ra đây.”

Rốt cuộc sau ba giờ bắt được tôi, Từ Uân cũng nói chuyện với tôi.

Nhưng mà tôi lại giả vờ như không nghe thấy, chỉ vào chị dâu tương lai khen: “Chị dâu, chị đẹp quá!” Sau đó, tôi thành công dẫn sự chú ý của mọi người đổ lên cô dâu mới mặc váy cưới trắng nõn.

Lăn qua lăn lại cả một buổi trưa, đi lấy lễ phục, chọn nơi tổ chức, anh tôi lại một lần nữa quăng tôi cho người khác như là thú cưng, cho dù tôi cực lực từ chối cũng không được. Từ Uân nhét tôi vào xe taxi, cửa xe vừa đóng, lái xe nhấn ga chạy, tôi biết là tôi xong rồi.

“Vi sao đi không nói lời tạm biệt?” Câu đầu tiên anh đã nói thẳng vào điểm quan trọng.

Vì sao? Cái này mà còn phải hỏi à? Bỗng dưng bị anh hôn, sau đó sẽ có vài kết quả, hoặc là sẽ yêu đương với anh, hoặc là cả đời không liên lạc với nhau, chẳng lẽ tôi còn có thể coi như không có gì tiếp tục làm việc với anh chắc? Từ Uân ới Từ Uân, bây giờ anh ngồi đây chất vấn tôi, rốt cuộc có lý không cơ chứ, rốt cuộc anh có nhớ mình đã làm gì không!

Đương nhiên rồi, tôi cũng không muốn khiến cho tình cảnh quá xấu hổ, tốt nhất là xóa bỏ chuyện ‘Từ Uân hôn Tô Văn Hạnh’ trong ký ức của anh.

“A... Anh của em kết hôn, hôm đó em lên máy bay, chưa kịp báo cho anh biết... Đúng vậy, chưa kịp.”

“Vậy tại sao anh gọi điện thoại không nghe máy?”

“Điện thoại?” Chuyện tới nước này chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngu mà thôi: “Số điện thoại trong nước của em tạm thời ngừng hoạt động, anh gọi điện cho em sao? Xin lỗi, em không nhận được.”

“Tôi hôm qua cúp điện thoại của anh là có ý gì?”

Đúng là ép người không cho thở mà: “Tôi hôm qua? A... Cái đó, chắc là do chênh lệch múi giờ, có chút mơ hồ, em cúp điện thoại của anh sao? Không đúng không đúng, em có nhận điện thoại của anh à?”

Quanh quẩn một lúc, đột nhiên Từ Uân giao hoạt cười: “Vậy ý của em là, không phải em đang trốn anh?”

Tôi nào dám nhìn anh, ánh mắt nhìn quanh một vòng: “Trốn anh? Ha, sao em phải trốn anh chứ? Sao hôm nay anh nói chuyện kỳ lạ vậy...”

“Thế sao? Vậy hôn lễ kết thúc thì về nước với anh, vé máy bay anh đã mua xong rồi, em đã đỗ thì nên xin làm luật sư thực tập rồi, anh đã điều chỉnh lại công việc của em, sau này trở về tiếp tục làm cùng anh...”

Đúng, tôi nghĩ hết cách để thuyết phục bản thân, có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không có nghĩa tất cả mọi chuyện đều có thể trở lại như trước, tôi kiểm chế con tức, đợi tới khi xe taxi dừng lại, vội kéo cửa đi ngay. Từ Uân gọi tôi lại, muốn xuống xe đuổi theo nhưng bị lái xe ngăn lại, tôi bước nhanh chân vội vàng vào thang máy, nhanh chóng ấn nút đóng cửa, ngay lúc còn một chút nữa là đóng chặt thì Từ Uân chen một chân vào.

“Tô Văn Hạnh, em không còn là trẻ con nữa, có gì mà không thể nói chuyện được chứ.”

Trong thang máy chật hẹp, chỉ chứa được hai người chúng tôi, trong không gian bịt kín, những lời này của Từ Uân đã phá vỡ hết những bình thản mà tôi tồn công tồn sức dựng nên, tất cả nguy trang bị phá thành mảnh nhỏ, cuối cùng, tôi phải trần trụi đối diện với anh.

Đột nhiên, tôi không biết dừng khí ở đâu tới, từ trước tôi vẫn luôn sợ hãi rụt rè, cảm giác mình không có quyền lên tiếng, bây giờ tôi có gì phải suy nghĩ chứ, không phải là càng nát bét thôi sao!

“Từ Uân, anh cũng không phải là trẻ con nữa, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, còn cần em phải nói cho anh à?”

“Anh không cần ai nói...” Đôi mắt anh sáng quắc, không chút nhượng bộ: “Bởi vì biết rõ có thể làm cho nên anh mới làm!”

“Anh...” Anh nói hùng hồn, tôi cũng không cam chịu yếu thế, đã làm rõ rồi, che che giấu giấu cũng chẳng có nghĩa gì, tôi đứng thẳng lưng cãi lại: “Bình thường em coi anh như anh trai, như ông chủ, bình thường anh bắt nạt em thì thôi, nhưng lần này hơi quá đáng rồi!”

“Anh thích em, em có hiểu không!”

“Nhưng mà em không thích anh!”

Sau khi tôi nói xong, khuôn mặt Từ Uân đen lại, anh ấn nút phanh gấp, trong không gian nhỏ hẹp vang lên tiếng chuông chói tai, thang máy bắt động, tôi bị anh ép tới góc, anh chỉ dùng một tay cũng đủ để tôi không thể trốn thoát.

“Từ Uân... Em cảnh cáo anh, anh không thể...”

Tôi còn chưa kịp ngăn lại, anh đã cúi người xuống hôn lên, ngăn những lời tôi muốn nói... tôi muốn trốn thoát nhưng anh lại buông ra rất nhanh. Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình đập nhanh, cả tiếng thở hỗn hển của anh.

“Tô Văn Hạnh, anh nói cho em biết, anh không phải trẻ con, cũng không cần em dạy, em coi anh là anh trai? Nhưng anh không coi em như em gái! Em cho rằng nhiều năm như vậy anh đang chờ cái gì, em nghĩ rằng vì sao anh lại gọi em tới làm trợ lý, em bao nhiêu tuổi rồi hả? Cho dù em trốn đến nước Mỹ, anh cũng theo tìm được em, còn muốn trốn sao?”

Anh trừng mắt nhìn tôi, cửa thang máy mở ra, tôi đẩy anh, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào phòng trọ. Từ Uân ở sau gọi tên tôi, tôi cắn môi không quay đầu lại, cửa phòng bị tôi dùng sức đóng thật mạnh.

Tôi chưa từng nghĩ rằng anh sẽ thích tôi, chúng tôi là hai người không giống nhau, ít nhất trong mắt tôi, anh không phải là người khiêm tốn, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, tôi và anh ngoài việc trêu chọc nhau thì hoàn toàn không trò chuyện, mà tôi, trong mắt anh phải là một cô nhóc choai choai, từ nhỏ tới lớn đều bị anh bắt nạt, từ khi nào việc bắt nạt còn có thể nảy sinh tình cảm?

Cho dù thế nào, tôi biết rõ, từ giờ trở đi, tôi và Từ Uân khó có thể như trước, coi như không có việc gì mà nhìn đối phương.

May mà, tôi còn có D tiên sinh.

“D tiên sinh:

Đột nhiên tôi cảm thấy chúng ta có rất nhiều suy nghĩ giống nhau.

Tôi xem ‘Lưu luyến bút ký’ ba lần, khi Elle tỉnh lại, trí nhớ ngắn ngủi biến mất, đẩy Noah đang ôm cô, Noah hoảng hốt gọi, y tá dìu cô ra, cưỡng chế tiêm thuốc an thần, Noah ở một bên chưa xót khóc lên, đó là lần đầu tiên tôi khóc. Lần thứ hai, Noah nằm ở bên cạnh Elle, nhân lúc cô còn nhớ mình, cùng rời khỏi thế giới này, giống như kết cục mà anh nói, tôi cho rằng bọn họ chỉ ngủ thiếp đi, hôm sau y tá phát hiện thân thể bọn họ đã lạnh buốt, tình tiết từ từ, âm nhạc chậm rãi và đau buồn, luôn làm cho người ta đã quên tự hỏi, chỉ biết rơi lệ. Lần thứ ba, câu nói ‘Your mother is my home’ cũng đủ làm cho tôi khóc lên.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, mặc dù cuộc sống ngắn ngủi nhưng tình yêu lại vĩnh hằng.

Anh hỏi tôi có muốn trở thành người như vậy không, trong lòng tôi cũng không có năng lực thừa nhận, nếu người tôi yêu sâu đậm rời đi, tôi không cách nào tưởng tượng nổi, ngực đã bị khoét một mảng lớn thì sau đó làm gì mới có thể thay thế, cho nên tôi cũng muốn mình trở thành người rời đi trước.

Thật ra thì đây là biểu hiện của tính ích kỷ, người đi trước sẽ luôn mang lại gánh nặng quá lớn cho người ở lại.

Từ trong câu chuyện của anh, có thể thấy được ông ngoại và bà ngoại anh, tính cách như trống đánh xuôi kèn thổi ngược, trong vài chục năm bên nhau không thể thiếu những trận cãi vã, chỉ là lâu ngày, bọn họ đã tạo nên tình yêu ngọt ngào nhất.

M, mature, tôi cảm thấy, tình yêu chín chắn, vẫn nên duy trì diện mạo vốn có dưới nguyên tắc, cố gắng thu nhỏ chênh lệch với đối phương, hai người càng ngày càng giống nhau...”

Viết tới đây, trong lòng tôi đột nhiên run lên, nhưng tôi biết bởi vì sao. Tôi rất ít khi đang viết thư mà dừng lại như vậy, trong lòng cảm thấy buồn bực, tôi đẩy cửa sổ ra, cơn gió bắc thổi vào, thổi qua những quyển sách tiếng Anh vang lên tiếng soàn soạt.

Sau khi tỉnh táo lại, tôi lại ngồi vào máy tính.

“... Trở thành hai người càng ngày càng giống nhau, mà không phải là điều khiển nhau, càng không phải là tổn thương lẫn nhau.

M tiểu thư cô đơn ngồi trong góc, đợi một người sẽ làm bạn với cô trên con đường tới tương lai, lúc này, B tiên sinh tới, là một người hoàn toàn phù hợp điều kiện mà cô muốn tìm, nhưng mà B tiên sinh chỉ muốn cùng cô ở hiện tại, lại không có ý định cùng cô đi tới tương lai.

C tiên sinh, F tiên sinh, G tiên sinh, rất nhiều người liên tiếp xuất hiện, nhưng mà bọn họ có đồng ý đi cùng cô, lại không thích hợp; có người cô cùng thích hợp, cũng đồng ý đi cùng cô, nhưng mà hy vọng là M tiểu thư để anh là người dẫn đường, còn làm con đường tương lai tan vỡ. Và M tiểu thư phát hiện, những lời như vậy không chỉ một người nói với cô.

M tiểu thư cảm thấy là mình không tốt, vì vậy bắt đầu thay đổi cách ăn mặc, càng hấp dẫn hơn, nhưng trong lòng cô lại ngày càng trống rỗng, từng người bị bỏ ngoài cửa cô hấp dẫn, đến rồi đi, cô vẫn một mình ngồi trong góc, càng cảm thấy mệt mỏi hơn ban đầu.

Rốt cuộc tới một ngày, M tiểu thư gặp được K tiên sinh phù hợp với tất cả các phương diện, cho nên bọn họ đi cùng nhau, trải qua quãng thời gian đẹp đẽ mà hạnh phúc trong đời. Nhưng rồi có một ngày, M tiểu thư kinh ngạc phát hiện ra, trước kia bọn họ xứng đôi như thế nào thì bây giờ bắt đầu có sự thay đổi, hai người họ đã thay đổi quá nhiều, vượt xa sự chấp nhận của nhau, bọn họ lần lượt làm tổn thương lẫn nhau, sau đó K tiên sinh lựa chọn rời đi.

M tiểu thư biết mình không nên như vậy, nhưng mà đã không còn cơ hội nữa rồi. Một mình cô đơn độc trong góc tối, lúc này cô không chỉ mỗi một mà còn mang theo đau buồn sau những tháng ngày đó.

Cho tới một ngày, một vị tiên sinh khác hẳn với những người mà cô đã gặp. M tiểu thư ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù chúng ta không giống nhau, nhưng anh có nguyện ý dẫn tôi đi hết quãng thời gian còn lại không.

Vị tiên sinh đó nói, tôi không cần ai làm bạn, một mình tôi vẫn có thể rất tốt.

M tiểu thư khóc rất đau lòng, nói mình không biết nên làm sao bây giờ?

Nhất định cần có người làm bạn sao? Trên thế giới này, có rất nhiều điều tuyệt vời, tình yêu chỉ là một trong số đó, cô chỉ rồi rảo xem cô sẽ viết câu chuyện cùng với ai, viết có hay không, nhưng lại bỏ qua rất nhiều chuyện mà cô chưa từng làm, khi cuộc sống của cô được những việc đó lấp đầy thì tình yêu cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, mà không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

M tiểu thư vẫn giữ khát vọng tình yêu trong mình, nhưng cô cũng quyết định sẽ thử một lần, bước vào thế giới mà cô không quen thuộc, khó khăn nặng nề, nguy hiểm trùng trùng, cô đã vượt qua gai góc, leo lên núi cao, ngã xuống dưới đất, đã từng thất bại, đã từng bị thương, đã từng dao động, nhưng cô vẫn kiên trì bước từng bước nhỏ, quang cảnh dọc đường đã cho cô những kết quả không giống nhau. Cô ra mục tiêu cao hơn cho bản thân, dùng cảm nếm thử, đi leo lên, bên người cô xuất hiện rất nhiều người, bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều thời gian vui vẻ, hơn nữa không liên quan gì tới tình yêu.

Đột nhiên có một ngày, M tiểu thư đứng trên đỉnh núi cao cao, bỏ đi đáng về trước kia, cô lại gặp được vị tiên sinh đó. Điều kỳ lạ là, bọn họ vốn hoàn toàn khác nhau, nhưng bây giờ lại cảm thấy ngay cả về mặt nói chuyện cũng tương tự.

M tiểu thư sóng vai cùng anh ấy nhìn biển trời đẹp đẽ trắng lè, mới biết được anh tên là M tiên sinh.

Vì vậy, tình yêu trở thành hoa trên gấm trong đời bọn họ, bọn họ nắm tay nhau cùng đi tới tương lai tốt đẹp hơn.

Tình yêu chín chắn như một ly chè vừa miệng, nhiều hương vị hơn một chén nước lọc vô vị, cũng không đậm đà như mật làm người ta phát ngán, không đắng cũng không chua, không cay cũng không mặn, vị ngọt như có như không, rất vừa vặn.

D tiên sinh, vấn đề mà anh hỏi tôi, chính anh có đáp án gì?

S tiểu thư.”

Tôi vừa gửi thư xong thì điện thoại tôi lại vang lên, là số điện thoại ở New York, nhất định là cái tên Từ Uân âm hồn không tan này. Tôi nhận điện thoại nói thẳng một câu: “Anh có thể để em yên tĩnh một chút không hả!” Tôi vừa định cúp điện thoại thì bên kia nói: “Alo... Tô Văn Hạnh phải không?”

Nếu như tôi không nhận ra giọng nói đó thì tôi có thể chết đi được rồi, nhưng mà trước đây tôi đã chết một lần rồi.

“A...” Giọng của tôi nhỏ như muỗi, tôi không dám thở nữa.

Đầu bên kia truyền tới tiếng gió gào và bốn chữ.

“Tôi là Đinh Tự.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đầu thập niên 90 thịnh hành bộ phim truyền hình “Người Bắc Kinh ở Newyork” trong đó có một câu thoại kinh điển, đó là: Nếu bạn yêu một người, hãy đưa người ấy đến Newyork, bởi vì nơi đó chính là thiên đường; nếu bạn hận một người, hãy đưa người ấy đến Newyork, bởi vì nơi đó chính là địa ngục.

Tôi không hề nhìn lầm, số Newyork.

Đẩy cửa sổ ra, tôi nghe thấy tiếng gió hòa với giọng nói của người ở đầu dây bên kia.

“Tôi đang ở gần quảng trường Thời Đại, nếu như cô cũng ở đây, vậy có đồng ý ra đây uống một ly hay không?”

Tôi đã đợi cả tháng trời rồi, cuối cùng mây cũng đã được vén, còn việc có thấy được trăng không thì, nói thẳng ra, tôi cũng không biết.

Tuy nhiên trong lòng của tôi có vô số câu hỏi, tại sao anh ta lại trùng hợp xuất hiện tại Newyork như vậy, tại sao lại có phương thức liên lạc với tôi, tại sao lại hẹn tôi ra ngoài, và còn, là thứ quan trọng nhất, chính là đáp án kia.

Có thể anh ấy không đồng ý, bởi vì trong lúc đó cả hai không biết nhau, mà ngay cả nói cũng chẳng hơn mấy câu, lại càng không cần nói tới việc tôi không có sức hấp dẫn hơn người, Đinh Tự là một quý ông, nếu như anh từ chối tôi, nhất định anh sẽ cho tôi bậc thang. Đương nhiên, cũng có thể anh sẽ đồng ý...

Thấy tôi không trả lời, anh ta lâm bầm: “Đúng là bây giờ đã hơi trễ...”

“Không đâu, không đâu.” Tôi vội vàng nói rõ, “Đúng là tôi đang ở gần đó, có thể nói cho tôi biết địa chỉ chính xác không? Tôi sẽ đến đây.”

Tôi theo địa chỉ Đinh Tự cho, xuống lầu bắt xe, cho tôi một trăm bộ não tôi cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này, có lẽ mười phút sau, tôi và anh sẽ đối mặt nhau, tôi phải nói gì? Tôi nên nói cái gì bây giờ?

Chú Ân Độ lái xe thật nhanh, ngay cả mười phút cũng không tới, tôi đã đứng trước sự thật tàn khốc, đây là khách sạn Đinh Tự đang ở, tôi vẫn không xuống xe, thấy anh đứng ở cửa đợi, một thân áo khoác ngoài màu đen, dài tới đầu gối, trên cổ là chiếc khăn quàng màu xám, một mình anh đứng ở đó, miệng thở ra khí trắng.

Chẳng phải tôi đang mơ, D tiên sinh đang ở đây, cách tôi chỉ năm bước chân.

“Luật sư Đinh, xin chào.”

Thời tiết lạnh như vậy, nụ cười của tôi nhất định rất cứng ngắc, ban đầu Đinh Tự không nhận ra tôi, bản thân vài giây mới gọi được tên của tôi: “Tô Văn Hạnh, không ngờ chúng ta lại gặp ở đây.”

Được rồi, tôi cúi đầu thấy mình đang khoác chiếc áo bông rộng thùng thình, tôi đã biết vấn đề nằm ở đâu rồi, đây là một vấn đề cấp bách cần giải quyết, “Cái đó... Là áo của anh ruột tôi, vì tôi đi hơi gấp nên không mang theo quần áo sang đây nhiều, không ngờ lạnh quá...”

“Ha ha...” Tiếng cười của anh vẫn trực tiếp như trước, nhưng ánh mắt lại nhuộm một tầng sắc thái mông lung, “Tôi biết cô đi rất gấp, tôi còn chưa kịp nói câu nào, cô đã chạy đi mất, đúng là rất gấp.”

“Luật sư Đinh...”

“Được rồi, sau này cứ gọi tên là được, mau vào thôi, còn đứng mãi như thế này sẽ đông thành kem mắt.”

Tôi đã từng vô sĩ mà ảo tưởng, nếu có một ngày như vậy, tôi nên gọi anh ấy là gì, Đinh Tự? D tiên sinh? Hay là... anh Tự?

Đinh Tự...

Tôi thất thần, sau đó tôi đụng phải lưng Đinh Tự đang bước chợt dừng lại, cái mũi đau quá.

“Ồn không?” Đinh Tự lịch sự nho nhã nhẹ nhàng hỏi tôi, điều đó khiến tôi thoáng xúc động, mũi hơi cay cay, không biết là do đụng đau thật, hay là vì giây phút này cảm động. Ngọn đèn vàng ấm áp, trang trí đậm nét cổ xưa, người giữ cửa đẩy hành lý hai bên trái phải đi qua đi lại, đầu ngón tay ấm áp của Đinh Tự chạm vào cánh mũi tôi.

“Sắp đông lại rồi, nếu dùng thêm lực đâm vào, không bảo về tốt thì sẽ bị lệch đó.”

Anh ấy nhẹ nhàng như thế, cẩn thận như thế, ấm áp như thế, đột nhiên tôi mơ mộng, nếu người trước mắt đổi thành Từ Uân thì sẽ là một hình ảnh như thế nào, nhất định anh ta sẽ cười tôi, ngăn người cái gì chứ, ngay cả đường cũng không chịu nhìn... Hoặc là dùng sức bóp mũi tôi, không bị lệch luôn, xem ra đúng là mũi tự nhiên... Cũng có thể làm quá lên xoa xoa lưng của mình, sờ sờ rồi hết lớn, đau quá đau chết mất, sao lực của em lại lớn như vậy chứ, lưng của anh sắp bị em đụng gãy rồi...

Đáng chết, lúc này rồi còn nhớ anh ta làm cái gì chứ, trước mặt mình là Đinh Tự, là D tiên sinh, không hề giống như vậy...

Góc khách sạn có chỗ ngồi riêng, tôi gọi một ly sữa nóng, Đinh Tự vẫn như cũ, vẫn là cà phê.

“Sao anh lại ở đây?”

“Bọn tôi có không ít khách hàng kinh doanh ở Mỹ, hàng năm vào lúc này bọn tôi đều phải sang đây một thời gian, cuối năm thanh toán. Ngày đó trước khi cô vào phòng làm việc của tôi, chúng tôi đang kiểm tra đối chiếu thông tin xuất hành.”

“Vậy anh... Sao anh lại có số điện thoại của tôi?”

“Tôi hỏi sếp của cô.”

Tôi giật mình: “Từ Uân!”

Đình Tự gật đầu: “Nói đúng ra, sau này anh ấy có thể không còn là sếp của cô nữa, anh ấy đã gia nhập vào chỗ...” Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Đình Tự dừng một chút, cảm thấy hân là nên giải thích mọi việc một lần mới được: “Đã khá lâu rồi, Điều lão đã hốt Từ Ân sang đây, không ngờ anh ấy tự mình mở một văn phòng luật, mặc dù tự mình làm ông chủ rất là oai, nhưng đối tác so sánh với nơi cao cấp như Hằng Thắng thì thua kém rất nhiều, lần này anh ấy đồng ý với Điều lão, điều kiện tiên quyết là cô cũng phải được cùng vào... Hình như chihs cô cũng không rõ lắm? Cũng khó trách, đây là chuyện hai ngày nay.”

Làm sao tôi có thể biết rõ chứ, tôi nhớ đến những lời Từ Ân nói, đúng rồi, lúc nào anh ta cũng như vậy cả, một mình sắp xếp mọi thứ. Nhưng những thứ này... đều không quan trọng.

“Cũng từ anh ấy mà tôi biết tin của cô ở Newyork, chuyến bay của anh ấy trước tôi một ngày, tôi đến sau, hỏi anh ấy số điện thoại của cô.”

“Anh ấy cho anh hả?”

Đình Tự nhìn tôi cười, “Nếu không, làm sao tôi tìm được cô?”

“VẬY anh... tìm tôi...” Tôi cắn môi dưới, đôi mắt chỉ dám nhìn vào móng tay đã được cắt chỉnh tề mà thôi.

Đình Tự không cho tôi chút thời gian bình ổn nào: “Cô có muốn biết câu trả lời của tôi không?”

Hôm nay là ngày lễ tạ ơn ở nước Mỹ, là thời gian một năm xa cách, người thân từ trời nam biển bắc trở về nhà đoàn viên, tôi đứng trên sân thượng nhìn âm ỉ náo loạn bên dưới sân, chính giữa có không ít người bắt chước những bộ quần áo cổ quái của người da đỏ ở Bắc Mỹ, vẽ lên mặt hoặc đeo mặt nạ, hẳn là cũng có không ít người xếp hàng ngày đêm vì ngày hôm sau là ngày “Thứ sáu đen” lắm, mà mọi người trong gia đình cũng có thể đang quây quần bên bếp lò, xem trên TV thì có hơn một vạn người đi du lịch nữa cơ.

Tôi tự rót cho mình một ly sữa nóng, bắt đầu đọc hồi âm của D tiên sinh gửi cho tôi.

Đây là một loại cảm giác thật kì diệu, đột nhiên tôi nghĩ, D tiên sinh có biết sự tồn tại của tôi không cũng không còn quan trọng nữa, nhưng nếu bảo tôi ngừng viết thư, tôi không làm được, hai mươi sáu chữ cái đã đi được một nửa, nếu như làm việc phải tới nơi tới chốn, đi được một nửa mà cuộc sống của tôi đã có đột phá mới, vậy nếu hoàn thành tất cả thì có phải cuộc đời của tôi sẽ có bước ngoặt lớn hay không?

“S tiểu thư:

Cách đây không lâu tôi có tham gia tụ họp với các bạn hồi học trung học, rất nhiều người tôi không hề gặp lại sau ngày tốt nghiệp. Trong mỗi lớp học thường có rất nhiều kiểu người, phú nhị đại nhà có rất nhiều tiền, cô bạn thông minh luôn giữ thành tích tốt, cậu bạn láu cá thích đâm chọc, hay hoa khôi của lớp nhận thư tình đến mỗi tay, còn có kiểu người tròn o hoặc gầy nhom, tuýp người cao liêu khiêu hay lùn đáng yêu, chỉ là về bề ngoài thôi cũng đã khiến cho mỗi người khác nhau đến nghiêng trời lệch đất. Ăn một bữa cơm đã phát hiện dị kì, cô bạn luôn giữ thành tích tốt không thực hiện lý tưởng như đã từng nói khi đi học, giờ đã trở thành một quý phu nhân, cậu bạn láu cá cũng không trở thành phóng viên bát quái mà trở thành một nhân viên công vụ trầm mặc ít nói, anh bạn tròn o luôn miệng muốn bình đẳng đã đánh một đứa trẻ không chút nương tay, la hét mọi người phải tham gia các chương trình trong sạch lành mạnh lại mở Taobao trở thành một trạch nữ chính hiệu.

Vì để sinh tồn trong xã hội này, người bển nhon cũng phải mài phẳng những góc cạnh, khéo đưa đẩy đến mất đi cá tính của bản thân, vì để trói chặt người yêu, tính cách tùy hứng cũng rang kiềm nén, gia đình người làm kinh doanh lung lay sắp đổ vỡ; vì tương lai rộng mở hơn mà kéo bạn bè làm đệm lưng, vì lợi ích lớn hơn mà vi phạm lương tâm cũng là chuyện thường mà thôi.

Chúng ta vốn muốn trở thành loại người mà mình thích nhưng đến cuối cùng, lại trở thành chính loại người mà chúng ta ghét.

Thế giới này phát triển quá nhanh, có hư vô mờ mịt, có biến chuyển vô thường, chúng ta luôn khát vọng muốn phát triển nhanh hơn, trở nên trưởng thành hơn, nhưng chúng ta lại không biết, nếu không có từng trải tích lũy thì không gọi là trưởng thành, nhiều lắm chỉ được gọi là nguy trang lối đời mà thôi.

Chuyện xưa cô kể rất đẹp, nhưng thực tế chưa chắc đã có kết cục như đồng thoại.

Trả lời vấn đề của cô, nếu trong tình yêu nhất định phải có một người đi trước, tôi nguyện ý là người còn lại, tôi không đành lòng để người tôi yêu phải đau lòng.

D tiên sinh.”

Lá thư này viết rất vội vàng, anh ấy vừa đến Newyork không được bao lâu, hồi âm cho tôi đã là không tệ rồi.

Từ chỗ của tôi nhìn xuống, tòa nhà cao chọc trời cũng bị ánh sáng hoa lệ thiêu đốt không còn sót lại gì, mơ hồ còn nghe được tiếng huyền ảo trong gió. Toà nhà này rất nổi tiếng, ngạo nghễ đứng trong thành phố, còn anh lại rất âm u, những thứ không bao giờ được lộ ra ánh sáng ngập tràn trong các góc ngách như dơ bẩn nghèo khổ, bạo lực, sắc tình, phạm tội.

Trong vòng ba tiếng đồng hồ, Đình Tự đã thay ba ly cà phê, mà ly sữa trước mặt tôi thì đã nguội lạnh.

“Cô có muốn biết câu trả lời của tôi không?”

Hai tay tôi cầm cái đĩa ly sữa thủy tinh đã nguội ngắt, gật đầu.

“Mấy năm gần đây tôi bận việc, đã lâu rồi không còn cảm giác yêu đương, lúc trước một mình tôi đứng trên sân thượng, tôi không thấy có gì không tốt, ngày đó đẩy cửa ra thấy cô, đứng ở đó cùng với cô, tôi cảm thấy, cảm giác như vậy cũng rất tốt...”

Thân thể của tôi nghiêng về phía trước, mười ngón tay cầm cái đĩa cứng ngắc.

Sau đó thì sao? Cho nên thế nào?

Tôi không dám nháy mắt, sợ bỏ qua nét mặt của anh, Đinh Tự mỉm cười, tôi như rơi vào vòng dịch, cố nghe lấy câu trả lời của anh.

“Tôi không nghĩ ra lý do gì để từ chối cô, cho nên, Tô Văn Hạnh, chúng ta... Nếu không chúng ta bắt đầu từ bạn bè đi?”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Buổi chiều ngày đầu tiên bắt đầu từ bạn bè đã trải qua ở công viên.

Buổi sáng Đinh Tự phải làm việc, chúng tôi hẹn vào bốn giờ chiều đi dạo công viên, ăn một bữa cơm tối.

Tôi nhân lúc “Black Friday*” đánh cướp vài cái áo khoác ngoài, định tu chỉnh bản thân một lượt, nhưng tôi quả thật không có thiên phú này. Nhìn gương mặt trang điểm như yêu tinh của tôi, Tô Bác suýt nữa là phun soda, tôi chỉ đành phải ủ rũ rửa sạch son phấn, chỉ bôi một lớp kem dưỡng. Vốn định mặc váy, nhưng lại bị Tô Bác dứt khoát bắt tôi phải thay.

(*Ngày thứ Sáu đen: là ngày thứ sáu ngay sau Lễ Tạ Ôn (ngày Lễ Tạ Ôn rơi vào ngày thứ Năm lần thứ 4 trong tháng 11 ở Hoa Kỳ, cho nên thứ Sáu đen rơi vào khoảng ngày 23-29 tháng 11) và được coi là ngày mở hàng cho mùa mua sắm tấp nập nhất ở Hoa Kỳ.)

“Em biết bên ngoài bao nhiêu độ không? Muốn hai đùi đông thành băng sao? Mùa đông mà mặc váy chạy loạn, lại còn bôi trét lên mặt hũ chết người khác...” Thấy tôi không đáp, anh nghĩ nghĩ rồi bồi thêm một câu: “Khó trách, tiểu tử Từ Ân vừa đến một cái là em đã bất thường, hôm qua còn về muộn như vậy, hôm nay lại muốn... A, thỏ còn không ăn cỏ gần hang mà dám đuổi đến cửa nhà anh... A ——”

Hộp phấn trong tay tôi đáp thẳng vào mặt anh ấy, “Anh! Anh đoán mò cái gì đó! Em... Không phải như anh nghĩ đâu!”

“Không phải?” Tô Bác bỗng nhận ra: “Chẳng lẽ hai người đã sớm cùng nhau rồi? A... Anh nói chứ, em vừa tốt nghiệp thì tên nhóc kia đã ngồi không yên, nếu không phải anh cảnh cáo cậu ta không được làm ảnh hưởng đến việc học của em, chỉ sợ cậu ta đã sớm hạ thủ... Nhưng mà anh bảo em này, em có thể rụt rè chút được không, dễ dàng để người khác đắc thủ như vậy, đây không phải là tự mình hạ giá sao...”

“Anh!” Tôi nghe không nổi nữa, lượng tin tức khổng lồ nhồi vào tai trái lại bị tôi nhanh chóng xử lý sạch sẽ từ tai phải, hiểu lầm này quá lớn rồi, “Em và Từ Ân không có gì hết, anh nếu còn nói nữa...”

“Không có?” Lần này đến phiên Tô Bác mặt bình tĩnh, anh đặt bút xuống, đứng lên, nghiêm túc quan sát tôi: “Tô Văn Hạnh, cánh em cứng cáp rồi phải không, chẳng phải anh đã nói em có yêu đương thì nói cho anh biết rồi sao! Đối phương là ai? Ở Mỹ làm gì? Bao nhiêu tuổi? Chẳng lẽ là...” Tô Bác kinh hô: “Chẳng lẽ là em trai của Văn Kỳ!”

“Không có không có! Không đúng không đúng! Lười không thèm nói với anh nữa!” Tôi tức đến thở hổn hển, dậm chân, thấy đã đến giờ nên chộp lấy túi xách chạy trốn chết.

Tuy là ánh mặt trời giữa trưa ầm ập nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, người đi đường lác đác lơ thơ, tôi chỉ mang một lớp vớ chân bằng len làm từ lông cừu, lạnh run trong gió, ngay cả Đinh Tự đi tới từ xa cũng không đủ xua đi toàn bộ giá lạnh. Tôi cử động mặt để tránh bị đo, liếc thấy đôi giày da đen càng ngày càng gần, tôi nhanh chóng khôi phục bình thường, đứng thẳng lên, phủ lên một nụ cười tự mình cho là hoàn hảo.

“Bị lỡ mất một lúc, cô chờ lâu không?”

Anh xin lỗi thành khẩn vậy, tôi lắc đầu nguây nguây: “Không, không lâu đâu, tôi cũng mới vừa xong.”

Thật ra tôi đã đợi hơn hai mươi phút rồi, tôi cũng không biết mình lại có nhiều nhẫn nại đến vậy. Nếu là Từ Ân, tôi đã sớm gọi điện thoại thúc giục liên tục rồi, đừng nói là giữa trời lạnh thế này...

Đáng chết, sao lại nhớ đến anh ta nữa...

Nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy càng đáng chết hơn, làm sao mà sống qua nổi hai giờ chờ đến giờ cơm tối đây... Nơi này rõ là... quá lạnh rồi, tiếp tục như vậy nữa, ngay cả đầu lưỡi của tôi cũng sẽ đông cứng luôn.

Nhưng Đình Tự lại không hề có ý chuyển địa điểm chút nào.

“Tôi nghe Từ Uyên nói, lần này cô tới đây là để tham dự hôn lễ của anh trai?”

“Ừ...” Tôi đang bị đôi giày cao gót giày vò đến khổ không thể tả, cúi đầu cố gắng tìm chỗ bằng phẳng hơn trên con đường đá, chỉ trả lời một tiếng đơn giản. Thấy mình quá qua loa, tôi nhanh chóng ngẩng đầu khôi phục nụ cười như nắng: “Thật ra cũng không chỉ có vậy, tôi... Anh tôi vẫn muốn tôi sang đây làm việc, tôi quả thật cũng đang nghĩ tới xem có nên thử một lần hay không.”

“Ồ?”

Xong rồi xong rồi, thật đúng là trời lạnh người cũng choáng váng theo, nói lung tung cái gì vậy, muốn ở lại đây chẳng phải tôi thành người yêu thích ngoại quốc rồi sao, còn đùa giỡn cái gì nữa. Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng thêm lời: “Nhưng sau khi đến rồi thì lại cảm thấy không quen, dù sao vẫn là nước mình tốt hơn, lần này lại phải làm anh tôi thất vọng nữa rồi.”

Không biết nói vậy có tính là ổn chưa, Đình Tự lại không hỏi thêm mà chuyển đề tài sang một hướng khác: “VẬY... Cô có nghĩ tới việc đến chỗ chúng tôi không?”

Đến... Làm việc cùng Đình Tự?

Tôi trừng lớn hai mắt, nhìn anh mà không thể tưởng được. Không không không, hôm qua anh ấy đã nói, Từ Uyên đã gia nhập vào phía đối tác cao cấp nhất của Hằng Thắng, tôi không thể... Nhưng nếu như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Đình Tự...

“Tôi chưa nghĩ đến, sở luật của các anh nổi tiếng như vậy...” Ý của tôi là, luật sư các người quá dỏm rồi, cánh cửa này tiếp nối cánh cửa kia, nghe nói ngay cả người ở quầy lễ tân thậm chí còn tốt nghiệp cả nghiên cứu sinh...

Đình Tự dường như nhận ra băn khoăn của tôi, anh cười nói: “Cô... cũng không kém đâu.”

“Tôi... tôi không thể quyết định ngay được.”

“Ừ, quả thật cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, dù sao lời của Từ Uyên còn đặt ở đó, chỉ cần cô muốn đi, cửa nhất định luôn rộng mở cho cô.”

“Ừ...”

Tôi lại bị giày cao gót giày vò làm phân tâm rồi, bước chân hơi chậm lại một chút, nhanh cũng nhanh chóng đuổi kịp. Không biết tại sao, ở trước mặt Đình Tự, tôi hoàn toàn không dám thể hiện âm thanh nơi sâu thẳm nội tâm của mình, cuối cùng mọi lời nói ra đều phải qua tầng tầng lọc bỏ thành không còn chút sơ hở. Có lẽ vì vậy mà đối thoại của chúng tôi hơi cứng nhắc, tiến hành cũng... có chút khó khăn.

Cuối cùng là đợi đến khi trời tối, hai đứa tôi cũng đã không còn chút cảm giác nào, Đình Tự mới dẫn tôi vào một nhà hàng không lọt gió. Tôi tìm đúng chỗ ngồi xuống, hai chân rốt cục được giải phóng. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, tôi bắt chập tất cả gọi trước một ly nước ấm.

“Hôm nay đúng là lạnh thật.” Đình Tự cuối cùng cũng phát hiện ra tôi bất thường, nhưng dù vậy anh vẫn giữ thái độ nhàn nhạt: “Là tôi không nghĩ chu toàn, không nên hẹn ngoài trời.”

“Sao có thể trách anh được.” Tôi nóng nảy, “Bên ngoài không khí rất tốt, đi dạo có lợi cho thân thể, là tôi...” Là tôi cái gì đây? Là vì tôi muốn xinh đẹp khiến anh chú ý nên cố tình mặc như vậy? Là vì tôi mau chóng thoát thân nên chưa kịp thay quần áo? Nói thế nào cũng không đúng, tôi ngẩng đầu chậm rãi ánh mắt nghi hoặc của anh, thầm thở dài trong lòng, tôi miễn cưỡng giật ra một câu: “Là tự tôi không xem dự báo thời tiết.”

Ừm ừm, đây là loại trả lời nát bét gì, đúng là đủ nhảm chán, có thể quay ngược thời gian lại không...

Bữa cơm này cũng có chút cẩn thận, tôi còn chưa bao giờ như lâm đại địch giống vậy... Chỉ ăn no năm phần, còn phải giả vờ là đã rất no rất no rồi.

“Thật sự không ăn thêm sao?”

“Tôi no lắm rồi.” Tôi đưa hai tay sờ sờ cái bụng vẫn khô quắt, ra vẻ vô cùng thỏa mãn, trong lòng lại nghĩ phải chi sáng nay ăn nửa miếng pizza còn thừa trong tủ lạnh, cho nên khi Đình Tự thuận miệng hỏi tôi có muốn về hay không, tôi không hề nghĩ ngợi mà gật đầu.

Lúc tính tiền có một việc nhỏ xen vào, chúng tôi đều muốn tranh nhau trả, tôi dùng danh nghĩa nhà chủ muốn mời anh, anh lại dùng lý do “vốn không cần có lý do gì” để thanh toán, gạt tay tôi ra, tôi chỉ đành nói lần sau nữa sẽ mời.

“Tiếc là công việc quá nhiều, chỉ có thể dạo phố rồi ăn bữa cơm với cô thôi, quả thật không có sáng ý gì, chắc là cô cũng cảm thấy nhàm chán.” Đi đến dưới lầu, anh nhìn tôi, áy náy nói.

Được rồi, quả thật có chút... không thú vị, tôi cũng nên tỉnh lại, ngày thường luôn thích nói nhảm nhưng trước mặt anh tôi cứ luôn lo được lo mất...

Nhất định là do thời tiết, đúng, do thời tiết...

“Chắc do trời lạnh quá...” Tôi cười lắc đầu, giải thích.

Đình Tự mím môi, trịnh trọng gật đầu: “Ừ, là tôi sơ sót, hẳn phải dẫn cô vào nơi ấm hơn.”

Được rồi, còn tiếp tục nữa thì sẽ thành đại hội xin lỗi mất, tôi thật sự chịu hết nổi, xoay người hắt hơi một cái, toàn thân run lên. Bộ dạng đó đầy mạnh tốc độ tạm biệt của chúng tôi, Đình Tự giục tôi mau lên phòng, nhưng tôi còn đang đợi...

Phải có... nụ hôn chúc ngủ ngon chứ... Hoặc là, ít nhất cũng phải ôm một cái.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu, muốn nói lại thôi.

“Sao? Không muốn về à?”

Người này... thật đúng là lâu quá không có bạn gái mà...

Mặc kệ, tôi nhanh chóng tiến lên một bước ôm anh một cái, buông tay trước khi anh kịp phản ứng, chạy vào tòa nhà không quay đầu lại.

Cuối cùng là... đó là sự kiện tôi thấy có ý nghĩa nhất cả ngày hôm nay.

“D tiên sinh:

...”

Trước khi viết, lòng tôi lên xuống phập phồng, suy nghĩ đủ thứ, hồi tưởng lại suốt chặng đường vô tình quen biết của mình cùng D tiên sinh, sau đó mở cửa sổ chat nói chuyện riêng một thời gian ngắn, tôi từ tấm luân chương đó là tìm được Đình Tự, sau đó thảo luận chủ đề tình yêu cùng anh, những bức thư này chúng tôi đã viết được mấy tháng, quan hệ của chúng tôi, cuối cùng cũng có chút đột phá.

Tôi đã tỏ tình trước mặt Đình Tự như vậy, xem như đã tự lộ mình rồi, nếu như tôi là Đình Tự, tôi sẽ nghĩ thế nào? Nếu trong thư, trong hiện thực, tôi không làm rõ thân phận của mình, có phải anh sẽ cảm thấy tôi không muốn nói ra không? Hoặc là, có phải tuy anh hoài nghi nhưng vẫn không thể hoàn toàn xác định tôi là S tiểu thư? Có lẽ anh sẽ cảm thấy, tôi là một người bạn nào đó của S tiểu thư, là một trong những nhân vật của những câu chuyện cũ kia? Còn một khả năng nữa đó là phản ứng của anh quá chậm chạp?

Tôi vừa nghĩ vừa tự hỏi: Như vậy có khả năng, D tiên sinh không phải là Đình Tự hay không?

Tôi mở lại những lá thư cũ, anh nói anh thích đánh tennis, thích thể lực, thích xem phim... Lúc anh không thể hồi âm kịp thời cho tôi đúng vào khi anh đang bận, anh có nhắc tới trong thư một việc rằng tôi có kinh nghiệm cho nên tôi biết...

Toàn bộ dấu hiệu này đều chỉ về hướng Đình Tự, tôi tỉnh táo lại, có lẽ là do tôi nghĩ quá nhiều thôi...

Mặc kệ Đình Tự có biết tôi là S tiểu thư hay không, ít nhất bây giờ anh cũng đang tiếp xúc với Tô Văn Hạnh, mọi hành vi trong hiện thực của anh đều hướng về Tô Văn Hạnh, đây không phải là điều tôi muốn sao?

Về phần viết thư... Tôi nghĩ rồi sẽ có ngày mọi chuyện rõ ràng, nếu như tôi muốn xây dựng một niềm vui bất ngờ lãng mạn, thì nên tận dụng những bức thư này mới đúng...

Nghĩ đến đây, mặt tôi hơi nóng lên, xem ra đã đến lúc rồi, cứ tiếp tục viết như không có việc gì đi, thỉnh thoảng thả chút đầu mối cũng được.

“D tiên sinh:

Tôi có một người bạn, N tiểu thư, cô ấy là người có hành động tùy tiện, tâm tư lại tỉ mỉ như tơ, bình thường cứ luôn bức tức không ngừng nhưng làm chuyện gì cũng đều rất chân thành, đến khi nóng giận thì lại ngang tàng mạnh mẽ.

Nhưng có một ngày N tiểu thư và nam thần hẹn hò bị tôi gặp được, nếu không phải cô ấy ám hiệu nhiều lần, tôi sẽ chịu không nổi mà vạch trần bộ mặt thật của cô ấy mất. Ngày thường N tiểu thư không mặc váy, mang giày thể thao là vì không muốn mệt mỏi khi chen chúc trong tàu điện ngầm. Nhưng hôm đó cô lại mặc một bộ váy hoa liền, còn mang giày cao gót trắng nhỏ vô cùng thực nữ nữa. Tôi nhìn bộ dạng đi đường không được tự nhiên của cô ấy còn phải thâm toát mồ hôi dùm. N tiểu thư dùng bữa cùng bọn tôi đều tranh giành thức ăn, mục tiêu rõ ràng là các loại thịt, nhưng trước mặt nam thần, chocolate cô ấy sợ béo, ăn cay sợ nổi mụn, ăn thịt sợ nhiều mỡ, sau mỗi cuộc hẹn đều phải ôm bụng kéo chúng tôi ra ngoài ăn khuya. N tiểu thư cười to lên rất sang sảng, mặc dù không đến mức như tiếng chuông keo nhưng cũng được xưng là trong trẻo vang dội, nhưng trước mặt nam thần, cô ấy ngay cả cười cũng không dám cười ra tiếng.

Nhưng N tiểu thư, tại năm tháng nào rất lâu trước đó đã từng tức giận cực kì với những người khách cớm cổ làm ra vẻ như vậy với chúng tôi, cô ấy nhất định không ngờ rồi cũng có ngày mình rơi vào tay giặc.

Lúc đó chúng tôi cười cô ấy ngây biện, nhưng cô ấy lại nói chắc như đinh đóng cột, rằng một ngày nào đó chúng tôi cũng sẽ giống vậy, có lẽ chính là... loại người mà anh đã từng nói trong thư, tự biến mình thành kiểu mình không thích.

N, natural, tự nhiên. Rất nhiều người muốn nghĩ mọi cách thể hiện hoàn mỹ trước mặt người yêu, mong đối phương không nhìn thấy khuyết điểm của mình, ở cùng nhau như vậy không phải tự nhiên, tình yêu không được tưới tẩm đúng chỗ cũng không phải là tình yêu tự do phát triển.

Tôi cũng từng nói như vậy với S tiểu thư, cô ấy nói là, S, cậu không hiểu cảm giác yêu là gì, nếu như ở trước mặt người yêu mà mình có thể giống như

đang ở cùng các cậu, vậy các cậu có còn khác gì người trong lòng của mình đâu?

Hắn là thế.

Vậy thì, D tiên sinh, anh đã từng có cảm giác yêu hay chưa? Đó là cảm giác như thế nào?

S tiểu thư.”

Thư được gửi đi, phòng khách truyền đến tiếng nói, tôi cẩn thận nghe, thấy có chút quen thuộc.

“Chuyện đột ngột quá, cũng chỉ có thể như vậy...”

“Sao thế?” Tôi nhìn ra ngoài phòng khách, Tô Bác đang giao trang phục phù rể cho Chu Văn Thụy, cái này...

Tô Bác nhìn tôi một cái, không trả lời mà tiếp tục nói rõ đầu đuôi, còn Chu Văn Thụy chỉ cười cười với tôi thôi.

“Phù rể... không phải là Từ Uân sao?”

“Cậu ta về rồi.”

“Về rồi? Về... về đâu?” Không phải vì cãi nhau với anh ấy một trận rồi tức giận bỏ về chứ?

“Bệnh tình của bác Từ chuyển xấu, không biết lần này về, Từ Uân có kịp gặp mặt bác ấy một lần cuối hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khi chúng tôi hẹn hò với tư cách là bạn bè lần thứ hai, tôi có chút không yên lòng.

Chúng tôi đi xem bộ phim mới nhất tại rạp, nội dung bộ phim cũng không hấp dẫn được tôi, mặc dù hiệu ứng rất lộng lẫy nhưng không có nội hàm, nếu không phải bên tai thường truyền tới những tiếng kinh ngạc và than thở, tôi sợ rằng tôi cũng sẽ ngủ mất.

Lần trước trong điện thoại gặp bác Từ, mặc dù nhìn vẻ mặt có ốm yếu, nhưng không tới mức nghiêm trọng như vậy, vậy mà thời gian ngắn ngủi chưa tới một tháng, sao lại có thể thành ra không được chứ, trong đầu tôi tìm kiếm tin tức mà có thể đã bị tôi bỏ qua, tìm một lúc lâu mới thấy một câu nói mẩu chốt.

“Thời gian còn lại của ba anh không nhiều lắm, Tô Văn Hạnh, ngay cả người thân cuối cùng của anh cũng sắp mất, em có hiểu không, từ nay về sau, anh chỉ có một mình.”

Tôi hơi lúng túng, Đình Tự ngồi bên cạnh tôi mà trong đầu tôi lại chỉ toàn những lời nói này, còn có những việc Từ Uân làm, lúc đó nhất định anh rất đau khổ, vậy bây giờ thì sao, một mình anh trở lại, một người ở đó, bây giờ đang làm cái gì? Dù sao thì từ nhỏ bọn họ đối xử với tôi rất tốt, bây giờ tình huống của bác Từ sao rồi...

Trên màn hình lớn diễn ra hình ảnh chiến tranh rung động lòng người, những tòa nhà cao ốc chọc trời dày đặc như cây tùng âm ỉ sục sục, những con người bị bệnh độc xâm nhập trở nên dữ tợn mà vụn vỡ như cái xác không hồn choán cả tầm mắt tôi, tôi đột nhiên cảm thấy có chút khó thở, muốn đi qua Đình Tự để ra ngoài hít thở.

Không ngờ, tôi thấy Đình Tự dựa vào ghế, mắt nhắm lại, giống như đang ngủ.

Vì vậy tôi lại ngồi trở lại, trong lòng có nhiều vấn đề nảy sinh, còn có rất nhiều câu hỏi dành cho mình.

Xem phim là do tôi đề nghị, đầu tiên là lo lắng không thích hợp với hoạt động bên ngoài, thứ hai là D tiên sinh từng nhắc tới nhiều lần, là mình thích xem phim. Mà bây giờ Đình Tự đang ngủ, có lẽ do hai nguyên nhân, một là đây không hợp khẩu vị của anh, hơn nữa trong khoảng thời gian này anh rất mệt mỏi, đã như thế còn hoàn thành ý nguyện của tôi mà đi chơi, trong lòng tôi đột nhiên ảm ảm, D tiên sinh, mặc dù chúng ta đi lên từ bạn bè, nhưng mà cũng nên có một giao điểm đứng lúc

Nghĩ vậy, tay tôi làm như không có việc gì rủ xuống thành ghế, không cẩn thận chạm vào tay Đình Tự, cảm giác đầu ngón tay anh khẽ run lên, tôi nhìn về phía anh, anh xin lỗi ngồi thẳng người, xoa huyệt Thái Dương định nói chuyện, tôi đặt tay lên môi, sau đó chỉ chỉ vào cửa, anh hiểu ý, chúng tôi đứng dậy đi ra bên ngoài có ánh sáng có không khí.

“Xin lỗi, tối hôm qua tăng ca đến hơn ba giờ...” Cho dù là trong tình huống như thế nào, Đình Tự đều không mất phong độ, cấp bậc, lễ nghĩa không hề

bị bắt bẻ, tôi cũng không thể giống như cô bé không hiểu chuyện mà làm nũng, nhưng mà Đinh Tự tiên sinh cũng thật là... Haiz, có thể đừng giống như chính nhân quân tử thế không, mặc dù nói trước kia chúng ta không quen, bắt đầu từ bạn bè, nhưng cũng không thể là bạn bè mãi được, thỉnh thoảng làm chút chuyện xấu, đùa giỡn chút, nói chút lời độc một chút, mò ám một chút, cũng vẫn có thể xem như một loại tình thú chứ sao...

Nếu cứ tiếp tục như vậy, quan hệ của chúng ta không thể nào tiến thêm một bước, xem ra, những chuyện này phải để tôi làm, nhưng như vậy có phải sẽ bị người ta khinh bỉ không, Đinh Tự tiên sinh, tôi bị anh làm cho rất phiền lòng đấy...

“Tôi nhớ anh thích xem phim mà, không ngờ phim lại đắm đuối như vậy, không có ý nghĩa gì, nếu không thì tôi cũng ngủ gà ngủ gật rồi.”

“A?” Đinh Tự có chút tự nhủ: “Lúc tôi đi học rất thích xem phim, sau này đi làm nên không còn nhiều thời gian như vậy, đã lâu tôi không đến rạp chiếu phim...”

Lần này tôi lại không biết nên nói tiếp như thế nào, nếu là người khác, tôi có thể sẽ trào phúng một chút, hoặc là không tìm không phổi mà trêu chọc, sau đó đầu nhau qua lại... Thật ra ngoài Dương Dịch và Từ Uân, tôi đâu dám làm như thế với ai...

Khó trách những người khác rất thích yêu qua mạng, thế giới hai người trong hiện thực không hề giống thế.

“Đến giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Buổi chiều Đinh Tự còn làm việc, xem ra lần hẹn hò thứ hai này cũng không thể tạo nên sóng gió thì rồi.

Haiz, đi dạo công viên, đi dạo phố, xem phim, ăn cơm, uống trà chiều... Ngoài những việc này thì chúng tôi còn có thể làm gì? Nhưng mà không phải người yêu hẹn hò cũng chỉ làm những việc này sao? Có lẽ do tôi muốn quá nhiều...

Lúc đi qua ngã tư, tôi lại nhìn cửa hàng bán búp bê, chỗ đặt Eva và Ngõa Lực hôm trước đã thay bằng mấy chú chó đốm, tôi dán mặt vào kính thủy tinh nhìn xuất thần, Đinh Tự hỏi tôi nếu thích thì sẽ không ngại mua lại.

Tôi thất lạc lắc đầu: “Tôi dù muốn cũng không được, dường như nó chủ tâm đối nghịch với tôi, chỉ xuất hiện một lần, tôi bỏ lỡ, chưa kịp mua, bây giờ mỗi ngày tôi đi ngang qua đây đều liếc mắt nhìn, nhưng mà không đợi được.”

Giọng Đinh Tự vang lên trên đầu tôi: “Cô càng muốn, càng không chiếm được thì càng thấy quý giá, nhưng nói không chừng ngày nào đó cô thật sự tìm được nó, có lẽ sẽ cảm thấy, thật ra nó cũng không tốt như trong tưởng tượng.”

Tôi khom người, hà hơi tạo một mảng sương trắng trên kính, tôi không nhìn rõ mấy chú chó đốm, nữ nhân viên cửa hàng đến gần, nhìn tôi một cái, gật đầu cười, sau đó cầm con chó đốm rời đi, tôi thuận thế nhìn lại, một cô bé vừa mới mua chúng, sau khi cô bé cầm đồ mang đi, nhân viên cửa hàng lại đi tới, thả con búp bê mới, tôi nhón chân lên tránh lần sương trắng, nhìn mấy con búp bê về mặt khoa trương, nhân viên cửa hàng chỉ chúng rồi giờ ngón tay cái lên, tôi không có ý định mua, cười cười với cô, rồi thất vọng xoay người rời đi.

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Đinh Tự không nói lời gì, trên đường đi chúng tôi cứ trầm mặc như vậy, cuối cùng cơm trưa cũng không thể ăn được, Đinh Tự bị một cuộc điện thoại gọi đi, tôi sợ anh lại lộ vẻ mặt xin lỗi lần nữa, thả một bậc trước cho anh: “Suýt nữa thì quên, giữa trưa tôi còn phải đi tham gia diễn tập hôn lễ của anh trai, đúng lúc quá, anh mau đi đi, tôi cũng có việc rồi.”

Tôi vốn tưởng tượng hình ảnh tạm biệt của chúng tôi, sắc trời đã tối, không ai lui tới, trên trời còn vài bông tuyết bay bồng, trước khi tạm biệt, tôi hôn lên khóe miệng anh...

Lần này thì hay lắm, ban ngày ban mặt người đến người đi trên đường cái, bàn tay chúng tôi cũng đứt trong túi áo, khăn quàng cổ che nửa gương mặt, tôi đứng tại chỗ không ngừng tái diễn động tác nhón chân lên rồi hạ xuống, sau đó Đinh Tự vươn tay, tôi cho rằng anh sẽ ôm tôi, tiếc là anh chỉ vỗ vỗ bả vai tôi, đưa tôi tới trạm xe lửa.

Mặc dù hơi thất vọng nhưng ít ra tôi sẽ không bị Tô Bác Măng, thành thật tham gia buổi diễn tập hôn lễ của anh, bởi vì thời tiết nên hôn lễ tổ chức trong nhà, nhưng chị dâu tôi kiên trì nói, nếu như tuyết rơi thì hôn lễ nhất định phải tổ chức bên ngoài, em xin chị, trong hôn lễ chị mặc áo cưới ôm ngực, liều mạng quá đấy, ha ha.

Quả nhiên Chu Văn Thụy bổ sung vào vị trí phù rể, cậu ta không mặc lễ phục phù rể chuẩn bị cho Từ Uân, bởi vì số áo của Từ Uân quá lớn so với cậu ta, cuối cùng cậu ta phải mặc quần áo của mình. Bọn họ đang luyện tập quá trình hôn lễ, tôi giúp kiểm tra xong, tạm thời làm người xem ngồi ở dưới, trong lúc chờ đợi, tôi quyết định đọc bức thư của D tiên sinh.

“S tiểu thư:

Tôi muốn kể một câu chuyện.

Lúc còn trẻ, N tiểu thư có rất nhiều người theo đuổi, mái tóc đen nhánh của cô ấy trở thành ‘bảng hiệu’, cũng là thứ mà cô ấy coi như báu vật. Tiếc là, hơn hai mươi tuổi cô ấy mắc căn bệnh ung thư vú, lúc trị bệnh bằng hóa chất, tóc đều bị rụng hết, không còn lại sợi nào.

Kinh nghiệm chiến thắng căn bệnh trở thành một câu chuyện để đời, N tiểu thư chiến thắng trong việc chống lại thần chết, nhưng lại rơi tình rơi mù trong chuyện làm đẹp, mái tóc của cô sẽ không bao giờ dài ra nữa.

Sau đó, mỗi lần đi ra ngoài N tiểu thư đều đội mũ, hoặc là đội tóc giả, nhưng vẫn có những người vô tình hay cố ý làm cô xấu hổ, ở bên ngoài cô còn có thể giả vờ bình tĩnh, nhưng khi vừa tới nhà, N tiểu thư sẽ vui đầu khóc lớn.

Có một ngày, một chàng trai thích cô đã cổ vũ cô, lấy xuống những nguy trang kia, dùng khuôn mặt chân thật nhất đối mặt với ánh mắt người đời, mặc kệ những gì người ta nói, đều không ảnh hưởng tới tình yêu của anh ta dành cho cô. Vì vậy N tiểu thư thử đi một bước, trong bữa tiệc gặp gỡ cô không mang bất kỳ vật gì, mới đầu cô sợ hãi, nhưng chàng trai này vẫn luôn cổ vũ cho cô, để cô đừng cảm chống lại ánh mắt người khác. Nhưng phần cổ vũ này không thể duy trì tự tin của cô, mỗi lần phải xử lý nhiều ánh mắt nghi hoặc như vậy, cô còn phải duy trì cái dũng khí mà ngay cả mình cũng cảm thấy lo lắng, cuối cùng có một ngày, cô cảm thấy áp lực quá lớn, thậm chí không dám ra ngoài. Chàng trai kia thất vọng rời đi, anh ta nói, anh hoàn toàn không để ý tới bề ngoài của em, chẳng lẽ em không có lòng tin với anh sao? N tiểu thư nói, em chỉ không có lòng tin với chính mình.

Về sau, cô gặp được N tiên sinh, N tiên sinh rất vĩ đại, cũng rất sắc sảo, anh đặc biệt làm một mái tóc giả giống hệt trên ảnh cho N tiểu thư, sau khi N tiểu thư mang thì cảm thấy như trở lại chính mình, đồng thời cô cũng lo lắng N tiên sinh không thể tiếp nhận dáng vẻ chân thật của cô.

N tiên sinh nói, anh yêu tất cả bộ dạng của N tiểu thư, ở trước mặt anh, không cần che dấu hay nguy trang, nhưng anh cũng tôn trọng N tiểu thư, ở trước mặt người ngoài, cô có thể lựa chọn cách che dấu hay nguy trang mà cô muốn.

Sau đó, N tiểu thư về đến nhà sẽ là chính mình, khi đi ra ngoài, N tiên sinh cẩn thận giúp cô xử lý mái tóc dài này, rốt cuộc N tiểu thư đã trở lại là con người sáng sủa.

Chỉ có ở trước mặt người mình yêu, mới có thể tự nhiên là chính mình.

Cô hỏi tôi cảm giác yêu đương? Nói thực, tôi cũng không xác định đó có phải là cảm giác tình yêu không, nếu như người trong lòng tôi phải rời khỏi tôi, tôi sẽ đi tìm cô ấy, bởi vì tôi tuyệt đối không để mình bỏ qua, nhưng mà đó cũng chỉ có thể gọi là yêu, có lẽ vẫn không thể gọi là yêu đương được.

Vậy thì S tiểu thư, đối với vấn đề này cô trả lời thế nào?

D tiên sinh.”

Bởi vì thời gian hôn lễ chính thức sẽ là rạng sáng ở trong nước, cho nên Tô Bác không thương lượng với ta đã làm một quyết định, sau đó dùng lời của anh mà nói, hoàn toàn không tìm thấy tôi để bàn bạc.

Đến lúc bọn họ đọc lời thề thì tôi bị mộ luồng sáng chiếu tới, buộc phải ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy màn hình TV lớn vừa rồi còn chiếu video về cô dâu chú rể, bây giờ đã chuyển đến một nơi mà tôi rất quen thuộc.

Ba của chúng tôi, ăn mặc chỉnh tề, không nhìn rõ là đang đứng hay đang ngồi, chỉ có thể nhìn khuôn mặt ông xuất hiện trên màn hình lớn, tinh thần khá tốt.

Xem ra buổi nói chuyện đêm đó vẫn có tác dụng, tôi đề điện thoại xuống, đứng lên để ba thấy tôi.

Người điều khiển chương trình không nói tiếng Trung, tôi đi qua nhận lấy microphone, tiến hành điểm mấu chốt của hôn lễ, tôi tự tiện bỏ thêm một đoạn, để Tô Bác nói tiếng cảm ơn với ba

Tô Bác suy nghĩ một lúc lâu, có lẽ người ngoài cho rằng anh đang chuẩn bị, hoặc là xúc động nghẹn lời, cho nên rất lâu mới không nói gì, nhưng tôi biết rõ, đã nhiều năm anh không nói từ đó, sau đó, dưới sự giám sát và cổ vũ của tôi, rốt cuộc anh mở miệng: “Ba...”

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của ba, tôi đột nhiên nghĩ tới bác Từ, nghĩ tới bác Từ, tôi liền nghĩ tới Từ Uân.

Tôi quyết định, xuất phát từ đạo nghĩa, vẫn nên gọi điện thoại cho anh.

Đến khi bên kia nhắc máy, tôi có một tâm tình rất phức tạp, đầu dây truyền tới tiếng ‘Alo’ khàn khàn của anh, nhiều đó cũng đủ để tưởng tượng sự mệt mỏi, cuống họng tôi cũng hơi khàn, có lẽ do cảm xúc phập phồng vừa rồi, tôi khụ vài tiếng mới nói được tiếng nói rõ ràng.

“Bác Từ có khỏe không?”

“...”

Bên kia im lặng, bàn tay tôi hơi run lên, nhưng không biết nên hỏi tiếp thế nào, chỉ nghe tiếng yên lặng tuyệt đối ở bên kia, ngay cả hơi thở cũng dồn dập lên.

Qua rất lâu, Từ Uân mới trả lời ba chữ lạnh như băng: “Ông ấy đi rồi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy sâu trong lòng bị đâm một cái, quên cả đập.

Lời nói của Từ Uân như đám bèo nước mọc lan ra, bóp trái tim tôi, khiến tôi không thở nổi.

Tô Văn Hạnh, em có hiểu không, từ nay về sau, anh chỉ còn một mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Rất nhiều năm trước, sau khi mẹ tôi qua đời, tôi muốn đến mộ thăm bà, khi đó Tô Bác không ở bên, cha thì vừa vào trại an dưỡng, chỉ có Từ Uân cùng tôi đến vùng rừng núi hoang vắng này. Có đôi khi tôi ngồi bên mộ là ngồi cả một buổi chiều, tôi nói với mẹ, đứng giữa cha và anh trai tôi luôn sắm vai nhân vật hòa giải, tôi xin mẹ nếu như có thể, mẹ hãy báo mộng nói cho anh trai biết năm đó không phải là cha không tiếp tục tiến hành trị liệu cho mẹ, xin anh đừng giữ thành kiến nghiêm trọng với cha như vậy nữa.

Ngày giỗ của mẹ là vào cuối thu, mỗi lần tôi đến, khắp núi đều là lá đỏ, tôi luôn đợi đến khi ánh chiều trải rộng mới băng lòng rời đi.

Khi đó Từ Uân luôn bên cạnh tôi, tại tôi ngồi lâu nên lúc đứng lên chân đã tê rần dậy không nổi, là anh đỡ lấy tôi.

Nhưng bây giờ người thân cuối cùng đã rời khỏi anh, không biết có ai bên cạnh anh không, có ai đỡ lấy anh không.

Tôi nằm mộng, trong mộng Từ Uân đứng trên một dốc núi hết to, còn tôi đứng bên cạnh nhưng không thấy, không lên tiếng, sau đó chỉ trong nháy mắt, anh cứ như vậy biến mất trong bóng đêm mênh mông u tối ấy.

Tôi giật mình thức lại, một thân mồ hôi lạnh.

Chung quy là tôi sai rồi, nửa đêm cuống quýt lấy điện thoại di động ra một lần lại một lần gọi điện thoại, bên kia vẫn không bắt máy.

Có lẽ đây tôi phải trả giá cho sự tùy hứng của mình.

Hôn lễ chính thức và khi diễn tập không khác nhau lắm, tôi có mời Đinh Tự tham gia, nhưng ngày đó đúng lúc anh phải tham dự hội nghị quan trọng nhất khi đến Newyork, thực không cách nào thoát thân được nên anh nhờ tôi gửi một phần lễ vật nhỏ, khi Tô Bác nhận lấy lễ vật thì nhìn tôi chằm chằm khiến tôi không khỏi có chút chột dạ.

Anh chàng phù rể tạm thời Chu Văn Thụy này cũng rất thích hợp, có điều chúng tôi hơi giống nhau ở chỗ vị trí ngược nhau, anh ta đón tiếp người nhà và bạn bè nhà gái, còn tôi thì chịu trách nhiệm tiếp đãi bạn bè của anh trai.

Tuyết bắt đầu rơi, chị dâu vẫn kiên trì muốn tổ chức bên ngoài, sau đó một đám người chúng tôi đi theo ra hoa viên dưới nhiệt độ năm độ C, nghe bọn họ tuyên thệ, nhìn bọn họ trao nhẫn cho nhau, hôn môi nhau, cuối cùng là chấm dứt, ngược lại thật là khổ mấy chị em mặc lễ phục dâu phụ thôi.

Hôn lễ chấm dứt cũng là lúc vấn đề nên đi hay nên ở trở thành một vấn đề lớn, trước khi Tô Bác rời khỏi Newyork đi hưởng tuần trăng mật, anh cẩn thận tìm tôi nói chuyện.

“Nhất định em phải về?” Sau một đêm kia, anh đã thành người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của một người khác, tuy tôi là em gái ruột của anh nhưng không thể nào để anh mãi bận tâm tới mình quá nhiều được.

“Đúng vậy.” Tôi nói rất nhẹ nhàng, “Dù sao em vẫn chưa quen cuộc sống bên này, ngay cả bạn bè cũng không có, và lại cha ở bên kia cũng không thể thiếu người chăm sóc.”

“Chuyện của cha em không cần lo lắng, không nhận (chăm sóc) cũng được, ngược lại là em kìa, liên quan đến tiền đồ của em, em đã thông qua cuộc thi rồi có muốn tìm một ngôi trường học lên học vị cao hơn không, anh có thể tìm người đề cử giúp em, những việc này không thành vấn đề.”

Tôi kiên trì một phen, vẫn là quyết định phải về, Tô Bác cũng không cưỡng cầu nữa, sau đó anh ấy chuyển vấn đề đến Đinh Tự: “Người. . . bạn em, là làm gì? Quen biết đã bao lâu? Là người như thế nào? Đối với em có tốt không?”

Tôi hơi thẹn thùng, đứng dậy: “Anh, sao anh như đang thẩm vấn phạm nhân vậy. . .”

Tô Bác lại tỏ thái độ đoan chính, không đùa theo tôi: “Anh lớn như cha, đây là chuyện nghiêm túc, em phải nói ra để anh yên tâm một chút.”

“Vẫn chưa đến mức ấy đâu, bọn em mới chỉ là bạn mà thôi. . .” Tôi liếc trộm Tô Bác, anh không có ý để tôi lừa gạt cho qua, tôi đành phải kiên trì nói: “Anh ấy cũng là luật sư, làm việc bên phía đối tác, mới chỉ quen nhau mấy tháng mà thôi, nhân phẩm rất tốt, đối với em cũng rất quan tâm. . .” Tôi đoán như vậy vẫn chưa đủ để khiến anh yên tâm, đành phải bồi thêm một câu: “Anh ấy. . . Hình như là đàn em của Từ Uân, bọn họ quen nhau đã nhiều năm rồi. . .”

Lông mày Tô Bác giãn ra, rồi nhúu lại rất nhanh, một lát sau mới giãn ra, anh thở dài nói: “Anh vẫn cho là cuối cùng em sẽ về với Từ Uân, dù sao từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, hiểu rõ nhau, Từ Uân này là người miêng xà tâm phật, cậu ta để ý chăm sóc em từ nhỏ đến giờ, giao em cho cậu ta anh cũng yên tâm, và lại cậu ta cũng không dám ức hiếp em, có điều. . . Chuyện này phải xem ý của em, anh không thể can thiệp được, chỉ là em đó, từ nhỏ ngang bướng đã quen, ngoại trừ Từ Uân điên chung với em thì vẫn còn người khác điên cùng em ư?”

Anh nói mấy câu tôi nghĩ muôn đường, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, nhưng anh nghĩ rằng tôi thẹn thùng, vậy nên dời chủ đề sang hướng khác: “Chờ anh khi nào bớt bận sẽ về gặp cậu ta xem.” Nhưng cuối cùng, Tô Bác vẫn không yên lòng về tôi, anh nhìn tôi, lắc đầu: “Không ngờ mới thoáng chớp mắt em đã thành người lớn mất rồi, nếu như gả em ra ngoài, nói thật anh chưa quen, cha bên kia em đã phí tâm nhiều, có gì khó khăn thì nói với anh, còn nữa. . . Người bạn trai kia của em, nếu cậu ta dám ức hiếp em thì em cứ nói với anh.”

Cái này tôi thật sự hơi ngượng ngùng. Tô Bác lại nói một hồi, thấy đêm đã khuya mới đứng dậy muốn đi, đột nhiên tôi giữ chặt anh, muốn biết đáp án của anh: “Anh, anh có thể nói cho em biết yêu là cảm giác gì hay không? Yêu một người, đó là cảm giác gì?”

Tô Bác sững sốt một chút, búng vào trán của tôi: “Em cho rằng đang tham gia cuộc thi sao? Còn muốn hỏi đáp án tiêu chuẩn?”

Tôi vẫn không buông tay, Tô Bác đành phải ngồi xuống, “Cảm giác yêu? Anh không nói được, chỉ cần là trạng thái hai người thoải mái nhất vui sướng nhất hạnh phúc nhất, đó chính là cảm giác yêu đương, nếu như em cảm thấy ở chung quá vất vả quá mệt mỏi, kiên trì tình cảm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?”

Lời của anh khiến tôi buồn cười, chỉ có thể ngậy người nhìn anh, tiếp tục nghe anh nói: “Về phần cảm giác yêu một người, nếu như em cảm thấy, trong sinh mệnh của em nếu như thiếu người này, nhẹ thì sống không vui vẻ, nặng thì mất đi phương hướng và ý nghĩa, người kia, phải là người em yêu, bất kể là người thân hay là người yêu, đạo lý này cũng giống nhau.”

“Nếu như người anh yêu. . . Không yêu anh. . . Hoặc là nói, không phải yêu anh, vậy thì nên làm gì bây giờ?”

Tô Bác nhíu mày, anh vịn lấy bờ vai của tôi, nhìn vào mắt tôi nói: “A Hạnh, không nên yêu một người không yêu em, tương lai sống với nhau mấy chục năm, nếu như ngay cả yêu cũng không bền vững, vậy nhất định là không đi chung được.”

Thấy tôi ngây như mộng, tay anh đè bả vai tôi thoáng dùng sức: “A Hạnh, thế giới này không thiếu người yêu em, anh thà rằng em từ từ phát hiện ra những người ấy cũng không hy vọng em đi khiêu chiến một người không yêu em.”

Tô Bác cực kì ít mở lòng nói chuyện liên quan đến chủ đề tình cảm với tôi, đây cũng là lần đầu tiên anh cho tôi nhiều ý kiến như vậy, mỗi một câu của anh khiến tôi cảm thấy đều đang nhắm vào tôi, nghe vào thì không có gì không đúng, nhưng lại cảm thấy không chỉ như vậy thôi.

Đêm khuya yên tĩnh tôi mở máy vi tính lên tính vừa tiêu hóa những lời kia, vừa viết thư cho D tiên sinh.

Đến O rồi, obey? Only? Hay là option?

“D tiên sinh:

Tôi vẫn nghĩ, tôi không biết cảm giác yêu đương là như thế nào, người khác đã dẫn cho tôi một lối, tôi cảm thấy rất có đạo lý, mượn câu này làm đáp án của tôi, nam nữ yêu đương, sẽ cùng nhớ nhau, nhớ thời gian ở cùng người kia, muốn nói chuyện phiếm với người kia, muốn cùng người kia nắm tay tản bộ, muốn ôm người kia, muốn hôn môi người kia, từng biểu cảm, từng động tác của người kia đều ghi tạc thật sâu trong đầu, lúc nhớ lại, còn có thể bật cười.

Tôi nghĩ, đây cũng là một cảm giác yêu đương, tuy nhiên tôi vẫn chưa có cơ hội cảm thụ, hi vọng có một ngày tôi sẽ cảm thụ được.

O, tôi nghĩ thật lâu, lấy occupy, ý chiếm giữ.

Tôi nghĩ chiếm giữ, là chiếm giữ địa vị rất quan trọng trong lòng đối phương, mới có thể gọi là yêu.

O tiểu thư là cô gái có vẻ ngoài không đẹp, nhưng lại đáng yêu lanh lợi, nói chuyện nhẹ nhàng, làm việc có trật tự.

Bạn trai của cô, O tiên sinh là Phú Nhị Đại, nhân phẩm không vấn đề gì, chỉ là phải xã giao rất nhiều, hơn nữa đều tổ chức trong căn biệt thự lớn hàng năm không người ở, chịu trách nhiệm chiêu đãi vẫn là O tiểu thư.

O tiên sinh và đám bạn cùng chơi game, O tiểu thư ngồi một bên, nếu như chơi thắng, ngay tại đó anh hôn cô một cái xem như phần thưởng.

O tiên sinh uống rượu với đám bạn, uống đến say không còn biết trời đất gì, là O tiểu thư giúp anh ta rửa ráy từng chút từng chút, kéo anh lên giường đắp mền kín kẽ.

Trong nhà O tiên sinh phản đối bọn họ quen nhau, O tiểu thư liền không xuất hiện trong trường hợp có người nhà anh, cô cũng không mở miệng hỏi O tiên sinh muốn gì.

Bạn học của họ tỏ vẻ khó hiểu, bất kể là phía nam hay nữ đều hỏi một câu, rốt cuộc là cậu thương anh ta chỗ nào mà lại cứ mãi nguyên ý khẳng khái bên cạnh anh ta như vậy?

Dường như O tiểu thư cho tới giờ vẫn không suy nghĩ đến vấn đề này, nửa ngày mới nói, ở cùng anh ấy rất vui vẻ, anh ấy đối với tôi rất tốt nên tôi cũng đối tốt với anh ấy chứ sao.

Sau đó O tiểu thư qua đời do tai nạn giao thông, một đoạn thời gian rất dài O tiên sinh rơi vào trạng thái xác không hồn, anh ta vẫn chơi game, vẫn uống rượu, nhưng không có linh hồn.

Lúc lần đầu tiên uống rượu anh gọi tên O tiểu thư, mấy người anh em khuyên anh, người không còn nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều cô gái tốt, hãy quên O tiểu thư đi.

O tiên sinh vượt ngục, biểu cảm cực kỳ đau khổ, anh nói O tiểu thư tựa như một miếng thịt sinh trưởng trong lòng anh, đời này đã cắm rễ thật sâu ở đó,

chiếm lĩnh một nơi rất lớn, cho dù chặt thân cây ấy xuống vẫn sẽ để lại một lỗ lớn, trí nhớ ở chỗ kia đều là về O tiểu thư, anh vĩnh viễn không thể nào quên được.

Về sau, O tiên sinh được bạn bè giới thiệu vài cô gái, bất luận là tướng mạo hay tính tình đều có vài phần bóng dáng của O tiểu thư, nhưng cuối cùng đều chia tay không lý do.

Có người nói với tôi như thế này, trong sinh mệnh của em nếu như thiếu người này, nhẹ thì sống không vui vẻ, nặng thì mất đi phương hướng và ý nghĩa, đó chính là người em yêu.

D tiên sinh, chuyện anh muốn làm với người anh yêu là gì?

S tiểu thư.”

Sau khi thư được gửi đi, Đinh Tự gọi điện cho tôi, anh bảo anh sẽ về vào chuyến bay ngày mai, hỏi tôi đã quyết định ngày về chưa.

Tôi nói, nếu như tôi xuất hiện tại sân bay, thì đó là đáp án.

Tôi nghĩ như vậy, ly biệt là một chất xúc tác cho tình cảm, tôi nhất định phải cố gắng bắt lấy cơ hội này, biến chuyện này thành sự thật, nếu như có thể, tiện thể nắm chặt cả chuyện hôn môi.

Nhưng mà cuối cùng tôi không thực hiện được, bởi vì khi tôi đến sân bay, ngoại trừ thấy Đinh Tự, tôi còn thấy thêm không dưới mười vị đang đứng chung quanh anh, tất cả đều là đồng nghiệp của anh.

“Luật sư Đinh, bạn của anh à?” Trong ánh mắt của bọn họ lộ ra sự tò mò và bất quái, tôi tránh không được, bắt đầu hối hận quyết định lỗ mãng này.

“Luật sư Đinh, không giới thiệu một chút sao?” “Khó trách công việc năm nay mệt đến chết đi sống lại vẫn không hai lời ôm thêm, thì ra luật sư Đinh có hồng nhan tri kỷ ở đây.”

Tôi đã sớm đỏ mặt, Đinh Tự lại không tỏ vẻ gì quá nhiều, tôi cho là anh sẽ ôm bờ vai của tôi thoải mái giới thiệu với người khác, tôi là bạn gái của anh, hoặc là giới thiệu tôi là ai, là người của anh . . .

Nhưng mà Đinh Tự chỉ như hũ nút: “Cô ấy là ai, các anh biết nhanh thôi, không cần tôi giới thiệu.”

Không thể không nói, tôi hơi mất mát, nhưng tôi đã tìm lý do cho mình tìm rất nhanh, dù sao quan hệ của chúng tôi bây giờ vẫn chưa đạt tới tình cảm nam nữ kia, thân phận của tôi đúng là rất khó giải thích, hơn nữa tôi sắp gia nhập Hằng Thắng, trước khi vào đúng là không thể để lại ấn tượng quan hệ kì quái cho những người trong sở được.

Vậy nên cuối cùng tôi chỉ là nói hẹn gặp lại với Đinh Tự, thuận buồm xuôi gió, cuối cùng kế hoạch “Bá Vương ngành thượng cung” của tôi đã chết trong trứng nước.

Còn dư lại thời gian tôi lấy sổ tay du lịch ra xem, sau khi Tô Bắc lên máy bay đi Bắc Âu bắt đầu tuần trăng mật của anh, tôi cũng bắt đầu bay về.

Trước khi đi, tôi nhìn cửa hàng con rối ở góc đường một lần, Wall.E của tôi vẫn không xuất hiện, Eva đang ở trong vali của tôi, tôi đành phải mang nó đi trước.

Máy bay cất cánh, tôi nghĩ tôi đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị cho một hoàn cảnh mới, khởi đầu mới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi nhân vật đều có khuyết điểm, maybe Từ Uân là miệng quá tiện, Đinh Tự là quá lạnh mạc, Tô Văn Hạnh này thì quá tùy hứng, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu chút khổ, tuổi cũng chưa lớn, về mặt đối nhân xử thế nhất định là chưa vẹn toàn, là một đứa trẻ bốc đồng còn thiếu chín chắn nhất định sẽ dễ mắc sai sót, một người anh trai hàng xóm từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, vừa thấy mặt đã đầu vô mồm đùa giỡn, cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ người ấy sẽ nói chuyện yêu đương với mình, đột nhiên hôn mình một cái, chắc chắn là sẽ cảm thấy lúng túng, vốn là muốn qua một thời gian ngắn không gặp mặt từ từ sẽ hóa giải phần xấu hổ, không nghĩ ngược lại còn trở nên dữ dội hơn, mà lúc này đây người cô ấy thích đã lâu muốn cùng cô ấy bắt đầu, cô ấy sợ bị Đinh Tự biết quan hệ giữa mình và Từ Uân lung tung rối loạn, cho nên quyết đoán phải sạch quan hệ trước rồi nói sau.

Cho nên lúc cô ấy muốn gọi điện thoại nhưng lại không gọi phần nhiều là do dự, nhiều khi một người bởi vì nhất thời tùy hứng mà để lại tiếc nuối, có lẽ đây chính là tiếc nuối của Tô Văn Hạnh, cô ấy không phải là một người hoàn mỹ, nhưng cô ấy sẽ từ từ lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Bay từ New York trở lại thành phố X, lúc xuống máy bay tôi vẫn còn chưa định thần lại, cảm thấy những ngày này chẳng qua chỉ là một giấc mộng, tôi

và Từ Uyên, tôi và Đình Tự, ba và anh trai, hôn lễ, công viên, pháo hoa. Tôi đã cho là khi mở mắt ra, giấc mộng này cũng sẽ biến mất, tất thấy đều như trước đây, tôi chỉ ở trong một sở luật nho nhỏ, làm một trợ lý nho nhỏ, mỗi ngày bận rộn, có một người bạn online tôi thích thầm, có một người bạn vui thì cười giận thì mắng.

Tôi dùng sức ngắt mình một cái, không phải là mơ.

Sau khi an toàn hạ cánh, thành phố X bắt đầu vào đông bằng một trận tuyết đầu mùa. Tuyết trắng nhỏ như hạt muối, đậu trên tóc, rơi trên đất, vương trên cành cây, nháy mắt đã tan biến không còn tung tích.

Tôi không thể gọi Từ Uyên tới đón, mà Đình Tự lại đang ở tòa, cũng may tôi còn có một khuê mật là Dương Dịch.

“Ày dà, mình đã nói với cậu chưa, mình có người yêu rồi.” Dương Dịch chờ khi xe dừng đèn đỏ mới nói.

Cô ấy nhìn đến bây giờ là vì đề phòng tôi kích động làm cô ấy lạc tay lái, nhưng xem ra, cô ấy có hơi ngạc nhiên với sự yên tĩnh của tôi, không ngờ tôi còn bình thản hơn cả cô ấy.

Còn mười giây nữa đèn chuyển xanh, tôi háng giọng, nhân nhả thả ra một câu: “Ừm... Mình cũng đang yêu.”

“Gi!” Dương Dịch dời khỏi tay lái, chụp lấy tôi không tha, lúc này thì đèn xanh, xe sau lưng bấm còi inh ỏi, tôi đặc ý làm mặt quỷ với cô ấy, ra hiệu cô ấy mau lái xe.

“Còn không đi sẽ bị người ta đánh đó!”

Dương Dịch tròn mắt nhìn tôi, buông tay, dùng sức giẫm chân ga. Tôi không ngồi vững, người bị bật ra phía trước, suýt nữa đập đầu.

Tôi cũng không định giấu diếm, ngoan ngoãn khai báo chuyện với Đình Tự, nhưng không nói một chữ nào về Từ Uyên. Cuối cùng tôi gấp một miếng đậu phụ đông từ nồi lẩu nóng hổi tề cay, cười híp mắt, “Đủ rồi, thẳng thắn đi, khai ra mọi chi tiết, thái độ nghiêm túc vào.”

“Haizza, cậu nói mình phải kể làm sao đây...” Dương Dịch chớp chớp mắt, muốn nói lại thôi, thấy tôi cảm thừa chỉ, cô ấy bịu môi, chống cằm từ từ nói: “Anh Tự thật ra là người buồn bực, còn cậu lại hoạt bát như vậy, thật khó tưởng tượng hai người lại cùng nhau, là anh ấy bị cậu làm phiền chết, hay là cậu bị anh ấy làm cho gấp chết đây...”

Miếng thịt bò tôi vừa gấp lên lại rút ngược vào trong bát, khoe miệng hơi giật giật, miến cưỡng hỏi: “Anh ấy... Sao lại buồn bực?”

“Sao có cảm giác như đang nói xấu bạn trai cậu vậy...” Dương Dịch tựa như phát hiện lời mình nói không đúng lắm, muốn tránh né nhưng lại bị tôi mạnh mẽ yêu cầu, đành phải nói tiếp: “Anh Tự không tệ, chỉ là không được thuận lợi như người khác, cho nên anh ấy ít đề ý đến tình cảm, sau khi chia tay bạn gái hồi đại học thì không nghe nói anh ấy thích ai nữa.”

Tôi nhướn mày: “Không thuận lợi? Đến... mức nào?”

Dương Dịch ngẫm nghĩ hồi lâu, chắc một tiếng, có chút hối hận vì nhắc đến đề tài này: “Nói ra cũng không đáng là gì... Đây, không phải mình nhiều chuyện đâu, mà điều kiện gia đình anh ấy không tốt lắm, khác khổ có gắng vì muốn trở nên nổi bật, lúc mới vào đại học anh ấy rất an phận, không ai chú ý đến, chỉ yên lặng học tập, mặc dù hàng năm đều có học bổng nhưng không quá khiến bạn bè chú ý. Nhưng sau đó có một cuộc thi tranh biện quốc tế, anh ấy ghi danh, hơn nữa còn thông qua vòng sơ tuyển, vòng phúc đáp, đại diện cho cả trường đi xuất chiến, chém giết một đường vào được top tám. Bạn học nhìn thấy anh ấy trong TV thì hoàn toàn thay đổi ánh mắt, khi kết thúc cuộc thi trở về, anh ấy trở thành nhân vật làm mưa làm gió...” Dương Dịch nhìn tôi một cái, yên lặng nhấp ngụm nước, tôi gõ gõ bàn nhắc nhở cô ấy, cô ấy mới áp ứng: “Anh ấy nổi tiếng, hẹn hò với hoa hậu giảng đường một thời gian ngắn rồi chia tay, sau đó lại biến trở về thành người khiêm tốn như trước...”

“Ừm, chuyện này và... thuận lợi hay không, và... buồn bực hay không có liên quan chứ?”

“Ai da... Mình cũng chỉ là nghe nói thôi, hoa hậu giảng đường đó đã dẫn anh ấy đi gặp cha mẹ rồi, suýt nữa bọn họ lôi hết tổ tông mười tám đời của anh ấy ra hỏi, dù sao thì cuối cùng cũng không đồng ý. Hoa hậu kia nhất quyết trở mặt với người nhà, vừa lúc có một suất cho sinh viên trao đổi, xuất ngoại... Nói khó nghe chút có lẽ là bị chuyện này làm tổn thương, nên sau đó anh ấy không để tâm đến yêu đương gì nữa, công việc quả thực rất có thành tựu, nhưng tình cảm không động tĩnh gì. Nói thế nào ấy nhỉ... Đại khái là không còn tin vào tình yêu.”

Mọi lời đều là bị tôi bức ra, nhưng khi nghe xong, lòng tôi lại không có cảm xúc.

“Này...” Dương Dịch hươ hươ tay trước mặt tôi, “Nhưng đó đều là quá khứ rồi, ai mà không có vài chuyện hư hỏng vùng thôi thúc mục chứ, bây giờ không phải cậu xuất hiện rồi sao, mau chạy tới cứu vớt anh ấy đi, một hoạt bát một ôn trọng, vừa vặn bù trừ.”

Tôi cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ là cảm thấy, tôi hiểu Đình Tự vẫn còn quá ít.

Hôm sau tôi đến Hằng Thắng trình diện, Diêu lão tiên sinh tiên phong đạo cốt, ánh mắt sắc bén, tưởng như không cảm xúc nhưng thật ra đã sớm nhìn thấu tôi rồi, mặc dù đáp ứng nhận tôi nhưng không cho tôi vị trí quan trọng, luật sư thực tập là không thể, trợ lý luật sư cũng không thích hợp. Anh Văn là ưu điểm duy nhất không tệ lắm của tôi, nên ông tạm thời cho tôi tới làm một tổ nhỏ làm thoi lo án tử, phụ trách phiên dịch, thật ra chính là làm việc vặt.

Từ Uyên lo liệu hậu sự cho bác Từ, sau khi ra khỏi phòng làm việc của ông Diêu, tôi đi ngang qua phòng của anh, trên cửa khảm bảng hiệu của phía đối tác cao cấp, trên bàn đặt bằng tên anh. Không biết bây giờ trợ lý của anh là ai, nhìn tình huống thì... cũng rất ngay ngắn gọn gàng.

Đình Tự đi ngoại tỉnh công tác rồi, không biết khi nào mới về, anh ấy nhắn tin cho tôi, hỏi tôi đã quen hay chưa.

Tôi mang hồ sơ đến chỗ của nhóm, phòng họp lớn hiện giờ là phòng làm việc tạm thời của mọi người. Tôi ôm tài liệu gõ cửa, chào hỏi, cả một phòng không ai là không tây trang sơ mi, có người đang gõ bàn phím lách cách, có người đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh, có người đang lục tìm tài liệu. Căn phòng chìm trong tiết tấu khẩn trương mang đến cảm giác áp bức rất mạnh. Bọn họ ngẩng đầu nhìn tôi, mặt không thay đổi “Hi” một tiếng rồi lại vội vàng cúi đầu, tiếp tục việc đang làm dở.

Chỉ một giây như vậy, tôi có chút bối rối, sao tôi lại đồng ý đến cái chỗ này?

Là do có Đình Tự sao?

Nhưng...

Có phải tôi đã quá nóng vội? Dù sao thì, trong cuộc sống thực chúng tôi cũng không quen biết, ngay cả nói cũng chẳng được bao nhiêu câu, lại càng không cần nhắc đến việc hiểu quá khứ của nhau...

“Ô Văn Hạnh đúng không?” Mới vừa thất thần đã bị bắt gặp, một nữ luật sư trẻ tuổi nhét một tập hồ sơ chẳng chịt tiếng Anh cao bằng ngón út cho tôi, chính cô ấy cũng đang ôm một xấp, dùng răng mở nắp bút, dò một cái tên trên tờ giấy đầu tiên. “Tìm toàn bộ buro kiện với người này, tôi chỉ muốn những nội dung liên quan đến sản phẩm...” Thấy tôi có chút ngập ngừng, cô ấy lại nhấn mạnh: “Hiểu chưa? Chỉ cần của anh ta thôi, những người khác không cần, hai giờ sau tôi sẽ đến lấy.”

Tôi còn chưa làm xong chuyện thì một nam luật sư hơi lớn tuổi lại vút cho tôi một món đồ, bảo tôi nửa giờ sau đưa lại cho anh ta.

Cả ngày loay hoay choáng váng đầu óc như vậy, trời tối còn phải tăng ca, bữa tối tự mình giải quyết, tôi chỉ dùng mười lăm phút nghỉ ngơi để xuống cửa hàng tiện lợi mua hai nắm cơm, vừa ăn vừa xem thư hồi âm của D tiên sinh.

“S tiểu thư:

Vốn chẳng phải mọi người đều có thể bảo vệ tốt cho thứ đã từng trong lòng, có vài người gieo một thân cây xuống hố, thời gian lâu sau, anh ta thậm chí sẽ quên nơi đó đã từng có một cái hố.

Nhưng nếu vì thế mà chỉ trích anh ta thì tựa như lại vô cùng vô đoán. Mỗi người đều có quyền tồn tại riêng biệt, sống trong quá khứ là một phương thức, nghiền nát cuộc sống mới cũng là một phương thức. Không có ai là thánh nhân, đánh giá một người cũng không thể nhìn mặt phiến diện.

Rất nhiều người nhiều việc, luôn đợi đến khi mất đi mới quý trọng, nhưng lúc đó đã không còn lại gì rồi, thế mới hối tiếc mình đã không tranh thủ cố gắng, cuộc đời ngắn như vậy, có thể có mấy lần để lỡ cơ hội đây.

Trong thư cô đã hỏi tôi, tôi muốn làm chuyện gì với người yêu mình nhất?

Tôi có rất nhiều chuyện muốn làm, nếu như thời gian cho phép, tôi hi vọng hai người cả đời này có thể không bị công việc buộc chặt, đi khắp sơn thủy, ngày xuân ngắm hoa đào, ngày hè xem cực quang, ngày thu nhặt lá đỏ, ngày đông chờ tuyết rơi. Leo lên xe ô tô đi vòng quanh Thương Sơn Nhĩ Hải*, bơi xuống nước đuối theo biển khơi, đi bộ trên núi tuyết, lái xe trong một trấn nhỏ đẹp như tranh ở Thụy Sĩ. Nếu không muốn ra khỏi nhà thì ở lại, làm tổ trên ghế sofa, xem bộ phim yêu thích nhất, nướng một cái bánh bao cháy thơm ngon, hợp tác đánh một ván Super Mario. Hoặc vào ngày sáng sủa nào đấy, quét dọn nhà cửa một lượt, ôm chăn mền ra ngoài phơi nắng...

(*Thương Sơn Nhĩ Hải: Núi Thương Sơn nằm ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, phía đông của nó là hồ Nhĩ Hải.)

Thế giới này có quá nhiều chuyện tốt đẹp, người mà ta nhất mực chờ đợi có thể cùng ta bước đi, tuy không biết bao giờ mới trở thành hiện thực, nhưng dù có thế nào, chỉ cần ở cùng người mình yêu, dù chỉ là nhìn nhau không nói, dù chỉ là người ngón tay đan xen, dù chỉ là một cái ôm nhẹ nhàng, cũng đã đủ rồi.

Có qua phải có lại, vậy cô thì sao, S tiểu thư, chuyện cô muốn làm với người mình yêu nhất, là chuyện gì?

D tiên sinh.”

Thời gian sắp hết, tôi vội vàng chạy về hướng thang máy.

“Chờ một chút chờ một chút.”

Tôi chen nửa người vào, cửa thang máy từ từ mở ra, tôi nhảy vào trong, chờ cánh cửa chậm rãi đóng lại tôi mới ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của Từ Uân.

Anh mặc âu phục, nhưng tôi nhìn ra được anh rũ vai mệt mỏi, áo sơ mi mở hai nút, một tay xách cặp công văn, một tay cầm điện thoại. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi nuốt nước bọt, không biết nên phản ứng thế nào, còn anh chỉ nhìn tôi một cái, không lên tiếng, sau đó cúi đầu.

Tôi bất an nhón tầng sáu, đứng trước Từ Uân, sát cửa thang máy.

Rất nhanh, cửa mở, tôi cúi đầu muốn bước ra, nhưng đột nhiên lại bị người đứng sau kéo ngược lại.

Lúc này tôi mới nhớ, tầng sáu đã là quá khứ rồi.

Tôi quay đầu, Từ Uân buông tay, môi anh hơi động nhưng không nói, vờ như không có chuyện gì lui về trong góc.

Không gian kín khiến người ta cảm thấy dồn nén, tôi nhìn hàng râu lún phún bên miệng anh, nhin không được hỏi: “Bác Từ...”

Cánh tay vốn hơi cử động của Từ Uân ngừng lại, anh không ngẩng đầu nhìn tôi, hầu kết hơi nhúc nhích, giọng có chút khàn khàn: “Hạ táng sáng hôm nay.”

“Anh... Ồn chứ?” Tôi nhỏ giọng hỏi, tôi thật sự... có chút lo lắng cho anh.

“Ừ.” Anh vẫn cúi đầu, không để ý tới tôi.

“Em có thể đi xem hay không...” Tôi muốn đến viếng mộ bác Từ, nhưng còn chưa kịp nói xong, thang máy đã đến.

Anh nhét điện thoại vào túi, ngẩng đầu liếc nhanh tôi một cái, đi lướt qua tôi, nhân viên lễ tân ngọt ngào chào: “Từ luật sư.”

Từ Uân hoàn toàn thay đổi về chấn chương trong thang máy thành một người khác, tự nhiên đáp lại: “Wendy hôm nay cô là đẹp nhất đấy.”

Một cô gái khác hài hước góp lời: “Luật sư Từ, hôm qua anh cũng nói tôi vậy mà.”

“Ha ha ha, hôm qua là hôm qua chứ.”

Trong tay tôi còn cầm cơm nắm hâm nóng, nhìn anh thuần thục nhấn mặt mả đẩy cửa đi vào, anh đưa lưng về phía tôi, trò chuyện vui vẻ, nhưng tôi lại cảm giác như anh đang cố gượng cười đùa.

Tôi ngẩng đầu, nhìn bảng hiệu Sở luật Hằng Thắng, tất cả đều không giống, tất cả, đều đã không còn như trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31 - P1

“Nghe nói đuổi theo nhiều ngày như vậy, cuối cùng luật sư Chung cũng đồng ý rồi.”

“Luật sư Chung thông qua thì tính làm gì, lão Diêu mà không gật đầu thì coi như bỏ đi.”

“Lão Diêu đã mặc kệ hết rồi, còn không phải do ba người đứng đầu phân công quản lý sao, lại nói tiếp, trong mấy vị đại thần đứng đầu này, luật sư Chung nổi tiếng là nghiêm khắc, luật sư Ngô lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng mà vị luật sư Từ mới tới này nhìn rất dễ tính... Ai za, này, đúng rồi, Tiểu Tô, không phải các cô tới từ cùng một chỗ à? Luật sư Từ là người như thế nào? Nhân phẩm ra sao? Gia thế như thế nào? Đã kết hôn chưa?”

Phòng giải khát lúc nào cũng là nơi để t8m chuyện, nhân lúc thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi, mấy cô gái trẻ tuổi mang theo oán giận mang theo tò mò, thời cơ tốt để dung nhập tập thể này đương nhiên tôi phải quý trọng, nhưng mà đây là việc tư của Từ Uân...

“Luật sư Từ rất dễ nói chuyện ấy, rất dễ bắt chuyện, gia thế thì tôi còn chưa nắm chắc, đã kết hôn hay chưa à...”

Tôi kéo dài giọng, nhìn những đôi mắt tò mò, bật cười: “Theo tôi được biết thì là chưa có, các cô vẫn còn cơ hội...”

“Thôi ——” Một cô bé khoát tay: “Cho dù không kết hôn, kim cương vương lão nữ như vậy, không thể không có bạn gái được...”

Cô ấy vừa nói xong, những đôi mắt khác đều tập trung trên người tôi, tôi có chút không muốn trả lời vấn đề này, áp ứng: “Cái này...”

“Cậu thấy chưa, tôi đã nói phòng nước phải chính đồn rồi, công khai bàn tán, khiến tôi mất mặt quá đi.” May mà Từ Uân xuất hiện kịp thời, anh cười dựa người bên cạnh cửa, nhìn có vẻ ngang ngạnh, mấy cô gái đều đã làm việc vài năm, rõ ràng có thể nhìn thấy Từ Uân chỉ đang nói đùa mà thôi, không để ý, lại còn đẩy tôi ra làm lá chắn: “Chúng tôi đâu có nói gì, Tiểu Tô toàn khen anh không, luật sư Từ nổi tiếng điềm đạm trong công việc, biết rằng anh sắp chuyển tới, bọn tôi đều đang mong chờ đấy.”

Những giọng nói trẻ trung, Từ Uân cười tươi như đóa hoa, tôi thuận thể nhìn lại, Từ Uân tránh ánh mắt của tôi, tôi cảm thấy không khí có chút xấu hổ, muốn bứt ra, nghiêng đầu nhìn thấy Đinh Tự đi qua, thốt lên: “Luật sư Đinh.”

Tính ra đã gần một tuần chúng tôi không gặp nhau, khi ánh mắt giao nhau thì tôi lộ ra sự vui vẻ, có lẽ tôi cảm giác sai, dường như tôi có thể cảm giác được ánh mắt Từ Uân nhìn tôi.

“Luật sư Từ đi đến đâu, nhân khí vương đến đó.” Đinh Tự mỉm cười với tôi, bưng cái chén đi vào, mặc dù anh nói như vậy, nhưng từ sự nhiệt tình chào hỏi tôi có thể nhìn ra, anh cũng rất được hoan nghênh ở văn phòng luật này. Hẳn là Đinh Từ vừa đi theo Từ Uân về từ tòa án, anh dừng một chút, cười xấu xa với Từ Uân, về mặt như vậy rất ít khi xuất hiện trên mặt anh, ánh mắt tôi bị định trụ.

“Luật sư Từ, sở luật có quy tắc, đi giày mới phải để người ta giẫm ba cái, anh là quân mới nhậm chức, không tiếc chút máu để lung lạc nhân tâm——” Đinh Từ kéo dài tiếng, rất ăn ý nhìn mấy cô ái, sau đó Từ Uân nhanh chóng bị mọi người “bắt buộc” mời ca hát.

“Lựa ngày không bản trùng ngày, vậy thì đêm nay đi.” Một người trong đó truyền tin này cho mọi người, đám thanh niên đang hí hửng nói hay quá, từ đầu đến cuối Từ Uân không nói câu nào với tôi, ngược lại một đồng nghiệp khác gọi: “Tiểu Tô, cô cũng tính chứ.”

“A!” Tôi lắc đầu: “Tôi không đi, tôi còn có chút việc...”

Giọng của tôi càng lúc càng nhẹ, Từ Uân nhìn tôi một cái, không nói gì, đi nhanh qua, ngược lại, Đinh Tự lại gần tôi, nghiêng đầu hỏi tôi: “Có chuyện gì sao? Nếu như có thể thì vẫn nên đi một chút...”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh nhưng lại liếc qua Từ Uân, đúng vậy, tôi có đi không thì hẳn anh ấy cũng sẽ không để ý đến, tôi nhỏ giọng hỏi Đinh Tự: “Anh có đi không?”

Anh gật đầu: “Ừ, hoạt động trong sở, bình thường tôi cũng tham gia.”

“Được.” Tôi giống như trúng được gánh nặng, báo một suất với người thống kê nhân số, vừa quay đầu, ánh mắt giao với Đinh Tự, hai người chúng tôi cứ không nói lời nào nhìn nhau, Từ Uân vốn đưa lưng về phía chúng tôi, không cẩn thận xoay người thoáng nhìn, nhìn thấy chúng tôi như thế thì khẽ run lên rồi đi.

Đinh Tự ra hiệu đi đường, tôi hiểu được, sau khi anh đi thì tôi cũng đi theo, lúc đi qua bên người Từ Uân, anh như suy nghĩ gì đó nhìn tôi một cái, tôi gật đầu cười cười với anh, sau đó nhanh chóng đi qua.

Lúc lên trên sân thượng, Đinh Tự đã đứng ở đó, giữa trưa ngày đông, ánh mặt trời chiếu lên người rất ấm, đúng lúc, tâm tình tôi rất vui vẻ, len lén hẹn hò lại tăng thêm một chút kích thích. Tôi rón ra rón rén đến phía sau anh, rồi nhảy ra trước mặt anh, anh cầm hộp nhỏ trong tay, nó chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, được đóng gói tinh xảo, anh cười đưa cho tôi.

Ánh nắng chiếu lên mặt anh, trong nụ cười chứa chút dịu dàng, cũng có thể là chưa tới, nhưng nếu như tôi còn không nhìn ra nụ cười này không giống bình thường, vậy thì tôi cũng quá nông cạn rồi, cảm giác thụ sủng nhược kinh lan ra khắp tim tôi, tôi biết lại còn muốn hỏi cho rõ: “Cái này... tặng cho tôi sao?”

“Không cần à?” Anh nghiêng đầu trên tôi, mở bàn tay ra định thu lại, tay tôi chạm phải nắm tay.

Tôi giật mình, chỉ hận không thể đẩy nắm tay của anh ra, nhưng dù gấp gáp thế nào tôi vẫn mang theo chút rụt rè, nhưng rõ ràng lại không giấu được phần gấp gáp này, có lẽ tất cả biểu hiện Đinh Tự đều thấy rất là buồn cười, anh tự động thả tay ra, mặc tôi cầm lấy cái hộp.

“Lần trước thấy em nhìn chằm chằm vào búp bê trong tủ kính, lúc đợi máy bay ở sân bay lại nhìn thấy, nên đã mua cho em một cái.”

Lời của anh khiến tay tôi run lên nhè nhè, tâm tình phức tạp xuyên qua trái tim tôi, nhưng mà một lúc sau tôi mới mở hộp ra, lấy vật đó ra, thoáng chốc đó, tôi hơi mất mát.

Trong lòng bàn tay là con chó ốm nhỏ, không phải Wall-E mà tôi nhắc đến.

Mặc dù như thế, tôi vẫn có thể tưởng tượng hình ảnh Đinh Tự lựa chọn quà cho tôi, anh làm được như vậy đã không dễ dàng.

Tôi bỏ qua thất vọng, đổi thành khuôn mặt tươi cười, cười vui vẻ như đóa hoa hướng dương hướng đến mặt trời: “Rất thích, cảm ơn!” Nói xong, tôi hơi do dự một chút, tiến về phía trước một bước, hơi nhón chân, hôn nhẹ lên má trái của anh.

Đinh Tự có chút ngoài ý muốn, anh giật mình, vẻ mặt phức tạp, tôi không biết là phải hình dung như thế nào, tôi nhìn không hiểu, không phải là anh nên vui vẻ sao? Thiên thời địa lợi nhân hòa, không phải anh nên nhân cơ hội này làm gì đó sao?

Nhưng mà anh không làm, đột nhiên không khí an tĩnh lại, một chút mập mờ vất vả lẫn mới nhóm lên được biến mất hoàn toàn, tôi buồn bực mà còn muốn tự bào chữa, xấu hổ hiện rõ trên mặt, một lúc lâu mà vẫn không nói chữ nào. Cuối cùng ta chỉ cười cười nhìn đồng hồ, tự tìm cho mình một cái bậc thang, xoay người đi, rốt cuộc trái tim Đinh Tự đóng băng bao nhiêu năm cũng có chút đáp lại, anh giữ chặt tay tôi, tôi dừng lại, dường như anh cũng không biết nên nói cái gì, một lát sau mới nói với tôi: “Văn Hạnh, tôi... đã rất lâu rồi tôi không yêu ai, cho tôi thêm chút thời gian... được không?”

Tôi còn có thể nói cái gì?

Khi gió thổi vù vù qua tai, tôi chỉ quay đầu lại nhìn anh nói: “Được.”

Trở lại văn phòng, Từ Uân và mọi người đang loạn thành một đoàn, thương lượng gọi một phòng lớn, lúc tôi đi vào sắc mặt không quá tốt, có lẽ người

khác không phát hiện ra, nhưng tôi có thể cảm giác được ánh mắt Từ Uân dừng lại trên mặt tôi.

Tôi cho rằng anh muốn gọi tôi đến văn phòng để hỏi tội, nhưng mà anh lại không làm.

Cũng may phần không vui này nhanh chóng bị công việc cuốn đi, vất vả cả một buổi chiều, chuyện trong tay tôi đều được hoàn thành, Từ Uân còn đang ở trong văn phòng của lão Diêu, nghe nói là bàn họp đồng với vài vị khách quan trọng, mọi người có việc thì tiếp tục làm, không có việc gì thì đợi anh đi ra, mấy người sôi nổi bàn xem tôi nay phải chỉnh cấp trên như thế nào.

Còn tôi, hình như đã mấy ngày tôi không viết thư rồi.”

“D tiên sinh:

Tôi muốn kể một câu chuyện, nhân vật chính trong câu chuyện, P tiên sinh là một người mập, là một người khi đọc sách sẽ có những tính chất đặc biệt, cũng là bạn học của tôi.

Cậu ta rất béo, trong khi rất nhiều người chúng tôi vẫn còn đang tuổi lớn, một mình cậu ta có thể gấp ba lần nữ sinh đang từ từ lớn.

Đều nói trái tim rộng rãi nên cơ thể béo tốt, P tiên sinh rất hợp câu nói này, cậu ta cũng thường bị mọi người bắt nạt, cậu ta thích P tiểu thư cùng lớp, đó là điều mọi người đều biết.

Nhưng mà không chỉ có một mình P tiên sinh thích P tiểu thư, còn có một nam sinh nào đó trong lớp, một cậu bạn nào đó lớp bên, và một tên côn đồ lớp trên.

Mọi người đều nói, người mập luôn có một trái tim tinh tế, P tiên sinh sẽ tặng rất nhiều quà tặng nho nhỏ cho P tiểu thư, nhưng mà cuối cùng những món quà này đều xuất hiện trong thùng rác.

P tiểu thư không chịu được sự quấy rầy của cậu ta, nói là nếu P tiên sinh có thể gầy xuống, thì cuối năm đứng đầu, chạy một vạn mét trong cuộc thi thể thao của trường không xếp gần cuối, thì cô ấy sẽ đồng ý.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, P tiểu thư độc ác quá, không ra chiêu thì thôi, đã ra thì chiêu nào cũng mất mạng.

Nhưng mà không bao lâu sau, P tiểu thư vẫn hẹn hò với P tiên sinh, đương nhiên P tiên sinh không gầy đi, cũng không đứng thứ nhất trong cuộc thi, còn không tham gia cả thi thể thao ở trường, nhưng mà bọn họ vẫn ở cùng nhau. Bởi vì khi tên côn đồ lớp trên đến gây sự thì P tiên sinh đã dùng cơ thể mình ngăn trước mặt P tiểu thư, một mình nhận lấy những nắm đấm.

Đoạn thời gian đó, P tiên sinh cảm giác một chút đau trên da thịt đã giúp mình tìm được nữ thần, cậu ta cực kỳ hạnh phúc, từ đó cậu ta bắt đầu sắm vai là vũ em siêu cấp của P tiểu thư, trong các mặt cuộc sống đều chăm sóc cẩn thận cho P tiểu thư, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, ngoan ngoãn phục tùng, có câu tất ứng, thật sự là một người bạn trai tuyệt vời.

Nhưng mà không được bao lâu sau, P tiểu thư đưa ra lời đề nghị chia tay.

P tiểu thư nói, anh không biết tương lai mình muốn gì, và em biết là những gì em muốn thì anh không thể cho em, có lẽ anh có thể cho em một nơi an toàn, nhưng anh lại không thể cho em cảm giác an toàn.

P tiên sinh ghen đỏ mặt, lần đầu tiên nói lời thô tục trong đời... đây là cái lý luận gì thế.

Từ đó về sau, P tiên sinh thay hình đổi dạng, cậu ta bắt đầu hút thuốc, bắt đầu đi theo tên côn đồ lớp trên, rồi biến thành một tên côn đồ, cậu ta gầy đi, mặc dù không phải rất gầy nhưng dễ nhìn hơn nhiều. Cậu ta bắt đầu quen với những cô gái, ôm những cô gái khác nhau đi qua trước mặt P tiểu thư, giống như đang khoe khoang, hoặc là dùng thủ đoạn cuối cùng cùng khiến P tiểu thư chú ý. Cho đến một ngày cậu ta đánh nhau với người khác, ngã vào bức tường ở sau trường, bị người đâm một dao vào phổi, xuất huyết, nhập viện rất nhiều tháng, bởi vì tác dụng của thuốc, cậu ta lại trở về là người mập trước kia.

Tất cả lại trở về như trước, P tiên sinh đổi trường học, vẫn là người mập mập trong lớp, nhưng mà cậu ta và P tiểu thư, không còn cùng xuất hiện nữa.

Bây giờ nhớ lại, cũng chỉ là tuổi dậy thì, cho rằng mình hiểu về tình yêu, nhưng thực ra vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Năm tháng là một viên thuốc, tất cả thanh xuân, những sức sống mạnh mẽ, những tình yêu chết oan, đều suy tàn, không bệnh mà mất.

Tự bảo vệ mình là thiên tính của con người, nó có từ khi con người sinh ra cho đến khi già chết đi. P, protect, trong tình yêu, điều sợ nhất là không có cảm giác an toàn. Điều kiện cách biệt quá lớn, không có cảm giác an toàn; không cùng chí hướng, không có cảm giác an toàn; cách xa ở hai nơi, không bên cạnh nhau, không có cảm giác an toàn; nói năng lỗ mạp động tay động chân, không có cảm giác an toàn...

Anh hỏi tôi, tôi muốn làm gì nhất với người mình yêu, thật ra suy nghĩ của tôi không giống như của anh, đương nhiên, cách anh miêu tả đã tốt đẹp hơn nhiều so với những gì tôi tưởng tượng, nếu như phía trước không thể thực hiện, tôi chỉ muốn điều đằng sau. Cho dù chỉ là ánh mắt giao nhau, dù chỉ là mười ngón tay đan vào nhau, dù chỉ là cái ôm nhẹ nhàng, cũng đã đủ.

D tiên sinh, nếu như có người tỏ tình với anh, anh từ chối, anh còn có thể làm như không có gì mà gặp người đó không?

S tiểu thư.”

.....

“Luật sư Từ, đến đây!” “Tôi muốn nghe anh hát!” “Luật sư Từ, tôi chọn bài One night in Beijing! Vô cùng hợp với phong cách của anh!”

Thật ra tôi có chút bực bội với việc hát trong phòng karaoke, một là âm ỹ, hai là ngọt ngào, bây giờ quả thực đang như vậy, một đám người chơi xúc sắc, ngã trái ngã phải, một đám người chơi đầu địa chủ, cũng uống ngã trái ngã phải, một đám người từ từ lại, uống đến ngã trái ngã phải, còn một đám người đang trò chuyện bát quái, chẳng ai là nghe ca hát cả.

Tôi vốn đang dán mắt nghe những câu chuyện linh tinh, từ vị trí của tôi có thể thấy Đinh Tự đang trong đám người chơi xúc sắc, tay áo sơ mi kéo lên một nửa, cổ áo mở một nút, giống như khi có người thắng thì người bên cạnh cũng hò dô, thế nhưng anh lại yên lặng ngồi, cho dù không trốn được phải uống rượu, cũng uống từ từ hết một ly, không hề mất phong độ.

Từ Uân đang chơi đầu địa chủ, rất vui vẻ, tay áo vén lên gần hết, cổ áo mở ba nút, thua uống rượu không biến sắc, lúc bài tốt thì dùng sức đập mạnh lên bàn, lúc rút rượu cho người khác cũng đều muốn sao được vậy, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của anh, cười mở lại khí phách.

Hai người kia, nếu nói trên người Đinh Tự có chút tiên khí thì trên người Từ Uân chính là khí phách ngất trời cao biển rộng, trong căn phòng tối om, ánh sáng bị diệt hết, tất cả mọi người như bị bóng đêm nuốt mất, chỉ có hai người kia là tỏa ra ánh sáng.

“Luật sư Từ, anh mau lên, là bài ‘Trên đường có em’, mau tới đây.”

“Nói vậy, tôi đâu có chọn bài này, cậu chơi tôi à!” Từ Uân bị đám người đẩy tới trung tâm, miệng thì nói thế nhưng anh vẫn cầm microphone lên.

“Ồi giờ, này, Tiểu Tô đâu rồi, Tiểu Tô ——” Chẳng biết ai hò lên, khiến cái người cả buổi yên lặng như tôi lại trở thành tiêu điểm trong nháy mắt.

Tôi ở trong góc, nhưng nhanh chóng bị đồng bọn bán rẻ: “Cô ấy ở đây này.”

Vì vậy, tôi bị đưa tới bên cạnh Từ Uân một cách không giải thích được, tất cả mọi người đều ngả ngàng say, ai cũng náo nhiệt ồn ào: “Hát đi, hát một khúc cho các đại gia nào.”

Từ Uân không nhìn tôi, trừng mắt nhìn bọn họ, cười mỉa: “Gia ông nội nhà cậu!”

Anh vung tay lên với bọn họ, nhưng mà khúc nhạc dạo đã vang lên, không biết Từ Uân nghĩ như thế nào, thật ra hát một bài cũng chẳng phải là yêu cầu gì quá đáng, tôi cũng không từ chối, mà nói ra thì tôi còn chưa bao giờ hát chung với Từ Uân.

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, trong bóng tối, âm thanh phát ra từ trong loa, lần đầu tiên tôi phát hiện, giọng hát của Từ Uân lại thâm tình như vậy, anh không giống như đang hát, mà giống như đang nói với một người hơn.

“Em biết không, yêu em không dễ dàng, và cần rất nhiều can đảm...”

Mấy người đang chơi bài đều dừng lại, Từ Uân mới hát câu đầu tiên, bọn họ hoan hô rần rần, tôi cũng sờ ngáy ngốc đứng đó, hoàn toàn quên hát theo, khoảng cách giữa chúng tôi là một năm đêm, tôi thấy tay Từ Uân cầm microphone hơi run run, tay không cầm thì buông thõng xuống dưới, đầu ngón tay nắm chặt trắng bệch.

“Là ý trời, có rất nhiều điều không nói nên lời... Ông nội nhà các cậu, các cậu còn cười, tôi chửi mẹ nó chứ, ông đây không hát...”

Khi Từ Uân đang hát câu thứ hai thì vô tình, ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, con mắt đen sâu thẳm nhìn vào tôi, khiến trái tim tôi chậm một nhịp, đó là ánh mắt gì chứ, trong giận dữ mang theo cả thương tiếc, đau lòng. Tôi nhúu chặt mày, cứ nhìn anh như thế, cho dù là trước đó hay bây giờ, chúng tôi đều chưa từng nghiêm túc nhìn nhau, đã nhiều năm như vậy, tôi còn tưởng rằng thời gian sẽ không lưu lại dấu vết trên gương mặt không tìm không phổi của anh, nhưng nhìn kỹ lại thì khóe mắt kiêu ngạo nhếch cao vẫn có vài dấu vết, tôi không đành lòng nhìn nữa, vội vàng thu hồi ánh mắt, mà Từ Uân cũng không hát nữa, anh mượn rượu, ồn ào với đám người còn lại, sau đó ném microphone cho Đinh Tự: “Thay người thay người, này này, Đinh Tự, anh đây còn chưa nghe cậu hát bao giờ, cậu thay anh đi...”

Đinh Tự sững sờ, không đợi anh kịp phản ứng, Từ Uân đã kéo anh qua, nhét microphone vào tay anh, đứng bên cạnh tôi.

Tôi cứ đứng yên tại chỗ, tôi chẳng nghe thấy những tiếng động bên tai, cổ họng tôi cứng lại, nhìn bóng lưng Từ Uân, nhưng lại không tự chủ hát theo nhịp điệu.

“Là ý trời, để em yêu anh, rồi lại để cho anh rời xa em...”

Trong bóng tối, bóng lưng Từ Uân hơi chậm lại, cầm lấy bia trên bàn, uống sạch.

.....

Có lẽ trong vòng quay luân hồi đã định

Kiếp này em nên trả lại cho anh

Một lòng ở trong mưa gió

Bay tới bay lui

Đều là cho anh

Trên đường đi có anh

Dù khổ chút cũng vui lòng

Coi như là gặp nhau rồi chia lìa

Trên đường đi có anh

Dù đau vẫn cứ vui lòng

Cho dù kiếp này nhất định phải chia lìa nhau.

Lời tác giả: Haiz, lúc tôi viết đến chương này, tâm tình của tôi rất phức tạp, vẫn luôn nghe bài hát ‘Trên đường đi có em’, nhắm mắt lại cũng có thể thấy được hình ảnh đó, không phải tôi muốn ngược lảo Tù, nhưng mà viết viết, lại không dừng được...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31 - P2

Đêm KTV đó Tù Uân lại uống rượu say một lần nữa nhưng lần này anh không gọi tôi đưa anh về nhà, là vài cấp dưới trẻ tuổi đưa anh về.

Thời gian sau đó cả luật sở bắt đầu tăng ca đến trời tối đen, mỗi ngày phải đối diện với mớ tài liệu tiếng Anh chất cao như núi, dường như Tù Uân cũng không ở trong văn phòng, không phải cùng Điều lão kéo dài mối quan hệ với khách hàng trong phòng tiếp khách, thì chính là ra ngoài với Điều lão tìm kiếm khách hàng mới, chỉ có khi hết giờ tăng ca mới có thể nhìn thấy anh, phần lớn thời gian đều trong trạng thái lơ đãng, vừa vào cửa lập tức tựa như nguyên thủ quốc gia, phát tay hỏi chuyện văn phòng mình, lại còn chọc bảo mình quá giỏi, vừa vào đã có thể hòa mình với mọi người trong sở.

Mà công việc của Đinh Tự lại càng bận hơn, có nhiều chi tiết quan trọng trong các vụ tồn đọng cần phải đi đã thông quan hệ, tuy mấy chuyện nhỏ có trợ lý giúp đỡ nhưng đa phần công việc đều cần anh ra mặt, mà những công việc kia đều không phải chỉ cần mở miệng là giải quyết được, cái này phải xem bản lĩnh của mỗi người rồi. Trong khoảng thời gian này chúng tôi ngay cả gặp mặt nói chuyện cũng ít, nhưng mỗi lúc trời tối tôi sẽ gửi tin nhắn, trong mười lần thì có bảy tám lần đều trước khi tôi đi ngủ, có lần tôi gửi câu ‘Tôi nhớ anh lắm’, sau đó không dám chờ hồi âm thì đã thiếp đi, sáng ngày hôm sau tin nhắn anh gửi lại ‘Sắp về rồi’, cũng cảm thấy ngật ngất lâng lâng.

Không biết bận đến bao lâu, công việc đều làm không hết, Hằng Doanh sở không hổ là đại sở top ba, cuối cùng tiền thưởng cuối năm cũng tới tay, còn có một tin tức tốt khiến mọi người phấn chấn.

“Trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đã vất vả nhiều rồi, thời tiết cũng lạnh, lễ chúc mừng của sở năm nay tổ chức lại suối nước nóng Tây Sơn ở thành Tây.”

Giờ tan tầm trước ngày khởi hành đã sắp xếp xong chuyện xe cộ, ai ngồi xe của ai, ai ở với ai một gian, người nào chịu trách nhiệm gì đều nói rõ, tất cả mọi người đều rất hưng phấn, vài cô gái trẻ tuổi còn đi siêu thị mua áo tắm. Tôi về đến nhà kiểm hộp thư một lần, D tiên sinh vẫn chưa hồi âm cho tôi, hành trình suối nước nóng ngày mai... Tôi bỏ vào túi du lịch một bộ áo tắm bảo thủ, suy nghĩ cả buổi, lại dứt thêm một bộ... Bikini.

Suối nước nóng Tây Sơn chảy từ vách đá dựng đứng vào trong khe núi, dựa lưng vào núi Tuyết Sơn trắng như tuyết, trong sơn cốc ngoại trừ hơi nóng lượn lờ của suối nước nóng, còn có cảnh quan thác nước cực kì sống động, bởi vì đang mùa du lịch nên cho dù có Điều lão là bạn bè thì cũng chỉ còn một thang tuyến có thể cung cấp, thang tuyến này rất rộng, view cũng rất ổn, có thể nhìn thấy Tuyết Sơn phía xa xa, và lại thang tuyến này ở trong một góc vì thế sẽ không bị người khác quấy rầy, chỉ là... là một nơi như thế này không thể không cùng nhau... .

Các cô gái đều có ít nhiều băn khoăn, mọi người đều nói: Điều lão, ngại cô ý.

Mấy anh đàn ông lại cực kỳ vui sướng, mọi người đều nói: Điều lão, ngại đúng là cỏi khó nhân gian mà.

“Các chị... Ai đã cạo lông chưa...”, “Chết rồi, tôi chỉ mang theo một bộ bikini...”, “Có cần chơi lớn vậy hay không, một thân mờ của tôi...”

Trong phòng thay quần áo nữ, mấy người không chuẩn bị kĩ đều không ngừng kêu khổ, cũng có người âm thầm mừng rỡ: “Luật sư nam chỗ chúng ta toàn là cực phẩm đó mấy chị, có phúc nhân phải là chúng ta mới đúng”, “Đúng đúng, tôi cá là đáng người luật sư Tù tốt nhất”, “Ồi, Tiểu Hi thì ra đúng là em có ý với luật sư Tù của chúng ta, có muốn lát nữa đẩy hộ em một cái hay không?” “Đúng vậy đúng vậy, luật sư Tù đúng khẩu vị của em, đáng đáp

vừa đẹp trai vừa đủ man. . . “; “Ồi chào không phải chị tranh với em chứ. . . “; “Em van mọi người, sao em lại có nhiều tình địch thế này. . .”

Mọi người cười cười nói nói, tôi lặng lẽ nhét bikini lại xuống cuối túi, cầm bộ áo tắm bảo thủ kia ra thay, dùng khăn tắm bao bọc mình nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, xen lẫn vào đại đội đi ra ngoài.

Động tác của nam nhanh hơn, không biết có tâm tư gì mà sớm đã chờ chỗ này rồi, nguyên một đám về mặt đường hoàng, nhưng không che được nội tâm thô tục.

Tôi liếc mắt liền thấy Đinh Tự, sau đó là Từ Uân.

Hai người bọn họ, một rất trắng, một hơi đen, Đinh Tự đang trò chuyện với một người nào đó phía đối tác, một đám người chúng tôi đi ra cũng không ngắt được cuộc chuyện trò của anh, Từ Uân thì ngược lại, không biết Điều lão cúi đầu nói với anh gì đó, anh cười rất vui vẻ, nhìn thấy bọn tôi cũng chỉ quét mắt nhìn sơ qua không để ý tới, khoảnh khắc ánh mắt tôi và anh đụng nhau, anh không dấu vết quay đi chỗ khác.

“Hi, ra rồi ra rồi kìa!” “Ừ, tôi chọn số 3 nhé!”, “Ai chứ? Gì số 3?”, “Người áo xanh ấy, tôi chấm!” “Sặc, sao cũng được! Tôi cũng muốn, ừ. . . tôi chấm người áo đen nhé!” “Cậu xong đời rồi, màu đen đó là chị Lục đấy, cẩn thận con trai của chị ấy tàn cậu!”

Ra khỏi phòng làm việc dạng chó hình người, mấy người trẻ tuổi khi không mang công việc nữa đều đùa giỡn một chút, tôi tự cho là mình đủ an phận rồi, mà dù sao trẻ tuổi tư lịch cận cũng khó tránh vận mệnh bị trêu chọc.

“Nói thẳng cũng không sai, tôi muốn Tiểu Tô!” Nói chuyện là một vị luật sư trẻ tuổi, cậu ấy mới vừa nói xong đã bị người bên cạnh nện cho một quyền: “Tiểu Tô đâu phải là người cậu tùy tiện muốn được? Cậu đã hỏi qua luật sư Từ người ta chưa!”

Lần này ánh mắt tất cả mọi người đều quy hàng Từ Uân, mà ngay cả Đinh Tự vốn không lên tiếng cũng nghiêng đầu nhìn, bỗng nhiên tôi cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, Từ Uân thì lại vô cùng trấn định mà nhìn cậu kia một cái, nói với Điều lão: “Bây giờ tôi không quản được, muốn hỏi thì cũng phải hỏi Điều lão chứ, nhóc này còn không mau cúi qua đây xin Điều gia.”

Nhẹ nhàng một câu đã xóa tiêu điểm, ném vấn đề cho Điều lão, Điều lão ha ha ha cười không ngừng, vui vẻ bỏ đá xuống giếng: “Này. . . còn ai muốn Tiểu Tô của chúng ta không!”

Trong lúc ồn ào mấy cô gái bên này đã có người lục tục xuống nước, chờ khi tôi định thần lại cũng chỉ thừa một mình tôi quần khăn tắm đứng đấy, hai đoạn bắp chân bị lộ ra ngoài, tôi đi chân trần, ngón chân không nghe lời cứ đánh dưng cảm lên mặt sàn, mặt cháy sạch đỏ bừng đỏ bừng.

Điều lão vừa nói như vậy, thật có người theo nháo, tôi muốn xin giúp đỡ từ Đinh Tự, nhưng lúc này với tính tình của Đinh Tự, thôi xem như quấy nước càng đục lòng càng rối hơn, kết quả lại hoàn toàn ngược lại, cuối cùng vẫn là Từ Uân kết thúc đoạn kịch này: “Em có lạnh hay không vậy, em thật quyết định đứng đó cho bọn anh chọn à, mau xuống đây đi.”

Tôi nhanh chóng xuống nước, chút phong ban họ nhỏ này chỉ như món khai vị mà thôi, lúc chấm dứt Từ Uân khó tránh bị mọi người trêu chọc một phen, nhưng dùng mồm mép thì bọn họ chẳng phải đối thủ của Từ Uân.

Đội khi mọi người tán gẫu với nhau, lá gan của mấy cô gái lúc này nói đùa trong phòng thay đồ cũng lớn hơn, có chị lớn tuổi hơn mọi người một chút, còn nói lớn với Từ Uân: “Tiểu Từ à, nếu cậu đã đau lòng cho cấp dưới như vậy thì chi bằng lấy chính mình để đổi đi, trong sở không ít cô gái đã sớm gửi gắm tâm hồn thiếu nữ cho cậu rồi đấy, có dám hay không đứng ra làm hoa khôi một lần khônggggg.”

Mọi người nghe thế hào hứng hẳn, Từ Uân lại làm bộ che mặt học theo bộ dáng thẹn thùng của cô gái nhỏ, chị gan lớn hất cho anh một vốc nước, chọc cho Điều lão phải ra chủ trì công đạo, “Nếu đã là hoa khôi thì không thể để các người dễ dàng đắc thủ như vậy được, không bằng mấy người tỷ thí một phen đi rồi qua đây nói chuyện với ông đây.”

Trò chuyện tán gẫu, vốn lúc đầu mọi người ở hai đầu của suối nước nóng, dần dần khoảng cách đã rút ngắn hơn, một mảnh hài hòa.

Khi trời đã tối dần, đàn ông lần lượt lên bờ, đây mới là lúc cao ~ triều của cuộc hành trình đến suối nước nóng này, lúc Đinh Tự đứng dậy đã khiến mấy chị hít ngược một hơi, đến lượt Từ Uân, có mấy người còn huyết sáo, đội khi Điều lão đứng dậy, tất cả mọi người đều rất nể tình mà hết đợt này tới đợt khác “Ồ ồ” một phen.

Đội mọi người tắm rửa xong đi ra ăn cơm tối, trời đã tối rồi, dựa theo kế hoạch hoạt động thì buổi tối là thả thiên đăng (thả đèn lên trời).

Tôi tiện tay kiểm tra hộp thư, không ngờ lại có một phong thư hồi âm.

“S tiểu thư:

Rất lâu trước đây đã từng xem qua một bộ phim, tên phim là [Thật ra anh ta không thích cô như vậy], ý nghĩa như tên, kể về chuyện xưa giữa mấy đôi tình nhân, có nhận xét nói bộ phim vì đại này đang cung cấp phương pháp quyến rũ đàn ông cho tất cả phái nữ trong thiên hạ, thật ra tôi nghĩ nói, này bộ phim càng thích hợp hơn, nghe nói gần đây phổ biến một câu, rất nhiều người, đến cuối cùng đều trở thành kiểu người mà mình muốn gả.

Chung quanh chúng ta luôn có một loại phụ nữ như vậy, từ tiểu học đến đại học, thành tích tốt, dạy kèm nghiêm, cử chỉ hào phóng khéo léo, nói chuyện nho nhã lễ độ, người lớn đều khen họ, sau khi lớn lên chắc chắn sẽ rất có tiền đồ, vì vậy, tiền đồ đúng như lời nói đều có ít nhiều, nhưng lại không muốn nói đến chuyện bạn trai. Đột nhiên có một ngày, người lớn bên cạnh lại nói, đọc nhiều sách như vậy được cái gì, đến bây giờ còn chưa gả đi được.

Một việc, thời gian khác nhau, dĩ nhiên đánh giá hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng một cô gái như vậy làm sao dễ dàng chịu thua, các cô có thể trên cương vị của mình làm việc thuận buồm xuôi gió, thì cũng có thể tiến hành xem mắt không ngừng, trước mặt đủ loại người, giả vờ thành một cô gái giả vờ mềm mại dịu dàng. Nhưng tiếp xúc một thời gian, hoặc dài hoặc ngắn, đều có chút tiếc nuối, mắt cao tay thấp cũng được, thà thiếu không ầu cũng được, tóm lại là theo tuổi lớn dần, chuyện lớn này vốn được đặt tại vị trí vô cùng quan trọng nhưng lại bị bức bách phải chấp tay nhường chỗ rồi.

Một cô gái như vậy đương nhiên cũng sẽ không ký thác vận mệnh của mình trên thân đàn ông, cho nên bọn họ dần dần thất vọng đồng thời càng trở nên cố gắng hơn, về mặt sự nghiệp, sẽ không thua đồng nghiệp nam cùng công ty, về mặt sinh hoạt, sẽ tự chăm sóc mình chiếu cố rất khá, sức khỏe không thể giảm sút, sở thích không thể vứt bỏ, bảo dưỡng càng là không thể buông lỏng, một thùng nước 20kg, lúc một mình cũng có thể tự đối, đèn phòng tắm hồng rồi, nhớ lại vật lý cấp ba, cũng có thể khiến nó sáng lên, tiền trong chi phiếu không ít, một mình ở một phòng nhỏ không xem là gánh nặng, ai nói du lịch nhất định phải kéo bè kéo cánh, một mình ra cửa còn có thể gặp được không ít chuyện xưa.

Khi cô gái từ một đóa hoa cây cỏ nhỏ dần trưởng thành trở thành một cây đại thụ không sợ bão táp mưa sa, cô gái ấy có thể kiêu ngạo tuyên bố với toàn thể giới rằng một mình cô ấy cũng rất ổn, nhưng lúc đó cô ấy lại bắt đầu cảm thấy tiếc hận, cho dù là như vậy đi nữa cô ấy cũng không tìm được ai có thể cùng mình chia sẻ phần kiêu ngạo này.

Cảm giác an toàn là chúng ta tự mình cường chế mình đeo gông xiềng, nếu như từ trên người người khác không có được thì tự tạo trên người mình, thật ra đây là ám hiệu tâm lý sai lệch của chính mình, cũng như không có được cảm giác an toàn thì nửa bước khó đi, nếu như nhất định phải có nó, người khác không cho thì không bằng mình tự tạo ra nó. Tôi lại cảm thấy, nếu một người có thể sống vui vẻ, không ngại thì thường thức cuộc sống độc thân như vậy cũng hay, nhưng quả quyết nhất định phải nắm tay một người khác, cho dù muốn giữ lại một phần, tôi thiếu cũng phải cho đối phương chút tin tưởng, cảm giác an toàn là cho nhau, tin tưởng lẫn nhau, tính kế, cũng phải lẫn nhau.

S tiểu thư, trả lời vấn đề của cô, nếu qua một thời gian ngắn mà cô vẫn không thể như không có chuyện gì – đối mặt với anh ta, điều này nói lên trong lòng cô, thật ra cô vẫn không bỏ anh ta xuống được, chỉ là cô không muốn thừa nhận mà thôi.

D tiên sinh.”

Đốt lửa thiên đăng, đưa vào màn đêm, chút ánh huỳnh quang càng bay lên càng cao, bay vào bầu trời đen, thậm chí ẩn vào không trung, vừa mới buông tay, tôi đã không thể nhìn chiếc đèn của mình đi nơi nào.

Trong đám người tôi tìm kiếm bóng dáng Đinh Tự, nhìn thấy anh đang cùng các vị đồng nghiệp, có lẽ là có việc gấp phải xử lý. Sau đó tôi nhìn thấy Từ Uân, anh thay một cái quần màu xám thường, một kiện áo đen bọc lông dày, xuyên qua đám người, có lẽ là do quần áo màu đen, bóng lưng của anh nhìn có chút đơn bạc, tôi cứ như vậy đi theo phía sau anh, theo mãi đến dốc nhỏ cách đó mấy trăm mét.

Chỗ đó có một chiếc ghế dài, mặt nhìn về phía dãy núi trùng trùng điệp điệp, gió trong sơn cốc gào thét, càng lộ vẻ tịch liêu.

Anh ngồi ở chỗ kia, so với bộ dáng ban ngày thì bây giờ có một loại ưu thương nhân nhạt.

Tôi cắn môi, từ từ đi qua, đến khi đứng bên cạnh anh, anh mới từ trong trầm tư định thần lại, khi nhìn thấy tôi hình như anh có chút kinh ngạc.

“Từ Uân. . .” Tôi cố gắng để bản thân có vẻ tự nhiên, anh nhìn tôi, gật gật đầu, chỉ vào bên cái ghế nói: “Ngồi đi.”

Trước kia cũng trong đêm gió lớn như thế này là anh đi tìm tôi, lúc này đây, đến lượt tôi tới tìm anh.

“... Thực xin lỗi. . .”

Anh vừa nghe tôi nói như vậy có chút ngoài ý muốn, nhướn mày nghi ngờ lặp lại lời của tôi: “Thực xin lỗi?”

“Lúc chú Từ ra đi, em không thể. . .”

Anh quay đầu đi, ánh mắt thẳng tắp nhìn về dãy núi nơi xa, trong giọng nói lộ ra mềm mại hiếm có, trong mềm mại là bất lực thật sâu: “Người cũng đã đi, đừng nói mấy lời này.”

Tôi ngồi ở rìa ghế dựa, cắn môi hỏi anh: “Anh. . . Ổn chứ?”

Anh chỉ lên tiếng: “Ừ.”

“Sau khi trở về, em. . . Muốn đi đến mộ thăm bác ấy một chút.”

Vẫn đơn giản một chữ “Ừ”, Từ Uân trước kia hoàn toàn không thấy nữa, trước kia dù biết anh đã giận đến huyết Thái Dương, tôi cũng dám ghẹo thêm anh vài câu, bức cho lửa cháy đình đầu, nhưng bây giờ. . . Tôi như một con nhím bên cạnh, cẩn cẩn thận thận, sợ sẽ làm anh bị thương, cũng sợ sẽ tự làm mình bị thương.

“Từ Uân. . .”

“Hả?”

Rõ ràng chúng tôi ngồi rất gần, nhưng khoảng cách vô hình giữa chúng tôi lại rất xa, loại cảm giác này quá kém.

“Anh. . . Không giận em. . . chứ?”

“Xùy ——” anh không trả lời thẳng, tránh ánh mắt của tôi, thản nhiên nói: “Em đừng suy nghĩ quá nhiều. . .”

Lời anh còn chưa nói hết, sau lưng chúng tôi truyền đến tiếng bước chân, tôi cảnh giác quay đầu lại, dĩ nhiên là Đinh Tự.

“Nghe bọn họ nói em đi phía này rồi, tôi tìm. . . A. . .” Đinh Tự dừng một chút, “Từ Uân, anh cũng ở đây à.”

Từ Uân nhìn anh ấy một cái, lại nhìn tôi một cái, đứng lên nhún vai, biến lại Từ Uân của trước kia: “Được, không quấy rầy các người nữa, ài, tôi còn phải trở về làm hoa khôi đây này.”

Nói xong đi qua Đinh Tự, đập anh ấy một quyền, cười chỉ chỉ tôi, nói với Đinh Tự: “Đừng bị cô bé đó ức hiếp.”

Đinh Tự cười rộ lên nhưng không đến ngồi, mà cười nói với tôi: “Cùng về đi, thời tiết lạnh sẽ bị cảm mạo đấy.”

Tôi nhìn hai người trước mắt, một đối diện tôi, một đưa lưng về phía tôi.

Người đối diện với tôi, tôi có thể thấy được ánh mắt gương mặt anh ta, mà dường như không nhận ra nội tâm của anh ta.

Mà người đưa lưng về phía tôi, người đó cái gì cũng không nói, nhưng dường như cái gì tôi cũng biết. . .

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33: Q

Edit: Sầu Lười @ Nhisieunhân

Trận tuyết đầu mùa năm nay đã rơi vài ngày, lúc tuyết tan đã rất lạnh rồi.

Có lẽ là trên núi hứng gió lạnh, nên tôi bị cảm rồi.

Tổ nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ nên giải tán, vị trí gần cửa sổ trong phòng tôi có một khoảng trống, nơi đó là bàn công tác và máy tính của tôi.

Qua hành trình suối nước nóng, quan hệ giữa tôi và đồng nghiệp đã gần gũi hơn nhiều. Công việc vẫn bận rộn như trước, phòng nước vẫn rộn rã tám chuyện, tôi vẫn là một thành viên sai vặt nho nhỏ trong luật sở to to.

Tôi bị cảm, những người nói chuyện với tôi đều có thể nhận ra, tôi muốn làm nũng với Đinh Tự cầu an ủi, nhưng lại phát hiện đứng trước mặt anh, chuyện như vậy tôi hoàn toàn làm không được. Khi anh nhắn tin hỏi tôi có ổn không, có thể về không, tôi chỉ đáp một câu: Đã khá hơn nhiều, sẽ nhanh khỏi hẳn thôi.

Sau đó anh lại nhắn: Mặc quần áo nhiều một chút, uống nhiều nước ấm.

Tôi đã mặc rất rất nhiều quần áo, cũng đã uống rất nhiều nước ấm nhưng bệnh của tôi chẳng những không khá hơn mà ngược lại còn nặng thêm.

Ngay cả một vị đối tác chưa nói lời nào với tôi đi ngang qua cũng sẽ dừng lại liếc một cái, sau đó hỏi thăm: “Bị cảm nặng lắm rồi, gần đây có dịch cúm, cô có cần đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Vị đối tác kia, kỳ thật ngay cả tên tôi cũng không biết.

Mà đang khi tôi sợ hãi làm ảnh hưởng đến mọi người, cần cẩn thận thận lau nước mũi, thì Từ Uân lại rạng rỡ đẩy cửa sổ luật ra, sau lưng còn có một anh trai theo đuôi mang giúp một gói bưu kiện nhìn như hàng trong siêu thị, bên trong toàn là ly giống ly trà sữa hay cà phê.

“Luật sư Từ, đôi nghề đưa đồ ăn rồi hả?” Một nữ đồng nghiệp trẻ ôm hồ sơ đi ngang qua cạnh anh, không hỏi ý đã cầm lên một ly, kề sát mũi ngửi: “Ừm, mùi gừng rất nồng.”

Cô ấy vừa nói vậy, lúc này mọi người mới nhận ra, cả căn phòng làm việc đều đầy mùi gừng.

“Hắc, cái mũi này của cô, không làm chó nghiệp vụ rất tiếc đó nha.” Từ Uân chỉ chỉ mấy người đàn ông bên cạnh, “Này này, mau tới giúp bụng một phần đi. . . Gần đây nhiều người bị cảm, tất cả đều dùng chung phòng làm việc, đóng cửa mở điều hòa, không bệnh cũng sẽ bị lây thành có bệnh, từ giờ mỗi sáng phải dùng một ly trà gừng, ai cũng có phần. . . Mấy người nhanh lên chút đi, uống nhân lúc còn nóng, để lâu sẽ nguội.”

“Ông chủ Từ à, anh vừa mới tham ô sao?”

“Thần tài Lục, anh biết rồi còn cố hỏi, anh yên tâm, tôi chưa từng có ý định gì với cái túi tiền của anh đâu.” Từ Uân vừa nói vừa tự mình mang một ly trà gừng đến cho nguyên lão Lục tài vụ, dù đồ phụ nữ trung niên là sở trường của anh.

“Luật sư Từ, theo tôi thấy, anh là muốn mượn hoa hiến Phật thì có.” Bà khá quen thuộc với Từ Uân nên lên trêu đùa, còn cố ý đứng lên nhìn chung quanh một vòng: “Trong phòng này ai bị cầm đầu? Ừm ừm, tốt xấu cũng phải để chúng ta biết rõ mình được hưởng lây hào quang từ ai chứ?”

“Tiểu tử này!” Từ Uân vo một tờ giấy ném mạnh vào cậu ta, “Cần gì nói lời trong lòng tôi ra vậy...” Từ Uân hắng giọng một cái: “E hèm... Cái này, mau uống hết trà gừng đi, không được bị cảm nữa, ai cảm mà xin nghỉ cũng không bị phê bình đâu...”

Thì ra đây mới là trọng điểm, Từ Uân còn chưa nói hết, mọi người xung quanh đã kêu rên: “Nhà tư bản vạn ác...” “Ta là thịt cá...”

Tôi đương nhiên cũng được nhận một ly, nâng trong tay, nóng ấm. Tôi nhắc nắp lên, hương gừng bay ra, có lẽ do hơi nóng đột nhiên ập tới khiến mắt tôi bị mờ, tôi co lại trên ghế, cúi đầu nhấp một miếng, phần tình cảm ấm áp này thông thẳng đến đáy lòng.

Vất vả nhìn đến tan tầm, tôi mặc áo khoác dày vào, khăn quàng cổ mũ khẩu trang đầy đủ, ra ngoài với bộ dạng con gấu, vừa mới tới đại sảnh lầu một đã bị người gọi lại: “Tô Văn Hạnh.”

Không phải chứ, thế này mà vẫn bị nhận ra sao? Tôi buồn bực không biết là ai, quay đầu, nhìn thấy không chỉ một người, có Từ Uân, Đinh Tự và vài người đàn ông mặc tây trang trẻ tuổi, nhưng người gọi tôi lại đứng giữa bọn họ, Chu Văn Thụy.

Tôi ngây ngốc đứng tại chỗ chưa phục hồi tinh thần, anh ta đi qua: “Thấy tôi có phải rất vui mừng hay không?”

Miệng bị khẩu trang, tôi chỉ biết vô thức gật đầu, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. Anh giải thích: “Minh không phải đã nói với cậu rồi sao, tổng bộ đưa mình đến đây một năm, mình còn nói hai ngày nữa sẽ đi tìm cậu, khéo thật, cậu cũng làm ở đây.”

Tôi quét mắt qua đám người kia, Chu Văn Thụy thấy vậy cũng nhìn theo, sau đó mới tỉnh ngộ, “Đó... không phải cậu cũng làm ở sở luật chứ! Thật tốt quá, đi nào, chúng ta cùng ăn cơm.”

Nói rồi anh muốn kéo tay tôi qua, tôi đương nhiên không chịu, vừa do dự như vậy đã thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Tiểu Chu?” Một người đàn ông trung niên hơi lớn tuổi hòa khí gật đầu với tôi, sau đó liếc Chu Văn Thụy, ý là bọn họ phải đi.

“Tổng giám đốc Uông, tôi gặp bạn học ở đây, cô ấy cũng làm việc cho Hằng Thắng.”

Vị giám đốc Uông kia ôn hòa nói, “Trùng hợp vậy sao, cô gái nếu không có việc gì, cùng đi ăn một bữa cơm rau dưa được không?”

Đang khi nói chuyện, tôi đã bị Chu Văn Thụy kéo qua. Mấy người họ nhìn tôi, sắc mặt khác nhau, tôi chỉ có thể tháo khẩu trang xuống, chào hỏi các vị tiền bối đầy đủ. Bị tổng giám đốc Uông kia chắc là nhân vật quan trọng nhất ở đây rồi, ông đã mở miệng, một nhân viên nho nhỏ như tôi thật sự không tiện từ chối, nhưng mà tôi đang rất chóng mặt, xem ra trận chiến này không tránh được phải uống rượu rồi.

Tôi thăm thò dài trong bụng, đoán được đây đại khái là một bữa tiệc đàm chuyện với khách, loại thời điểm này, tôi có là gì đâu, sao có thể từ chối trước mặt khách hàng. Tôi đang định gật đầu thì Từ Uân bên cạnh đã ghét bỏ nói: “Aiz, lão Uông, một đám đàn ông bàn chuyện, mang phụ nữ đi rất phiền phức...”

Tôi quan sát thấy sắc mặt Uông tổng hơi biến hóa, đang mừng thầm, nào ngờ Chu Văn Thụy lại nói: “Cô ấy không đi vậy tôi cũng không đi, Uông tổng, hiếm khi tôi gặp gỡ bạn cũ, còn đang muốn ôn chuyện đây.”

Bị anh ta nháo như vậy, tôi đành phải kiên trì đồng ý. Tôi thu lại vẻ không tình nguyện trong lòng, sáng khoái gật đầu, lúc đi còn thoáng đối mắt với Đinh Tự. Anh nhìn ra tôi muốn xin giúp đỡ, điện thoại của tôi rung lên, là tin nhắn của anh: “Uông tổng không thích uống rượu, yên tâm, tôi sẽ giúp cô can lại.

Tôi thở dài, aiz, đây cũng không phải anh muốn can là can nổi.

Uông tổng đúng là không thích uống rượu, bởi vì dưới tay ông có một bầy uống rất được chu toàn mọi chuyện. Bữa cơm này đúng thật là để tăng cảm tình, Chu Văn Thụy xem như khách hàng lớn của công ty, đương nhiên có rất nhiều sở luật vờn cảnh ô-liu cho bọn họ, mục đích của bữa cơm chính là dỗ cho ông chủ lớn vui vẻ. Cả phòng bao rộng như vậy chỉ có mình tôi là nữ, Chu Văn Thụy cướp chỗ ngồi cạnh tôi, người này, xem ra là ở Mỹ quá lâu, hoàn toàn không biết văn hóa dùng cơm truyền thống.

Tôi khó khăn ứng phó với ba cốc rượu trắng nghi thức trước bữa ăn, bị từng đợt công kích rút dần thể lực, tin nhắn của Đinh Tự thỉnh thoảng phát tới, bảo tôi ăn chút cơm thịt, bảo tôi đừng có ai mời cũng uống, bảo tôi già rồi đi nhà vệ sinh...

Chu Văn Thụy luôn bắt chuyện với tôi, tôi trả lời cậu ta chậm chạp, cũng không quên ngẩng lên gật đầu đáp lại với lời người khác nói. Nhưng dù vậy vẫn bị đối phương đề ý: “Tiểu Chu anh có ý gì đây? Cả bàn chỉ có một mỹ nữ, anh định chiếm từ đầu đến cuối không tha sao?”

Lời vừa nói ra, tôi biết ngay mình chạy không thoát rồi. Đây là ám hiệu, tôi còn không ngoan ngoãn đứng dậy rót một ly bởi tội thì quá không biết điều. Chu Văn Thụy lập tức nói uống giúp tôi, đương nhiên là bị “quát tháo” không được.

Mọi người nhìn sang, chuẩn bị xem náo nhiệt. Tôi đang muốn ngồi dậy, lúc này Từ Uân lại lên tiếng: “Lão Uông này, mấy cô gái trẻ bây giờ rất không hiểu cách đối nhân xử thế, anh phải dạy ~ đỡ nhiều.” Nói xong quay sang nhìn tôi: “Nào có đạo lý ngồi trên ghế chứ...” Anh đứng dậy, dịch chỗ, để ra một chiếc ghế trống giữa anh và Uông tổng, rồi lại nhìn tôi.

Nếu nói tôi không kinh ngạc là nói dối. Tôi cũng không phải chưa tham gia tiệc cùng Từ Uân, mỗi lần như vậy, anh luôn có biện pháp, chưa từng để tôi phải đụng một giọt nào...

Mọi người nhìn chằm chằm, tôi chỉ đành phải đi qua, vừa ngồi xuống, đang định nói chuyện thì anh lại lên tiếng: “Chắc chắc, rượu còn không rót đầy, thật đúng là phải dạy dỗ lại từ đầu mới được, tránh sau này có người nói Hằng Thắng chúng ta không hiểu chuyện.”

Nói rồi anh đưa một ly hơi lớn hơn qua, rót đầy chất lỏng trong suốt. Lòng tôi có rất nhiều cảm xúc đang bành trướng, Từ Uân ơi Từ Uân, anh tức giận đến cỡ nào mà muốn chơi tôi như vậy.

Nhận ly rượu, tôi uất ức đầy bụng, nhưng ngoài mặt vẫn phải nói tốt một hồi, cuối cùng đồ thuận ông chủ lớn rồi, tôi nhắm mắt lại, ôm tâm tình liều chết giữa đầu uống.

Nhưng khi môi chạm vào ly, tôi mở mắt.

Chiếc ly Từ Uân đưa cho tôi, là một ly nước lọc đầy.

Treo đầu dê bán thịt chó, sao anh lại làm được?

Liếc thấy anh vẫn không có biểu hiện dư thừa nào, tôi không do dự, sau khi uống hết, trên mặt lập tức làm bộ đau khổ.

Từ Uân đá nhẹ tôi một cước dưới gầm bàn, lúc đó tôi cảm thấy, loại ăn ý lâu nay không xuất hiện đã trở lại. Nếu như tôi không nhìn sai, anh hình như vừa nháy mắt với tôi, tôi lập tức hiểu, đỡ trán lung lay, một tay gác lên vai Từ Uân, sau đó anh cất giọng điệu rất không kiên nhẫn: “Chắc, lão Uông, tôi nói rồi mà, phụ nữ chỉ gây thêm phiền toái, làm mọi người mất hứng...” Nói rồi anh tự rót đầy ly cho mình, “Nể mặt tôi, để cô ấy về đi, ly này tôi uống hết...”

Anh đang định uống thì bị Uông tổng vẫn luôn không tỏ thái độ ngăn cản, ông ấy như cười như không nói: “Chú Từ à, bằng giao tình của chúng ta, chú chỉ định dùng một ngụm rượu như vậy lừa dối tôi thôi sao?”

Trong lòng tôi hồ to không ổn, quả nhiên, bí thư của đối phương tranh thủ thời gian đồ đầy một bình rượu nhỏ, đó là rượu trắng năm mươi mấy độ, uống cả bình vào, bốn năm hai chạy không thoát.

“Khẩu pháo con! Khẩu pháo con! Khẩu pháo con!” Người phụ trách reo hò khiến không khí náo nhiệt lên. Tôi hơi lo lắng cho Từ Uân, tôi chưa từng uống rượu trắng, không biết sẽ khó khăn thế nào, nhưng dù từ lượng anh có khá hơn đi nữa thì cũng không chịu được giấy vò như vậy.

Từ Uân vẫn còn muốn tìm lý do, cho dù không từ chối được thì cũng có thể kéo dài thời gian. Nhưng Uông tổng cũng không phải người dễ lừa gạt, ông nâng bình rượu đặt trước mặt Từ Uân, nói một câu rất có phân lượng: “Chú Từ này, chú uống cạn một hơi, tôi cho Tiểu Tô của chú đi, ngoài ra, hợp đồng còn lập tức ký với chú... Nhưng mà, tôi cảnh báo trước, nếu chú làm không được, còn muốn bàn cái gì với tôi thì sẽ không dễ dàng vậy nữa đâu...”

Đều là cáo già, Từ Uân sắc mặt không thay đổi, cầm bình rượu trong tay, anh phóng khoáng nói với những người khác: “Các đồng chí, đừng quên lập bia cho tôi, nhớ truy nhận liệt sĩ nha.”

Nói xong anh liếc Uông tổng, “Lão Uông, ai cũng là người sáng khoái, tôi uống xong, anh ký với tôi, một lời đã định.”

“Tứ mã nan truy!”

Từ Uân hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch rượu trắng hàng thật giá thật, được đám người đứng ngoài xem ủng hộ. Cũng không biết thật hay giả mà anh hơi lung lay, tôi vội vả đỡ anh, vừa chạm vào da anh, nhiệt độ nóng hổi khiến tôi như bị điện giật. Nhưng anh gạt tay rời ra, quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Đinh Tự, vẫn nói bằng cái giọng bốn cột đó: “Trể vậy rồi một cô gái trở về sẽ không an toàn, lỡ xảy ra chuyện gì thì luật sư chúng ta còn phải bồi thường, không thì luật sư Đinh anh đi hộ tống đi?”

Bị cảm cộng thêm hơi rượu, đầu tôi rất đau, vừa lên xe đã ngủ mất. Đinh Tự đưa tôi đến dưới lầu, tôi thật ra có thể tỉnh, nhưng tôi lập tức cảm giác được hơi thở ở khoảng cách gần của anh, nên tôi không mở mắt.

Đinh Tự không công tôi lên lầu như tôi nghĩ, anh chỉ chỉnh máy sưởi tăng độ lên, hạ ghế xuống để tôi có thể nằm thoải mái, còn anh thì xuống xe đứng cách đó không xa.

Đây là lần đầu tiên, tôi thấy Đinh Tự hút thuốc lá.

Anh nhất định là gặp phải chuyện phiền lòng, hết một điếu, lại thêm một điếu...

Có hai người già đi ngang qua, đột nhiên tôi có cảm hứng, cầm di động bắt đầu bấm chữ:

“D tiên sinh:

Không biết anh có phủ nhận hay không, mà rất nhiều cô gái đều luôn đặt nhu cầu vật chất lên hàng đầu.

Tôi nghĩ là anh sẽ nói có.

Không biết anh có phủ nhận hay không, rất nhiều cô gái, kỳ thật sẽ không để ý đàn ông là phải có tiền, mà chỉ muốn được phần đầu cùng người đó, sinh con dưỡng cái, hiểu kính người trên, cùng chung hoạn nạn, sinh tử không rời.

Tôi nghĩ anh cũng sẽ nói có.

Bởi vì các cô gái ấy chính là, một khi đã nhận định người kia, thì sẽ chỉ nghĩ đến anh ta có dịu dàng che chở mình hay không, dù là cái dất tay trên đường, cái ôm khi đau khổ, bờ vai dựa vào khi rơi lệ.

Trên đường về nhà tôi nhìn thấy một cặp vợ chồng già, mặc dù tóc đã trắng xóa nhưng vẫn thân mật khăng khít. Bà lão đi chậm, ông lão ở trước dừng lại, bà lão kêu một tiếng Tiểu Lý Tử, ông lão liền rút tay ra khỏi túi áo, đợi bà lão đi đến, nói là được rồi được rồi, bà chậm một chút, nữ vương bệ hạ.

Nhìn bóng lưng của họ, tôi hâm mộ vô cùng.

D tiên sinh, người anh yêu sâu đậm, anh có bằng lòng để cô ấy làm nữ vương của anh cả đời không?

S tiểu thư.”

Mấy phút sau, thư gửi đi thành công. Tôi ngẩng đầu nhìn Đinh Tự vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay kẹp điều thuốc, đang gọi điện thoại. Vì vậy tôi rón rén xuống xe, anh đưa lưng về phía tôi, không để ý tôi đã đến gần.

Ngay khi có thể nghe rõ tiếng anh thì tôi dừng lại, đó là giọng điệu tôi chưa từng nghe bao giờ, vừa dịu dàng vừa đau lòng, quan tâm mà không giấu được vẻ vội vàng. Tôi còn tưởng rằng anh không biết, thì ra, anh chỉ không biết với tôi mà thôi.

Trời lạnh như thế, anh vẫn luôn gọi điện thoại, tôi nghe anh nói với đầu bên kia...

Em đừng khóc...

Đừng tự làm hại mình...

Anh ở đây...

Trở về đi, anh vẫn luôn ở đây...

Điện thoại trong túi tôi rung lên, gió lạnh thổi đến, tôi giật mình tỉnh lại.

Móc ra xem, hai chữ Từ Uân vừa sáng lên một cái đã tắt mất.

Tôi gọi lại, điện thoại thông, nhưng bên kia là tiếng huyền não ồn ào: “Luật sư Từ anh không thể lái xe, để tôi tìm người đưa anh về...” “Ai da luật sư Từ anh chậm một chút, có bạc thang...” “Luật sư Từ, đêm nay tôi thật đúng là chứng kiến được danh hiệu Liều Mạng của anh làm sao mà có rồi...”

Bước chân tôi không biết lui về sau từ lúc nào, quẹo một cái, tôi chặn chiếc taxi lại, lớn tiếng alo mấy lần, rốt cục cũng có người nhận.

“Đây là điện thoại của luật sư Từ Uân, hiện giờ anh ấy không tiện nghe máy, xin hỏi đầu bên kia là ai vậy?”

Ký ức lúc xưa đột nhiên hiện lên, mũi tôi bỗng chua xót khó hiểu, tôi cố gắng làm mình bình tĩnh lại, nói với điện thoại: “Phiền anh chăm sóc cho anh ấy mười phút, tôi tới đón ngay.”

Ngoài cửa sổ xe, vì gần tới lễ Giáng Sinh nên trên đường giăng đầy đèn màu, lúc sáng lúc tối, lướt nhanh qua.

Tôi thật khờ, trong lòng Đinh Tự, vĩnh viễn để lại một vị trí, là cho nữ vương của anh. Vị trí kia, vĩnh viễn không thể là tôi.

Từ xa tôi đã nhìn thấy bảng hiệu của khách sạn, những ánh sáng lấp lánh trong màn đêm như ánh sao kia, biến thành những vòng tròn rực rỡ lớn nhỏ không đều trong mắt tôi, nước mắt lạnh buốt, cứ im lặng chạy dọc khuôn mặt, tí tách rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34: Q

Edit: Ốc

Lúc tôi mở mắt ra thì thấy mình đang nằm ở một nơi xa lạ, mặc dù như thế tôi vẫn có thể đoán được, đây là phòng bệnh trong bệnh viện.

Đau đầu, nghẹt mũi, đôi mắt sưng húp, muốn xoay người nhưng lại không nhúc nhích được, tay phải buộc dây truyền dịch, tay trái...

Từ Uân nằm sát bên giường, tay trái nắm chặt lấy bàn tay tôi, cảm giác tôi động đậy, anh tỉnh dậy, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng.

“...” Tôi muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện giọng nói của mình bị ghim trong cổ họng, không thể nào vang lên được.

Và Từ Uân, cũng cảm thấy lúng túng.

Chúng tôi cứ như hai người câm, chỉ có đôi môi động đậy nhưng lại không có âm thanh.

Anh vuốt vuốt khuôn mặt, nhìn thoáng qua bình truyền dịch, ấn vào chuông ở đầu giường, y tá tới giúp tôi đổi một chai truyền dịch khác, anh thì đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi ngửa đầu nhìn trần nhà, nhớ lại nguyên nhân hậu quả việc mình bị tống đến nơi này.

Lúc xe taxi đến cửa nhà hàng, Từ Uân bị mấy đồng nghiệp đứng cũng không vững đỡ lấy, đi lệch đông lệch tây, tổng giám đốc Uông không thể uống rượu kia đã nộp vũ khí đầu hàng, sớ luật Hằng Thắng cũng chỉ còn vài tàn binh, binh lính đối phương gần như tan rã hết. Xem ra, hai bên đã đạt được kết quả vừa lòng, đang vui vẻ bắt tay nói chuyện.

Từ Uân còn giữ được vẻ tỉnh táo, khi thấy tôi đến thì còn nhớ rõ hỏi tôi: “Không phải về nhà từ trước rồi sao, giờ lại đến làm gì thế?”

Những người bên cạnh uống nhiều rượu, cũng chẳng có gì cổ kị, trêu ghẹo anh: “Hắn nào vừa rồi đại luật sư Từ làm anh hùng cứu mỹ nhân, hóa ra là nhà có vợ hiền, sợ anh gặp chuyện không may, cho nên đến đón anh về nhà!”

Từ Uân lườm người đó, nghiêm túc nói: “Này, đừng có đùa quá, cái mặt mo này của tôi chẳng sợ ảnh hưởng gì, nhưng người ta còn là con gái, đừng có nói mò!”

Tôi chẳng quan tâm nhiều như vậy, đỡ Từ Uân có thể ngã bất cứ lúc nào, ghé vào tai anh nói: “Từ Uân, anh để giành sức, đi thôi.”

Sau đó, tôi nâng Từ Uân lên xe, lại đưa anh lên lầu, cũng mặc kệ cái áo khoác dính đầy mùi rượu, ném anh lên giường, bật hệ thống sưởi, đắp kín chắn, nhìn anh còn đang lăm bằm, thần chí không rõ, tôi thở dài, dịch dịch góc chăn cẩn thận, sau đó tôi nghe thấy Từ Uân đang gọi tên tôi.

Tôi nghiêng người lên trước, nghe thấy anh đang hàm hồ nói: “A Hạnh...”

“... Ừ... Anh muốn nói cái gì...”

“Cậu ta... không thích hợp với em...”

“Hả?” Tôi hơi ngừng lại, nghiêng người cho gần hơn, rõ ràng tôi nghe hiểu từng chữ, nhưng lại không hiểu được: “... Cái gì?”

“Cậu ta... sẽ không quý trọng...”

Mùi rượu trên người Từ Uân xông lên người tôi, khiến tôi cảm thấy chua xót, chỉ một buổi tối ngắn ngủi, phải suy nghĩ trăm nghìn điều, tôi đã sớm cảm thấy mệt mỏi, vì vậy, tôi nhắm mắt lại...

Khi tỉnh lại thì đã nhìn thấy trần nhà phòng bệnh, tái nhợt, lạnh như băng.

Y tá lấy nhiệt kế trên người tôi ra, nhìn vạch thủy ngân, nhẹ nhàng thở ra: “Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cũng giảm, tối hôm qua, sau khi cô được đưa tới, chúng tôi đều bị chông cô làm phiền sắp chết rồi...”

Trong đầu tôi như có một sợi dây ‘tưng’ một tiếng, nhất thời tôi không tiếp thu nổi, hỏi lộn xộn: “Chồng... tôi? Tối hôm qua?”

Y tá trẻ tuổi nhìn ra ngoài cửa, bóng thoáng có thể thấy được bóng dáng Từ Uân, cười lớn lên, nói ra tất cả: “Đúng vậy, ba bốn giờ sáng hôm qua ôm cô đi vào, lòng như lửa đốt muốn chúng tôi rút máu, kiểm tra CT các thứ, chúng tôi nói không nghiêm trọng nhưng anh ấy lại không tin, người nhà bệnh nhân quan tâm quá bị loạn chúng tôi đã gặp nhiều, nhưng chuyện bé xé ra to như anh ấy thì đúng là hiếm. Phòng bệnh thì thiếu, tình huống của cô chỉ cần truyền vài chai là được rồi, nửa đêm canh ba, chẳng hiểu sao anh ấy lại tìm được lãnh đạo chúng tôi, ép chúng tôi phải xếp cho cô một phòng bệnh riêng... Nhưng mà cô cũng thật là, đang bị cảm, còn dám uống rượu, hơn nửa đêm còn để bị lạnh, đừng có vô tâm với sức khỏe của mình, nếu mà bị nặng, cảm cúm, sốt cao, viêm phổi... thì cô cứ từ từ mà chịu đựng...”

Lúc này, Từ Uân mở cửa đi vào, trên mặt có chút xấu hổ, không phải là lúc đó đã tranh cãi với người ta thật chứ?

Anh gãi gãi đầu, ánh mắt hơi mơ hồ, nhưng vẫn lấy lòng hỏi tình huống của tôi.

Y tá liếc anh một cái nhưng không có ý làm khó: “Giám sát rồi, truyền hết chai này thì đưa vợ anh về nhà, yên tâm, tất cả đều không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu.”

Anh lại cười nói một đồng lời khen với y tá, trước khi đi y tá còn nhìn tôi một cái, cười rồi rồi đóng cửa lại giúp chúng tôi.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, một lúc sau, anh mới nói một câu: “Hay là... Hay là gọi điện cho Đình Tự?”

Tôi cúi đầu xuống, thờ dài, trong giọng nói còn mang theo cả ghen ngào: “Từ Uân...”

“A?” Anh nghe thấy tiếng nức nở của tôi, một giây sau thấy khoe mắt tôi rơi xuống một giọt nước mắt thì hoảng hốt, muốn lấy một tờ giấy ăn, nhưng cuống quá lại rút cả một đồng: “Sốt hồng đầu rồi à? Khóc... khóc cái gì chứ!”

Anh luống cuống tay chân, đắp một đồng khăn tay lên mặt tôi, cùng với những câu hỏi vừa vội vừa trách lại đau lòng, trái tim tôi đang căng lên, gặp thể này như nước lũ vỡ đê, ngàn vạn tâm tình cũng muốn phun ra, nước mắt ướt đầm giấy ăn, nhưng ngoại miệng lại cười lớn.

Từ Uân càng cảm thấy khó hiểu, lại lấy một xấp giấy ăn nữa: “Đúng là sốt hồng đầu rồi sao? Đừng dọa anh nhé! Anh trai em mà biết thì giết anh mất!”

Tôi mê mang trong một thời gian dài, nôn nóng và bất an, một câu nói đó của Từ Uân càng quấy cho trời mù đất mịt, rốt cuộc tôi không nén được mà khóc thật to.

“Từ Uân, anh là đồ khốn nạn!” Tôi ngồi dậy, tự mình rút giấy ăn: “Anh biết tất cả, vì sao lại không nói cho em!”

“Anh biết gì chứ?”

“Cô ấy sắp về rồi! Bạn gái Đình Tự sắp về rồi!” Tôi càng nói càng tức, ném một đồng giấy đã dùng rồi vào người anh: “Anh muốn giấu em tới khi nào! Anh vội vàng muốn xem trò cười của em thế à! Anh... Anh khốn nạn!”

“A?” Từ Uân không hiểu ra sao, sau đó lại như hiểu được, anh nhướn mày, đầu óc chuyển động thật nhanh: “Em nói... Dư Vi... sắp về sao?”

Dư Vi... nữ vương của Đình Tự, quả nhiên cả thế giới đều biết, trong sinh mệnh của Đình Tự có một người rất quan trọng tên là Dư Vi.

Từ Uân nhìn về mặt tôi thay đổi, biết là mình đã gây họa, còn nói thêm: “Cái kia... Tất cả đều là quá khứ rồi, bây giờ không phải cậu ta là... Không phải hai đứa... à?”

Tôi không muốn nói thêm gì nữa, cả người đỏ kèn ra sau, nghĩ nghĩ, cảm thấy không đúng, tôi trừng mắt nhìn Từ Uân: “Bọn em làm sao? Anh định nói cái gì?” Tôi càng nói càng khó chịu: “Không phải! Bọn em chẳng là gì cả! Không phải!”

Từ Uân nhìn tôi, không nói một lời, tôi cũng tức giận nhìn lại anh, mãi một lúc sau anh mới cười ‘Phì’ một tiếng, về mặt này rõ ràng là vui vẻ, nhưng mà lời nói ra khỏi miệng anh vẫn đáng ghét như vậy: “A, không là gì sao... Ha, không phải thì không phải chứ sao... Có liên quan gì đến anh!”

Tôi mở mắt thật to, giọng điệu lại mềm nhũn: “Từ Uân, anh... có thể kể chuyện bọn họ cho em biết không?”

Từ Uân giả ngu: “Bọn họ? Em nói Đình Tự với Dư Vi sao?”

Tôi gật đầu.

“Muốn biết hả?” Từ Uân ra vẻ coi thương, ngoài miệng lại nhấn mạnh: “Nếu em muốn biết, sao không tự mình hỏi?”

Tôi khẽ giật mình, đúng vậy, đến lúc nói hết tất cả rồi.

Từ Uân đưa tôi đến dưới nhà, nói rằng đã xin phép giúp tôi rồi, bảo tôi nghỉ ngơi hai ngày. Đến khi tôi lên phòng, rửa sạch cả người, tôi mới nhớ, từ lúc tôi đột nhiên rời đi đến giờ, Đình Tự không gọi một cuộc nào.

Tôi mở máy tính lên, ôm cái gối, trong hộp thư có một lá.

Mấy tháng qua, chỉ có lúc này đây, tôi mở bức thư lại có một cảm giác như mình là kẻ ngu,

“S tiểu thư:

Tôi có một người bạn, Q tiểu thư, trước khi kết hôn là một người bạn gái ngang ngược, sau khi kết hôn lại là một người vợ chuyên chế, bình thường Q tiên sinh ngàn y trăm thuận, cô ấy nói gì thì nghe nấy, nhưng mà có một vài lần, không biết nổi tính tình gì, rõ ràng là việc rất nhỏ nhưng thái độ lại không chịu nhận thua.

Bọn họ cứ như thế mà bắt đầu chiến tranh lạnh, trước kia cãi nhau đều không tới một buổi tối, Q tiểu thư nhin một buổi tối đã không chịu nổi rồi, nhưng Q tiên sinh lại không có ý khuất phục.

Lại qua một buổi tối nữa, Q tiểu thư nhin không được, lăm bằm lâu bầu trong nhà, nói là muốn đi chơi với bạn, đến khuya mới về, Q tiên sinh cũng không lên tiếng ngăn lại như cô ấy mong chờ, thậm chí còn chẳng có chút phản ứng nào.

Q tiểu thư thật sự đi chơi, nhưng cô ấy vừa ngồi xuống quá bar thì bắt đầu nhớ nhà, nghĩ xem Q tiên sinh đang làm gì, nghĩ xem mình nên về nhà lúc mấy giờ, nghĩ xem có nên dọa Q tiên sinh bằng cách đêm nay không về hay không, nghĩ xem có mua một phần ăn khuya về, tìm một bậc thang để mọi chuyện đều qua.

Cuối cùng, cô ấy chỉ ngồi một giờ đã đi về, về đến nhà, cửa phòng ngủ lại bị khóa mất, cô ấy định gõ cửa thì nhìn thấy trên đó dán một tờ giấy: Anh rất tức giận.

Q tiểu thư nghĩ, rốt cuộc Q tiên sinh không nên được tức giận, đang định đắc ý về thắng lợi của mình thì thấy sau lưng còn dán một phong thư, trong thư Q tiên sinh lấy tình để cảm động, dùng lý lẽ để nói rõ, nói rất nhiều cách để vợ chồng có thể ở chung lâu dài, khi đoán chắc Q tiểu thư xem xong thì anh ấy mở cửa, mặt lạnh hỏi cô ấy, không nói xin lỗi.

Lúc này Q tiểu thư không hề nghĩ ngợi, bàn tay trắng đặt xuống, nói liên tục ba tiếng xin lỗi.

Đương nhiên, rất nhiều chi tiết Q tiên sinh không chia sẻ với tôi, tôi đoán nhất định bọn họ còn làm gì đó để đây là một câu chuyện có kết thúc hoàn mỹ.

Q tiên sinh đã nói thế này, trong mắt tôi, cô ấy là nữ vương, nhưng tôi là người bảo vệ nữ vương. Tôi sẽ yêu cô ấy, chiều cô ấy, nhưng lại không thể dung túng cho cô ấy, nếu không đến lúc nguy hiểm, cô ấy sẽ không nghe lời tôi.

Cuối cùng, Q tiên sinh còn nửa đùa nửa thật chỉ sẽ ‘thuật ngữ thế’ của anh ấy, ai nghe thấy đều cảm thấy ngọt ngào.

Trả lời vấn đề của cô, người tôi yêu, trong lòng tôi, vĩnh viễn có một vị trí, cô ấy có thể là Queen, cũng có thể là Princess, cho dù là gì thì tôi vĩnh viễn yêu cô ấy, cho dù mưa gió, cho dù mái tóc bạc trắng thì tình này vẫn dài dài đặc, không đổi thay.

D tiên sinh.”

Đúng vậy, trong thư nói hay như vậy, vĩnh viễn yêu cô ấy, cho dù mưa gió, cho dù mái tóc bạc trắng thì tình này vẫn dài dài đặc, không đổi thay.

Hắn là chỉ có cô gái tên Dư Vi mới đáng để anh làm như thế.

Tôi cảm điện thoại lên, nhìn số điện thoại đã thuộc lòng từ lâu nhưng không có dũng khí để ấn gọi.

Không ngờ, anh lại gọi cho tôi.

Tôi hít mũi một cái, nghe máy: “Alo...”

“Em có khỏe không?” Rốt cuộc tôi cũng nghe được một chút ân cần trong giọng nói của anh, điều đáng châm chọc là phần ân cần này đã tới quá muộn, hơn nữa dường như còn ám chỉ điều gì khác.

Tôi nở nụ cười, như trút được gánh nặng: “Em rất tốt.”

“Buổi tối... có thể gặp em không?”

Tôi ra về thoải mái: “Được chứ, chúng ta đi đâu?”

Thật ra tôi đã biết anh muốn tìm tôi làm gì, thật ra nếu như anh không gọi tới thì tôi cũng sẽ gọi cho anh, nhưng khi đợi câu nói này của anh thì tôi vẫn hơi khấn nguyện, giống như một tòa nhà mới toanh nhưng chất đầy bom, chỉ ấn nhẹ một cái thì tất cả sẽ sụp đổ âm ỉm, nhưng sụp đổ có lẽ là chuyện tốt, bởi vì tòa nhà này sắp hỏng ỏi.

Bên kia Đinh Tự trầm mặc một chút, mới quyết định: “Xin lỗi, anh có mấy lời muốn nói với em.”

“Được.” Tôi vẫn luôn cố gắng cười, quyết tâm nói: “Em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 35: R

Edit: Thanh Na

Nếu có một loại thần dược có thể giúp tôi khỏi hẳn cảm mạo, có đáng bao nhiêu tôi cũng chịu.

Có lẽ là không muốn để mình cảm thêm nữa, có lẽ là lo lắng dư âm cảnh tượng kia đột ngột xuất hiện, lần này tôi ngã bải, xem như hao tổn tâm cơ, vất vả lắm mới ra khỏi cửa lại bị một vị khách không mời mà đến cản đường.

“Không phải cô đang bị bệnh à? Bên ngoài tuyết mới bắt đầu rơi, cô không ngủ ở nhà mà lại. . . Muốn đi ra ngoài?”

Tôi gặp Chu Văn Thụy ở khuôn viên dưới lầu, anh ta đang đứng ở đó lưỡng lự, tôi không biết anh ta đã chờ đợi bao lâu, thấy tôi một mình ra cửa, rõ ràng anh ta có ý muốn tránh né, có điều tôi đã nhìn thấy anh ta rồi nên đành phải bước lên chào hỏi.

Đối với việc anh ta xuất hiện dưới lầu tôi hơi kinh ngạc, nghĩ ngờ nhìn anh ta, thấy anh ta không được tự nhiên định nói gì đó xua bớt không khí ngưng ngừng, vừa mở miệng lại là câu xin lỗi: “Đây là lần đầu tiên tôi tham gia bữa tiệc như thế này nên không biết quy củ nhiều như vậy, nếu biết sớm đã không gọi cô đi rồi, khiến lúc sau lúng túng. . .”

“Hả?” Tôi cũng không thể trách cứ anh ta, đành phải giả bộ như không hiểu.

Anh ta trộm nhìn tôi một cái, giải thích: “Hôm nay tôi gặp mấy vị đối tác trong thang máy, tôi hỏi anh ta sao không thấy cô, cô không biết đấy, tôi bị ánh mắt kia nhìn thôi đã thấy hoảng hốt rồi, vậy mà anh ta không để ý đến tôi, sau này tôi hỏi quây lể tân mới biết được cô vừa ngã bệnh. . . Đều phải trách tôi, một mình cô ở đây không có người thân, ngã bệnh ngay cả người giúp đưa ly nước ấm cũng không có, bây giờ tốt xấu gì tôi cũng coi như thân thích của cô. . .” Anh ta mặc áo lông, trên mặt vẫn chưa hết nét ngây thơ, thấy tôi không có phản ứng gì, gãi gãi đầu còn nói: “Với cô thì tôi chỉ biết cô ở đây, không biết cô ở lâu mấy, muốn điện thoại cho cô lại sợ cô đang ngủ. . . Ai nha, cô đã ăn gì chưa? Cô đang định ra ngoài ăn gì sao? Cô muốn ăn gì để tôi mua về là được, trời sắp tới nhiệt độ sẽ giảm xuống nữa đấy. . . Tôi còn tưởng bên này sẽ tốt hơn một chút, ài, không ngờ cũng lạnh như bên kia!”

Anh ta nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng tự nhiên như bình thường, ngược lại đối với cô thật sự cảm thấy lạnh rồi, nghe được những lời này cảm thấy vô cùng cảm động, nhưng nghĩ đến giờ đã trễ rồi nên không nói nhiều với anh ta: “Tôi ra ngoài là vì có tí việc, tôi chỉ cảm vật thôi, và lại tôi cũng không phải trẻ con, anh xem không phải bây giờ tôi khỏe lắm sao. . .” Thấy anh ta muốn nói thêm gì đó, tôi đành phải vừa đi vừa nói: “Thật là tôi ra ngoài có việc, còn rất gấp nữa, anh không về Mỹ sớm chứ, hôm nào sẽ tìm anh ăn cơm nhé. . .”

“A. . . A. . .” Anh ta cũng không ngăn tôi, hoặc là đột nhiên nghĩ đến cái gì, thuận miệng nói một câu: “Ít nhất một năm nữa tôi mới về đó. . . Không sao, dù sao sau này cơ hội còn nhiều, cô đi đâu thì đi đi, về tôi sẽ lên mạng tìm cô. . .”

Lời của anh ta khiến tôi giật mình, có điều tâm tư của tôi không ở đó nên không dò xét tỉ mỉ trong câu nói của anh ta, trên đường đi tôi suy nghĩ lúc nhìn thấy Đinh Tự nên nói gì, rõ ràng là đã làm thử một chồng nháp, làm rập khuôn theo công thức, nhưng đến lúc ngồi xuống đối mặt với anh ấy, tôi lại như một cô học trò đứng trước cuộc thi tổng hợp, đối mặt với bài thi một chữ cũng không phun ra được.

“Hôm nay em không đến luật sở, nghe Từ Uyên nói mới biết em ngã bệnh, tôi thoáng nghĩ. . . Với lúc em cúp điện thoại rồi mới nghĩ đến, có muốn thay đổi thời gian hay không. . . Nhưng tôi lại nghĩ. . . Có một số việc phải nói sớm. . . mới tốt hơn một chút. . .”

Xưa nay đây là lần đầu tiên tôi thấy anh nói chuyện áp ứng như vậy, nhìn kỹ thì thấy tôi nay anh tiêu tụy đi nhiều, có lẽ là cả đêm không ngủ.

Tuy rằng biết anh ấy sắp nói gì, nhưng chính tai mình nghe những chuyện xưa ấy, nói không khản trương là giả dối, nhưng nếu như nói không muốn cắt thì càng giả, đã đến nước này thì tôi cũng không muốn đánh Thái Cực nữa, trước mặt bày biện đồ ăn Nhật tinh sảo, mặc dù nhìn ngon, nhưng trời lạnh như vậy mà có thể nghĩ ra ăn mấy nguyên liệu này thì vị Đinh tiên sinh đây cũng rõ là. . . Trong lòng của tôi lại trầm hồi bách chuyển, nếu như là Từ Uyên thì nổi uyên ương nóng hổi chạy không khỏi. . .

Chẳng qua nếu nói chuyện trong hoàn cảnh này, Đinh Tự lại chọn một căn phòng nhỏ như thế cũng có lý của anh ta, dù sao từ nay về sau sẽ không còn xuất hiện chung nữa, thế nên tôi cũng thẳng thắn thừa nhận: “Luật sư Đinh. . .” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lại tự giễu, quanh đi quẩn lại, chúng tôi vẫn ở điểm ban đầu, không biết trong khoảng thời gian qua chúng tôi đã thu hoạch được những gì, dừng một chút, tôi trực tiếp lật bài: “Anh gọi em ra đây, có phải. . . Bởi vì cú điện thoại tôi hôm qua. . .” Tôi nghĩ rồi tiếp tục nói: “Người gọi điện thoại chính là người kia?”

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, dường như đều không thể khiến Đinh Tự băn khoăn, ngay cả lúc này, trên mặt anh cũng không biểu hiện gì quá khoa trương, tôi đã nói như vậy, anh ta thì khai báo tất cả, trước lúc anh mở miệng tôi có thể cảm giác được, một phần gánh nặng ấy bị anh đè chặt trong lòng.

“Tôi đã từng nói mình có một cô bạn gái, lúc học đại học. . .”

Tôi yên lặng lắng nghe anh kể lại chuyện xưa của mình, cảm giác này hệt như cảm giác đọc một phong thư của D tiên sinh gửi đến.

“Bọn tôi nói rất hay, cô ấy đi trước, qua năm sau tôi sẽ đến, chỉ là không ngờ sau đó nhà tôi cần một số tiền lớn đồng thời cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, không thể nào đi được, vì chuyện đó mà chậm trễ mất nhiều năm, một mình cô ấy ở bên đó đã cố gắng hết sức làm việc, qua ba năm, tôi mới biết được, vì thế xanh cô ấy đã kết hôn cùng dân bản xứ. . .”

Tôi không biết nên nói anh ta chung tình hay cố chấp nữa, tôi nghe lời anh nói, càng thêm tò mò rốt cuộc vị ấy là người như thế nào, còn đang hẹn hò lại đi lập gia đình, nhất định là cuộc sống sau hôn nhân không êm ấm nên gọi điện thoại cho Ex. Boyfriend khóc lóc kể lể, ngược lại vì không êm ấm nên mới có thể làm cho Ex. Boyfriend lo lắng thành như vậy, tôi trung cầu nhìn về phía Đinh Tự, anh vẫn tiếp tục nói: “Vốn ngay từ đầu bọn họ đã nói rõ chỉ là kết hôn giả, không ngờ người nam kia lại không phải là người tốt, dây dưa với cô ấy mãi không rõ, muốn ngốc ở đó cũng không được nên cô ấy dự định quay về.”

Anh ta đã nói rõ ràng như vậy, mặc dù tôi có quá nhiều cảm tưởng nhưng cũng không còn lời nào để nói, chúng tôi im lặng một hồi, môi Đinh Tự khẽ nhúc nhích, tôi đoán lời kế tiếp sẽ là xin lỗi tôi, tôi liền cướp mở miệng trước, nửa đùa hỏi anh ta: “Luật sư Đinh, em nhớ anh đã từng nói anh cần thời

gian, là anh cần thời gian để quên đi quá khứ? Hay là cần thời gian để đón nhận em?”

Thấy anh có chút ngơ ngác, hình như là không hiểu hai điều này có gì khác nhau, tôi không thể làm gì khác hơn là không để ý đến nó nữa, nhưng không hỏi ra đáp án tôi lại không phục: “Nếu như không có vị Dư tiểu thư kia, hoặc là nếu như vị Dư tiểu thư kia hạnh phúc không liên lạc với anh nữa, anh. .” Câu cuối cùng tôi hơi do dự, suy nghĩ chột lóe lên tôi quyết định hỏi trực tiếp, để cho mình thêm khí thế tôi nhìn anh hỏi: “Nếu thật như vậy thì anh có khả năng thích em không?”

“Tôi. .” Vấn đề này đúng là quá đột ngột, có lẽ Đinh Tự chưa từng nghĩ nên trả lời như thế nào, thấy anh không lên tiếng, tuy tôi đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy hụt hẫng, dù chỉ thích tôi một ít thôi cũng được mà, đã hỏi thì tôi nhất định phải nghe được đáp án, tôi ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào anh, bất chợt thấy anh chột dạ.

“Em muốn nghe lời thật?”

“Đương nhiên.” Tôi ra vẻ mạnh mẽ, tỏ vẻ bất kể đáp án thế nào chẳng nữa cũng không thể quật ngã tôi được, nhưng trong đầu vẫn mong, xin anh đừng quá ác. . .

“Nếu ngày đó em không chạy vào phòng làm việc của tôi, nói em vẫn một mực để ý đến tôi, tôi thật. . .” Anh xấu hổ cười cười, “Lần đầu tiên thấy em trong pháp viện, tôi cứ ngỡ rằng em là bạn gái của Từ Uân. . .”

“Ngừng ngừng ngừng!” Tôi cắt lời anh, “Thật là, cẩn thận lời nói. . .”

Anh bị bộ dáng của tôi chọc cười, từ lúc ngồi xuống tới giờ, cuối cùng anh cũng tự nhiên với tôi: “Từ Uân là sư huynh của tôi, lúc ở trường học trình độ được hoan nghênh của anh ấy tuyệt đối nói không khoa trương, nhưng chỉ có người ở cùng phòng với anh ấy mới biết được, anh ấy có một cô bạn gái nhỏ, che chở như bảo bối, chưa ai thấy được, chỉ là biết chắc chắn có một người như vậy tồn tại mà thôi, khi đó tôi không nghĩ đó là em, chỉ cảm thấy lúc anh ấy nhìn em sẽ cười, nếu như không phải tình yêu thì có thể là anh em, có điều. . . Từ sau khi hợp tác với hai người, cuối cùng tôi đã hết ngốc rồi, đã nhìn ra. . .”

Ánh mắt tôi đã trừng hết cỡ rồi, “Anh ấy. . . Lúc ở trường học nói cái gì. . . Làm cái gì. . . Cái gì mà bạn gái nhỏ?”

Không ngờ Đinh Tự lại giống Từ Uân, lúc máu chốt vô cùng thích thừa nước đục thả câu: “Tôi cũng không rõ lắm, có gì em hỏi Từ Uân đi.”

Bị anh dẫn vòng vèo, suýt nữa tôi quên luôn chủ đề ban đầu, “Cái này sau này hãy nói, anh còn chưa nói xong mà, về sau thì sao?”

“Về sau thì nhớ kỹ em chứ sao, lần sau chúng ta gặp lại ở hội sở Dương Dịch, lại cùng xử lý vụ án, tiếp xúc thì cảm thấy có lẽ tính cách của em khá hoạt bát, có lẽ là do không quen tôi nên trước mặt tôi hay khách khí. . . Đoạn thời gian ở Newyork thì càng cảm thấy em không được tự nhiên, không phải là tôi chưa từng yêu ai nên cũng biết thật ra nói yêu đương không phải như vậy, em hỏi tôi có thích em không, hãy để tôi hỏi em trước đi, Tô Văn Hạnh, tôi có tài đức gì mà có thể được em ưu ái?”

Thoáng chốc anh lại lấy quyền chủ động về tay, ngược lại làm tôi không biết phải làm thế nào nữa, đúng vậy, tôi thích gì ở anh ta?

Gừng càng già càng cay, câu đầu tiên đã hỏi ngược lại tôi, thiếu chút nữa tôi đã thốt ra ba chữ “D tiên sinh”, cố gắng nuốt xuống, tôi cẩn thận hỏi lại: “Trong tòa nhà chúng ta làm việc, có mở một group chat, anh. . . có biết không?”

“Group chat?” Âm điệu của anh khiến tâm tình tôi vô cùng phức tạp, không phải anh.

Không phải anh, cho nên dù mất anh ta tôi cũng sẽ không cảm thấy bị thương bao nhiêu, nhưng nếu không phải anh ấy, nhiệt huyết nửa năm nay tôi đã gửi cho ai?

Tôi cố gắng bình tĩnh, vẫn không có ý từ bỏ, tôi tiếp tục hỏi: “Vậy anh. . . Biết S tiểu thư chứ?”

Tôi không dám nháy mắt, Đinh Tự, lắc đầu.

Chợt cả thế giới bị vây trong sương mù, từng đợt từng đợt ép tôi không tài nào thở nổi, sau động tác lắc đầu của Đinh Tự thì từ từ biến mất.

Nhưng vào lúc tôi dần dần thấy được hình dáng của sự thật thì có một trận sương mù vọt tới. . .

“Anh có hối hận không? Năm đó không cùng chị ấy đối mặt với áp lực gia đình, không giữ được chị ấy lại?” Cuối cùng, chúng tôi cùng ra khỏi nhà hàng, đứng trước dòng xe cộ như nước, tôi quấn chặt khăn quàng cổ, vấn đề cuối cùng, vì đoạn tình cảm này còn chưa kịp hình thành đã chết non, cầu một cái kết an tâm.

“Hối hận.” Đinh Tự không chút suy nghĩ đã trả lời, anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, khóe miệng lộ ra chút ý cười: “May mà vẫn còn có thể cứu vãn.”

Chúng tôi đứng tại chỗ, nhìn thành phố ồn ào náo nhiệt, không ai mở miệng nói phải rời đi.

“Tô Văn Hạnh, thực xin lỗi.”

“Vâng?”

“Nếu như ngay từ đầu tôi không đáp ứng với em, có lẽ sẽ khá hơn một chút.”

“Á. . .” Tôi hơi bất đắc dĩ, lại hận không thể quét sạch đoạn quan hệ mơ hồ này đi, chỉ có thể nói đùa: “Ừ, vậy thì bồi thường chút phí tinh thần đi, chia một nửa tiền thưởng cuối năm của anh cho em là được, ha ha.”

Anh ta nhìn tôi, cười lắc đầu: “Em thật, thật đúng là cùng dạng với Từ Uân, giống nhau — —”

Tôi chờ đoạn cuối câu nói của anh, thế nhưng anh lại không nói, mặc tôi trừng anh ấy thế nào cũng không nói, nhưng lại nói câu: “Tô Văn Hạnh, đoạn thời gian em theo tôi, nhất định đã khiến em buồn đến hỏng rồi.”

Tôi sững sờ, đáy lòng đau xót, vội vã nhìn về phía khác, không dám nhìn anh nữa.

Trước khi đi tôi có hỏi anh ấy: “Luật sư Đinh, sau này chúng ta có thể làm bạn bè không?”

“Đương nhiên.” Anh vỗ vai tôi cười: “Không chỉ làm bạn bè, chúng ta còn có thể vui vẻ nói chuyện phiếm.”

...

Đinh Tự không phải D tiên sinh, tôi không biết tin này là tin tốt hay tin xấu nữa, tôi nhin không được muốn hỏi vô cùng.

“D tiên sinh:

R tiểu thư có một người bạn trai, cô ấy rất ngọt ngào, nhưng làm bạn với cô ấy, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng gặp được vị bạn trai kia, theo cô ấy miêu tả thì là người đẹp trai, sắc sảo, hóm hỉnh, dũng cảm.

Có lẽ người bạn trai này tồn tại thật, bởi vì R tiểu thư đã từng cho chúng tôi xem qua đoạn trò chuyện của bọn họ.

Sau đó chúng ta biết vị bạn trai này, và ngay cả R tiểu thư, cũng chưa thấy qua người thật.

Về sau, chúng ta gián tiếp biết được, R tiểu thư đi gặp vị bạn trai này, R tiểu thư và bạn trai mới quen đã thân, R tiểu thư cùng bạn trai đi du lịch, bọn họ càng ân ái hơn so với trước.

Có điều sau này, chúng tôi mới phát hiện, cho tới bây giờ R tiểu thư vẫn không bước vào cuộc sống thực của bạn trai cô ấy, bọn họ chỉ hâm nóng tình cảm trên internet, còn trong hiện thực, lại không thể thâm nhập vào cuộc sống của đối phương.

Lại qua một thời gian, R tiểu thư chia tay bạn trai, nguyên nhân ở chỗ cô ấy vào QQ của bạn trai, phát hiện cô ấy và nhiều nữ sinh khác, bị anh ta gom vào một nhóm, nhóm ấy có tên là: vô xe hờ.

Bọn tôi an ủi R tiểu thư, hỏi cô ấy nếu không vì nguyên nhân này thì bọn họ còn có thể duy trì bao lâu? Tiếp tục yêu đương? Kết hôn? Sinh con? Đến già?

Ý của chúng tôi là, những việc này không thể chỉ dựa vào internet được, phải vào sâu hơn nữa mới cảm nhận được.

R tiểu thư chỉ nói là, mặc dù có lẽ trước kia cô ấy đã phát hiện anh ta qua loa, vào lúc anh ta cô đơn sẽ tìm cô nói chuyện phiếm, nhưng sẽ không đưa cô ấy xuất hiện trước mặt bạn bè của anh ta, mặc dù trên thế giới internet người bạn trai ấy dùng lời ngon tiếng ngọt nhưng vẫn không xuất hiện trong hiện thực, tuy nhiên phải nói rằng bọn họ đã có thời gian tốt đẹp cho nhau.

Chúng tôi lại hỏi cô ấy, nếu như sớm biết kết quả, cô ấy sẽ hối hận chứ?

R tiểu thư trả lời không cần suy nghĩ, không biết.

Bất quá cô ấy chỉ mất đi một đoạn thanh xuân, một đoạn này khiến tuổi thanh xuân của cô ấy tươi đẹp hơn, hơn nữa, vẫn chưa tính là nghiêng ngã, càng chưa nói tới mất ngủ bầm dập, thương tích đầy mình.

Cô ấy còn có rất nhiều thời gian, đi đến những con đường tốt đẹp hơn. Chỉ cần nghĩ như vậy, cô ấy sẽ không cảm thấy hối hận, ngược lại còn cảm thấy may mắn.

R, regret, hối hận.

Trong tình yêu khiến người ta hối hận, không phải là từng phạm sai lầm, mà là lúc tỉnh ngộ muốn bù đắp lại phát hiện bản thân đã đánh mất chính mình tốt nhất.

D tiên sinh, tôi đã từng tò mò, có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không, lúc ấy anh không trả lời tôi, mà hiện giờ tôi vẫn còn nguyên sự tò mò ấy, mỗi ngày chúng ta cùng đi chung một chiếc thang máy, cùng sử dụng một chiếc bàn công cộng ở starbucks dưới lầu, cùng sống vai đứng dưới lầu đón taxi.

Tôi biết rõ anh chỉ ở quanh tôi, nhưng tôi vẫn muốn biết, D tiên sinh, anh là ai?

S tiểu thư.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người đoán xem, D tiên sinh có nói cho S tiểu thư biết mình là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 36: R

Edit: Sâu Lười @ Nhisieunhân

“Kết hôn!”

Cầm tôi suốt rót xuống, Dương Dịch hươ hươ tay trước mặt tôi, tôi vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

“Cậu có cần phải vậy không?” Dương Dịch trừng tôi một cái, nhưng khóe mắt kia có còn gì ngoài ngọt ngào đâu. Thấy tôi tỉnh lại, cô ấy mới chậm rãi nói: “Hôn kỳ đã định trước lễ mừng năm mới, tính ra thì là một tháng tới. Tụi mình cũng không muốn làm phức tạp, nghi thức chỉ đi một lần là được, cũng là vì muốn tốt cho cậu, đỡ để phù dâu là cậu một nhọc.”

“Minh?” Tôi chỉ chỉ vào mình, hỏi lại: “Phù dâu?”

Dương Dịch trừng tôi một cái, “Có ý kiến gì?”

“Không được... Không được...” Tôi thẳng lưng, “Minh xin cậu, cậu mới yêu bao lâu chứ, bây giờ lại đột nhiên muốn kết hôn, làm phù dâu của cậu, ít ra cũng phải để mình biết rõ hai người là thế nào. Nói đi nói lại, ngay cả chú rể là ai mình còn chưa thấy nữa.”

“Ồn ào cái gì chứ, không phải thời gian trước cậu đang vội vàng chàng chàng thiếp thiếp với D tiên sinh của cậu sao, mình hẹn cậu mấy lần cũng không được!”

Cô ấy chưa dứt lời, vừa nói tới cái này, cảm xúc vốn lên cao của tôi lại uể oải tụt xuống.

“Hai người...” Dương Dịch nhanh chóng cảm giác được, “Cãi nhau?”

“Aiz...” Tôi thở dài, “Ra quân, chưa thắng trận đã chết...”

Dương Dịch giật mình, “Hai người? Không thể nào...”

Tôi nhướng mắt, thờ ơ nhìn ra con đường ngoài cửa sổ: “Bọn họ sắp quay lại rồi, mình còn mù quáng muốn xem náo nhiệt làm gì, chuyện này ngay từ đầu đã là sai lầm...”

“Dư Vi sắp trở về rồi sao?” Dương Dịch trực tiếp ngắt lời tôi, định cầm tay tôi, nhưng lại nhanh chóng nhận ra mình phản ứng thái quá, bàn tay áp xuống lại đổi thành vuốt nhẹ, áp a áp ứng nửa ngày mới xem như có chút an ủi: “Quản đi, Dư Vi kia...” Lời đến miệng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Tuy tôi đã biết được mọi chuyện từ Đình Tự, nhưng rất nhiều chi tiết xem ra tôi chỉ lơ mơ. Dương Dịch đột nhiên nghĩ đến cái gì, cầm chặt tay tôi, vội vàng hỏi: “Này... Anh ấy có biết cậu là người viết thư cho anh ấy không?”

Quả nhiên là bạn thân, chú ý ngay đến điểm mấu chốt. Tôi chống cằm, khóe miệng hơi xệ xuống: “Anh ấy vốn không phải là D tiên sinh.”

Dương Dịch tròn to mắt, miệng cũng há hốc, “Anh ấy không phải?” Cô ấy đảo mắt tròn một vòng, lầm bầm: “Vậy không phải lúc trước cậu công toại rồi sao... Nhưng mà cũng tốt, còn chưa đến mức quá thương tâm... Chỉ là thoáng cái đã mất đầu mối, cũng không biết ai là D tiên sinh...” Dương Dịch nói rồi lại kích động: “Này, vậy cậu không hỏi anh ấy sao?”

“Hỏi cái gì?”

“Cậu có thể nói chuyện viết thư cho anh ấy biết, đã có nhiều điểm giống nhau khiến cậu nhầm lẫn như vậy, nói không chừng anh Tự biết người đó.”

“Cậu điên rồi sao?” Tôi cũng không nghĩ thế, “Mình không thể nói, vì mình thích D tiên sinh trước mới thích anh ấy.”

“Cũng đúng.” Dương Dịch suy tư, “Vậy có vẻ cậu không thành tâm, cũng quá ngu xuẩn...” Cô ấy cười rộ lên, lại nhìn tôi nói: “Bây giờ cậu định thế nào? Cậu không có đầu mối, đoán được là ai không?”

“Mình đã viết thư hỏi anh ấy rồi, để xem anh ấy hồi âm thế nào. Về phần đầu mối cậu nói...” Tôi day day huyết thái dương, “Nhầm qua lẫn lại như vậy, giờ mình cũng không dám tùy tiện đoán nữa, cứ quan sát đã... Đừng nói đến mình, không phải báo hôm nay gọi Tiểu Sơn ra sao? Mình nê mặt anh ta

nên mới đến, người đâu, người đâu, thật không đúng giờ.”

Tôi vừa dứt lời, Dương Dịch đã phát tay qua lưng tôi. Tôi quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông gầy đẩy cửa vào.

Người này, nếu như không biết anh ta là vị hôn phu của Dương Dịch, cảm giác đầu tiên của tôi là, một chữ thôi, mẹ ơi... Gay.

Tôi quay lại, nháy mắt ra hiệu với Dương Dịch, cô ấy phát hiện tôi khác thường, hung hăng trừng tôi một cái. Tôi thè lưỡi, nhún nhún vai, ánh mắt lại chuyển sang cửa sổ, một lát sau vòng trở về. Vị hôn phu của Dương Dịch, Tiểu Sơn, lúc này đã đứng đối diện tôi, chào hỏi với tôi.

Anh ta vừa “Hi” một tiếng, tôi liền không nhìn được nổi da gà toàn thân. Dương Dịch ơi Dương Dịch, một nữ hán tử luyện Taekwondo như cậu, lại tìm một người yếu đuối như thế...

Aiz, tôi chào anh ta một tiếng, ba người cùng ngồi xuống, bắt đầu buổi gặp mặt khiến tôi như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Cũng không phải anh ta không tốt, sẵn sàng chu đáo gì đều không thiếu, tướng mạo cũng đẹp mắt, nhưng lại là kiểu tôi không quen. Tuy nhiên, khi cần thật tiếp xúc thì cảm giác “kiểu mị” lại chậm rãi phai nhạt đi không ít. Nhưng nếu một người như vậy dù có tốt, tôi cũng sẽ không thích lẫn giường với anh ta, dù có là đại gia tôi cũng không cần...

Nghĩ đến đây, đầu tôi lại nhớ tới chút chuyện quá khứ, thôi, củ cải rau xanh, ai cũng có sở thích riêng...

Vị Tiểu tiên sinh này là bạn học cao trung của Dương Dịch, sau khi Dương Dịch về nước thì trở thành bạn thân. Lúc đi học bọn họ đã cùng nhau làm rất nhiều chuyện, Dương Dịch đi du học cũng vẫn giữ liên lạc với anh ta. Chỉ kể đến cảm tình mấy năm đó thôi cũng đủ để hai người khó lạnh nhạt với nhau rồi, nhưng chỉ luôn dừng lại ở mức bạn thân, ngay cả Dương Dịch cũng hoài nghi không biết người anh ta thích là ai... Nhưng trên đời này, nhân duyên chính là quanh đi quẩn lại như vậy, sau khi Tiểu tiên sinh tuyên bố kết giao với một bạn gái, Dương Dịch mới biết mình suýt nữa đã bỏ lỡ cái gì, mà Tiểu tiên sinh cũng biết, rốt cuộc thứ mình muốn là gì.

Bữa cơm này tôi ăn nhạt như nước ốc, sau đó đi cùng bọn họ đến khách sạn thử món tôi cũng không yên lòng, bọn họ còn muốn đi chọn ảnh cưới, tôi tranh thủ từ chối không đi.

Trước khi thả tôi, Dương Dịch áp úng kéo tôi nói nửa ngày mấy chủ đề lồng vòng, tôi nhéo cô một cái, không nhìn được, “Cậu đừng dong dài nữa, rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ai da... Được rồi được rồi, mình muốn hỏi cậu, cậu và Từ Ân thế nào? Cậu xem, mình không phải vì chuyện của mình mới nghĩ đến cậu sao, cũng là cùng lớn lên từ nhỏ, loại tình cảm này là kỳ quái nhất, cảm thấy, cảm thấy ngoài một tầng thân tình, nếu như có một ngày anh ấy không thuộc về cậu, cậu mới biết mình đã thích. Mình chỉ sợ cậu nóng đầu, không hiểu gì cả... Ngay cả mình cũng nhìn ra được anh ấy rất tốt với cậu, nếu như cậu không có cảm giác gì thì thực sự quá ngu xuẩn... Được rồi được rồi đừng nhéo mình nữa, mình nhéo lại đó nha...”

Sau đó tôi bị Dương Dịch hung hăng trả thù, rồi chỉ có thể tro mắt nhìn cô ấy chạy biến cùng với Tiểu tiên sinh, còn lại mình tôi đứng cô đơn trong gió, hồi tưởng lại những lời cô ấy đã nói.

Từ Ân đi Singapore cùng lão Diêu rồi, hình như hôm nay là về, nếu như bây giờ tôi qua, có lẽ còn có thể gặp anh ở sân bay.

“S tiểu thư:

Trên đời này, giữa nam và nữ, luôn có một loại tình cảm, đủ đầy hơn tình yêu, vững chắc hơn tình thân, đó là hai người nỗ lực, thật lòng ở cùng nhau nhiều năm, dù cho rời đi cũng sẽ không quên. Loại tình cảm này, gọi là ràng buộc.

Luôn có một người như vậy, cô gặp được anh ấy, cảm thấy anh ấy là tất cả, nhưng đến khi rời khỏi, cô mới phát hiện, trước giờ cô đã hiểu ‘tất cả’ quá đơn giản.

Ai cũng nói trong tình yêu, sợ nhất là hai người yêu nhau làm thương tổn lẫn nhau, người đã từng yêu đột nhiên chia tay, mà sau khi chia tay mới phát hiện đó là tình cảm chân thành cả đời.

Nhưng thật ra, nếu như sau khi biết hối hận mà sửa chữa kịp thời thì không cần sợ hãi, khiến người ta phải hối tiếc nhất là khi phát hiện người kia đã không còn nữa, đã không có sức để yêu nữa.

Tình yêu như một vùng biển, vận mệnh, như một cơn gió. Chúng ta đi thuyền nhỏ, trôi nổi trong sóng to gió lớn, quá trình này gọi là phát triển. Chỉ có trải qua thống khổ, phản bội, ngọt ngào, mới có thể học cách buông tay, học cách quên.

S tiểu thư, cô cần gì phải để ý tôi là ai, trong thế giới tưởng tượng, chúng ta có thể trò chuyện về chủ đề tình yêu, có lẽ cô cảm thấy đây là ẩn ý. Nhưng giống như cô đã từng nói trong một bức thư, đi vào cuộc sống hiện thực, phần ẩn ý đã từng to lớn này chưa hẳn giải quyết được một chuyện nhỏ vụn vặt.

Tôi chỉ là một người bạn cô có thể trò chuyện cùng trong giờ nhàn rỗi. Có lẽ cô chưa từng gặp tôi, có lẽ chưa từng tiếp xúc với tôi, tôi của hiện thực không phải như cô mong đợi, cho nên chúng ta có thể thổ lộ tiếng lòng cho nhau trong thư, lại không nhất định có thể đối mặt ngoài đời.

Cô hãy tự hỏi lòng mình, S tiểu thư, tôi là ai không quan trọng, cô muốn cái gì, mới là quan trọng nhất.

D tiên sinh.”

Tôi còn đang phát ngốc với màn hình điện thoại, thì một bóng đen chắn trước mặt tôi. Lúc này tôi mới nhớ tôi còn có chuyện mình chưa làm, liếc đồng hồ chỉ thấy thôi xong rồi. Tôi cuống quýt nhảy dựng lên khỏi ghế, nhưng vừa ngẩng đầu, chính là khuôn mặt cười cười mờ ám của Từ Uân.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn phía sau lưng anh, anh cười xoay mặt tôi lại: “Bọn họ đi trước.”

Thấy tôi thò ra một hơi, anh lại hỏi: “Sao em tới đây? Tôi đón anh? Hết cảm chưa?”

“Em tới tiền bạn.” Về buồng bình lúc trước lại xuất hiện, “Bạn em vừa đi, em ngồi đây nghỉ một lát...” Càng nói càng vô lý, tôi bị Từ Uân nhìn chăm chăm: “Không phải đợi anh?”

Tôi không gạt đầu, cũng không lắc đầu, cứ vậy nhìn anh, cuối cùng nhìn thấy ý cười nhẹ nhẽ trong đôi mắt đầy tơ máu của anh.

“Không phải đợi anh, vậy anh đi...” Anh nói dứt khoát, xoay người cũng dứt khoát, tôi vô thức nín lại. Thấy khóe miệng anh cong lên, dừng một chút mới lười biếng quay người, tôi chỉ biết, tôi lại bại trận rồi.

“Em... tới đón anh.” Giọng nhỏ nhỏ, tôi không dám lớn tiếng, càng không dám ngẩng đầu lên, mắt tôi bay khắp bốn phía, không chịu nhìn anh.

“Ồ...” Từ Uân kéo dài giọng, “Sao lại muốn tới đón anh?”

Bị anh bức đến nước này, tôi cũng không quan tâm nhiều nữa, nhưng vừa nghĩ tới từ nhỏ đến giờ đầu với anh là như vậy, muốn tôi cúi đầu hoàn toàn, thật đúng là có chút khó khăn. Tôi xoắn xoắn áo, hỏi: “Từ Uân, lúc trước anh nói... thích em, có còn... tính nữa không?”

Những lời này vừa ra, mặt tôi đã đỏ bừng. Tôi như vậy rồi, nếu kể tiếp Từ Uân muốn ôm còn được, ở nơi người đến người đi thế này, nếu anh muốn hôn, tôi nhất định phải cự tuyệt.

Tôi đỏ mặt không dám ngẩng đầu nhìn anh, đang đợi phản ứng của anh. Nhưng anh không hôn tôi, ngay cả ôm cũng không có. Anh dùng cái giọng bồn chồn, tạt cho tôi một chậu nước lạnh: “Đương nhiên... không tính!”

Tôi ngẩng phát đầu lên, anh khoanh hai tay trước ngực, vẫn là bộ dạng lười nhác, “Pháp luật còn có quy định hiệu lực mà, với lại cũng qua lâu vậy rồi, lòng anh còn bị thương tâm nặng như vậy...”

Anh dài giọng, nhìn tôi đang xấu hổ tức giận cắn môi, cười nói: “Nhưng mà, nếu vết thương khép lại nhanh hơn, vẫn có thể nhận theo đuôi nha...”

Đến mức này rồi, nếu còn không biết anh đang trả thù, vậy quá uổng phí tình cảm nhiều năm của chúng tôi. Nhưng nếu như cứ vậy buông tay thì không phải tôi, anh cũng nhìn trúng tâm tư tôi nên mới dám bắt chẹt tôi thế.

Nếu như Từ Uân chân thành đáp ứng tôi, bất kể anh đã chắc chắn hay chưa, tôi cũng sẽ lo lắng, lo giữa chúng tôi rồi sẽ rạn nứt. Nhưng anh nói như vậy, tôi lại cảm thấy an tâm, chỉ là tôi còn chưa nghĩ kỹ ra chiều như thế nào, đành phải cúi đầu, đáng thương nói: “Anh... phải làm sao mới giúp anh khép lại được?”

Đáng vẻ đáng thương quả nhiên hữu dụng, Từ Uân lập tức lật bài, nhưng lời anh nói thật khiến tôi có chút bất ngờ. Tôi không tức giận, mà còn thấy buồn cười, có chút hồ đồ, cũng có chút... ấu trĩ.

Anh nói: “Tô Văn Hạnh, nếu như em thích anh, thì phải theo đuôi anh. Nhưng mà... Con người của anh ấy à, không phải quân tử gì, khó trị hơn Đinh Tự nhiều nha.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Ốc

Làm sao để tạo ấn tượng kinh ngạc đầu tiên... Kỹ xảo một, ăn mặc thích hợp, chờ đợi tình yêu đến, kỹ xảo hai, luôn duy trì tâm lý ‘Chuẩn bị yêu’...

Tôi bĩu môi, ấn tượng đầu tiên của anh với tôi là vào hai mươi mấy năm trước, khi đó tôi còn là đứa trẻ nhăn nhéo, chắc cũng đủ để anh cảm thấy kinh ngạc...

Lật trang kế tiếp, làm sao để đối phương cảm giác mới quen đã thân... Kỹ xảo một, thuần thục vận dụng các từ ngữ để đối phương có cảm giác tương tự, để trong tiềm thức đối phương cảm thấy hai bạn là giống nhau...

Tôi lắc đầu, lại lật một tờ khác trong quyển sách, bước này có thể bỏ qua, chúng tôi chính là cùng một loại người như nhau, không cần cảm thấy trong tiềm thức, càng không cần làm gì để chứng minh....

Lật ra sau nữa, cách nắm chắc lần đầu tiếp xúc, lần đầu nói chuyện với nhau... Những điều này đều không có ích, đọc cả một buổi mà cuốn sách này chẳng có tí giá trị sử dụng nào, lại còn tốn những 25 đồng của tôi, cái gì mà cách ăn mặc cho thích hợp, cái gì mà duy trì tâm lý, những điều này còn cần học à, đây là bản năng con người đấy!

Lại nghĩ đến bộ dạng đặc ý của Từ Uân lúc đưa tôi đến dưới lầu, còn không quên bổ sung một câu: “Nhắc nhỏ, cái này... Bản thân sắp tới thường có thể cảm giác được bên người có ai đó nhìn trộm, cái này đối với em mà nói... A, không phải là tin tức gì tốt, Tô Văn Hạnh, em phải cố gắng lên!”

Hừ... Tôi hất sách lên, nắm chặt tay đập mạnh lên bàn mấy cái, cuối cùng bất đắc dĩ nhặt sách lại, lật đến đằng sau, rốt cuộc cũng có gì đó có chút nội dung khiến tôi chú ý.

Làm cách nào để ý trung nhân vừa thấy được tôi, trái tim đã đập rộn lên...

Ừ...

....

Bước đầu tiên theo đuổi Từ Uân, hiểu rõ những gì anh yêu thích, nắm trong tay nhau cầu của anh.

Vì vậy tôi dậy sớm hơn bình thường nửa giờ, nhân lúc văn phòng không có ai, đặt một ly sữa nóng và một cái bánh mỳ cà rốt ở cửa hàng nổi tiếng đặt trên bàn làm việc của Từ Uân, sau đó trốn trong khung làm việc nhỏ của mình, đợi mười phút sau đến giờ làm.

Từ vị trí của tôi, gần như không nhìn tới văn phòng Từ Uân, đến giờ làm việc, mọi người lục tục đi vào cửa, Từ Uân đến muộn một chút, vừa đi vào thì mặt mày hớn hờ, tôi thấy anh đi vào thì nhân cơ hội đứng dậy, lên đến phòng giải khát ở giữa phòng làm việc và văn phòng đối tác.

Từ vị trí máy đun nước, có thể nhìn thấy Từ Uân vào văn phòng, cởi áo khoác rồi treo lên móc, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa sổ, gió thổi bay giấy trên mặt bàn, sau đó anh giữ tờ giấy đang muốn bay lên, sau đó anh phát hiện đồ để trên bàn...

“Tiểu Tô, cô đổ tràn nước rồi.”

“A ——” Tôi như người hâm, rõ ràng rót nước nóng mà không để ý, bị phỏng tay, vừa thả tay cả, cả chén nước rơi trên mặt đất, bắn tung tóe.

“Sao lại ngẩn người thế, có nóng không?”

“Không sao, không sao...” Tôi vội vàng thu dọn lại, đến khi tôi dọn xong ngẩng đầu lên thì Từ Uân đã đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, bắt đầu làm việc.

Anh lại không nói gì, là ăn hay ném đi rồi? Là thấy cảm động hay là ghét bỏ?

Nghĩ vậy tôi lại thò cổ ra, cố gắng phá tan chướng ngại nặng nề là khuôn mặt chẳng tỏ ra gì của Từ Uân, để tìm ra manh mối, tôi ngửa người ra sau, ngửa ra sau, lại ngửa ra sau nữa, đến khi gập gối cả eo thì Từ Uân đột nhiên ngẩng đầu.

“Á!”

Tôi kêu lên một tiếng, thậm chí ánh mắt còn chưa chạm nhau, cả người đã biến mất khỏi phạm vi tầm mắt của Từ Uân, cú ngã này khiến tôi đau chết đi được. Từ Uân chết tiệt, nói cái gì mà muốn cho tôi theo đuổi anh chứ, theo đuổi cái gì, theo sọi lên à. Không phải lúc đó từ chối khiến anh cảm thấy mất mặt thôi sao, mang thù, hẹp hòi như thế nữa, anh có phải là đàn ông không chứ. Tôi còn không theo đuổi Đinh Tự đâu, chỉ hơi chú ý đến sở thích của anh một chút thôi, không phải Đinh Tự đã đồng ý thử hay rồi. Chỉ có Từ Uân là lảm chuyện, kỳ cục, phiền chết rồi, phiền chết rồi, phiền chết rồi!

“Em nằm trên mặt đất làm cái gì?”

“Á!”

Từ Uân đột nhiên đứng trên cao nhìn tôi, khiến tôi không có phòng bị, vốn còn chưa ngã ra đất nhưng bị anh dọa tới mức ngã sầm xuống.

“Rảnh thế sao?” Từ Uân tự rót cho mình một ly cà phê, trước khi đi liếc tôi một cái: “Đến phòng làm việc của anh.”

“A...” Tôi còn thấp thỏm thì đôi mắt tiểu lý tăng đao phóng tới, về mặt ‘Em dám không vào thử xem’, tôi đành ngoan ngoãn đứng dậy.

“Đóng cửa lại.”

Ánh mắt anh bắn tới, tôi không dám không nghe theo, ngoan ngoãn đóng chặt cửa thùy tinh lại, giống như đứa bé phạm lỗi đứng trước mặt anh, nhân cơ hội phóng mắt khắp phòng xem có gói to nào đựng bánh mì không.

“Nhìn cái gì?” Từ Uân nhàn nhả ngồi xuống, giống như ban giám khảo uy nghiêm nhìn chăm chăm vào tôi: “Ăn xong rồi.”

“Ăn... cái gì?” Tôi giả ngu.

Anh tức giận hỏi lại: “Em không hiểu là ăn cái gì hử?”

“Có... Ăn rồi sao?”

Từ Uyên ‘xùy’ một tiếng, không nể mặt mà lắc đầu trong ánh mắt mong đợi của tôi: “Tô Văn Hạnh, anh rất thất vọng, thậm chí em còn không biết anh thích ăn gì...”

“Không phải anh thường mua ở nhà này à...” Tôi lăm bằm nhưng lại bị ăn cắt đứt: “Lớn bằng này rồi, em có thấy anh ăn cả rôt bao giờ chưa?”

Bà vai tôi hơi run một chút: “Ặc...”

“Chẳng hiểu sao anh lại hiểu em như vậy...” Anh ngừng tay, đứng lên, đưa lưng về phía tôi, kẻ ra từng cái: “Thích uống sữa tươi, không ăn cay, thích ngọt, không thích chua, sợ phơi nắng, sợ lạnh, sợ cao, sợ tối, trọng cảm tình, lại mẫn cảm, ở trước mặt người khác miễn cưỡng lắm cũng có thể coi như là thực nữ, chỉ khi ở trước mặt anh mới lộ rõ bản chất nữ hán tử, rõ ràng rất ngốc lại giả bộ cái gì cũng hiểu... Nhưng mà, Tô Văn Hạnh, em thật sự hiểu rõ bản thân mình sao? Em cũng hiểu được anh sao?”

Từ Uyên xoay người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt tôi: “Em thật sự biết rõ, mình muốn cái gì sao?”

Trong vòng hai ngày, Dương Dịch đã hỏi tôi câu đó, D tiên sinh cũng đã hỏi tôi, bây giờ, Từ Uyên cũng hỏi tôi như vậy, tôi bị anh nhìn thì chột dạ, đành nhẹ nhàng thờ dài, đến lúc này rồi còn che che lấp lấp cố ra vẻ thần bí cũng chẳng được gì: “Từ Uyên, em biết là anh tốt với em, nhiều năm như thế vẫn luôn chăm sóc cho em, khi ở bên anh rất nhẹ nhàng, cũng rất thoải mái, nhưng anh biết không, em vẫn luôn coi anh như anh trai, ngày đó đột nhiên anh làm thế với em... Anh có thể tưởng tượng, nếu như... Nếu như Tô Bác làm thế với em, em có thể chịu được à! Em bị sợ hãi! Từ Uyên, em chưa từng nghĩ tới sẽ đi tới một bước kia với anh, nhưng em cũng chưa bao giờ...” Tôi ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của anh: “Em cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ mất anh.”

Ánh mắt Từ Uyên trở nên nhu hòa, ánh ngồi xuống ghế, nhìn thẳng tôi, nói rất chân thành: “A Hạnh, ý của em là, anh có thể hiểu là, thật ra em cũng thích anh?”

Anh hơi hơi đột ngột, tôi hơi kinh ngạc, nhưng tôi lại, gạt đầu nặng nề.

“Thích là chuyện của hai người.” Từ Uyên nói: “Em phải biết rằng mình thích gì. Là thích con người anh? Thích cách tự nhiên khi chúng ta bên nhau? Yêu thích sự quan tâm chăm sóc của anh với em, mang đến cảm giác an toàn cho em? Hay là, đó chỉ là tình cảm tự nhiên qua hai mươi năm không thể vứt bỏ được, khiến em cho rằng đó là thích?”

Tôi thần thờ nhìn anh, điều này có khác gì nhau à?

“Đương nhiên là không giống nhau.” Từ Uyên dựa vào ghế: “Nếu như em thích cách ở chung với anh, khi em gặp được một người khác, hai người ở cạnh nhau khiến em thoải mái hơn, có lẽ là người đó càng yêu chiều em hơn, có lẽ người đó sẽ càng dung túng cho em, lúc đó có lẽ em cũng sẽ bị anh ta hấp dẫn.” Tôi muốn xen vào nhưng Từ Uyên không cho tôi cơ hội đó, anh tiếp tục nói: “Nếu như em thích cảm giác được anh chăm sóc, như vậy đến khi em gặp được một người càng quan tâm chăm sóc em hơn, có lẽ trái tim em sẽ thay đổi... Mà đáp án kém nhất, chính là em coi tình cảm hai mươi năm qua là thích, em không thể dứt bỏ tình cảm đó, cho rằng đó là thích, đây là điều tàn nhẫn nhất với cả hai bên, lúc đó khi thời gian trôi qua, nó sẽ nhạt dần và chỉ còn lại đạo đức là điều ràng buộc...”

Tôi khẽ lắc đầu, mặc dù tôi chưa thể phản bác lại anh ngay, nhưng tôi cũng không... quá đồng ý với anh, những điều này không phải biểu hiện của thích sao?

Từ Uyên nhìn ra nghi ngờ của tôi, giải thích nhiều hơn: “Có thể ở chung với em nhưng không nhất định sẽ chăm sóc em, cũng không nhất định sẽ mang lại cho em cảm giác an tâm, có lẽ khiến em cảm thấy không thú vị. Nhưng nếu em thích người đó thì em có thể chấp nhận tất cả của anh ta...” Từ Uyên lại gần tôi, trên khuôn mặt nghiêm túc của anh lộ ra vui vẻ: “Tô Văn Hạnh, anh thích em, cho dù em không biết trái tim anh, mặc dù em còn chưa để ý nhiều đến anh, mặc dù trong lòng em có thể còn có người khác, nhưng anh thích, là thích em lúc tùy hứng, là thích em lúc quật cường, là thích em lúc hồ đồ, lúc em cố gắng làm việc, em vui vẻ thì anh cũng sẽ vui vẻ theo mà không hiểu vì sao, em mà khổ sở thì anh cũng bị lây bệnh, cảm thấy không thoải mái, cho dù là tốt hay xấu thì anh đều có thể chấp nhận.”

Lời của anh khiến tôi đỏ cả cổ, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt chớp chớp không biết nhìn đi đâu.

“Như vậy, có phải em nên tự hỏi mình, nếu như em thích anh thì em thích cái gì? Có phải đã có sự chuẩn bị để chấp nhận tất cả những gì thuộc về anh không?”

Tôi ngẩng đầu định nói thì Từ Uyên lại đề tôi từ từ suy nghĩ: “Anh bỏ ra vài chục năm mới suy nghĩ cẩn thận, cho nên em không cần phải gấp gáp cho anh một đáp án, em hãy hỏi lòng mình, nghe một chút tiếng lòng mình thế nào.” Anh vừa nói xong, lấy một hộp văn kiện đưa cho tôi: “Cũng đừng chỉ nghĩ đến đáp án, sửa sang lại sổ sách trong này cho anh, trước thì tan làm thì gửi lại.”

Lại là cái kiểu này...

Còn nói là thích cách ở chung với anh... Tôi ghét nhất đó, có được không hả...

Mặc dù lảm bảm như vậy, nhưng tôi vẫn thành thật ôm đồng nhiệm vụ của mình ra ngoài, trước khi tan làm giao lại cho anh, nhưng mà anh đã không còn trong phòng làm việc rồi.

Dường như làm đối tác cao cấp, anh đã bận rộn hơn trước nhiều.

Trước khi ngủ, tôi lại lật quyển sách kia, lật từ đầu tiên thì thấy: Đầu tiên, bạn phải tự hỏi bản thân, có phải bạn đã thương người đó, là muốn giữ lấy? Hay là tình yêu thật sự? Nếu như yêu, xin hãy bảo vệ người đó, vào lúc người đó cần thì phải ở bên cạnh người đó.

Lời nói của Từ Uyên lại vang lên trong đầu tôi, dường như tôi nằm trên giường nhưng nó cứ lật qua lật lại khiến tôi chẳng tài nào ngủ nổi.

“D tiên sinh:

Có một vị S tiểu thư (xin đừng cố gắng dò số của tôi) cô ấy có chút tùy hứng, lại hơi ngoan cố, có đôi khi đa sầu đa cảm, có đôi khi lại rất tùy tiện, bởi vì lỡ thích một người không thích mình, lại bỏ qua một người rất quan tâm đến mình.

Cô ấy từ chối người thích mình, làm tổn thương người đó, sau đó lại cố gắng cảm hóa người mà cô ấy thích, cuối cùng cô ấy mới biết, người mà cô ấy phí hết tâm tư lại gần, đã có người yêu sâu đậm trong lòng từ lâu.

Vận mệnh luôn buồn cười như vậy, chẳng phân biệt được ai đúng ai sai, chẳng phân biệt thứ tự đến trước và sau, nhưng lại có thể tạo nên một đoạn nghiệt duyên.

Khi S tiểu thư biết trong lòng mình muốn theo đuổi người luôn bảo vệ cô ấy, luôn bên cạnh cô ấy, nhưng lại không biết làm cách nào mới có thể lấp đầy trái tim bị tổn thương kia.

Một câu nói, rất xin lỗi, chắc chắn là không đủ.

D tiên sinh, rất cảm ơn anh vì không sợ người khác làm phiền mà trả lời mỗi một lá thư, mặc dù từ đó tôi hiểu được rất nhiều điều nhưng tôi vẫn chẳng biết được mình muốn điều gì, có lẽ từ giờ trở đi, tôi sẽ dần dần hiểu được.

Mặc dù tôi biết, anh thích tennis, thích tập thể hình, thích xem phim, thích nghe nhạc, có ý kiến riêng về tình yêu, từ đầu tới cuối chỉ yêu một người, muốn làm rất nhiều chuyện với người mình yêu, nhưng mà tôi cũng không biết, anh ở trong cuộc sông hiện thực, là cao hay thấp, là béo hay gầy, thích cay hay chua, thuận tay trái hay tay phải, lúc đông người thì xếp hàng để đợi được ăn món ngon hay là bỏ qua, bầu trời đột nhiên đổ mưa thì anh sẽ chen chúc chờ dưới mái hiên với mọi người, hay sẽ vui vẻ đi dưới cơn mưa tí tách.

Tôi dường như có thể tưởng tượng được một con người rất thật từ những bức thư, nhưng lại không thể nào đặt anh vào những điều vụn vặt trong cuộc sống.

Khi duyên phận biến thành tiếc nuối, thì tình yêu sâu đậm cỡ nào cũng không thể chạy thoát được thời gian.

D tiên sinh, S tiểu thư không muốn bỏ qua phần tình cảm này, cho nên anh có thể giúp cô ấy được không?

S tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38: S2

Edit: Thanh Na

“S tiểu thư:

Hai người chia tay, nói không chừng sẽ tạo nên bốn người hạnh phúc.

Vượt mắt chỉ vì để đợi đúng người.

Tôi nghĩ mình sẽ lấy chuyện xưa của cô để nói vậy.

Bao nhiêu năm sau, S tiểu thư và vị kia đã bao lâu rồi không liên lạc cô ấy cũng không để ý, tôi gọi anh ta là S tiên sinh đi, ở một thành phố xa lạ nào đó, cô ấy đi công tác, còn anh ta thì họp.

Đang dạo phố thì gặp phải trời mưa, vì tránh mưa, cô tìm một quán cà phê ven đường chui vào, quán nhỏ, ngọn đèn mờ mờ, nước mưa dọc theo cửa kính thủy tinh uốn lượn chảy xuống, ngoài cửa sổ chỉ còn một mảnh mờ mờ. Nhìn khắp bốn phía, chỉ còn sót lại một vị trí, trong đó một bên đã có một

người đàn ông ngồi sẵn, cô vuốt vuốt mái tóc ướt mưa, đi qua bên ấy ngồi xuống, người đàn ông đối diện buông tạp chí xuống, ngẩng đầu, trong khoảnh khắc ấy, cô cũng ngẩng đầu, bọn họ dừng mọi chuyện trong tay lại, nhìn đối phương chăm chăm.

Anh ta nói với cô ấy: Là em.

Cô ấy đáp lại: Đã lâu không gặp.

Trong mắt anh ta, mái tóc dài đã cắt, gương mặt gầy trái xoan trước đây đã trở nên mượt mà, không còn tìm thấy miệng lưỡi bén ngọt cay nghiệt trước kia, giờ tay nhắc chân vừa mạnh mẽ vừa hòa hợp, mà ngay cả tiếng nói cũng không còn nũng nịu ngọt ngào như trước, mà trở nên ôn hòa điềm đạm hơn.

Trong mắt cô ấy, anh ta đã không còn sự xúc động của một chàng trai trẻ tuổi, thay vào đó là vẻ kiên định trầm ổn, chỉ quần tây áo sơ mi đơn giản cũng trở nên có phẩm vị, tiết tấu nói chuyện không nhanh không chậm, nho nhã lễ độ, tác phong nhanh nhẹn.

Anh ta nói, nhất thời mưa không ngừng ngay được, không bằng ăn chút đồ ngọt đi.

Cô gạt đầu đồng ý.

Sau đó anh tự làm chủ gọi cho cô một phần bánh su kem, trước khi nhân viên cửa tiệm order món, đột nhiên anh ta nghĩ đến cái gì đó, bảo ngừng, xin lỗi hỏi lại cô, đã nhiều năm qua đi, không biết sở thích trước kia của cô có thay đổi không.

Lúc anh ta gọi món bánh su kem, lòng của cô như bị cấu nhẹ một cái, từ nhỏ đúng là cô thích ăn gì đó có bơ vào, nhưng bây giờ cô lại cười lắc đầu: Mấy năm nay sợ mỡ trong máu cao nên cô đã không dám ăn mấy thứ này nữa.

Trong mắt anh ta hiện lên tia lo lắng, sau đó gọi cho cô một phần bánh nướng xốp, sau khi nhân viên cửa hàng rời khỏi, anh ta lại xin lỗi một lần nữa, rồi tự nhiên nói tiếp: Sớm biết em tự mình từ bỏ nó, lúc ấy sẽ không buộc em phải tạm ngừng ăn nó.

Lời của anh ta lại đâm vào lòng cô một cái, cô tự biết mình không còn là một cô nữ sinh nữa, mấy năm nay cô cũng đã kết giao với vài người đàn ông, nhưng không một người nào, không một ai như anh cả, có thể khiến một chiếc thuyền nhỏ như cô muốn cập bờ, dù cùng một người, ngay cả khi trước cũng không mãnh liệt bằng.

Đến lúc chia tay bọn họ trao đổi phương thức liên lạc với nhau, S tiên sinh gõ dãy số của cô vào điện thoại thì điện thoại hiển thị số này đã tồn tại, mà khi anh ta gọi số của cô thì trên điện thoại của cô vẫn hiện tên của S tiên sinh.

Sau đó rất nhanh bọn họ yêu đương rồi kết hôn, video chuẩn bị cho hôn lễ nhảy ra ảnh chụp mấy năm trước, khi đó anh ta trẻ tuổi khinh cuồng không thể che được thanh cao và kiêu ngạo, mà cô ấy rõ ràng còn thanh cao kiêu ngạo hơn.

Trong hôn lễ bọn họ đã nói với đối phương, đã từng vì soi mói, vì tự tôn, vì không đủ tha thứ lẫn nhau nên ông trời mới ngay lúc chúng ta tốt nhau mà bỏ lỡ nhau, trải qua mải dũa, bỏ bớt xóc nổi trở nên thành thực hơn, chỉ là vì vào lúc chúng ta tốt hơn gặp lại nhau.

Chuyện xưa nói xong rồi, bây giờ tôi sẽ nói với S tiểu thư, người đã cùng tôi viết thư, cô đã quyết định không muốn bỏ qua phần tình cảm này, chứng tỏ cô đã chín chắn hơn, đã như vậy thì ngoại trừ cố gắng nắm bắt, còn thể nào nữa?

Tôi không biết S tiên sinh của cô là người như thế nào, đây là bài học cô cần làm, có lẽ là lúc trước cô đối với anh ta không đủ rõ, vậy thì từ giờ trở đi tìm hiểu hứng thú của anh ta, tích cực theo đuổi; có lẽ lúc trước cô quan tâm anh ta không đủ, vậy thì từ giờ trở đi chú ý hi vọng ái ố của anh ta, lúc cần thì hãy ở bên cạnh anh ta.

Yêu một người là bản năng, kỹ năng này không cần truyền dạy, chỉ xem cô có đủ dụng tâm hay không thôi, phải biết rằng, có lẽ S tiên sinh của cô đã yên lặng làm như thế nhiều năm rồi, làm cảm động một người yêu mình, so với việc làm một người không yêu mình chú ý đến mình dễ dàng hơn nhiều.

Khi cô ôm một người yêu cô, anh ta càng ôm cô chặt hơn, đó chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.

Tôi nguyện ý hết lòng giúp đỡ cô, S tiểu thư, xin hãy bắt đầu chủ động đến gần S tiên sinh của mình đi.

D tiên sinh.”

Chủ nhật ánh mặt trời rất rạng rỡ, tôi nằm trên giường đọc hết thư, bấm số điện thoại của Từ Uân.

Tôi hỏi anh ấy hôm nay được không, anh bảo có.

Sau đó là im lặng.

Tôi lại hỏi: “Hẹn... nhé?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, chớp mắt rồi biến mất, “Hẹn anh? Vì sao? Suy nghĩ rõ chưa?”

“Cũng chưa rõ lắm...” Tôi mạnh miệng: “Chắc phải thêm mấy lần nữa mới rõ được.”

Lại một trận im lặng nữa, anh ấy hỏi: “Hẹn anh đi đâu làm gì?”

“À...” Tôi sừng sốt, “Hẹn... Thì hẹn thôi, làm gì thì... đến đó rồi tính chứ...”

Đầu kia truyền đến giọng mũi nặng nề, như là bất mãn: “Hừ... Cảm thấy, cảm thấy thành ý như vậy không đủ... Vậy đi, em nghĩ phương án đi gửi anh xem rồi nói sau.”

“Anh...”

“Anh gì mà anh?” Từ Uân cắt lời tôi, “Tô Văn Hạnh, ai cũng biết nữ truy nam cách tăng sa, vốn không phải là chuyện gì khó khăn, xin em tốt xấu gì cũng phải nhúc nhích suy nghĩ chút chứ, cho anh xem vì cuộc hẹn này em trả giá chút cố gắng, được không...”

Tôi từ chối cho ý kiến, đáp: “Lát nữa gọi lại cho anh.”

Từ trên giường đứng lên, rửa mặt mũi một phen, tùy tiện mở một quyển sách từ chồng sách mới mua ra.

Kế thứ nhất: Sắp xếp hoạt động mạo hiểm kích thích, chuyên gia cho rằng, cơ thể con người run có liên quan đến adrenalin...

Gạch chéo, tôi sợ độ cao lắm, phải gạch chéo ngay.

Kế thứ hai: Cùng vận động một chỗ, chuyên gia cho rằng, có thể làm tăng thể dopamine trong não bộ (Một loại chất khiến con người nảy sinh tình cảm với vật chất)...

Vận động... A, linh quang chợt lóe, cứ như vậy đi!

Vì vậy mười phút sau tôi gọi lại cho Từ Uân, đầu dây bên kia lười biếng alo một tiếng, tôi làm nũng nói một câu, “Từ Uân, anh dạy em đánh tennis đi...”

“Tô... Văn Hạnh” Từ Uân run run một chút: “Em bình thường lại cho anh.”

Tôi mừng thầm, tưởng Từ Uân cứng lắm, không ngờ lại dễ nắm mạch đến vậy, tôi quyết định thử thêm một lần nữa: “Không phải người ta đang cố gắng sao... Thù mị một chút anh không thích à?”

“20’ sau đứng dưới lầu chờ anh.” Từ Uân hơi run một chút, trước khi ngắt điện thoại còn không quên thêm một câu: “Nhớ uống thuốc rồi hẵng ra.”

“Được...” Tôi kéo dài âm cuối cười đáp, còn chưa nói xong điện thoại đã bị ngắt.

Đang trên con đường dài theo đuôi Từ Uân: Trên đường dài, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng bình minh thắp lên.

Đợi khi chúng tôi đến nơi tập tennis vắng vẻ, tôi mới biết tiết trời dưới không độ mà hẹn đi đánh tennis ngoài trời là phương pháp ngu xuẩn đến độ nào.

Đến cũng đã đến rồi, nếu lâm trận lùi bước nhất định sẽ bị Từ Uân cười nhạo, tôi dậm chân, nhảy tại chỗ vài cái muốn cho mình ấm lên.

“Hoạt động gân cốt một chút, lát nữa đỡ phải trẹo chân.” Từ Uân thay một thân đồ thể thao xong, đưa vợt vào tay tôi, đột nhiên tôi thấy một màn này vô cùng quen, cũng ở đây, anh ấy bắt tôi phải hoạt động, đơn giản chỉ dẫn tôi đi vòng quanh sân, tôi còn nhớ rõ khi ấy anh còn dùng “Có tin anh cưới em không” để dọa tôi, tôi vẫn nhớ đó là lần đầu tiên tôi nói chuyện với Đinh Tự, mà bây giờ, anh vòng tôi trong cánh tay như cũ, lúc đó tim tôi đập nhanh như trống...

“Nhìn tay anh, phải nắm như vậy... Aiz em phản ứng chút đi, như chỉ mình anh động... Em dùng thêm chút sức được không... từ dưới lên... thấp một chút...” Anh chỉnh lại tư thế cho tôi, dùng mũi chân gõ gõ vào mắt cá chân của tôi: “Chân, mở rộng một chút, thêm chút nữa...”

“Từ Uân!” Cuối cùng tôi nhìn không được, khuôn mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh, thế nhưng anh ấy lại không hiểu nhìn tôi.

“Có vấn đề gì không?”

“Anh cố ý!” Tôi tránh ra nhưng không đi xa, chỉ đứng bên cạnh đưa lưng về phía anh, khuôn mặt nóng đến sắp tím, sau đó nghe anh “à...” một tiếng, lúng túng khụ khụ, “Anh nói này... Trong đầu em nghĩ lộn xộn cái gì vậy!”

Tôi dậm chân, làm gì còn tâm tư học hành, Từ Uân kéo ống tay áo của tôi, anh vừa bực mình vừa buồn cười, vừa hình như muốn xoa dịu tôi: “Này... còn học không?”

“Không học không học!”

“Ài, em cũng thật ác, trời lạnh còn kêu anh ra... Không được, em phải làm cho anh có cảm giác thành tựu chứ...” Anh nói xong kéo tôi qua, tôi không chút suy nghĩ vung tay bước đi, có lẽ là vì không tập trung, có lẽ là vì giận dữ, có lẽ là vì bước chân quá lớn, tôi nghe tiếng bước chân của Từ Uân phía sau tôi càng nóng vội, mới đi vài bước chân đã đau rồi.

Người xui xẻo ngay cả đi đường cũng bị trẹo chân!

Tôi lao đảo một cái, may mà không bị ngã xuống đất.

“Tô Văn Hạnh!” Từ Uân đỡ tôi ở phía sau, rồi xác nhận tôi chỉ bị trẹo chân, anh ngửa mặt lên trời thở dài: “Đây là buổi hẹn hò nát nhất anh từng thấy! Không có nát nhất, chỉ là xưa nay chưa từng nát!”

Tôi cảm thấy tủi thân, “Còn không phải vì anh à!”

“Anh làm sao!” Từ Uân không phục, “Lúc trước ngược lại xem nhẹ em rồi, người ta bảo gần mực thì đen, ở bên anh cái tốt không học, này, không phải bị thằng nhóc Đinh Tự kia dạy chur chứ...”

“Anh nói mò cái gì đấy!” Tôi hất anh ấy ra, không ngờ đứng không vững suýt nữa là té nhào rồi. May mà tôi ổn định kịp, chỉ chệch choạch tí rồi thôi, không đợi tôi kịp đứng vững, đột nhiên hai chân tôi cách xa mặt đất, cứ như vậy bay lên.

Cả người tôi bị Từ Uân bế lên rồi!

“Thật là không làm người khác bất lo, em như vậy dù trời tối cũng chưa đi đến nơi! Lạnh chết rồi, mau về nhà về nhà thôi.” Anh vừa nói vừa khiêng tôi ra ngoài, mặc kệ kháng nghị của tôi, và cũng không quan ánh mắt của người khác.

“Từ Uân, anh thả em xuống, em tự đi được!” Sau mấy lần ồn ào không kết quả, tôi thấp giọng nói nghiêm túc với anh.

“Đừng dài dòng!” Không ngờ anh ấy hung dữ trừng tôi một cái, thấy tôi muốn nói tiếp lại bồi thêm một câu: “Đừng ầm ĩ.”

Dĩ nhiên tôi vốn không tiền đồ nên bị anh ấy dọa, thấy anh có chút đắc ý tôi nhuróng mày, quậy quậy muốn tránh thoát, lần này anh dừng lại, để mặt sát vào mặt tôi, cảnh cáo tôi lần cuối: “Bảo em thành thật một chút, còn động nữa là anh hôn em”

Được rồi, anh thắng.

Từ Uân dùng tốc độ nhanh nhất nhét tôi vào xe, sau đó lấy một lọ thuốc bột Vân Nam, anh ngồi ở ghế lái, trực tiếp giật chân tôi qua.

“Nè nè nè!” Tôi hoảng sợ, “Anh làm gì đó.”

“Bà cô ơi, giúp em bôi thuốc thôi!” Anh không nói gì nữa rồi cời giày cho tôi, tôi không ngờ động tác của anh lại nhanh chóng đến vậy, đang định đưa tay ngăn lại thì đã bị anh vỗ lên mu bàn tay một cái rồi.

“Đau quá!”

Nháy mắt khi tôi rút tay về, anh đã cời hết vớ tôi mất rồi.

Lúc này hẳn là tôi nên kêu lên! Nhưng không còn kịp nữa...

“Tô Văn Hạnh, nếu như có thể chấm điểm, em có tin anh cho em 0 điểm hay không!”

“Tin...” Tôi thu chân lại rồi yên lặng mang vớ vào, liếc mắt: “Anh đánh em 100% em cũng tin, làm sao bây giờ, em sợ quá!”

“Ừ, biết sợ tức là còn chưa đến mức không cứu chữa được...” Từ Uân vừa lái xe vừa đề cập điều kiện với tôi: “Nhà em có gì ăn không?”

“Thịt bò rượu đỏ tôm he...”

Mắt Từ Uân sáng lên, “Ừ, xem như em có chút lương tâm, định chuẩn bị cho anh à?”

Tôi lườm anh, tiếp tục nói lời lúc nãy chưa nói hết: “... Những thứ này đều không có!”

“...”

“Sợ gì chứ! Trên thế giới có một loại vạn năng có tên là đồ ăn ngoài đấy!”

“Vậy... sau đó thì sao?”

“Cái gì sau đó?” Tôi không hiểu.

“Không phải hẹn hò sao? Em có gặp ai hẹn rồi ra ngoài mua đồ ăn không? Quan trọng là sau khi com nước xong chúng ta làm gì?”

“Com nước xong...” Tôi cảnh giác nhìn anh: “Anh... muốn làm gì?”

Từ Uân liếc tôi một cái, chỉ vali xách tay ở hàng ghế sau, cái đó là... vali đựng tiền của các đại ca xã hội đen chuyên nói chuyện làm ăn hay xuất hiện trên TV, tôi mở ra xem thử, tất cả đều là CD màu lam.

“Từ Uân...” Đầu óc tôi chột như rút ngắn lại, “Có phải anh rất thích xem phim không?”

“Thích chứ, trong nhà anh còn một cặp nữa...”

Tìm tôi đập chậm nửa nhịp, hơi thiếu khí, tay bắt gác nắm chặt ghế ngồi, “VẬY... Có phải anh cũng thích đánh tennis lắm đúng không?”

Từ Uyên lờm tôi một cái: “Em nói xem...”

Đột nhiên tôi cảm thấy hít thở không thông, vô số dây cung bị chặt đứt trong đầu như tìm được một nửa còn lại, hình như anh ấy còn đang nói gì đó nhưng tất cả chú ý của tôi đều đặt trong bài hát này, giai điệu ca từ nhịp điệu vô cùng quen thuộc.

...

Kỳ cầu thiên địa phóng quá nhất song luyện nhân

Phạ phát sinh đích vĩnh viễn biệt phát sinh

Tòng lai vị thuận lợi ngộ thượng hảo cảnh hàng lâm

Như hà năng trọng thập tín tâm

Kỳ cầu thiên phụ tổ thập phân chung hảo nhân

Tứ ngã tha đích vẫn như liên nấn tội nhân

Ngã ái chủ đồng thi diệc ái nhất vị ái nhân

Kỳ cầu duyên đồ vị biến tâm thỉnh cấp ngã hộ ẩm

Tạm edit:

Xin trời đất buông tha cho đôi tình nhân

Sợ xảy ra xin vĩnh viễn đừng xảy ra

Trước giờ chưa từng được điều kiện thuận lợi giá lâm

Làm sao có thể tin tưởng lẫn nữa

Vạn xin cha làm người tốt mười phút

Hãy ban thưởng cho tôi nụ hôn của người như thương cho một tội nhân

Tôi yêu chúa đồng thời cũng yêu một người

Xin ven đường đừng thay lòng đổi dạ, xin bóng mát che chở đời tôi.

Na: xin hãy thứ cho kẻ tài mọn này :(

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39: T

Edit: Sầu Lười

Lúc suy nghĩ của tôi rồi như mớ bòng bong, xe đã đến dưới lầu, Từ Uyên không thương lượng với tôi đã cồng tôi trên lưng. Nhân thời gian lên lầu, tôi nghĩ đến một vấn đề, một vấn đề rất quan trọng.

Có thể không?

Thật là anh sao?

Anh... Giống như người biết làm loại chuyện này sao?

“Từ...” Tay tôi cào cào nhẹ lên lưng áo anh, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, mà anh vừa lúc ngắt ngang tôi: “Tô Văn Hạnh, em bao nhiêu kí vậy!” Tôi còn chưa kịp trả lời, anh đã tiếp tục: “Nhìn như chưa phát dục, mà lại nặng vậy... Thật sự rất làm mất mặt phụ nữ...”

Tôi vốn định cãi với anh mấy câu, nhưng bị anh nói vậy, tôi lại vô mạnh vai anh: “Này, ý của anh là, anh đã từng cưỡng bức rất nhiều phụ nữ rồi ư...”

Anh dùng một chút, giả vờ đau chân, lúc đi tự nhiên lao đảo một cái, tôi không ôm chặt anh nên bị nghiêng nửa người, suýt nữa đã ngã xuống.

“A!” Tôi vô thức la lên, ôm chặt cổ anh, chân quặp vào anh như con bạch tuột, chưa tỉnh hồn vô anh một phút: “Lão Từ chết tiệt! Anh muốn giết em sao!”

Cả hành lang yên tĩnh chỉ nghe tiếng cười nhẹ “ha ha” của anh, “Sợ cái gì, có anh ở dưới, em không ngã chết được... Này, lấy chìa khóa!”

“Anh thả em xuống trước! Em cũng không phải gãy chân, em có thể đi mà được không!”

“Em ngoan ngoãn chút đi, ngoại trừ mẹ anh, anh chưa từng cưỡng bức người phụ nữ nào khác đâu, em không để anh làm đến nơi đến chốn được sao?”

Lời anh khiến lòng tôi ấm áp, tôi cầm chìa khóa, mở cửa ra, anh ném tôi xuống ghế sofa.

“Hắc, Tô Văn Hạnh, em thật đúng là không giống phụ nữ chút nào.”

“Ai da, Từ ma ma, xin lỗi vì làm chướng mắt lão nhân gia ngài!” Tôi gác chân ngồi trên ghế sofa, ngẩng cằm, nghiêng đầu nhìn anh. Anh không để ý tới tôi mà cời áo ngoài treo sau cửa, quét mắt nhìn một lượt.

Được rồi, mặc dù chúng tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ, mặc dù chúng tôi cãi nhau ầm ĩ cũng không sao, nhưng đây đại khái là lần thứ hai anh tới nhà tôi... Lần đầu tiên, là lúc giúp tôi dọn nhà.

Tôi chợt dạ im lặng nhét bít tất nằm rải rác trên ghế sofa gần tôi nhất xuống dưới nệm, không ngờ vẫn bị anh phát hiện, “Tô Văn Hạnh, hình như lúc anh dọn tới giúp em như thế nào thì giờ vẫn y nguyên như vậy, chẳng thay đổi gì...”

Tôi tự biết đuối lý: “Ha ha...”

Anh không tiếp tục dây dưa với tôi mà đi thẳng xuống phòng bếp, mở tủ lạnh, tôi nghe thấy anh “chặc” một tiếng, lập tức biết lại bị anh bắt lỗi rồi. Anh đóng tủ lạnh, đi đến trước mặt tôi, tôi rất tự giác cúi đầu chờ đợi anh răn dạy, nào ngờ anh lại thở dài: “Còn tưởng mình là con nít sao? Làm một bữa cơm cũng không biết?” Anh nói rồi lại vòng về trước tủ lạnh, mở ra lần nữa, đảo mắt một lượt, không biết lấy cái gì ra, lầm bầm: “Không hiểu mấy năm nay em sống thế nào được, cũng không thấy em gầy mà... Vừa rồi công em nặng như vậy, không biết thịt mọc ở đâu... Chắc là mọc ở chỗ không nhìn thấy...”

Thừa dịp anh vừa vào phòng bếp vừa chăm chọc tôi, tôi khắp khiêng, ôm tất cả mọi vật lẩn lộn trong phòng khách thành một cục nhét vào tủ quần áo, sau đó đóng cửa phòng ngủ lại...

Ha, thế giới thoáng chốc lại sạch sẽ!

Lúc Từ Uân bùng hai tôi đi ra từ phòng bếp, anh cũng nghi ngờ mình đến nhầm chỗ, mà tôi còn kinh ngạc hơn cả anh, nếu không phải anh không bước qua cánh cửa này, tôi sẽ hoài nghi thứ trong tôi kia không phải được tìm thấy trong nhà mình.

Trúng rần, táo bạo, sơi mọc nhĩ... Đều là mấy món đồ khô không biết đã để bao lâu, vào tay anh cứ như sống lại lần nữa, ngoan ngoãn trải rộng trên sợi mì trắng bóng.

Trong đó một tô còn có ít tiêu, nếu tôi nhớ không lầm, tiêu này lần trước là mua cái gì được tặng, cũng không biết có quá hạn hay không...

Cách hâm nóng tình cảm đầu tiên – Nhìn vào mắt người kia là chiêu dễ thấy hiệu quả nhất.

Vì vậy tôi cứ thế nhìn Từ Uân, anh đang mặc một cái áo lông cổ tròn màu xám, tay áo xắn đến khuỷu. Do nhìn từ dưới lên, nhìn thấy cái miệng không chịu buông tha cho ai kia, hàng râu như ông chú, đôi mắt biết nói nhưng không nói nhảm thì là nói bậy, tôi rất ít rất ít khi nhìn anh như thế, anh cũng rất điển trai...

“Em nhìn cái gì?” Anh thả hai cái tôi xuống bàn trà, mở một bọc đầy đĩa CD ra, tay lật lật: “Có thích xem phim kinh dị không? À, em không dám xem, lá gan còn chưa lớn bằng hạt đậu... Phim bắn nhau, phim hành động... Mấy cái này em nhất định sẽ thấy nhàm chán...”

Anh loại bỏ một chồng trước, lúc vừa đặt xuống, anh rút cục cảm thấy ánh mắt vẫn chưa rời khỏi anh của tôi.

“Hắc, em ngăn người cái gì, anh còn sống, không phải một giây sau là biến mất, xin đừng chăm chú chiêm ngưỡng anh như vậy được không?”

Thấy tôi không động đậy, anh bỏ CD trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Em đang nghĩ gì?”

Tôi nghĩ gì? Tôi cũng không biết, tôi nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện, nghĩ rất nhiều chuyện có lẽ không phải thực, nghĩ đi nghĩ lại, tôi nói: “Từ Uân... Sao

anh lại tốt với em như vậy?”

Anh hơi sững sốt, tôi nhìn thấy chút bối rối trong mắt anh, anh che giấu quá tốt, tôi suýt nữa đã bỏ qua. Tôi còn muốn tìm hiểu thêm thì lại bị anh tránh thoát, tầm mắt anh quay lại chòng CD lần nữa, miệng lầm bầm: “Thần kinh...”

Tôi rõ ràng thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên, tôi suýt nữa đã hỏi thành tiếng.

“Phim khoa học viễn tưởng, phim phóng sự... Ừ... Có mấy bộ phim tình yêu...” Từ Uân đặt mười đĩa trước mặt tôi, “Chọn một đi.”

“Cái này.” Tôi tiện tay rút ra rồi mới nhìn: Son Ye Jin “The Classic”.

“Em muốn xem cái này?” Từ Uân mở hộp, vừa mở đầu đĩa vừa xoay lưng về phía tôi lầm bầm: “Đợi lát nữa không khóc bù lu bù loa mới lạ.”

Cách hâm nóng tình cảm thứ hai – bắt chúc động tác của người kia, có thể giúp cả hai gần gũi hơn.

Tiếng nhạc phim vang lên, trong khung cảnh an tĩnh, Son Ye Jin mang cuốn sách đầy tro bụi ra phơi nắng, tôi ngồi cùng Từ Uân, hai tay bưng tô mì lên trước mặt.

Tay phải anh cầm đũa, tôi cũng cầm đũa tay phải. Anh gấp một gấp mì, tôi cũng làm theo. Anh cúi đầu xuống, tôi cũng cúi xuống. Anh bỏ mì vào miệng, tôi cũng bỏ vào miệng.

Sau đó anh bắt đầu nhai, nhưng tôi lại bị phồng.

“À!” Tôi la lên, anh khó hiểu nhìn sang, tôi bỏ lại tô xuống bàn trà, lè lưỡi muốn cho bớt nóng. Từ Uân cũng bỏ xuống, có chút buồn cười hỏi tôi: “Trời đất, em bắt chúc anh làm gì?”

“Ai... ai nói em bắt chúc anh?” Tôi lo không đủ thuyết phục, đành phải cầm tô lên lần nữa, xoay nửa người qua đưa lưng về phía anh tiếp tục ăn, trong bụng nói thầm, sách này quá dối trá...

Khi nữ chính trong phim đá mũi người luyện Taekwondo cùng cô ấy ra máu, cảnh đó khiến tôi có chút hồi tưởng miên man... Mà khi nữ chính ngồi sau sân khấu, nhìn chăm chú vào nam chính đưa lưng về phía cô ấy, bật bạch: “Lúc gặp anh, tôi cũng rất lười thôi, nhưng anh liếc qua một cái là không quên được tôi”, nam chính đột nhiên quay đầu lại khiến lòng tôi cũng run rẩy theo... Khi nam phụ cao to phát hiện tình cảm giữa vị hôn thê và anh em tốt của mình cũng bằng lòng thành toàn, Son Ye Jin nín cửa sổ xe lửa liên tục gọi tên một người, cảnh đó khiến tim tôi đau như dao cắt...

Tôi cuộn mình trên ghế sofa, “Từ Uân... Bộ phim này, kết cục là bi kịch sao?”

Từ Uân cũng cuộn lại giống tôi, “Em không phải chứ... Hiện giờ ngay cả bi kịch cũng xếp vào phạm vi em không thể xem rồi sao?”

“Không phải... Em chỉ muốn biết... Cuối cùng nữ chính có... được không?”

“Bi kịch thì không biết...” Từ Uân nhàn nhạt nói, “Nhưng anh cược thể nào em cũng sẽ khóc cực kỳ thảm...”

Tôi không phản bác, vì đúng là tôi đã khóc bù lu bù loa, khi ca khúc nhạc phim bi thương thấm đẫm vào lòng, tôi rất không có tiền đề, khóc liên tục không ngừng nghỉ.

Khi chiến tranh chấm dứt, anh vì che giấu việc mình đã mù mà sớm luyện tập cánh gấp lại nhau. Khi nam nữ chính biết mình đang kéo dài duyên phận đời trước, giữa đom đóm vây quanh, anh rút cục cũng hôn cô ấy, tôi càng khóc to hơn.

Từ Uân nhét giấy cho tôi, “Thật phục em... Dù sao cũng là khóc, sớm biết vậy không bằng xem phim kinh dị... Chóng mặt quá, lần đầu tiên hẹn hò trong đời này của lão từ lại bị phá hủy như vậy... Ôi chao em đừng khóc nữa được không... Bọn họ không phải ở cùng nhau tốt đẹp rồi sao, thật không hiểu nổi em, nếu lỡ chết một người chẳng phải em sẽ khóc ngất luôn sao... Được rồi được rồi, đừng khóc... Ấy ấy ấy, đây là áo lông mới của anh, em chùi cái gì vậy...”

Cuối cùng, tôi khép khiêng đi rửa mặt, đợi Từ Uân rửa sạch sẽ chén đĩa, tôi đưa anh đến cửa.

“Này...” Tôi gọi anh, trong bụng có nghi vấn, muốn nói lại thôi.

Từ Uân dựa vào cửa, như cười như không nhìn tôi: “Sao vậy?”

“Em nghĩ...” Tôi muốn hỏi anh, trong tất cả những chuyện tình đó, anh rốt cục có vai trò gì.

Anh bị tôi nhìn chằm chằm đến sợ hãi, ngoài cửa đã là đêm tối, gió bắc gào thét rất kinh, anh ra về vô tội: “Này, không phải em muốn anh ở lại đây chứ...”

“...” Tôi lập tức đổi sắc mặt, nhưng anh lại nghĩ mình nói đúng, gờ hai tay bảo vệ ngực, “Em đừng hòng, anh có giới hạn đó nha... Em em em... Không được miễn cưỡng nha...”

Có câu nói là: Tiệm nhân rất già mồm

Tôi dờ khóc dờ cười, nhanh chóng mở cửa đẩy anh ra, không nói thêm lời nào, cũng chỉ còn lại một tiếng “Cạch.”

Từ Uyên bị nhốt ngoài cửa, anh im lặng vài giây, sau đó gõ nhẹ mấy cái: “Này, Tô Văn Hạnh, nhớ chú ý đến chân của em, thuốc để cạnh TV, nhớ tự mình xịt... Có nghe không vậy, ai da em kêu lên một tiếng đi... Không kêu thì đập cửa cũng được...”

“Àm...”

Tôi đáp lại anh, hết thấy lại an tĩnh.

Nhưng tôi lại càng không thể an tĩnh.

Là anh thật sao?

Làm sao có thể...

“D tiên sinh:

Cám ơn đề nghị của anh, tôi dựa theo lời anh nói mà chủ động đến gần anh ấy. Tôi rất không có tiền đồ, lại nhìn thấy những điểm tốt của anh ấy mà trước giờ tôi không nhận ra. Nhưng tôi không biết anh ấy nhìn tôi như thế nào, có chút gì thay đổi hay không, miệng vết thương của anh ấy đã khép lại hay chưa. Anh ấy không nói rõ, mà tôi cứ luôn ngốc như vậy, khó có thể lục lọi được gì từ vẻ mặt che giấu rất tốt của anh ấy.

Tôi sợ một khi mình đã quen lo được lo mất, kết quả, khi rung động ập tới, tôi không còn chút tự tin nào nữa.

Tôi cũng không phải một người lạc quan, có đôi khi tôi sẽ cảm thấy, cuộc sống đầy rẫy bi thương, dù dùng hết toàn lực cũng vẫn cách kết cục mình muốn hướng tới một đoạn rất dài. Vì vậy tôi bắt đầu uể oải, hoang mang, thất vọng, thậm chí là kiệt sức, hoài nghi mình có dũng khí để kiên trì hay không.

T, test, khảo nghiệm. Như anh từng nói trong một email, khi đã bỏ qua ở tuổi đẹp nhất, chính là để hai người gặp nhau lần nữa ở thời điểm tốt nhất. Tôi biết rõ, thời điểm đó sẽ đến không báo trước, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi; tôi cũng biết rõ, đứng trước khảo nghiệm của cuộc sống, chỉ có thể giữ vững tâm mình mới đợi được tới hừng đông.

Nhưng tôi vẫn lo lắng, anh ấy chưa chắc sẽ kiên nhẫn chờ đợi giống tôi, bởi vì tôi không tìm ra được, trước giờ anh ấy vẫn luôn như thế, trừng phạt khi tôi phạm lỗi, hoặc là nghiêm túc chấm chỉ. Tôi đang tự hỏi, chúng tôi có thích hợp hay không.

D tiên sinh, nếu đổi lại là anh, anh sẽ nghĩ thế nào? Anh hi vọng tôi làm thế nào mới tạo được lòng tin ở anh?

Tôi hơi nghi ngờ, D tiên sinh, liên lạc thư từ thời gian dài như vậy, tôi muốn biết, anh có từng tò mò tôi là ai hay không?

S tiểu thư.”

Trước khi ngủ, tôi nhắn tin cho Từ Uyên: Cho hôm nay bao nhiêu điểm?

Một phút sau, anh hồi âm: 60

Ít vậy sao, thật quá đáng, tôi còn đang định tranh cãi thì anh lại nhắn thêm: Trời lạnh vậy mà đánh tennis, -10 điểm; công em lên lầu, -10 điểm; giúp em nấu mì, -10 điểm; tranh luận với anh, -10 điểm; lau nước mũi lên áo lông của anh, -10 điểm... .

Oa, đây là cái logic quỷ gì, bị trừ hết 50 điểm rồi, làm sao còn 60 điểm được chứ.

Một tin nữa nhanh chóng bay tới: Còn 50 điểm, thấy em khóc, xem như có phần đồng cảm; 60 điểm còn lại là điểm thưởng... . Cám ơn lúc em khóc, vẫn nhớ rõ có anh bên cạnh em... .

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40: T

Edit: Ốc

“S tiểu thư

Tình yêu và tình bạn khác nhau ở chỗ có nguyện vọng mãnh liệt, bức thiết muốn ở bên nhau hay không.

S tiểu thư, vì muốn hiểu hơn về người đó, cô bắt đầu đến gần người đó hơn, bắt đầu phát hiện những điểm tốt của người đó, bắt đầu nghĩ cách lấy lòng, bắt đầu dễ dàng tha thứ cho người đó hơn trước. Trải qua hiểu lầm rồi lại trở về như lúc ban đầu, cười cười nói nói, có đùa có giỡn, hòa thuận tốt đẹp.

Nhưng mà S tiểu thư, cô có biết không, những điều này còn chưa đủ.

Có lẽ hai người ở bên nhau rất vui vẻ, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc cho nhau, sẽ cùng nhau làm một việc gì đó, sẽ cùng nhau chia sẻ vui buồn. Nhưng mà S tiểu thư, những chuyện này cô đều có thể làm với bạn bè, còn nếu là người yêu thì cần nhiều hơn thế.

Quần tử kết giao nhạt như nước là hình dung về tình bạn, so với ngũ vị đắng chua cay mặn ngọt trong tình yêu, thì tình bạn coi trọng sự tín nhiệm và hứng thú hơn. Ngoài những điều này thì tình yêu rất tham lam, nó còn cần cả lo lắng khi cách xa, cần ghen ghét khi gặp tình địch, cần có xúc động bột phát, cũng cần có những lúc trái tim thoải mái lúc gần nhau.

Tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng quên nhau ở chốn sông hồ, an ủi chính là những người yêu nhau lại không thể bên nhau, khi hai người chính thức yêu nhau, nếu một người đi trước thì người kia cũng phải đi sát theo, làm mọi cách để trời nam đất bắc cũng quy về một chốn.

Test, còn có thể dịch ra thành kiểm tra. S tiểu thư, khảo nghiệm đơn giản nhất để xem tình cảm của cô là tình yêu hay tình bạn, chính là nhìn trình độ muốn chiếm hữu của cô đối với người đó như thế nào. Tình yêu là ích kỷ, nếu như cô có thể nhẫn nhịn chịu đựng việc chia sẻ người đó với một kẻ khác, vậy thật đáng tiếc, bởi vì đó không phải là tình yêu. Nếu như kẻ khác cướp người đó từ tay cô, cô đau lòng, sợ hãi, không biết phải làm sao, mất hồn mất vía, vậy thì chúc mừng cô, đó là cảm giác đúng.

Mà mức độ trong tình yêu này còn phải nhìn chiến dịch cô bảo vệ người đó, cô tốn bao nhiêu sức lực, là lướt qua hay dốc hết cố gắng, là biết khó lại lui hay là tiến thẳng không lùi.

Nên nhớ rõ, những cố gắng mà cô phải trả giá, nhất định phải cho người đó biết.

Tôi tin rằng, nếu cô có thể làm được như thế, thì cho dù miệng vết thương của người đó không thể khép lại hoàn toàn, thì anh ta cũng tìm được sự an ủi rất lớn.

Về phần cô hỏi tôi có tò mò cô là ai không, S tiểu thư, nếu có một ngày cô muốn gặp tôi, cô hãy nói một câu trong thư, tôi sẽ chân thành suy nghĩ đến yêu cầu của cô, nhất định cố gắng thỏa mãn bằng mọi cách.

Nhưng mà trước khi cô đưa ra yêu cầu, xin cô hãy suy nghĩ cho kỹ, nguyên nhân cô muốn gặp tôi là gì, suy nghĩ đó có từ đâu.

D tiên sinh.”

Đọc hết lá thư không dài này, tôi leo ra khỏi chăn, bị thương gân cốt thì một trăm ngày, đau quá đi mất, tôi bỏ ra gấp đôi thời gian để rửa mặt. Lúc xuống nhà, tôi nhìn thấy xe Từ Uân, và Từ Uân đang ở trong xe.

“Nếu em còn không đi thì chúng ta sẽ muộn mất.” Từ Uân xuống xe, đẩy tôi còn đang sững sốt vào, tôi còn chưa ngồi vững thì anh đã đạp ga chạy nhanh.

“Phù ——” Tôi vỗ ngực một cái, ngã vào ghế, đồng thời nhận được một cái bánh mì nhân nho.

“Cảm ơn!” Tôi không quan tâm nhiều vậy, mở ra: “Anh cũng tri kỷ quá, biết em thích vị này.”

Từ Uân không nói gì, tôi cắn một miếng rồi lại nhìn thấy một túi bánh mì khác giống hệt, đột nhiên có chút kinh ngạc, bánh mì trong miệng tôi còn chưa nhai xong, tôi chỉ vào một cái túi còn chưa mở ra. Từ Uân từ một tiếng, thần nhiên nói: “Đó là của anh.”

“Vậy anh...” Không phải anh cũng thích cái này chứ...

Từ Uân hỏi: “Không được sao? Hừm?”

Tôi lại không biết nên nói gì cho phải, chỉ cúi đầu lặng yên gặm miếng bánh mì mềm mại của mình. Lúc trước anh vẫn luôn đoạt bánh của tôi, tôi lại không chú ý, thì ra đây là vị anh thích.

“Từ Uân...” Tôi không nhìn được, cho dù không hỏi được rõ ràng cụ thể thì cũng hi vọng có thể lục được một chút đầu mối gì đó, vì vậy tôi bắt đầu bóng gió mò mẫm: “Đương Dịch sắp kết hôn, anh biết không?”

“Ừ, anh biết rồi.”

Vừa nghĩ đến vị hôn phu xinh đẹp kia, tôi lại muốn cười phá lên, đúng lúc Từ Uân nghiêng mặt qua, ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, mặc dù chúng tôi không nói gì lại có thể đọc hiểu cảm giác của người kia, chúng tôi nhìn nhau cười. Chắc đây là thứ mọi người thường hay nói: Ăn ý.

Trước kia khi chúng tôi còn làm việc trong văn phòng luật nhỏ, việc như vậy vẫn thường xuyên phát sinh. Nếu lúc ra tòa nhìn thấy luật sư đối phương ăn mặc khá là đặc biệt, chúng tôi chỉ nhìn nhau một cái có thể đọc được suy nghĩ trong mắt nhau: Mặc như thế, chẳng lẽ lại muốn dùng sắc dụ quan tòa... Một nam một nữ ngồi ăn đối diện trong nhà hàng, chúng tôi liếc nhau một cái có thể hiểu được ý nhau: Đây chắc chắn là cha nuôi, chắc chắn... Lúc vào thang máy có hai người đàn ông, đàn ông bình thường, vậy mà chúng tôi còn có thể nhìn nhau bắn tín hiệu: Bọn họ là một đôi, sau đó khi chúng tôi đi ra

khỏi thang máy, tôi lên quay đầu lại nhìn thấy tay hai người họ đan vào nhau, cửa thang máy đóng lại, tôi với Từ Uân cười lớn không thôi...

Dù nói đó là khả năng tà ác, nhưng chúng tôi luôn thích thú...

Nghĩ vậy tôi cười lớn, Từ Uân nghi ngờ hỏi: “Cũng chỉ có một chút thể thôi, không đến mức cười vậy chứ...”

“Cũng không phải cái này...” Tôi ngồi thẳng người, muốn kéo đề tài nói chuyện về điểm mấu chốt: “Anh còn chưa biết đâu, vị Tiểu tiên sinh kia với Dương Dịch còn có một tài khoản wechat riêng, bọn họ cùng nói chuyện trong một nhóm chat, rồi vô tình trò chuyện với đối phương, nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Về sau họ bắt đầu viết thư, đến khi bọn họ cảm thấy nên gấp gờ, gấp rồi lại cảm thấy choáng váng...”

Lúc nói, tôi vẫn len lén quan sát sắc mặt Từ Uân, vì muốn moi được sự thực, Dương Dịch, mình đành phải nói xin lỗi cậu...

Nhưng mà kết quả lại không như tôi mong muốn, Từ Uân chẳng có chút phản ứng nào, anh chỉ nghiêm túc lái xe, thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng để tỏ vẻ anh đang nghe. Tôi có chút ngạc nhiên, hỏi anh: “Ồ này, này, Từ Uân, anh không thấy như thế rất lãng mạn sao? Hai người vốn đã có tình cảm từ trong cuộc sống đời thực, lại phải thông qua thế giới ảo để xác định tình cảm này, mặc dù không nhìn thấy nhưng tâm hồn bọn họ đã kết nối với nhau, điều này mới là hiếm thấy đấy.”

Tôi nhìn anh không chớp mắt, nhưng lại chẳng thấy một chút phản ứng nào của anh, cho dù là miệng hơi run run. Nếu như không phải anh giả bộ quá tốt thì cũng chỉ có thể nói, đó không phải là anh. Nghĩ tới đó, tôi có chút mất mát.

“Em đã từng xem qua một bộ phim tên là ‘Sleepless in Seattle’ chưa, bộ phim ‘Người yêu không chạm tới’ cũng đã có hai phiên bản nói đến đề tài này...” Từ Uân quẹo xe, ngừng lại: “Về điều này thì anh rất đồng ý với em, tâm hồn kết nối, từ này em dùng rất tốt.”

Thấy anh dừng xe, tắt máy định xuống thì tôi vội vàng hỏi: “Vậy... anh có từng nghĩ sẽ dùng cách này để tìm một người có thể hiểu tâm hồn mình không?”

Lúc anh trả lời tôi, anh hơi nghiêng người tháo dây an toàn, cho nên tôi không nhìn rõ nét mặt anh, tôi chỉ nghe thấy anh nói: “Anh đây là người đàn ông thô thiển...” Vừa nói xong đã mở cửa xe, tôi không nhìn thấy mặt anh nên cũng xuống xe, muốn nhìn vào mặt anh thì lại bị anh né tránh. Cửa xe đóng lại, anh ấn nút khóa, nói: “Nếu anh rảnh như thế thì đã sớm hốt em về, làm gì còn phần cho thằng nhóc Đinh Tự kia!”

Tôi nghe ra được sự vui vẻ bất cần đời của anh, nhưng tôi lại không hiểu được, rốt cuộc câu trả lời này là có ý gì.

Kỳ quái là, chút mất mát lúc này đã bị câu nói ám áp này của anh làm nhạt dần dần...

Công việc bị dồn đống mấy ngày, bận rộn cả một buổi sáng, cuối cùng cũng xử lý xong được phần nửa. Nhân lúc nghỉ ngơi giữa trưa, tôi vào phòng giải khát thư giãn, vừa ngồi xuống, ngẩng đầu lên đã thấy Đinh Từ đây cửa tiến vào.

Rõ ràng anh hơi sưng sốt, chào tôi: “Mấy ngày không gặp rồi, hình như em gầy đi một chút?”

“A...” Tay tôi cảm chén sứa, tự ám thị mình là cả hai không có gì, cho dù từng có gì đi nữa thì cũng đã qua, đã qua rồi...

“Anh... cô ấy trở về chưa?” Tôi tìm một chủ đề nói chuyện, lại nhắc nhở mình, dù thế nào thì cũng đã là quá khứ...

Đinh Tự nở nụ cười, mặc dù niềm vui rất nhẹ nơi khóe mắt nhưng tôi vẫn thấy được, tôi cũng đành cười theo.

“Vừa về hôm qua...” Đinh Tự nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi biết là cô ấy sẽ trở về.”

“Hai người... sẽ kết hôn sao?”

Đinh Tự nhìn qua tôi, khóe mắt lại cong lên một chút: “Em muốn tới à?”

“Em...” Tôi hơi nhú mày, ánh mắt nhìn qua dây hộp cà phê đủ màu, hé miệng, lắc đầu cười rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên mang theo một chút trách cứ: “Em không thèm đi đâu.”

Đinh Tự lại cười, tiếng cười thanh thúy sạch sẽ như trước: “Đến lúc đó... Nhớ đi cùng Từ Uân.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên anh dừng lại, lần đầu tiên trên mặt Đinh Tự xuất hiện vẻ ‘bà tám’: “À đúng rồi, vừa rồi trong văn phòng lão Diêu, hình như anh nghe thấy ông ấy định làm mai cho Từ Uân...”

Xem mắt!

Từ Uân... sắp đi xem mắt?

Đinh Tự hí hửng nhìn tôi sưng sò, có lẽ phát hiện ra mình nói sai, anh dừng lại một lúc, đột nhiên anh cười quý dẻ: “A... cái này, 7 giờ tối ở tầng ba khách sạn...”

Cả người tôi hơi lung lay, anh đã đi tới cửa, quay đầu lại dặn dò tôi: “Suýt nữa thì quên... Đừng nói là anh cho em biết, nhé?”

Anh đi rồi, mà đúng lúc đó Từ Uân đi ra khỏi văn phòng lão Diêu, lúc đi ngang phòng giải khát, anh trừng mắt nhìn tôi qua lớp cửa thủy tinh.

Ngay lúc đó, tôi chỉ hận không thể túm anh tới đánh cho một trận, vì sao vừa nghe được hai chữ xem mắt là tinh thần tôi lại bị quấy rầy không yên chứ...

Tôi định gọi Từ Uân lại hỏi anh xem buổi tối có muốn cùng đi ăn không, nhưng mà tôi lại sợ câu trả lời của anh, tôi thà rằng anh gạt tôi nói mình phải tăng ca còn hơn là nghe anh nói thật.

Nhưng mà Từ Uân, nếu như anh thật sự muốn đi xem mắt, anh không định giải thích câu nào với em sao?

Chẳng lẽ trước đó anh nói có người nhìn lên anh không phải chỉ đùa thôi sao? Anh thật sự không có lòng tự trọng thế sao? Muốn đi thật à?

Trong lòng tôi vẫn không chịu tin tưởng. Cả một buổi chiều, tôi ngồi đếm thời gian cho đến lúc tan tầm, Từ Uân vẫn ở trong phòng làm việc của mình, không đi ra, mãi tới khi hết giờ. Tôi tự hỏi mình, nếu như... nếu như đó là sự thật, thì tôi cần anh lại bằng cách nào?

A, tôi lại nghĩ mình nên cản lại bằng cách nào, chứ không phải đang nghĩ có nên cản hay không.

Chẳng lẽ đây chính là ham muốn chiếm hữu mà D tiên sinh đã nhắc đến trong thư sao?

“Tiểu Tô còn chưa nghĩ sao?”

Các đồng nghiệp lần lượt ra về, mặc dù tôi ngồi trên ghế nhưng vẫn không bỏ qua từng chi tiết nhỏ trong văn phòng Từ Uân, anh đứng dậy nghe điện thoại, anh vào phòng giải khát pha cà phê, anh vào văn phòng Đinh Tự...

Sau đó, vào lúc 6 giờ 45 phút, anh tắt đèn, vắt áo khoác khuỷu tay, đi ra.

Tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ anh đi qua thì gọi lại ngay: “Luật sư Từ!”

Dường như Từ Uân không chú ý tới việc tôi còn đang ngồi đó, có chút giật mình, ánh mắt nhìn tôi như muốn nói: A, em còn chưa về sao? Và chẳng có ý gì khác cả.

Trong văn phòng còn những người khác đang tăng ca, tôi nhanh chóng cầm một tập văn kiện đến cạnh anh: “Luật sư Từ, anh bảo em làm báo cáo, có nhiều chỗ em chưa hiểu, muốn hỏi anh...”

Từ Uân nhìn tôi không nói gì, nhưng ánh mắt lại như cười như không, trong lòng tôi chợt dạ, đành vùi đầu vào trong báo cáo, chỉ lung tung: “Ví dụ như chỗ này...”

“Luật sư Chung...” Từ Uân lại gọi một vị luật sư khác: “Hình như đây là vụ án của anh...” Đến khi luật sư Chung tới, Từ Uân cười nói với tôi: “Xin lỗi, em vẫn nên hỏi luật sư Chung thì tốt hơn.”

Anh vui vẻ rời đi, tôi còn chưa kịp nói gì, luật sư Chung đã nhiệt tình hỏi: “Sao thế Tiểu Tô... Gặp khó khăn rồi hả?”

Từ Uân...

Anh nhất định có vấn đề...

Em... tuyệt đối sẽ không bỏ qua...

Nhưng mà trước tiên...

Còn phải giải quyết luật sư Chung mới được...

Tôi cười quay đầu lại: “Luật sư Chung à...”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41: U

Edit: Thanh Na

Nếu như không phải đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể tôi sẽ rất khó tiếp nhận khi nhìn thấy cảnh tượng này, có điều dù vậy tôi cũng phải cố kìm nén ý muốn bước thật nhanh đến đó, làm bước chân chậm một chút.

Trong quán khách ngồi gần một nửa, tôi đã nhìn thấy Từ Uân, anh không mặc áo khoác ngoài, ngay cả áo khoác âu phục cũng cởi nốt, chỉ mặc chiếc áo

lông cừu màu xanh đậm mà thôi, vai rộng, lưng thẳng, nhìn từ xa có thể tách biệt anh với những người chung quanh.

Có nóng như vậy không? Làm gì nóng vậy chứ!

Ngồi đối diện anh là một cô gái tóc dài, không thấy rõ mặt, nhưng tôi thấy Từ Uân cười đến mức... như nở hoa luôn rồi.

Có gì hay để cười chứ? Có cần phải cười đến mức như vậy không!

Luôn miệng nói thích tôi mà làm mặt lạnh rồi phát giận với tôi, còn bắt tôi phải theo đuổi ngược lại nữa. Được rồi, tôi theo, nhưng lão nhân gia Từ Uân ngồi đang ngồi đối diện với cô nàng có mái tóc dài bồng bềnh thêm lúm đồng tiền như hoa kia là chuyện gì chứ!

Tôi xem như anh đang khảo nghiệm trình độ quan tâm của tôi đối với anh.

“Từ Uân!” Tôi bước nhanh đến chỗ bọn họ, rồi đột ngột dừng bước ra về như vô tình gặp được, bên đó đang nói về thành tích chói lọi của Từ Uân, lúc nhìn thấy tôi anh có chút bất ngờ, tôi không đợi anh đồng ý đã ngồi xuống kế bên anh, lúc này mới chính thức quang minh chính đại nhìn kĩ cô gái “xem mặt” này.

Trong lòng tôi thầm mắng Từ Uân một câu: Từ Uân, anh là tên khốn kiếp.

Mỹ nữ vừa xinh đẹp lại có khí chất thoát tục như vậy... Tôi nhìn thoáng qua Từ Uân, dùng ánh mắt chăm chọc anh ta: Từ Uân ơi Từ Uân, anh không chịu soi gương sao, dựa vào đâu mà anh xứng với người ta kia chứ.

Tuy Từ Uân chỉ nhìn tôi không nói một lời nhưng ý của anh tôi hiểu rất rõ, anh đang trách tôi tới quấy rồi, trách tôi lại bắt đầu tùy hứng càn quấy.

Nếu lúc này nếu tôi có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, vậy thì, chúng tôi xong rồi.

Tôi dùng sức nheo đôi mắt Từ Uân một cái, đồng tử của anh co lại còn tôi thì nhắm mắt.

Chúng tôi quên mất ở đây còn người thứ ba.

“Lão Từ, bạn anh à?”

Giọng nói của cô ấy dịu dàng tinh tế, trong lòng tôi không khỏi cười lạnh, nếu đây là người Từ Uân thích thì từ trước đến giờ tôi như đứa ngốc bị Từ Uân lừa dối trong tay rồi... Vốn định nheo mắt nữa nhưng cuối cùng tôi vẫn buông tay, tầm mắt chuyển từ ánh mắt vô tội của anh sang vị mỹ nữ kia, cô ấy có cần cười trong veo vậy không... Tôi van chị, chỉ cần có mắt là đã thấy quan hệ giữa tôi và Từ Uân không hề bình thường đó có được không, sao có thể mặt không đỏ tim không nhảy vậy, đạo hạnh quá sâu, quá sâu...

Tôi điều chỉnh hô hấp, chỉnh đốn tâm tình, trước khi Từ Uân kịp trả lời tôi đã trả lời cô ấy trước: “Ừ, chơi với nhau từ nhỏ...” Cô ấy vẫn không tỏ thái độ gì, tôi quyết tâm, khẽ cắn môi, một tay khoát lên bả vai Từ Uân dùng sức kéo người anh qua, tức giận nói: “Bạn-bè-tốt... lớn lên cùng nhau.”

“Vậy thì tốt quá, đến lúc đó làm phù dâu của tôi đi.” Cô ấy mỉm cười, nụ cười đơn giản mà đẹp vô cùng.

“Phù dâu?”

“Đúng rồi, hôn lễ bây giờ đều không phải như thế sao? Bạn thân mặt lễ phục làm phù dâu đứng bên cạnh cô dâu...” Mỹ nữ tóc dài nhìn Từ Uân rồi nói: “Màu sắc tôi chọn xong rồi, à... màu gần giống với màu rèm này, tím hơn màu này một chút... Đúng rồi, bạn của cậu...”

Từ Uân nhìn tôi một cái, ân cần đáp lời: “Cô ấy tên là Tô Văn Hạnh.”

“A, Văn Hạnh...” Tay của cô ấy không báo trước đã phủ lên tay tôi, tôi sợ tới mức run lên, bên tai lắng văng câu nói: “Cô có thể tham gia làm phù dâu của tôi được không?”

Cô có thể làm... Hôn lễ...

Sợi dây trong đầu tôi “bứt” một tiếng đứt đoạn, tình huống thế nào... Nhất định là phương thức tháo gỡ của tôi không đúng...

Từ Uân không lên tiếng, không hề lên tiếng! Đây là ý gì, đã sắp kết hôn rồi còn muốn tôi đứng kế bên làm phù dâu...

Tôi đứng “vọt” lên, muốn bỏ đi mặc kệ ánh mắt người khác, tay lại bị Từ Uân giữ chặt.

Tôi kéo, anh túm, tôi càng cố gỡ thì lại nghe tiếng cười trầm thấp của anh.

Sau đó tiếng cười thấp được nén không đến ba giây, dần dần biến thành tiếng cười bình thường, cuối cùng thành cười to thoải mái.

Không hiểu sao lại có thêm một người xuất hiện nữa bên cạnh mỹ nữ... Người này nhìn rất quen mắt.

“Lão Từ... Đây là...”

Anh ta vừa mở miệng tôi liền nhớ ra, đó là lần tham gia buổi tiệc của tổng giám đốc Ưông, lúc đó tôi đi đón Từ Uân, anh ta là người đã giúp tôi đỡ anh ấy vào xe. Nhưng anh ta... Sao anh ta có thể nắm tay vị mỹ nữ kia... Còn mỹ nữ kia nữa, sao cô ấy... sao cô ấy lại không giẫy ra...

Không phải sắp kết hôn với Từ Uân sao?

Tôi trừng mắt nhìn Từ Uân, anh cười cười kéo tôi về lại chỗ ngồi.

Thì ra đây là cuộc hội tụ của ba người, người sắp kết hôn là hai vị tuấn nam mỹ nữ kia, còn Từ Uân...

“Triệu Tuân là cháu gái của lão Diêu còn Đại Bính là anh em của anh, vốn anh là người trung gian hợp tác cho bọn họ theo lời của lão Diêu, ai ngờ... ha ha...”

Từ Uân lần lượt giới thiệu hai người trước mặt, vị được gọi là Đại Bính kia hơi ngượng ngùng: “Thật ra bọn tôi sớm đã ở bên nhau rồi, có điều trong nhà phản đối yêu đương với người nơi khác cho nên tạm thời không nói ra, nhưng bây giờ thì đã ổn, chúng tôi đã biết nhau, chỉ cần lão Từ nói tốt cho bọn tôi trước mặt chú là được...”

“Em coi đi, hai người này đùa giỡn anh...” Từ Uân ra vẻ như cô dâu nhỏ bị oan ức, mong ngóng nhìn tôi cầu tình, ngoại trừ ánh mắt khiến tôi nóng rục này còn có hai ánh mắt nữa, một mờ mịt và một hiểu ra, tôi cảm thấy bọn họ như đang đánh vào người tôi.

“Xem ra mấy phút vừa rồi tôi đi toilet...” Đại Bính không hổ là anh em với Từ Uân, ngay cả tiếng cười ha ha cũng y chang, anh ta đưa tôi một ly trà: “Chị dâu, làm chị hiểu lầm rồi.”

Mặt tôi tự dưng đỏ hồng như cháy khét vậy, ngoại trừ lúc đầu liên tục thì không biết làm gì nữa.

Phần sốt ruột này giảm co cả đêm, mãi đến khi Từ Uân đưa tôi về dưới lầu, tôi mở cửa xuống xe bị gió lạnh thổi vào cổ mới tìm được chút tỉnh táo.

Tôi thật không dám tưởng tượng, nếu suy đoán lúc này của tôi là sự thật, nếu Từ Uân kết hôn với Triệu Tuân...

“Haiz...”

Từ Uân gọi tôi lại rồi bước tới chỗ tôi.

“Cái gì?”

“Tại sao lại theo anh đến nhà hàng?” Từ Uân đi tới phía trước vài bước đến trước mặt tôi, anh dứt hai tay vào túi, cúi đầu hỏi tôi: “Lo lắng cho anh? Hay là... sợ anh bị người khác cướp mất?”

Tâm tư vừa bình tĩnh đôi chút của tôi bị anh khuấy thành một mớ bòng bong, tôi bắt chước anh dứt tay vào túi áo, cúi đầu, gật đầu.

Trên đầu truyền đến tiếng cười trầm ấm nhẹ nhàng: “Ôi Văn Hạnh...”

Tôi không phản ứng.

“Lại đây.”

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy vui vẻ đã tràn khỏi mắt anh, anh rút hai tay ra kéo tôi lại, một giây sau tôi được vây trong lòng anh.

Tôi nghe được tiếng tim anh đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Và cả tiếng tim của tôi nữa, cũng dồn dập hết như thế.

“Cảm ơn.” Giọng nói nhẹ nhàng thanh mát quanh quẩn tai tôi, hơi thở thổi qua khiến tôi không khỏi run lên.

Anh nói vòng ôm, khuôn mặt ấm áp cách tôi ngày càng gần, càng lúc càng gần, cho là anh sẽ hôn nên tôi không dám nhắm mắt, cứ mãi nhìn anh như vậy, chỉ thấy anh do dự một giây rồi đôi môi mỏng chệch khỏi quỹ đạo lúc trước trượt đến trán tôi, một nụ hôn chậm rãi đậu xuống.

“Đây là phần thưởng.” Anh buông tôi ra đứng thẳng người dậy, dứt tay vào túi áo một lần nữa, nhún vai: “Thưởng cho em vì đã quan tâm anh.”

Đột nhiên tim tôi đập chậm một nhịp, mà một giây sau hô hấp cũng chậm lại.

Đêm đã khuya, ánh đèn đường chiếu trên gương mặt anh, bên tối bên sáng lại khiến tôi bỗng thấy an bình khó hiểu.

Tôi bước về phía trước không hề do dự, nhón chân lên áp tay vào má anh, nhắm mắt lại, môi chậm chậm chạm vào đôi môi lạnh lạnh của anh, đây là nụ hôn chân chính đầu tiên của tôi.

Rõ ràng là anh khẽ giật mình, khi mở mắt ra tôi đối diện với đôi mắt đang mở to của anh, tôi cười cười gian trá định lùi về: “Đây là trừng phạt, phạt... Uhm...”

Chữ ‘anh’ kia còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị anh hôn đến nghiêng trời lệch đất.

Đây là lần thứ ba Từ Uân hôn tôi, lần đầu tiên vì tôi và anh ấy đều uống quá nhiều nên ngoại trừ nhớ mang máng nụ hôn ấy không vui ra thì tôi không nếm được hương vị của hạnh phúc. Lần thứ hai là lần trong thang máy, chưa được sự đồng ý của tôi anh đã hôn tôi đến đau đớn, tôi tức giận, oán trách thậm chí có cả ý nghĩ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Còn lần này, hai tay anh ôm chặt lấy tôi nhưng nụ hôn lại rất dịu dàng, cánh môi mỏng ngậm lấy môi tôi thử cạy mở hàm răng tôi ra, chớp mũi chúng tôi chạm vào nhau, tôi cảm nhận nhiệt độ của anh, dường như tôi được truyền nhiệt, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi mạch máu đều muốn sôi trào.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được, chỉ một nụ hôn đơn giản nhưng lại có thể mang... hương vị hạnh phúc đến nhường này.

Không biết qua bao lâu anh mới thả tôi ra, tôi vui mặt trong lòng anh, còn cảm anh đặt trên đỉnh đầu tôi, đặc ý: “Tô Văn Hạnh, đây mới gọi là trừng phạt... Phạt em dám khiêu khích anh...”

“D tiên sinh:

Lầu trên chỗ tôi ở có cặp vợ chồng rất ân ái, trai tài gái sắc, mỗi ngày đều đi làm cùng nhau, xuống lầu thì tách ra, sau khi hôn môi mỗi người sẽ đi về một hướng ngược nhau. Vì thường gặp mặt nên thỉnh thoảng họ thường tặng tôi ít đồ kỉ niệm du lịch, đúng là một cặp vợ chồng đáng mong ước nhỉ.

Lúc tôi tham gia câu lạc bộ hội đại học đã quen một cô gái khá thoáng, cô ấy thích đi đây đi đó, am hiểu xã giao, dường như không ai không thích cô ấy, không chuyện gì cô ấy không giải quyết được. Bên cạnh cô gái ấy có rất nhiều bạn bè, cả trai lẫn gái, hết người này sắm vai anh hùng đến người khác sắm vai thô lỗ mãi không hết, cô ấy luôn nở nụ cười khiến người khác an tâm với họ.

Sau này tôi đi làm có gặp gỡ một thiếu phụ, lúc đó chị chưa ly hôn với chồng, vẫn đang trong tình trạng sứt đầu mẻ trán, từ bát đĩa đến bất động sản họ đều tranh chấp không ngớt, vì để chị ấy có thể thắng tòa tôi đã hao hết tâm tư. Tôi nhớ lúc chị ấy cầm bản án thắng kiện từ pháp viện về, tôi đã có cảm giác thành tựu như thể nào

Tôi có một cô bạn rất đẹp, cả ngày lưu luyến giữa rừng đàn ông, cô ấy như một nàng công chúa vậy, muốn gì chỉ cần ra ám hiệu sẽ có người đưa chúng đến trước mặt, bất kể là đi học hay đi làm cô ấy đều bị những bạn nữ khác bài xích. Tôi nghĩ rằng cô ấy cảm thấy cô độc, bởi vì thỉnh thoảng tôi bắt được tia u buồn và lúng túng trên mặt cô ấy.

Một ngày nọ tôi chợt phát hiện đôi vợ chồng luôn yêu thương nhau ấy đều có tình nhân bên ngoài, tất cả những ân ái trước kia chỉ là biểu hiện giả dối, tôi thật không thể hiểu nổi.

Đột nhiên vào một đêm yên tĩnh nọ, cô gái sống khá thoáng kia hỏi tôi cô ấy có thể tâm sự với tôi được không, bởi vì cô ấy không có bạn, tôi nhìn sắc mặt của cô ấy mà sùng sốt một lúc lâu.

Cuối cùng thiếu phụ kia đã ly hôn thành công. Lúc gặp lại, tôi cứ ngỡ chị đã được giải thoát nên sẽ nở nụ cười thật lòng, không ngờ chị ấy lại hỏi hận, bảo lúc nói ly hôn chỉ là bốc đồng nhất thời, sau này mới phát hiện chị còn yêu chồng mình rất nhiều.

Hôm nay cô bạn xinh đẹp kia đã trở thành nhà biên kịch, cô ấy vẫn xinh đẹp, vẫn tự tin đứng trước mọi người. Tôi đã từng hỏi cô ấy cảm giác khi đứng trên cao không tránh được gió lạnh là gì, không ngờ cô ấy lại nói cô ấy không để những bài xích và cô lập của người khác ảnh hưởng đến bản thân, cách nhìn của kẻ khác chưa bao giờ là nhân tố quyết định, cô ấy chỉ muốn là chính mình, tại sao phải để tâm đến người khác?

Chúng ta luôn tự cho rằng mình biết nhìn người, thật ra rất nhiều người nhiều việc không đơn giản như vẻ bề ngoài, nếu phán đoán qua vẻ bề ngoài có thể sẽ sai lầm cả đời.

U, Understand, thấu hiểu.

Chúng ta tự ôm mình quá chặt mà không cho người khác đến gần, tự khóa mình lại, mang mặt nạ nhưng đáy lòng lại khao khát mong ngóng có thể gần gũi với người khác.

D tiên sinh, cảm ơn anh đã gửi thư để cuối cùng tôi nếm được ghen là loại hương vị như thế nào, có hơi đau khổ nhưng sau đó là dư vị ngọt lành. Đề nghị của anh hiệu quả thật, anh không ngại tặng tôi thêm vài chiêu chứ?

Đề nghị của anh hay lắm, tôi thích đến nơi đến chốn, không bằng chúng ta hẹn sau khi nói hết hai mươi sáu chữ cái sẽ gặp mặt nhé?

S tiểu thư.”

Tô Bác gửi ảnh tuần trăng mật về cho tôi, canh giữ mấy ngày cuối cùng họ cũng xem được cực quang.

Anh ấy nói anh ấy ước nguyện với cực quang là năm sau tôi có nơi để về, hạnh phúc giống họ.

Khi tôi biết trong lòng Đinh Tự có người khác, tôi cảm thấy lòng chua xót, buồn bã vô cớ, dù sao thì đó cũng là lần đầu tiên tôi chính thức thích một người.

Mà khi Đinh Tự đổi thành Từ Uân, dù chỉ là vô căn cứ cũng đủ làm tôi loáng thoáng đau đớn rồi.

Chương 42: Chương 42: U

Edit: Sâu Lười

Tôi nhìn thấy Dư Vi trong tình huống không hề chuẩn bị trước.

Khi đó tôi đang ôm lễ phục Triệu Tuân đưa định đi đổi, sau đó đi lướt qua một cô gái trẻ tuổi có khí chất rất tốt nhưng không nhìn rõ mặt, cô ấy mặc áo cưới đuôi cá. Tôi còn chưa kịp quay đầu ngắm bộ áo cưới tinh xảo của cô ấy thì đã nghe tiếng Từ Ân: “Ồ, sao anh lại ở đây...”

“Chỉ anh được tới thôi, còn tôi thì không hả?”

Đây là giọng của Đinh Tự.

Phụ nữ luôn hận giác quan thứ sáu của mình, giác quan nhạy bén của tôi nhanh chóng vô thức liên hệ Đinh Tự với cô gái mặc áo cưới kia. Nếu không phải tôi đã bước một chân vào phòng thay đồ, đi ra lúc này có vẻ đột ngột, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội được quan sát Dư Vi trực tiếp. Nhưng cuối cùng hai chân tôi vẫn không chịu nghe lời mà bước vào phòng, buồn bực một mình trong không gian nhỏ hẹp, phát ngốc mười phút với lễ phục đơn vai. Bên ngoài truyền đến tiếng trò chuyện, tiếng ca ngợi, tiếng trêu ghẹo, mặc dù tôi không nhìn thấy nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra đó là một hình ảnh như thế nào.

Nhưng tôi không muốn đi ra ngoài, nếu nói tôi không dám tôi cũng sẽ không phản bác, vì tôi không muốn giả vờ điềm nhiên đứng trước mặt Đinh Tự, khen cô dâu của anh ấy xinh đẹp như thế nào.

Tôi làm không được, tôi không độ lượng đến vậy.

Chờ đến khi tôi nghe thấy phòng thay đồ bên cạnh truyền sang tiếng dây lưng lách cách, dựa vào giác quan thứ sáu, tôi đoán là Dư Vi đang cởi áo cưới, hẳn là đã đổi lại quần áo thường ngày, tôi mới ôm quần áo đi ra ngoài.

“Humm? Sao lại không đổi vậy?” Triệu Tuân hỏi, bọn họ cũng nhìn sang, đương nhiên, có cả Đinh Tự.

Tôi chỉ phải trả lễ phục lại cho Triệu Tuân: “Đã thử trong đó rồi, đi ra quá lạnh nên thay luôn... Ồ, luật sư Đinh cũng ở đây sao?”

Đinh Tự cười đáp, anh đến thử áo cưới cùng vị hôn thê.

Rõ ràng tôi đã sớm biết nhưng vẫn phải giả vờ ra vẻ ngạc nhiên, đây là giới hạn của tôi rồi. Còn câu chúc hai người hạnh phúc kia... cứ nghẹn trong họng như xương cá, chỉ cần cho tôi miếng cơm là nuốt xuống được.

Từ Ân cho tôi một ánh mắt trấn an, nhân cơ hội đổi chủ đề: “Ôi chào, tất cả mọi người đều đang đợi em đấy, lạnh tới mức nào chứ? Đi ra một tí cũng không chịu...”

Tôi nhìn anh, Triệu Tuân đứng cạnh cũng đang muốn hỏi tôi như vậy, tôi cười gật đầu, mở to mắt nói dối: “Rất hợp mà, cứ như được may theo số đo của em ấy.”

“Vậy là tốt rồi...” Triệu Tuân nhìn thoáng qua Từ Ân, “Hôm nay không có phúc xem thì cũng đừng trách tôi...”

Cái này vừa nghe cũng biết là trêu ghẹo nhưng vẫn làm tôi có chút xấu hổ. Tôi nghĩ mọi chuyện có thể quy kết thành, người dư thừa vốn không nên xuất hiện.

Tôi đột nhiên cảm thấy hơi bức bối, nếu như nói có cùng cảm giác, vậy sao Đinh Tự lại tự nhiên như vậy.

Thoáng chốc, trong đầu tôi tuôn ra một đống chuyện liên quan, lúc Từ Ân nghe tôi nói có người trong lòng, phản ứng không phải như thế. Lúc Dương Dịch biết tin bạn trai cũ kết hôn, phản ứng cũng không phải như thế. Khi tôi biết chuyện cũ của Đinh Tự và Dư Vi, phản ứng cũng không giống vậy. Khi biết Từ Ân muốn đi xem mắt, dù còn chưa chứng thực, phản ứng của tôi cũng không thể tự nhiên được...

Chỉ có Đinh Tự là có thể tự nhiên vui đùa cùng tôi và Từ Ân ở phòng nước, có thể đối diện tôi không hề nao núng khi đang thử áo cưới cùng vị hôn thê.

Giữa chúng tôi, không phải đã từng có một giai đoạn ngắn ngủi cùng nhau sao? Nhưng phản ứng của anh...

Càng nghĩ càng bức bối, khi Dư Vi mặc quần áo thường ngày đi ra, tôi vốn không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Liếc thấy Đinh Tự cầm túi xách của cô, sau đó cô ấy khum tay nhỏ giọng thì thầm vào tai Đinh Tự, lúc để tay xuống hai người cùng nở nụ cười. Họ như một cặp chất hóa học sinh ra phản ứng mạnh, va chạm sẽ phát lửa, khiến tôi dần không nhìn rõ phía trước, cũng không nhìn rõ bản thân mình...

Vì sao tôi đột nhiên có cảm giác, mình là người thứ ba đây tội lỗi.

Tôi không nhớ bọn họ nói gì với nhau, không nhớ đã tan cuộc thế nào, không nhớ tôi lên xe Từ Ân thế nào. Khi nghe anh liên tục hỏi tôi mấy lần, tôi mới phục hồi tinh thần lại.

“Cái gì?”

Anh dừng xe cạnh hồ, tắt máy mở cửa, vòng qua ghế phụ kéo tôi xuống: “Đi hóng gió, để đầu óc tỉnh táo một chút.”

Chưa kịp đáp lại đã bị anh kéo xuống xe, tôi không hiểu lời anh nói, ngây thơ hỏi lại, sao anh dừng xe ở đây?

“Cho em tỉnh táo, đỡ phải suy nghĩ linh tinh.”

“Sao em cần tỉnh táo làm gì?” Bị gió lạnh thổi, lòng tôi càng khô cạn hơn, “Em nghĩ linh tinh gì chứ?”

“Bớt mạnh miệng với thiếu gia đi.” Từ Ân hừ một tiếng, “Nhìn thấy người ta có đôi có cặp, trong lòng khó chịu đúng không. Có gì mà phải luẩn quẩn, lúc người ta yêu đương đã oanh động toàn trường rồi, tình cảm mấy năm liền, nếu em ghen ghét cũng là bình thường. Nhưng việc đã đến nước này, họ cũng sắp có kết quả, em cứ mất hồn mất vía kiểu đó, anh ta nhìn không thấy, tự em tra tấn bản thân mình sao?”

Giọng điệu của Từ Ân không hề thân thiện, tôi nghe rõ, sau mỗi lời anh nói như có một ngọn lửa, nhen nhóm kịp nổ trong tôi. Con tức của tôi đã vọt tới giới hạn, tôi đứng ngược chiều gió không muốn nghe anh nói, nhưng một câu của anh khiến tôi không còn cách nào kìm chế nữa.

“Tô Văn Hạnh, chẳng lẽ trong lòng em còn nhớ người ta? Người ta chưa hẳn đã nghĩ đến em.”

“Em không có!”

“Được rồi, đừng giả bộ trước mặt anh nữa, nếu anh không nhận ra cũng uổng anh quen biết em nhiều năm như vậy.”

“Em đã nói, em không có!”

Tôi đứng đối mặt với Từ Ân, anh càng ra vẻ thờ ơ, tôi càng tức giận, lửa không biết từ đâu ra chạy tán loạn trong cơ thể.

“Em cần gì phải cho là thật như vậy...” Từ Ân dường như cảm nhận được sự khác thường của tôi, muốn an ủi, giọng nói đông cứng cũng dịu đi nhiều: “Nếu anh không quan tâm, anh sẽ không nói mấy lời này với em. Anh chỉ sợ em buông không được, bị tổn thương không đáng thôi.”

Tôi tránh khỏi tay anh, “Anh quan tâm hay không là chuyện của anh, em không nhớ anh ta, em dám làm thì dám nhận, không làm thì không nhận. Anh không phải em, anh cho rằng anh rất hiểu em ư. Từ Ân, đừng quá tự tin như vậy.”

Từ Ân nhét cái tay bị hất ra vào lại túi, nhe răng, giọng điệu còn chút kiên nhẫn cuối cùng, “Không phải anh tự tin, A Hạnh, là em không nhìn rõ lòng mình. Nếu thật sự thích một người, không phải nói quên là quên ngay. Anh không trách em gì cả, em không cần phải nóng lòng giải thích, chuyện này không có gì mất mặt. Nhưng nếu em cứ chìm trong quá khứ không thoát ra được, người đau khổ sẽ là em, anh cảm thấy em cần thời gian để điều tiết, anh muốn giúp em...”

Từ Ân ơi Từ Ân, anh sai chính là sai ở đây. Lúc này, thà rằng anh không nói lời nào cũng tốt, nhưng cả đồng đạo lý lớn đó không chỉ không thuyết phục được tôi, ngược lại còn thêm dầu vào lửa. Tuy tôi biết anh nói không sai, nhưng tôi lại không hiểu như thế.

“Từ Ân... Giờ em mới biết, anh đã sớm biết chuyện của em với Đinh Tự rồi đúng không, anh rất để ý sao?” Tôi không để anh chen vào, nói tiếp: “Chuyện của tôi em hoàn toàn không như anh nghĩ, người em thích không phải là anh ấy... Thôi, có nói cũng chẳng còn ý nghĩa gì...” Tôi cúi đầu vạch vạch chân trên đất, đột nhiên nghĩ tới, ngẩng đầu lên cười mỉa mai, phá tan im lặng: “Từ Ân, anh không mệt mỏi sao... Anh giả vờ rộng lượng lâu như vậy, thật ra trong lòng vẫn luôn tính toán có đúng không. Cái gì gọi là em theo đuổi anh... Sao, anh muốn trả thù em hả? Chờ em theo đuổi được rồi, anh lại muốn làm gì?”

“Em nói gì vậy...”

“Không phải sao? Anh thật sự không quan tâm ư? Mới vừa rồi là ai nói, thích một người, không phải bảo buông là có thể buông...”

“Đúng!” Từ Ân đột nhiên ngắt lời tôi, anh nắm cầm tôi, xoay tầm mắt tôi vòng về, lần này xem như anh thật sự tức giận rồi, “Anh đúng là quan tâm đấy, xin em dùng ngón chân để nghĩ đi, có người đàn ông nào lại độ lượng như vậy. Em nghĩ anh bay đi tìm em là vì cái gì? Em nghĩ anh dẫn em đi Hằng Thẳng là vì cái gì? Người tốt với em là ai, chăm sóc em là ai? Em thì sao, không phải chờ đến khi người ta không cần em nữa mới...”

“À!” Tôi ngắt lời anh, gãy ra khỏi anh, liếc mắt, cười nhạt nhẽo: “Luật sư Từ, anh đã để ý như vậy, thôi cứ buông tay cho xong. Em nghĩ lúc ở New York chúng ta đã nói rõ, không cần phải gặp lại nữa, anh ở đây trêu chọc em làm cái gì?”

“Trêu chọc? Tô Văn Hạnh, là ai chạy tới sân bay, hỏi lời anh nói có còn tính hay không...”

“Được!” Tôi lui về sau vài bước, đứng trước mặt anh, làm như không quen, “Là em tự mình đa tình.”

Nói xong, tôi xoay người rời đi, chặn một chiếc taxi lái ngang qua.

Lúc đi, tôi nhìn thấy Từ Uân vẫn đứng nguyên tại chỗ dưới cành cây khô, thẳng tắp.

Tôi không về nhà mà đến thẳng phòng võ của Dương Dịch, đá rất nhiều tấm ván gỗ, con tức mới chảy hết ra ngoài cùng mồ hôi.

“Tích góp mấy đời mà bây giờ phát hỏa toàn bộ vậy?” Dương Dịch cầm khăn mặt đứng trước cửa phòng tắm của tôi, “Ai chọc phải bà cô nhà cậu? Có muốn tỳ đây giúp cậu đập bẹp hẳn không?”

“Không có gì đâu.” Tôi tắm xong đi ra, thân thể cũng thư thái. Dưới con ép hỏi của Dương Dịch, tôi đành phải kể lại chuyện cãi nhau với Từ Uân.

“Cậu...”

“Minh không phải tức giận!” Tôi ngắt ngang suy đoán của Dương Dịch, lấy khăn lau tóc, co người trong góc, gác chân lên, “Minh chỉ khó chịu trong lòng thôi, là anh ấy chọc mình trước, mình không nói ra sẽ bị ghen chết.”

“Aiz... Bảo mình nói mấy người sao cho tốt đây...”

“Cám ơn, đừng nói gì là tốt rồi.”

Dương Dịch ngồi xuống bên cạnh, chọt mặt tôi, “Sao da mặt này lại biến thành mông vậy hả?”

Tôi liếc cô ấy một cái, cô ấy cười hi hi nói tiếp: “Minh lại thấy Từ Uân rất giỏi, nếu anh ấy cứ giữ mãi trong lòng không nói thì cũng không tốt. Lần này đã thổ lộ hết rồi, xem như tiêu tan, tăng cường ngại giữa hai người cũng đã biến mất sạch sẽ. Nhìn từ góc độ này, ừm, kỳ thực ầm ỹ một trận cũng tốt.”

“Logic kiểu gì vậy...” Tôi thờ dãi: “Anh ấy sai là sai ở đó, không nên nói vào lúc này, còn ra vẻ như nhìn thấu mình nữa. Thật sự mình không phải như anh ấy nói, mình bị oan, nên mình tức giận.”

“Vậy sao cậu nhìn thấy Đinh Tự và Dư Vi lại có phản ứng lớn vậy chứ?”

“Không phải mình cảm thấy...” Tôi đột nhiên ghen lời, nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp: “Aiz, mình chỉ có hơi hận bản thân thôi, vì sao lại ngu xuẩn đến thế. Kỳ thực Đinh Từ ngay từ đầu đã chưa từng thật sự thích mình, mình còn cho là anh ấy chưa nóng. Đợi đến khi tận mắt thấy thái độ của anh với Dư Vi, mình mới biết, trong lòng anh ấy chưa từng có mình.”

“Cậu cũng đâu có mắt mắt gì, người cậu thích là D tiên sinh viết thư với cậu, còn Đinh Tự chẳng qua chỉ là một cái bóng, một thể thần thôi... Bọn họ đều hư ảo... Đã tính sai Đinh Tự, cậu còn định bỏ qua cả Từ Uân sao?”

“Mình thật sự không tức giận... Chỉ là anh ấy...”

“Cậu giận anh ấy là vì anh ấy nói quá thẳng thắn, không chừa chút mặt mũi nào cho cậu, đúng không?” Dương Dịch cười cười chọt mặt tôi, “Trước kia không phải rất dày sao, nói kiểu gì cũng phản bác lại được, hiện giờ chỉ mấy câu đã khiến cậu không đỡ nổi? Hừm... Mình biết mà, trong lòng cậu bắt đầu lưu tâm đến cách nhìn của Từ Uân đúng không, không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt anh ấy đúng không... Chúc mừng cậu nha cô bé, cậu thích anh ấy rồi mới như vậy đó...”

Tôi thích Từ Uân, cho nên tôi không muốn làm anh hiểu rằng, trong lòng tôi vẫn còn Đinh Tự.

Logic này hình như đã nói thông tất cả.

“S tiểu thư:

Về ước định lúc trước, sau khi trò chuyện xong hai mươi sáu chữ, bất kể lúc đó tình hình thế nào, tôi đều sẽ nhận lời hẹn của cô.

Phải khích lệ tiến bộ của cô rồi, ghen không phải một chuyện dễ dàng, ít nhất cũng phải có đối tượng để cô ăn phần dấm chua đó. Còn việc có uống công ăn hay không, để đối phương cảm nhận được sự quan tâm của cô thì lần ăn dấm này chính là một lần thành công.

Sau khi ghen, anh ấy hẳn sẽ hiểu được tâm ý của cô chứ? Tôi hiểu rõ, dấm chua cũng đã ăn rồi, vậy việc tiếp theo chính là quá trình cần phải có trong yêu đương, cãi nhau một trận.

Trước khi hai người trở thành một cặp, hai người có lẽ là bạn bè, có lẽ tri kỷ hơn bạn bè một tầng. Lúc đó đề tài cả hai có thể trò chuyện rất nhiều, ví như người trong lòng của cô... Khi đó anh ấy có lẽ sẽ giúp cô nghĩ cách hấp dẫn sự chú ý của người kia. Nhưng bây giờ thì sao, hai người thành đôi, đây chính là một chủ đề nhạy cảm.

Nếu anh ấy không biết chuyện thì tốt, nếu anh ấy biết rõ ràng, đối gât hay qua loa đều không phải phương pháp đầu tiên cô lựa chọn để xử lý. Nếu giấu mãi vấn đề này trong lòng, vậy nó chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại giữa cả hai. Tôi cảm thấy, mở ra chỉ là chuyện sớm hay muộn, cô phải nói cho anh ta biết trong lòng cô thật sự nghĩ gì. Với phương pháp đó, anh ấy sẽ không trách cứ mà ngược lại, sẽ xem xét để giúp cô, bước thêm một bước nữa khiến tình cảm chưa vững chắc trở nên sâu đậm hơn.

Nhưng nếu chuyện này, cô càng ngăn cản, sẽ càng khiến anh ấy nghĩ cô không tin tưởng mình.

Đương nhiên, S tiểu thư, nếu trong lòng cô thật sự không buông được người cũ, tôi khuyên cô hãy tập cách buông tay trước, rồi mới bắt đầu một tình cảm mới. Đàn ông không độ lượng như cô nghĩ, họ có lẽ có dũng khí giành lấy cô từ một người đàn ông khác, nhưng chưa hẳn có lòng tin đi khiêu chiến với địa vị của người đó trong lòng cô.

Đừng lo lắng cãi nhau sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, sự thật chứng minh, chỉ cần làm đúng cách, tình cảm còn có thể tăng lên nhanh hơn.

À, còn một vấn đề quan trọng nữa, ngàn lần đừng chiến tranh lạnh.

Nếu như cô bằng lòng, chủ động cúi đầu trước là tốt nhất. Nếu cô không muốn, vậy khi anh ấy cúi đầu cô đừng nói gì thêm. Nếu chỉ là việc nhỏ vụn vặt trong cuộc sống, để đàn ông cúi đầu rất dễ dàng, nhưng nếu dính phải chuyện liên quan đến thể diện, nếu người đàn ông của cô chịu cúi đầu trước cô, quả thực không dễ dàng gì.

Đây chính là chiều tôi chỉ cho cô, là đề nghị cá nhân, dùng hay không, xin cô quyết định dựa trên tình huống thực tế. Dùng tốt cũng không cần cảm ơn tôi, còn dùng không tốt thì...

Vậy chỉ có thể nói S tiểu thư vẫn còn nhiều học phần lý giải tình yêu cần phải học lắm, cô không được lười biếng nhé.

D tiên sinh.”

Một bên là email còn chưa tắt, một bên là dãy số của Từ Uyên đã đưa vào màn hình điện thoại.

Tôi có chút không rõ, rồi lại như có chút hiểu ra.

Gió lạnh ủa vào phòng, mùa đông này thật dài, cũng thật lạnh.

Tôi tắt đi động, nghĩ đến lời D tiên sinh nói trong thư... Muốn tôi chủ động cúi đầu, tôi tìm không được lý do...

Nhưng nếu ngày mai anh ấy chịu lấy lòng tôi...

Tôi xoay người lại, khóe miệng cong lên...

Nếu như ngày mai anh chỉ cần cho tôi một nụ cười, tôi sẽ tha thứ cho anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 43: V

Edit: Ốc

“Xin chào luật sư Đình.”

Mặc dù trong lòng tôi đã trải qua rất nhiều thay đổi phức tạp, nhưng chỉ cần bắt đầu làm việc thì tôi sẽ không lẫn lộn tình cảm cá nhân vào. Cửa thang máy mở ra, tôi rất tự nhiên chào hỏi với Đình Tự, anh... nhìn có vẻ như tâm trạng không tệ lắm.

“Chào buổi sáng.” Anh gật đầu với tôi, hơi tránh sang bên cạnh, dành cho tôi một vị trí thoải mái, tôi đi đến gần thì anh dò hỏi: “Hôm nay mặc chỉnh tề như vậy là muốn đến phiên tòa sao?”

Vấn đề của anh làm cho tôi hơi hoang mang, tôi hỏi lại: “Không phải hôm nay tổ chức phiên tòa xử lý vụ án của Lưu Quý sao?”

Đó là chuyện mấy tháng trước, khi mà sở luật của chúng tôi vẫn còn tồn tại, tôi vẫn chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi của Từ Uyên, mà lúc đó Đình Tự và tôi gần như không quen biết, tôi cho rằng anh là D tiên sinh, cho nên cứ chấp nhất mà để ý đến anh.

Lưu Quý là trùm bất động sản, xảy ra tai nạn trong ngày mở phiên tòa ly hôn với vợ. Câu chuyện phát triển theo tình huống bất ngờ, ông ta trở thành người thực vật, vợ của ông ta quyết định ở bên cạnh chăm sóc, còn tình nhân của ông ta thì muốn cho ông ta chết không đau đớn.

Lúc đó vụ án này do tôi và Đình Tự xử lý, trước đó vài ngày, Lưu phu nhân có gọi điện tới sở luật, nói rằng Lưu Quý có dấu hiệu tỉnh lại, mà trong khoảng thời gian này công ty có rất nhiều việc cần xử lý, hiện tại bà là người quản lý, cần có luật sư hỗ trợ quản lý xí nghiệp.

Bởi vì vụ án lúc đó do tôi và Đình Tự xử lý nên bây giờ cũng thế, kế hoạch hôm nay là đến công ty của Lưu Quý để xử lý một hợp đồng mua bán, sau đó lại đến bệnh viện. Tôi ăn mặc chỉnh tề, bởi vì tôi đi cùng Đình Tự, công việc đã được bàn bạc từ trước, vậy mà bây giờ anh lại hỏi tôi hôm nay có phải đi mở phiên tòa không..

“Luật sư Đình, chẳng lẽ vụ án có thay đổi gì mới sao?”

“Cũng không phải...” Đình Tự chần chừ chốc lát mới nói cho tôi biết: “Đêm qua có thông báo tạm thời, có thể mấy ngày nữa sẽ phải đi tỉnh nên đã đổi thành Tiểu Chu đi với tôi rồi... Sao thế, bọn họ không thông báo với cô sao?”

“Thay người?”

Đi tỉnh, tôi không biết, thay người, tôi lại càng không biết. Sau khi thang máy đến, tôi giữ chặt tay Đình Tự hỏi: “Luật sư Đình, bây giờ vụ án này... người phụ trách là ai?”

“Từ Uân đó.”

Vì vậy tôi trực tiếp xông vào văn phòng Từ Uân, nhưng khi anh thấy tôi, anh không nở một nụ cười như tôi tưởng tượng

“Trước khi vào phải gõ cửa, lễ nghi cơ bản mà còn phải dạy sao?” Thậm chí anh còn không thèm liếc tôi lấy một cái, bàn tay vẫn gõ bàn phím, giọng nói lạnh băng, không nghe ra tâm tình gì.

Tôi không có ý định quanh co với anh: “Luật sư Từ, tại sao lại bỏ em ra khỏi vụ án của Lưu Quý? Em làm sai chỗ nào sao? Hay là sai trình tự nào? Anh phải biết rằng lúc đó anh không ở trong sở luật, vụ án này do em tham gia xử lý, em tự nhận mình ứng biến cũng không tệ lắm, bây giờ đột nhiên anh lại bỏ em ra, em cần có một lời giải thích hợp lý.”

Từ Uân không ngẩng đầu, ngón tay vẫn lướt trên bàn phím, miệng lại nói: “Em muốn anh giải thích cái gì?” Không đợi tôi trả lời, Từ Uân lại nói tiếp: “Đây không phải vụ kiện ly hôn đơn giản, là hợp đồng mua bán chuyển thật việc thật, đối mặt với đội luật sư của lão Tiểu, phái em đi thì em có thể làm cái gì? Đứng bên cạnh ghi chép? Hay là bung trà rót nước?”

Anh nói khiến tôi á khẩu không trả lời được, mặc dù tôi đã biết nguyên nhân trước khi vào văn phòng anh, nhưng nhất thời cảm thấy chán nản, không chịu được mà hỏi một câu: “Em chỉ muốn biết, vì sao sớm không đổi muốn không đổi mà lại quyết định tạm thời vào đêm qua?”

Từ Uân nghe vậy, rớt cuộc ánh mắt cũng rời khỏi màn hình máy tính, khóe mắt anh hơi thâm, dường như là thức đêm, ánh mắt sắc bén. Anh liếc nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên rồi lại cúi đầu xuống.

Về mặt thể này khiến tôi đọc được những thông tin đầy trời, con tức tối qua còn chưa tan hết lại xông lên: “A, suýt nữa em quên mất, đêm qua có người đột nhiên biết em phải đi tỉnh nghỉ ngơi vài ngày cùng Đình Tự nên không chịu được, dùng chút quyền lực động tay động chân...”

Từ Uân nắm chặt tay, anh cắt ngang lời tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trợ lý Tô, anh mong em nên có thái độ chuyên nghiệp trong giờ làm việc.”

“Vâng, chuyên nghiệp...” Tôi cười lạnh một tiếng: “Luật sư Từ, sợ là từ này về sau trong mắt anh em không phải là người có thể nghiêm túc làm việc, vì để anh yên tâm, em nghĩ em vẫn nên từ chức thì hơn.”

Nói xong, tôi xoay người muốn đi, lúc tôi kéo cửa ra, Từ Uân gọi tôi lại: “Tô Văn Hạnh... Em không tin anh như vậy sao?”

Bước chân tôi hơi dừng lại, ‘hừ’ nhẹ một tiếng, đóng cửa đi mất.

Cả ngày hôm đó, chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh.

Trong thư D tiên sinh đã dặn đi dặn lại là không thể chiến tranh lạnh, nhưng tôi không làm được, tôi không có cách nào nhìn vào mắt Từ Uân mà nói chuyện, thậm chí tôi còn không muốn nhìn mặt anh.

Những lời Từ Uân nói hiện lên trong đầu tôi...

Thích là chuyện của hai người...

Nếu như em thích người đó, em có thể chấp nhận tất cả mọi thứ của anh ta...

Đúng vậy, anh nói như vậy chính là để phòng ngừa, anh đã biết từ lâu rằng sẽ có một ngày tâm tình anh bộc phát, không muốn che dấu nữa, bày tất cả những suy nghĩ chân thật trước mặt tôi. Anh để tôi phán đoán, anh cường thế, anh bá đạo, anh ngoan cố, anh keo kiệt, với những tính cách này, tôi có thể đón nhận anh hay không.

Nhưng... rõ ràng anh cũng đã nói: Tô Văn Hạnh, anh thích em... thích em tùy hứng, thích em quật cường, thích em hồ đồ, thích em cố gắng làm việc... cho dù tốt hay xấu, anh đều có thể chấp nhận...

Trong lớp học tình yêu, tôi quả thật còn rất nhiều học phần cần phải bổ sung.

“D tiên sinh:

Trong thư anh đã nói không thể chiến tranh lạnh, tôi cũng biết rõ mối nguy hại của chiến tranh lạnh, nhưng cứ cãi vã là lại chẳng nhớ được gì nữa.

Bạn của tôi, V tiểu thư, trước đó vài ngày đã chia tay với bạn trai là V tiên sinh. Bọn họ đã đi đến giai đoạn bàn chuyện cưới xin, cuối cùng nguyên nhân dẫn đến việc chia tay chính là lời thề bọn họ đọc trong hôn lễ. V tiểu thư nói lời thề đó rất quan trọng với cô ấy, mà V tiên sinh nói làm vậy trước mặt mọi người rất quái đản, anh ta không làm được.

V tiểu thư oán trách, sao anh không thay đổi vì em, đó cũng đâu phải chuyện gì khó khăn cho lắm.

V tiên sinh hỏi lại, sao người thay đổi không phải là em, đây quả thật chẳng phải chuyện khó khăn gì cho cam.

Bọn họ bắt đầu cãi nhau, V tiểu thư kể về những thay đổi cô làm vì V tiên sinh từ khi hai người bắt đầu yêu đương, ví dụ như trước kia cô không bao giờ xuống bếp, nhưng bây giờ có thể làm được cả một bàn thức ăn ngon, ví dụ như trước kia cô không thích vận động, nhưng vì tham gia những cuộc gặp gỡ với bạn bè của V tiên sinh, cô ấy bắt đầu đi xe đạp, dù trời có nắng to hơn nữa cũng không ngại.

Cô ấy nói, cô ấy từ một thực nữ biến thành một nữ hán tử là vì V tiên sinh.

Mà tiên sinh nói mình vì V tiểu thư mà cai thuốc, cai rượu, trước kia thích đua xe, dưới yêu cầu của V tiểu thư cũng không theo đuổi kích thích nữa.

Anh ấy nói, từ một lãng tử, anh đã thay đổi thành một người đàn ông của gia đình.

V tiểu thư nói, những thay đổi đó đều vì tốt cho V tiên sinh, mà V tiên sinh lại nói, không thể làm được chuyện mình thích là nỗi tra tấn cỡ nào.

Bọn họ đột nhiên tách ra khiến người ta cảm thấy rất tiếc nuối.

V tiểu thư nói, đối với toàn bộ thế giới, sự thay đổi của cô sẽ không có ảnh hưởng gì, mặt trời vẫn mọc lên như thường, nhưng với cô ấy và V tiên sinh, chút thay đổi nhỏ của cô ấy sẽ ảnh hưởng cả một đời. Chỉ là cô ấy đã đánh giá mình quá cao, cảm thấy tình yêu sẽ chiến thắng tất cả, biến đổi phương trở thành hình mẫu lý tưởng của mình.

V, Vary, thay đổi. Tình yêu đương nhiên là vĩ đại, nhưng thói quen của một người lại càng đáng sợ hơn, nó được tích lũy qua mấy chục năm, hình thức tư duy, tính cách, trạng thái tâm lý, sao có thể dễ dàng thay đổi được. Cho dù có sự tích Ngưu Công đòi núi thì đó cũng là do cuối cùng ông ấy đã làm cảm động trời xanh, hai đứa con Nga thị bị đưa đến hai núi khác nhau, một ở Sóc Đông, một ở Ung Nam.

Huống chi, ai dám cam đoan đó có còn là người mình muốn sau khi đã thay đổi hay không.

D tiên sinh, đã từng có người khiến tôi quyết định cẩn thận, thích một người là phải chấp nhận tất cả của người đó, theo cái ý này, tôi không thể trông chờ việc anh ấy thay đổi vì tôi, như vậy anh có cho rằng người nên thay đổi là tôi không?

S tiểu thư.”

Cho đến khi tan làm, Từ Uân vẫn ở trong phòng làm việc của mình không ra ngoài, mà tôi cũng không cố gắng xuất hiện trước mặt anh. Trời dần tối, anh mặc áo khoác đi ra khỏi phòng làm việc, rời khỏi sở luật như một bóng đen.

“Tiểu Tô, còn chưa về sao?”

“A, làm xong mục lục chứng cứ là được.”

Mọi người lục tục tan làm, tôi quyết định làm quen với vụ án của mình nhân lúc buổi tối yên tĩnh, mặc dù đã thông qua cuộc thi tư pháp, nhưng tôi còn cách rất xa trình độ tự mình phá án. Đột nhiên tôi rất bội phục những người như Đinh Tự, họ còn trẻ như vậy đã làm đến vị trí đối tác, nhất định bọn họ đã phải trả giá rất nhiều.

“Không biết tình huống bên Tiểu Chu thế nào rồi...” Một người ngồi cạnh vừa thu dọn đồ đạc vừa trò chuyện, Tiểu Chu được nhắc đến chính là người đi theo Đinh Tự xử lý vụ án Lưu Quý, tôi vênh tai nghe ngóng.

“May mà không chọn tôi, chỉ lấy chứng cứ thôi cũng khiến đã tôi khản trương. Tiểu Chu nói nếu đối phương mà phát hiện cái camera nhỏ gắn trên người cậu ấy thì sẽ đuổi đánh cậu ấy...”

“Đúng đấy, nghe nói đối phương có bối cảnh giang hồ, không biết mấy người luật sư Đinh có gọi cảnh sát giúp đỡ không, nếu không thì e rằng sẽ rất nguy hiểm...”

“Làm sao cảnh sát có thể giúp đỡ được, cô làm cảnh sát thì có rảnh không..”

Rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu tôi, tôi còn chưa kịp sàng lọc chúng, nhìn thấy bọn họ sắp đi, tôi đứng lên hỏi: “Các cô nói... là vụ án của Lưu Quý sao?”

“Ngoài vụ đó thì còn vụ nào nữa, nếu không sao đối tượng lại là người làm to cỡ đó...” Người nói chuyện nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Nghe nói luật sư Từ cũng không muốn tiếp tục vụ án này, nói rằng có quá nhiều nguy hiểm nhưng lão Diêu không chịu bỏ qua...”

“Quá nhiều nguy hiểm?”

“Haiz, những cong cong queo queo bên trong sao chúng ta biết được, lần này bọn họ không định đối kháng chính diện, có thể đục nước béo cò dễ lấy

được bằng chứng có lợi cho chúng ta thì tốt, nếu hai bên gây gổ... ý của luật sư Từ là, tốt nhất nên làm càng to chuyện càng tốt...”

“Cô đừng có nói, chiều này chỉ có luật sư Từ mới dám làm, trước khi đi Tiểu Chu còn lo sợ có gì bất ngờ xảy ra, về sau mới biết luật sư Từ đã sắp xếp xong xuôi rồi, báo chí chờ sẵn bên ngoài, nếu nháo lón thì ngày mai nhất định sẽ lên báo, thống nhất rằng sẽ đăng bài nói đối phương giàu đồ bình leo...”

Bọn họ mỗi người một lời khiến tôi cảm thấy nghi ngờ, cho dù mọi chuyện đều như anh ấy dự đoán: “Anh ấy tự tin thế sao...”

“Cái này có gì đâu, dư luận không sợ dùng không tốt, chỉ sợ cô không biết dùng thôi. Đến lúc đó khắp nơi đều đưa tin, ai mà thêm quan tâm tình huống thật sự là gì nữa... Thôi, nói cho cô biết nhiều thế làm gì...”

“Đúng đấy, dọa người mới sợ chết khiếp rồi, chờ đến lúc cô sinh con thì ai thêm nhận vụ án của cô chứ...”

Tôi cười tiễn bọn họ rồi đi, yên lặng ngồi lại trên ghế, lời của các cô ấy đi vào trong đầu tôi từng chữ một, sau khi tôi tiêu hóa hết thì đã là tám giờ.

Tôi bấm điện thoại Từ Uân, anh không nghe máy.

Tôi không do dự vào phòng làm việc của anh, mật mã của anh tôi thử ba cái, một là sinh nhật anh, một là biển số xe của anh, sau khi lần thất bại, tôi nhập sinh nhật mình vào.

Mật khẩu đúng, tôi mở máy tính anh xem lịch trình hôm nay để xem sắp xếp của anh.

Hôm nay là sinh nhật bác Từ.

Tôi dùng tốc độ anh sáng chạy xuống lầu, bắt một chiếc xe taxi, liên tục ba chiếc xe taxi nghe thấy tôi muốn đến nghĩa trang công cộng thì bắt tôi xuống xe, cuối cùng tôi bỏ ra gấp đôi số tiền cũng có người chịu đưa tôi đến nơi mà vừa nghe đã biến sắc.

Trên đường đi tôi chỉ hận không thể đi nhanh hơn một chút, sau khi tài xế cho tôi xuống, nhìn cái nơi yên tĩnh đến mức không nghe thấy cả tiếng lá cây này, tôi không khỏi rung mình một cái.

Nếu không nhìn thấy trong bãi đỗ xe có duy nhất một chiếc xe BMW của Từ Uân thì tôi cũng sẽ không bao giờ chịu ở lại đây đâu.

Đợi một lát nữa gặp anh, tôi sẽ chẳng nói gì ngoài câu xin lỗi.

Tôi tự động viên mình, giống như đột nhiên có rất nhiều nhiệt huyết, nhưng bước được hai bước tôi lại dừng lại, nghĩa trang lớn như vậy, tôi chẳng biết anh đang ở đâu.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho anh, nhưng đột nhiên có một số lạ gọi đến từ Amsterdam Hà Lan.

Tôi nghe máy: “Anh.”

“Anh mua vé máy bay về nước, về đi thăm ba.”

“Ừm...” Tôi không yên lòng.

“Đúng rồi, lần trước Từ Uân đến New York đã để quên gì đó trong phòng khách, em nhớ nhắc anh trả lại cho cậu ấy.”

“Vâng...”

“Một cái hộp nhỏ, đóng gói rất kỹ...”

Tôi không có quá nhiều tâm tình nói tiếp, đang chuẩn bị nói chờ anh về nhà rồi nói kỹ hơn, đột nhiên đầu dây bên kia hỗn loạn...

Alo vài tiếng nhưng người bên đó không có chút phản ứng nào, tôi nghe thấy tiếng hét toáng lên của trẻ con cùng tiếng phụ nữ.

Tôi cầm điện thoại mà tay run run, sau đó bên kia vang lên hai tiếng súng...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44: V

“Sao em ở đây?”

Từ Uyên tựa như ánh sáng xuất hiện trong đêm tối, như sợi dây thừng cứu mạng dưới vực sâu, tôi chỉ muốn nắm chặt không buông.

“Em...” Vừa mới mở miệng tôi chợt phát hiện điện thoại cầm trong tay đã nóng lên.

“Mau về đi.” Từ Uyên không cảm giác được tôi có gì không đúng, anh xoay người đi về phía bãi đỗ xe, nghe được tiếng anh mở khóa xa xa, tôi vội gọi anh lại.

Từ Uyên nghi ngờ quay lại nhìn tôi.

“Anh của em, anh ấy...” Tôi vẫn giữ nguyên tư thế, dù là trong bóng tối cũng khiến người khác cảm thấy căng thẳng: “Anh ấy...”

“Cậu ấy làm sao?” Từ Uyên đứng tại chỗ, không hiểu ý tôi: “Em sao vậy?”

“Từ Uyên...” Tôi bắt đầu nghẹn ngào, “Từ Uyên... anh em có chết không...”

Anh sững sờ rồi vội vàng bước tới lấy điện thoại từ trong tay tôi, nhìn số điện thoại đang gọi trên màn hình, anh nhìn tôi một cái rồi đặt điện thoại lên tai. Lúc này chỉ còn tiếng gió, điện thoại truyền đến tiếng ồn ào, tiếng la hét ầm ĩ, tiếng bước chân, bên kia như một thế giới đáng sợ thu nhỏ đặt trong chiếc điện thoại bé bằng bàn tay, ngay cả thở tôi cũng không dám thở mạnh, sợ tiếng hít thở át mất tiếng vang ở đầu bên kia, sợ chúng tôi sẽ lỡ mất sự thay đổi nào đó.

Lại một loạt tiếng súng vang lên, còn có tiếng người đàn ông nào đó điên cuồng la hét, nói ngôn ngữ mà chúng tôi không hiểu được.

Tôi nắm chặt cánh tay Từ Uyên, không ngờ tôi cảm nhận được anh cũng đang hơi run run.

Sau đó đường truyền bị cắt, Từ Uyên vội gọi lại theo bản năng nhưng điện thoại không kết nối được, chỉ có giọng nữ tiêu chuẩn vang lên đại khái bảo là không thể chuyển cuộc gọi. Thử liên tục hai lần đều đáp lại như vậy.

“A Hạnh...”

Người có phản ứng trước là Từ Uyên khi anh liên tục gọi lại tôi đã luôn nắm chặt lấy tay anh, khi điện thoại không thông, đột nhiên anh cầm ngược lại tay tôi, dùng sức rất mạnh như thể sợ tôi sẽ đột ngột biến mất trước mặt anh vậy.

“Anh ấy sẽ không sao cả...” Tôi nuốt nước mắt nơi hốc mắt vào trong, lúc này tôi chỉ có thể tự nhủ như vậy thôi: “Anh ấy chắc chắn sẽ không có việc gì đâu, chắc chắn mà...”

Từ Uyên không dám buông điện thoại xuống, sợ không cẩn thận làm lỡ mất cuộc gọi từ bên đấy, anh buông tay tôi ra và chuyển sang vai tôi, đề nghị vai tôi xuống, giọng nói của anh còn kiên định hơn cả tôi: “Không sao đâu, yên tâm đi, cậu ấy sẽ không có việc gì.”

Chúng tôi không lên tiếng, cứ đứng mãi trong giá rét như vậy, nhìn chăm chăm vào điện thoại, tâm trạng khó chịu bức rứt lúc trước đều không còn quan trọng nữa. Hai mươi phút sau, cuối cùng điện thoại cũng sáng lên.

Trong hai mươi phút này, đầu tôi như đèn led quảng cáo, chạy những hình ảnh của hai anh em tôi qua một lần.

Nhưng tôi cố nhịn lại, không khóc.

Đây số vẫn là số ở Amsterdam, Từ Uyên nhìn tôi, đưa di động đến trước mặt tôi, đôi tay tôi bấm nút nghe hơi cứng nhắc, là Tô Bác gọi đến.

Anh ấy bảo vừa rồi có người mang súng xâm nhập vào đây, không rõ nguyên nhân là gì nhưng đã bị chế phục, bọn họ không sao cả, sắp lên máy bay rồi nên có gì gặp mặt sẽ nói tiếp.

Tôi còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã bị ngắt kết nối.

Từ Uyên lấy điện thoại bỏ vào túi, đột nhiên chân tôi mềm nhũn, suýt nữa là ngồi bệt xuống đất.

“Không sao rồi... không sao rồi.” Anh đỡ tôi dậy để tôi không ngã.

Tôi như mất hồn được anh đưa lên xe, trong xe đã mở hệ thống sưởi lên hơn hai mươi phút nhưng xe vẫn bất động.

Nhiệt độ ấm dần lên khiến tôi nghĩ vừa rồi tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi, “Anh em vừa gọi điện thoại đúng không? Anh ấy bảo không sao đúng không anh?”

Một tay của Từ Uyên bị tôi bắt lấy, anh dùng bàn tay ấm áp còn lại đặt lên tay tôi, vỗ nhẹ: “Không sao, không sao cả.”

Bỗng dưng tôi hơi xúc động nhào lên người anh, nước mắt nhịn từ nãy giờ trào lên, tôi gào khóc: “Suýt nữa em đã mất anh trai rồi, Từ Uyên, em cứ nghĩ anh ấy sẽ chết mất anh biết không...”

Từ Uyên không nói tiếng nào, chỉ là nắm lấy tay tôi thật chặt, đợi khi tâm trạng tôi ổn định lại anh ấy mới hỏi: “Em vẫn chưa trả lời anh, sao em lại ở đây? Em theo anh tới à?”

Nước mắt trên mặt tôi đã được hong khô, áo khoác ngoài của Từ Uyên bị tôi dây ướt, anh vừa dứt lời tôi cũng trở về hiện thực. Tôi cảm thấy rất xấu hổ, ngay cả tiếng nói cũng thay đổi không còn lo lắng hốt hoảng nữa. Tôi định dùng im lặng qua loa nhưng Từ Uyên không chịu buông tha cho tôi, anh dùng cặp mắt vô tội nhìn tôi đăm đăm, đúng là gian trá.

Anh cố ý!!!!

“Tại sao không nói gì? Có khó trả lời vậy không?”

“Em... Là em sợ anh một mình... Gặp chuyện không may thôi.” Ấp a ập ứng, tôi xoay đầu qua một bên, không có ý định bị ánh mắt của anh đầu độc.

“Sao lại sợ anh gặp chuyện không may?” Từ Uyên nhất quyết không tha: “Là sợ anh xảy ra chuyện gì?”

“Anh... Anh biết còn cố hỏi.”

Giọng nói tôi mang chút hờn dỗi, sau khi tôi nói xong anh lại im lặng, không nghe được câu đáp nên tôi bắt đầu thấy bất an, nhưng quay đầu lại mới phát hiện anh dùng vẻ mặt vô cùng giảo hoạt nhìn tôi: “Anh biết gì chứ? Anh có biết gì đâu.”

“Em xin lỗi.” Cuối cùng tôi kiên quyết nói ra ba chữ kia, sau khi nói xong tôi liếc mắt chờ anh cười nhạo.

Mười giây, hai mươi giây... Không biết thời gian đã qua bao lâu, anh không cười tôi, tôi không nghe tiếng anh cười, tôi chỉ nghe người này dùng kiểu nói chuyện vô cùng bô đã lâu không sử dụng: “Hả, em xin lỗi chuyện gì? Em xin lỗi ai? Có gì mà xin lỗi nhỉ?”

Tôi hận không thể mở cửa xe lao xuống ngay lập tức, nhưng do dự mãi vẫn là nén giận, ngồi thẳng người nhìn anh, hai tay đặt hai bên, khuôn mặt nở nụ cười, chuẩn bị bắt đầu thao thao bất tuyệt thì...

Đột nhiên Từ Uyên lái xe vọt ra ngoài, đạp ga một cái tốc độ đã lên đến 50km/h.

Đến hết tôi cũng không kịp hét, anh làm như không có chuyện gì còn cười nữa: “Lăn qua lăn lại cả buổi lâu từ dỗi chết mất, đi ăn thôi.”

Người này lại mặt tươi mày tỉnh mở nhạc rồi.

Haiz, lời xin lỗi đến bên tai rồi lại không thích nghe?

Tôi quyết định không để ý đến anh ấy nữa, vào internet gõ tìm tin tức mới nhất về vụ sân bay bị tấn công, nghe nói là do một người gây án, đã bị cảnh sát chế phục, một cô gái người da trắng bị thương đã được đưa vào bệnh viện cứu chữa, vết thương nhẹ, hiện sân bay đã khôi phục bình thường..

Xem hết tin tức, tôi vào hòm thư, D tiên sinh đã hồi âm không lâu sau khi tôi gửi thư.

“S tiểu thư:

Tôi nghĩ hẳn là cô đã từng nghe qua về ‘tướng phu thê’ rồi nhỉ, đây không phải chỉ hai người có khuôn mặt giống nhau, mà là vì họ thường xuyên cọ sát trong sinh hoạt hằng ngày một thời gian dài, cùng mài dũa tính khí góc cạnh cho đến khi tìm được điểm cân bằng, vừa thay đổi lẫn nhau vừa không để người kia có cảm giác bị thiệt thòi.

Nếu như cô muốn cùng sống tiếp tương lai dài dòng buồn chán với một người, thì tốt nhất cô hãy chuẩn bị tinh thần cho việc mấy chục năm sau anh ta vẫn cứ như thế đi, đừng cho rằng mình có thể thay đổi anh ta, nếu anh ta chấp nhận sửa đổi thì đó là anh ấy hi sinh vì cô, còn nếu anh ta không chấp nhận thì đó là quyền của anh ấy.

Đàn ông không phức tạp lắm đâu, tuy tâm tư của họ rất thẳng nhưng họ không ngốc. Đối với tình cảm, họ là động vật nguyên thủy nhất, thích là thích, không thích là không thích.

Xin trích một đoạn ngắn cũ kĩ, kiếp trước phải quay đầu nhìn lại năm trăm lần mới đổi được một lần gặp thoáng qua ở kiếp này, hai người có thể đi đến bước này, hẳn phải gây cổ luôn rồi mà còn không biết quý trọng ư?

Hai người bên nhau không cần bất kì một đạo lý nào, S tiểu thư à, ở đây tôi chỉ cho cô, bây giờ không phải là lúc nên thay đổi hay không thay đổi, quan trọng là nên làm như thế nào mới có thể giữ chặt người kia của cô.

Đương nhiên, đôi khi đàn ông thật sự không muốn cô thay đổi gì vì anh ta đâu, bọn họ đơn giản lắm, dù cho cô có trái ý, đương nhiên thuận theo thì tốt hơn, vô ý chọc giận tốt hơn cô ý chọc giận, cho dù giận thật thì làm nũng, giả vờ đáng yêu, nói xin lỗi, chẳng lẽ anh ta còn nở giận cô sao?

Nếu chút độ lượng ấy cũng không có, đàn ông như vậy không cần cũng được.

D tiên sinh.”

...

“Ông chủ, hai tô mì, thêm hai phần rau, một phần rau trộn nấm mèo, dưa chuột và một đĩa thịt bò kho.”

Từ Uân đậu xe trong một ngõ hẻm, mặt tiền cửa tiệm này khá đơn sơ, trong căn phòng nhỏ đựng ít chén bát và vài dụng cụ nhà bếp, một đôi vợ chồng trung niên bận rộn bên trong, đứa bé đang làm bài tập trên bộ bàn ghế nhỏ đặt ở góc phòng.

“Không có thịt bò kho.” Mấy phút sau một người đàn ông phương Bắc cao to vạm vỡ bụng hai tô mì sợi đặt lên bàn chúng tôi: “Đã bao lâu rồi cậu không tới, tôi bỏ món đó rồi.”

Từ Uân sững sờ, anh thuận thế nhìn qua thím mang tạp dề mặt hơi tròn tròn, hơi ngẩn ra, chú ấy cũng nhìn theo mắt anh, thờ dãi giải thích: “Ra đi năm năm trước rồi, đứa trẻ thì còn nhỏ, không thể không có mẹ...”

Từ Uân cười thân mật, nói cảm ơn.

Ông chủ đi rồi Từ Uân mới đẩy tô mì đến trước mặt tôi: “Đây là quán mì gần nơi làm việc đầu tiên của anh...”

Thừa dịp anh và ông chủ hàn huyên, tôi quan sát chung quanh, từ tòa cao ốc cách đây không xa có thể đoán được đó là trung tâm thành phố, có một vài căn nhà cũ hắt hắt là sắp phải di dời, mặc dù ương ngạnh ở lại nhưng nó sẽ không thể chạy trốn khỏi vận mệnh bị phá hủy bất cứ lúc nào.

Tôi chỉ biết Từ Uân bây giờ là luật sư trong top ba của sở sự vụ, nhưng không ngờ anh đã từng có tình kết sâu đậm với ông chủ của một quán nhỏ như thế này.

Tôi nhìn anh, nghe anh từ từ kể: “Khi đó anh rất nhiệt huyết, mỗi ngày đều tăng ca đến mười một, mười hai giờ, đói bụng thì chạy đến đây ăn một tô mì. Một đĩa com ở khu gần văn phòng cũng phải hơn mười đồng, trong khi ở đây chỉ ba đồng rưỡi, bà chủ làm bò kho vô cùng ngon miệng, tình cảm của bà và ông chủ đây rất tốt, đừng nhìn ông chủ to khỏe, bà thì nhỏ người gầy tong teo mà lắm, bà ấy có thể cầm muối xào đuổi theo ông cả năm ba vòng đấy...”

Tôi im lặng gắp mì, hơi nóng bốc lên, ánh đèn như ảm như hiện.

Thời gian đã làm nhiều thứ thay đổi, nhỏ từ màu sắc tóc mai, lớn đến hoàn cảnh sinh sống, chân thật nhất là mở cửa sổ ra nhìn cây xanh nay đã trở thành những tòa nhà cao chọc trời, dù cho năm tháng trôi qua nhưng kí ức trước sau vẫn còn đó, mãi mãi không thay đổi.

Tôi không ngờ D tiên sinh lại nói như vậy, làm nũng, giả vờ đáng yêu, nói xin lỗi là xem như chuyện đã qua, tôi cảm thấy Từ Uân có quá nhiều chuyện bí mật, tôi hiểu về anh quá ít, như thế thật không tốt chút nào.

“Từ Uân...”

Trong tô anh chỉ còn lại nước lèo, anh lại trở về như trước, người đàn ông độc miệng.

“Sao vậy, lớn vậy mà ăn còn nửa tô sao, không thích à? Haiz, người đàn ông của em chỉ có chút tài sản này thôi, theo anh là phải chịu khổ đấy, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, hửm?”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, gần như không để ý đến lời anh, một tay chống cằm, dưới ánh trắng sáng, sau lưng là tiếng ồn ào huyên náo của thành thị, trên đầu là ánh đèn đường vàng dịu dịu, tôi cười, tôi cười ảm áp...

“Từ Uân... Anh kể em nghe chút chuyện trước kia đi.”

“Trước kia?” Từ Uân cảnh giác nhìn tôi, anh lập tức cười: “Em nhất định phải ôn lại chuyện mình bị ăn hiếp? Hay là muốn biết anh ăn hiếp em như thế nào? Em muốn biết gì?”

“Không phải...” Tôi vẫn nhìn anh cười dịu dàng như trước: “Em muốn biết, anh thích em... từ khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 45: W

Edit: Sâu Lười

“D tiên sinh:

Đây là câu chuyện cảm động nhất tôi được nghe gần đây.

W tiên sinh quen biết W tiểu thư từ khi còn rất nhỏ, khi anh vẫn là một học sinh tiểu học nghịch ngợm, mà cô ấy chỉ vừa mới ra đời, mắt còn chưa mở, da nhăn nheo đỏ lựng. Anh ấy tự tay chọc vào bàn tay nhỏ đến không thật của cô ấy, cô ấy tỉnh dậy, khóc lớn.

Năm đó, anh tám tuổi, cô chưa tròn tám ngày.

Anh ấy cũng không thích vị W tiểu thư sát vách nhà mình này, anh lên bỏ muối vào sữa của cô, cười rúc rích khi thấy cô phun ra đầy người. Cũng từng đẩy xe nôi của cô chạy biến, khiến cô sợ chết khiếp trong xe.

Năm đó, anh mười tuổi, cô hai tuổi.

Lúc W tiểu thư lên nhà trẻ, chuẩn bị tham gia buổi diễn văn nghệ, vì múa dẫn đầu nên trang phục của cô ấy được đặc biệt làm theo yêu cầu. Anh phá vấy rách mấy lỗ, nhưng cuối cùng mẹ anh đã cải từ hồi sinh nó bằng mấy bông hoa nhỏ, anh cũng trốn không được bị phạt một trận đòn ê ẩm. Ảnh chụp của W tiểu thư bị anh giữ lại, vốn định muốn nắm điểm yếu, sau này sẽ phát huy tác dụng uy hiếp khổng lồ của tấm ảnh chụp như cái mòng khi đó.

Năm đó, anh mười ba, cô năm tuổi.

Anh tưới nước nóng lên hoa của cô, hoa chết; anh nhốt con thỏ cô nuôi ngoài trời lạnh, con thỏ chết; anh đổ mực lên bức tranh cô sắp hoàn thành, tranh hỏng... Anh không biết niềm vui thú khi làm vậy là cái gì, có lẽ anh chỉ muốn nhìn thấy cô khóc. Anh có tâm tình phức tạp với cô bé đó, cảm thấy cô rất phiền, không khóc thì nháo, nhưng đáng sợ là, anh sẽ mơ thấy bộ dạng cô khóc trong đêm khuya tĩnh lặng.

Năm đó, anh mười sáu, cô tám tuổi.

Không bao lâu sau, anh đi học đại học, cô cũng không còn là học sinh tiểu học. Bọn họ rất ít khi gặp mặt, chỉ gặp vào lễ mừng năm mới, cô theo đuôi anh trai đi đốt pháo, anh cảm thấy cô là một con nhóc còn chưa phát dục, ngây thơ vô cùng, cắt tóc búp bê, ngốc không chịu được. Khi đó anh cũng có chút danh tiếng trong trường, thu thu tình đến mỗi tay, cô hỏi anh đại học chơi có vui không, anh cũng mặc kệ cô.

Năm đó, anh hai mốt, cô mười ba tuổi.

Sau khi đi làm, bọn họ gần như không gặp lại, cho đến khi cô tới học đại học ở thành phố anh làm việc. Anh đến trạm xe đón cô với tư cách nửa người thân, bọn họ cũng đã chùng bốn năm năm không gặp. Cô lễ phép gọi anh là anh trai, giữa họ không còn thân mật như lúc nhỏ, vì anh lớn tuổi nên cô xem anh như anh ruột của mình, đột nhiên anh cảm thấy mình già rồi.

Năm đó, anh hai sáu, cô mười tám tuổi.

Lấy cớ chăm sóc, anh bắt đầu cố ý hay vô tình tặng quà cho cô, anh tiến vào thời kỳ sự nghiệp phát triển cao tốc, độc thân nhiều tiền chính là nhãn hiệu hấp dẫn nữ giới. Anh ghét mấy cặp môi đỏ mọng như lửa, hương nước hoa gay mũi, tất chân và váy ngắn, dối trá và kiêu mị đó. Mà ngược lại, ở cùng cô có vẻ đơn giản hơn nhiều, thoải mái hơn nhiều, bọn họ nhanh chóng khôi phục trạng thái trước đây. Anh chưa từng bỏ qua cho cô khi đầu vô mồm, nhưng nếu cô gặp khó khăn, người đầu tiên nghĩ tới chính là anh. Bọn họ tâm sự với nhau mọi thứ, may mắn là, cô chưa từng nói mình có bạn trai lần nào.

Năm đó, anh hai chín, cô hai mốt tuổi.

Sau khi cô tốt nghiệp, xuất phát từ đủ thứ lo lắng, cô đi theo anh làm trợ lý. Trong công việc, anh ngày càng nghiêm khắc với cô, ngày càng không nể mặt cô. Trong cuộc sống, anh lại chăm sóc cô từng li từng tí. Cô chưa từng nghĩ chăm sóc như vậy có gì không đúng, cho nên cô không biết tình cảm của anh với cô đã sớm vượt qua tình anh em từ lâu. Cô tôn thương anh, cũng gần như bỏ qua anh, may mà anh không buông tay nên mới chờ đợi được.

Năm đó, anh ba mươi, cô hai hai tuổi.

W tiểu thư hỏi anh, rốt cục thì bắt đầu từ khi nào, tình anh em biến mất, huyền hóa thành tình cảm nam nữ, hay là tình cảm giữa bé trai với bé gái?

W tiên sinh không trả lời được, có lẽ là lúc mấy lần nhéo mặt cô, cảm thấy mặt cô nóng lên; hay là mấy lần cô ngồi sau xe đạp anh, cẩn thận giữ chặt góc áo của anh; hoặc là mấy lần, anh muốn nắm tay dắt cô qua đường, vừa mới cầm đã bị cô rút mạnh lại, trong lòng bàn tay vẫn còn chút mềm mại như có như không. Cũng có thể khi đó còn chưa phải là thích, chỉ là tâm tư này mằm thời thanh xuân niên thiếu, nhưng khi vài năm sau anh gặp lại cô vừa mới vào đại học, tóc dài thướt tha, váy xòe bông bênh, cứ chỉ không còn ngây thơ. Khi ánh mắt anh không còn muốn rời khỏi người cô là khi anh biết, đây không phải cảm giác của anh trai với em gái. Khi lần đầu anh ôm cô vào lòng, ngửi thấy mùi thơm ngát giữa từng sợi tóc, anh bắt đầu thấy sợ, sợ đời này sẽ đánh mất cô...

Có những chuyện cũ không thể quên, những tâm tình kia qua năm tháng đã không còn phân biệt được thật giả, cũng may từng có được xuân thu và đông hạ cùng em.

Ai cười người đa sầu đa cảm như em, ai an ủi người thích khóc như em, ai buộc mái tóc dài của em lại, ai đã từng, yêu em trong năm tháng thanh xuân.

W, Wait, chờ đợi. Chờ đợi là nguyên tố cơ bản để gắn kết một đoạn tình cảm, là điểm quan trọng nhất nếu muốn cùng phát triển với người ấy, cùng đi trên đoạn đường đời sau này. D tiên sinh, tôi bắt đầu thấy sợ, sợ anh ấy đi quá nhanh, tôi không theo kịp anh ấy.

Nếu như có thể, hi vọng anh ấy sẽ đứng tại đó chờ tôi, tôi nhất định sẽ bổ sung thời kì đã bỏ lỡ đó trong thời gian ngắn nhất.

S tiểu thư.”

Khi tôi gửi thư đi cũng là lúc bầu trời dần hiện tia sáng ban mai, cánh cửa sắt đối diện thỉnh thoảng truyền đến tiếng mở ra đóng vào, chuyến bay của Tô Bác mấy giờ nữa sẽ hạ cánh, chúng tôi đã hẹn sẽ cùng tới sân bay đón anh ấy.

Hai tờ mì thịt bò đã lạnh, đóng một lớp dầu mỏng trên mặt nước, tôi lạnh run nghe hết chuyện cũ của Từ Uân trong gió.

Tôi đã thử rất nhiều cách, sữa nóng, pha nước ấm ngâm chân, đếm cừu... nhưng vẫn không thể ngủ được. Vì vậy, nửa đêm tôi ngồi dậy, viết phong thư này cho D tiên sinh.

Tôi cảm thấy, cảm thấy, D tiên sinh đang ở ngay cạnh tôi, anh rất quen thuộc tôi, nắm rõ mọi chuyện đã xảy ra với tôi như lòng bàn tay, tennis và phim, Lâm Tịch Từ, khiến tôi rất khó để không liên hệ anh ấy với Từ Uân. Nhưng Từ Uân đã phủ nhận, cộng với cái tính tình kiêu ngạo kia của anh, khiến tôi không thể không nghi ngờ.

Tôi hi vọng có thể có chứng cứ trực tiếp hơn để tiến thêm một bước phát hiện manh mối, sau khi kết thúc hai mươi sáu chữ, so với đối mặt một người xa lạ, tôi càng hi vọng, D tiên sinh này, sẽ ở bên cạnh tôi.

Từ Uân tới đón tôi, vẫn mua sẵn bữa sáng cho tôi như trước. Lúc xuống xe anh gọi tôi lại, kiểm tra khăn choàng của tôi. Tôi nhỏ hơn anh tám tuổi, nhưng tôi không muốn luôn để anh che chở hoài như vậy, khi đã quyết định là anh, chuyện tôi muốn làm còn rất nhiều.

Máy bay Tô Bác đáp xuống đúng giờ, tôi và Từ Uân đợi hơn mười phút. Từ xa đã nhìn thấy hai vợ chồng Tô Bác đi tới. Tôi định bước lên nhưng Từ Uân kéo tay tôi lại, tôi vô thức muốn giãy ra, anh nắm thật chặt, lúc này tôi mới sực tỉnh, qua cuộc trao đổi tối hôm qua, chúng tôi bây giờ đã không có gì phải lảng tránh nữa.

Cứ như vậy, khi Tô Bác đi tới, anh liếc qua hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi, cười lạnh một tiếng.

Từ Uân ra về ngoài cười nhưng trong không cười gọi: “Anh...”, khiến tôi nổi da gà, Tô Bác thì cười đến phun, đập mạnh vai anh, “Phi...”

“Người được lợi là cậu, còn không hài lòng cái gì?”

“Đừng, xin đừng, tôi còn nhỏ hơn cậu, đừng gọi tôi già vậy...”

Sắp xếp xong đã đến giờ ăn tối, Văn Kỳ có chuyện riêng phải xử lý, Từ Uân cũng có việc gấp không thể tiếp khách, chỉ còn lại Tô Bác và tôi. Chúng tôi gọi đồ ăn ngoài, sau khi no nê, chúng tôi nằm trên hai cái ghế trong phòng anh ấy, bật máy sưởi. Nhìn thành phố đang chìm trong sương mù, tôi cuối cùng cũng nhìn không được rơi nước mắt. Thấy tôi như vậy, Tô Bác không thể mặc kệ, đưa tay lau lưng tung trên mặt tôi.

Chỉ có người cận kề cái chết mới hiểu rõ sinh mệnh quan trọng đến cỡ nào.

Vốn tôi còn muốn hỏi anh, tuần trăng mật có tốt đẹp không, trên đường đi có phong cảnh gì. Tôi còn muốn hỏi, trước giờ anh thân thiết với Từ Uân, có phát hiện ra chút tâm tư nhỏ kia của anh ấy, dấu vết bị lộ lúc nào.

Nhưng khi anh ấy tốt lành đứng trước mặt tôi, hoàn hảo không chút tổn hao, ăn nói tự nhiên, cho dù có ngàn lời vạn lời, cho dù không mở miệng một câu cũng có thể hiểu đối phương nghĩ gì.

“Anh, lúc đó anh đang nghĩ gì?”

Lúc đó, lúc đứng giữa bờ vực sinh tử, chuyện khiến anh không yên tâm nhất trong lòng là gì.

“Nghĩ rất nhiều...” Anh ngẩng mặt nhìn trời, nói tuần tự: “Nghĩ là nếu cứ chết như vậy, còn chưa kịp gặp mặt cha một lần, không kịp nhìn em lấy chồng, có người chăm sóc em, Văn Kỳ mới cưới mà đã mất anh, còn chính anh cũng có rất nhiều chuyện chưa làm, chưa kịp làm... Anh kéo Văn Kỳ trốn sau cây cột chỉ có vài giây mà lại cảm thấy dài còn hơn ba mươi năm sống, lúc đó anh mới phát hiện, khát vọng sống của con người mãnh liệt đến vậy. Anh thậm chí nghĩ để sống sót anh phải làm gì, có thể làm gì. Vì mạng sống, điểm giới hạn của anh đã không còn nữa...”

“Lúc đó, em thật sự cho rằng sẽ không còn được gặp lại anh...” Cảm thấy không khí có hơi nặng nề, nếu nói thêm thì sẽ sàu não quá mức, tôi ngừng chủ đề, hỏi anh: “Đúng rồi, không phải anh nói có thứ gì muốn đưa cho Từ Uân sao? Là gì vậy? Anh có mang về không?”

“À, em không nói anh cũng quên mất.” Tô Bác lấy một cái hộp trong vali ra, đặt lên bàn, “Đây, em cầm trước, nhớ đưa cho cậu ta.”

Hộp vuông được bao bằng giấy vàng, chỉ lớn cỡ nắm tay, nhìn cũng biết là một món quà.

Tôi cầm lên, ước lượng cân nặng, có chút tò mò: “Cái này là gì? Anh ấy đi New York mà mua cái này để làm gì? Muốn tặng cho ai...”

“Không phải là nhẫn chứ...” Tô Bác cười xấu xa, “Nói không chừng khi đó cậu ta đã sắp xếp cả rồi, nếu không phải bệnh tình của bác Từ nặng thêm...”

“Không thể nào không thể nào...” Tôi xua xua tay, lúc đó anh ấy biết tâm ý của tôi, kiêu ngạo như Từ Uân, chắc chắn không làm chuyện không có phần thắng. Tôi viện cớ lung tung: “Nhẫn quý trọng như vậy, sao có thể quên ở khách sạn chứ.”

Nhưng nếu nói tôi không tò mò với thứ trong hộp, tuyệt đối là nói dối. Tôi chợt lóe ý nghĩ, cái hộp này, sức nặng này, bao bì này, sao lại quen thuộc thế

chứ...

Không thể nào, tôi tự nhủ, không thể nào...

“VẬY... là cái gì?” Tô Bác giật cái hộp, lật sạch giấy gói mà không thèm hỏi ý ai.

“NÀY...” Tôi không kịp cản, “Anh làm cái gì vậy?”

“Anh thấy nếu em không biết bên trong là gì, đêm nay nhất định ngủ không yên, dù sao Từ Uân cũng không biết, chúng ta cứ xem đi, xem xong bao lại cho cậu ta là được...”

Tô Bác hoàn toàn không phải đang thương lượng với tôi, anh đã bắt đầu gỡ băng dán nắp hộp rồi...

“Nhẹ thế này...”

“Anh... Đừng mở, lỡ như... Lỡ như anh ấy không muốn cho người khác biết thì sao?”

“VẬY em đừng xem, anh xem một mình... Ồ...” Khi đang nói, anh đã gần xong, “Đây là cái gì...”

Anh lấy thứ trong hộp ra, đặt trên bàn, nhìn tôi nghi ngờ.

Mà tôi, cảm thấy trời đất đảo lộn, hít thở không thông với thứ chỉ lớn chừng nắm tay đó.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: W

Edit: Ốc

Đôi mắt bò câu, vẻ mặt vô tội, hai tay giơ lên, bề ngoài màu vàng cũ kỹ do thường xuyên phải dọn rác trên trái đất...

Con búp bê to bằng nắm tay hiện ra trước mặt tôi, Wall-E, D tiên sinh, New York, Từ Uân...

Từ Uân, D tiên sinh, New York, Wall-E...

Mấy từ này lặp đi lặp lại trong đầu tôi, tôi không thể không bắt buộc mình liên hệ những điều đó với nhau.

Nói đùa gì vậy, người trò chuyện về chủ đề tình yêu với tôi thời gian dài như vậy, người dạy tôi theo đuổi đàn ông thế nào, đi ra từ phần tình cảm lắm lẽ như thế nào, người này lại là Từ Uân...

Từ Uân đang dùng một thân phận khác để viết thư cho tôi, trong thư đó dạy tôi làm thế nào để cho anh vui...

Sao anh không đi chết đi háaaaaaa....

“Em sao thế?” Lúc Tô Bác gọi, tôi mới phát hiện mình đã thất thần rất lâu, Tô Bác thấy tôi lạ lạ thì hỏi: “Anh còn thấy kỳ quái, không phải lúc ở New York em có người trong lòng à? Khi anh nhắc đến Từ Uân em còn không chịu thừa nhận, bây giờ mới không bao lâu mà... Em đây là ‘mình tu sạn đạo, ám độ Trần Thương’ hả...”

(*Mình tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: Tương tự như gương đồng kích tây, còn có ý chỉ nam nữ tư thông...)

Tôi thờ dãi, lấy một nửa khác của Wall-E mà tôi luôn mang theo trong người ra...

Toàn thân trắng như tuyết, đôi mắt màu lam, cuối cùng Eva và Wall-E cũng đã được đứng bên cạnh nhau.

“Chuyện này, nếu kể ra thì hơi phức tạp...” Tôi nhìn chăm chăm vào hai con búp bê, còn chưa tiêu hóa hết: “Trước tiên anh phải cam đoan với em, sau khi nghe em kể hết thì không được cười em...”

Tô Bác lập tức ngồi thẳng người, rửa tai lắng nghe, cũng hứa rằng sẽ không có phản ứng gì thái quá.

“Mấy tháng trước, em có quen một...” Tôi do dự một chút: “Ừm... Bạn trên mạng ấy...”

“Yêu qua mạng á?” Tô Bác nhảy dựng lên, bị tôi trừng mắt thì ngồi lại trên ghế.

“Bọn em trò chuyện rất vui, cái gì cũng nói được, cảm giác như... chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn...” Trong đầu tôi nhanh chóng hiện ra từng hình ảnh, cảm giác như không thể tưởng tượng nổi.

Tô Bác nghe tôi kể chuyện tôi và D tiên sinh bắt đầu dùng những chữ cái tiếng Anh để làm chủ đề thảo luận tình yêu, anh làm đúng lời hứa không cười tôi nhưng vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

“Lúc đến New York, em thấy hai con này trong cửa hàng búp bê ở góc đường dưới lầu nhà anh, vì không đủ tiền nên em chỉ mua Eva, đến khi em quay lại thì Wall-E đã bị người khác mua mất, em kể chuyện này cho D tiên sinh... Anh biết không, trước đó em cho rằng Đinh Tự chính là D tiên sinh, ảo giác này vẫn luôn dẫn dắt em, em dẫn anh ấy đến cửa hàng đó, kể về Eva và Wall-E, anh ấy chẳng phản ứng chút nào... Đáng ra lúc đó em nên đoán được rằng anh ấy không phải D tiên sinh...”

Đinh Tự không phải D tiên sinh, mà tôi cũng không phải nữ hoàng của anh. Tôi có tình cảm với D tiên sinh trong quá trình gửi thư cho nhau, do đó yêu ai yêu cả đường đi, tôi bắt đầu chú ý Đinh Tự và thích anh, cho tới bây giờ tôi mới phát hiện, D tiên sinh của tôi luôn bên cạnh tôi, nếu như may mắn thì có lẽ tôi chính là nữ hoàng của anh.

“Mặc dù em đã từng nghĩ đến điều này nhưng vẫn không dám xác nhận. Có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như vì sao lại đặt là D tiên sinh, tại sao lại nói dối em, còn nữa, có phải anh ấy cũng không biết em là S tiểu thư hay không. Nếu như anh ấy biết, là biết ngay từ khi bắt đầu, hay là phát hiện ra manh mối từ một bức thư nào đó...”

“Ừ... có rất nhiều nghi vấn.”

“Nếu như ngay từ đầu anh ấy đã biết em chính là S tiểu thư, còn muốn giả bộ làm người lạ nói chuyện với em, vẫn luôn là người ảnh hưởng đến quyết định của em từ những bức thư thì anh ấy rất đáng giận, nhưng nếu như anh ấy chẳng biết S tiểu thư là ai, chỉ coi ‘cô ấy’ như một cô gái xa lạ, thì lại càng đáng ghét hơn...”

Tại sao ngoài miệng anh nói thích tôi, nhưng sau đó lại trò chuyện vui vẻ với một cô gái trong thế giới ảo như vậy chứ...

Tôi không nói ra nhưng Tô Bác cũng hiểu được bảy tám phần, anh cười: “Vậy em muốn cậu ta biết hay không biết?”

“Đương nhiên...” Tôi trả lời, liếc qua đôi búp bê trên bàn, lại ừ rừ, dù sao đi nữa thì nhất định bây giờ anh đã biết, biết trước bao lâu không phải điều quan trọng nhất, mấu chốt là sau này trong thư, tôi móc tìm móc phổi nói cho anh biết những gì mình suy nghĩ trong lòng. Anh thì hay rồi, lợi dụng tôi còn chưa biết gì, điều khiển tôi qua thư... Cái gì mà đi tìm hiểu điều anh thích, cái gì mà làm nũng, vờ đáng yêu, chủ động nói xin lỗi...

Được, tôi đợi xem sau khi viết xong Z, anh làm sao có thể đến ‘đúng hẹn’.

Tô Bác còn đang đợi câu trả lời của tôi, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ nói một câu: “Cho dù thế nào, anh ấy làm như vậy là rất đáng ghét!”

“A...” Tô Bác lại trêu tôi: “Em đã khinh bỉ hành động như vậy, không thì viết một lá thư trách móc cậu ta, nếu phạm phải điểm mấu chốt của em thì chia tay luôn là được rồi.”

“Anh nói cái gì thế chứ...” Tôi không kiên nhẫn đáp lại Tô Bác, nhưng anh nói đến thư lại nhắc nhở tôi, tôi chợt nghĩ ra, nhìn qua anh, không hổ là anh em tâm linh tương thông, chỉ nhìn như vậy là tôi hiểu anh đã đoán ra âm mưu trong lòng tôi.

Bây giờ D tiên sinh đã biết tôi là S tiểu thư, tôi cũng biết D tiên sinh là Từ Uân, nhưng Từ Uân lại không biết tôi đã phát hiện ra chuyện anh là D tiên sinh...

Mặc dù hơi rắc rối, nhưng ít nhất tôi có thể lợi dụng điểm này để dùng chiêu gây ông đập lưng ông...

Bữa tối ngoài bốn người chúng tôi thì còn có cả Chu Văn Thụy, trước mặt nhiều người như vậy mà cậu ta kéo tôi ra một chỗ: “Cậu với luật sư Từ là thanh mai trúc mã sao?”

Tôi à ừ lung tung, còn chưa suy nghĩ được mục đích cậu ta kéo tôi ra ngoài là gì thì cậu ta lại nói tiếp: “Nếu không phải mình thấy anh ta thật sự rất tốt với cậu thì nhất định sẽ chen chân vào.”

Lời của cậu ta khiến tôi giật mình: “Ê này, cậu có biết mình đang nói gì không hả, cậu nhìn cái gì, trẻ con thì biết cái gì chứ?”

Chu Văn Thụy ra vẻ thiên cơ không thể tiết lộ: “Ngoài cuộc tình tào, trong cuộc u mê, hơn nữa mình là đàn ông, đàn ông nhìn đàn ông, có thể nhìn ra những chi tiết nhỏ mà cậu không nhìn thấy.”

Tôi không cho là đúng, cậu ta lại nhấn mạnh: “Cậu đừng có không tin mình, Tô Văn Hạnh, có đôi khi mình cảm thấy cậu, có thể coi như người ngọc có phúc ngọc...”

“Đừng...” Tôi đột nhiên nghĩ đến cái gì, gọi cậu ta lại: “Lúc ở New York, mình nhớ cậu đã từng nói, mình... rất quan trọng... đối với cậu...” Tôi hỏi với theo bóng lưng cậu: “Cậu định nói cái gì?”

Chu Văn Thụy không quay đầu lại, nở nụ cười tùy ý, khoát tay: “Đã là chuyện lâu như thế còn nhắc đến làm gì...”

Chuyện đã lâu như thế... Tôi biết cậu không nhắc đến khoảng thời gian gần trước, mà là nhắc đến rất lâu trước kia, khi mà chúng tôi còn đang đi học...

Khi Chu Văn Kỳ ngồi đối diện tôi nghiêm mặt hỏi tôi lần thứ hai, trong đầu tôi đang hiện lên những hình ảnh thời học sinh cùng Chu Văn Thụy, tôi không nghĩ ra, năm đó tôi đã làm gì với cậu bé mập bị bạn học bài xích này...

Từ Uân nhéo tôi một cái ở dưới gằm bạn, tôi giật mình tỉnh táo lại, nhìn anh, lại theo tầm mắt anh nhìn chị dâu ở đối diện.

Chu Văn Kỳ hỏi tôi lần thứ ba: “Khi nào hai người định kết hôn? Trước khi bọn chị đi không?”

Tôi nhìn Từ Uân, anh nhìn có vẻ há hê, xong rồi, vừa rồi tôi thất thần, nhất định mọi người sẽ cho rằng tôi đang nghĩ đến chuyện này.

Tôi chưa trả lời, Chu Văn Thụy bồi thêm một câu: “Chị, muốn kết hôn cũng phải đợi luật sư Từ cầu hôn trước mới được.”

Tại sao bữa tiệc an ủi này lại chột biến thành hồng môn yến chứ, tôi và Từ Uân mới nắm tay đi trước mặt bọn họ thôi mà, sao bọn họ nhìn xa trông rộng mà bức hôn thế chứ?

Tôi liếc nhìn Từ Uân, dùng ánh mắt chất vấn anh, không phải anh giờ trò quý gì đấy chứ?

Từ Uân thì đứng kiêu, anh chẳng biết gì cả.

Tôi cá chị dâu nhất định rất có năng lực, anh của tôi là người đặc sắc tính tẻ như thế, sao lại gặp phải người thiếu sức tưởng tượng vậy nhỉ. Thấy chúng tôi lộ vẻ mặt bối rối, chị còn chưa chịu bỏ qua, hùng hồn hỏi: “Sắp tới ngày nghỉ của công ty bên kia rồi, người thân trong nhà hai bên đã không nhiều, nếu có thể tổ chức hôn lễ luôn nhân lúc bọn chị còn đang ở đây thì càng tốt chứ sao.”

Chị nói không phải không có lý, tôi nhìn thoáng qua anh trai tôi, bộ dạng lạnh nhạt. Trong nháy mắt tôi hiểu được, hai người bọn họ yêu nhanh cưới nhanh nên nghĩ rằng tất cả mọi người cũng giống như họ vậy...

Văn Kỳ thúc giục, em trai cũng chầm ngồi thổi gió, Từ Uân nói với tôi trên bàn cơm: “Ôi này, Tô Văn Hạnh, em gả cho anh được không?”

Tôi suyt nữa thì sặc canh: “Cái trò đùa gì thế...”

Những người còn lại đều quay sang đợi phản ứng của tôi, không phải chứ, cho rằng như thế là lừa được tôi à, tôi quyết định giả ngu.

Từ Uân lại nhất quyết không tha: “Hừm, mấu chốt là trái tim nhiệt tình của anh, hình thức chỉ là mây bay, em đồng ý thì ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, tuần sau tổ chức hôn lễ, để chị dâu em cảm thấy thỏa mãn.”

Tôi quỳnh quáng, chỉ cúi đầu giả vờ tàng hình, lúc này Tô Bác mới chịu giải vây giúp tôi: “Này, tôi chỉ có một cô em gái, cậu muốn lấy thì phải qua ải tôi trước đã.”

Tôi còn chưa kịp nhìn anh với ánh mắt biết ơn thì Từ Uân đã bắt đầu phản kích: “Hừ, nếu cậu dám cản đường tôi thì tôi sẽ kể những chuyện xấu của cậu cho vợ cậu nghe.”

Tô Bác co người lại, Chu Văn Kỳ lập tức thẳng lưng, tôi không thể nhìn được nữa: “Em còn đang ở đây mà, này, cho dù anh của em đồng ý thì em cũng không chắc đã đồng ý đâu, em còn trẻ như vậy mà anh thì già như thế, đến khi em 30 tuổi thì anh cũng đã 40 tuổi...”

Từ Uân vui vẻ nói: “Em chẳng hiểu gì cả, đàn ông trẻ lâu hơn phụ nữ, đến khi anh bốn mươi tuổi, đứng cạnh em là rất đẹp đôi, nếu như cùng tuổi thì đến lúc 40 tuổi, em đứng cạnh anh thì có vẻ già hơn anh nhiều.”

Tôi đáp cho Từ Uân một cái, anh lại phản ứng rất nhanh, vội vàng giải thích với Chu Văn Kỳ: “Vicky có khuôn mặt trẻ con, không thấy già, đừng có lo...”

Chu Văn Thụy thì ôm bụng cười lăn cười bò, Văn Kỳ là người lý lợm, Từ Uân có nói thế cũng không lay chuyển được chị ấy, chị còn đâm cho một nhát: “Mặt tôi trẻ con? Ý anh là tôi ngây thơ sao?”

Từ Uân rất ít khi chịu thiệt khi đấu võ mồm, hôm nay không hiểu sao lại thất thường, đành nhìn Tô Bác, nói Tô Bác trông có vẻ già: “Cô xem tôi và Tô Bác đứng cạnh nhau, trông cậu ấy có vẻ già hơn...”

Lần này đến lượt Tô Bác không vui.

Tôi đành phải nhét một miếng bánh vào mồm anh: “Ngưng chiến ngưng chiến, bình thường nói chuyện đều tính phí theo giờ, sao tối nay lại như bị hồng vậy...”

Từ Uân cũng đành cam chịu: “Kỳ quái, có phải tối nay bị trúng tà không, sao càng nói càng sai...”

Chu Văn Thụy chen vào: “Luật sư Từ có người đẹp ngồi chung nên mới thất thường thế đó...”

...

Tình huống như thế xuất hiện nhiều lần, cuối cùng bữa tiệc cũng tàn, Từ Uân đưa tôi về nhà. Chỉ còn hai người chúng tôi, vì nói bấy mấy lần trong bữa ăn mà anh bị choáng rượu, bây giờ còn hơi say say.

Tôi nhìn anh: “Từ Uân, anh không định cầu hôn đứng đắn chút sao? Anh nghĩ rằng như thế em sẽ đồng ý với anh hả?”

“Hơ...” Hơi thở anh phả ra còn mùi rượu: “Không phải đã cầu hôn rồi sao?”

Anh cúi người sát lại gần tôi, như muốn dán sát vào: “Có cần anh hỏi lần nữa không? Em gả cho anh nhé? Đủ chưa? Hay hai lần, ba lần nữa?”

Tôi cản anh lại, đẩy anh đứng thẳng lên.

Về mặt anh ủ rũ, tôi không nhìn được kiêu đáng thương này, hôn lên gò má anh, anh còn chưa thỏa mãn, chỉ chỉ vào khoe miệng, tôi vươn tay vỗ mặt anh, bảo anh mau về, sau đó xoa người định đi.

Từ Uân giữ chặt tôi, tôi hỏi anh có chuyện gì, anh nhìn lên phòng tôi, giọng điệu xin xỏ: “Trời lạnh thế này, Tô Văn Hạnh, đêm nay cho anh ở...”

“Nghĩ hay nhì!” Tôi cắt ngang lời anh, hất tay anh ra, chạy vài bước mới quay đầu lại cười nói: “Anh mau về đi!”

Để thể hiện sự kiên định không thể dao động của mình, tôi không quay đầu lại mà chạy thẳng về nhà. Lúc đóng cửa lại, tim tôi đập thình thịch. Tôi rót một chén nước ấm ngồi trước máy tính, hai con búp bê gỗ có đôi có cặp đặt bên cạnh. Tôi mở hòm thư ra, lúc này đây, tâm tình khi đọc tin của tôi đã không giống với lúc trước.

“S tiểu thư,

Trong tình yêu, chờ đợi thường khiến con người ta không biết phải làm sao, ngắn thì lãng phí ba đến năm năm, lâu thì phải mất hơn nửa đời người, điều đáng tiếc là, sau khi người kia xuất hiện, chưa hẳn đã biết quý trọng giây phút đó.

Trong câu chuyện của tôi, W tiên sinh thích một nữ thần cùng lớp, tốn rất nhiều cách để theo đuổi cô ấy, kiên nhẫn nước chảy đá mòn, mười tám loại vũ khí, bảy mươi hai nước cờ đều dùng đến, theo đuổi gần như hết cả thời đại học. Cuối cùng anh nhận lúc nữ thần bị ‘đá’ buồn bã cô đơn mà chen chân vào, bắt lấy tâm hồn thiếu nữ.

Nhưng mà câu chuyện đó lại không phát triển như thế, nữ thần quả thực là cô gái tốt, nhưng W tiên sinh không phải là một người bạn trai đạt yêu cầu, thái độ trước và sau khi theo đuổi được nữ thần đúng là khác nhau một trời một vực, cuối cùng hai người thất bại chia tay.

Tìm hiểu nguyên nhân, W tiên sinh có nói một câu làm người ta không thể không ngẫm nghĩ..., anh ấy nói có lẽ người anh ấy thích là cô gái mà anh không theo đuổi được, giống như tiên nữ trên trời, chỉ có thể nhìn tán thưởng từ xa, khi nữ thần rơi vào thế gian, ở bên cạnh anh ấy, anh ấy lại không tìm thấy cảm giác như xưa nữa.

Trong lòng chúng tôi đều mắng anh ấy đều giả nhưng ngoài miệng chỉ có thể an ủi, nếu như lần này không phải tình yêu đích thực vậy thì đành đợi lần sau.

Có người nói, tình yêu thường có hai kết quả: chán nản sống hết quãng đời còn lại, hoặc hoài niệm khóc lóc. Thật ra tôi không thừa nhận, tạo thành hai loại kết quả này nhất định là do người trong cuộc không biết quý trọng.

S tiểu thư, cô đã biết có người trả giá tất cả vì cô, nếu như cô cảm động, nếu như cô quý trọng, vậy thì sau đó cô phải dùng hành động thực tế để biểu hiện ra.

Nếu như cô chính là W tiểu thư trong câu chuyện kia, thì W tiên sinh của cô đúng là một người đáng tin cậy cũng đáng để cô dựa vào. Gặp được người như vậy là duyên phận, bỏ lỡ chỉ có thể nói rằng hai người hết duyên mà thôi. Nếu như cô tự tay đẩy anh ta ra xa, tôi cũng chỉ có thể nói, trắng sỉ thờ dài, tình làm sao kham.

S tiểu thư, không biết những chiêu làm nũng, vờ đáng yêu mà tôi chỉ cô có hiệu quả không. Tiếp theo cô đừng ngại thử dùng cách mà phụ nữ thường hấp dẫn đàn ông, nắm chặt anh ta trong lòng bàn tay, ví dụ như làm bít tết (trong siêu thị có thịt bò ướp sẵn, làm rất đơn giản), thêm hai ly rượu vang, vài ngọn nến, mặc bộ quần áo xinh đẹp phù hợp, nói vài lời hợp với tình cảnh. Không khí lãng mạn nồng nức rất dễ khiến hormone lan rộng, rất nhiều chuyện sẽ tự nhiên như nước chảy thành sông.

Đây chính là chiêu quyết định, S tiểu thư, cô nhất định phải làm chiêu này, nếu không cô sẽ thua, nhưng mà bốc thuốc thì phải đúng bệnh, đúng chỗ, về phần nắm chặt thế nào, vẫn còn thời gian, cô có thể từ từ nghiên cứu.

Mong rằng thư sau có thể nghe được tin tốt của cô, cố gắng lên!

D tiên sinh.”

Từ Uân ơi Từ Uân, anh đúng là quá bi ối, để em xem anh còn muốn chơi trò này đến khi nào...

Tôi bấm số điện thoại của anh, muốn hỏi xem anh về đến nhà chưa nhưng điện thoại lại không thể nào liên lạc được.

Không thể liên lạc được, tôi chỉ có thể đoán, điện thoại bị hết pin, bị trộm, rơi vào nước...

Nhưng tôi không thể đoán ra sau khi Từ Uân về nhà thì bị hai người đàn ông mặc áo đen ngăn lại, bọn họ trình thẻ của viện kiểm sát, lấy mất điện thoại của Từ Uân rồi dẫn anh đến phòng thẩm vấn.

“Luật sư Từ, phiền anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47: X

Editor: Thanh Na

“D tiên sinh,”

Tôi dừng lại, đây là lần đầu tiên tôi biết mình đang viết thư với ai, khi bạn biết đối tượng nói chuyện với mình là ai, muốn nói gì, nói như thế nào, đều không còn giống lúc trước nữa.

Hai mươi ba lá thư trong hòm được gửi đến một địa chỉ duy nhất, và trong hòm thư của tôi cũng có hai mươi ba lá thư được nhận từ chính địa chỉ đó.

Bắt đầu từ chữ A, chúng tôi đã đi đến chữ W, mới mấy tháng, bất kể là trong thư hay trong hiện thực, đều đã có quá nhiều thay đổi.

Trước khi viết chữ X, tôi quyết định sẽ xem lại những dấu vết đã để lại trong suốt chặng đường ấy, nói chính xác thì là những dấu vết có liên quan đến Từ Uân.

Ngay từ đầu chữ A, anh ấy đã nói dịu dàng là phẩm chất quan trọng thu hút phái nam nhất, xem như đây là ám hiệu đầu tiên của anh đi, à, lúc đó có phải anh đã biết người viết thư là ai không? Anh định thông qua phương thức này để uốn nắn lại tôi trong khi ở hiện thực anh đã bắt lực với “sự phấn khích” và “ôm tôi” của tôi?

Nói đến chữ C, dừng khí, anh đã từng nói trước khi quyết định vứt bỏ tất cả thì nên chuẩn bị tâm lý thương tích đầy mình, có lẽ trước mặt anh tôi để lộ lòng yêu thích Đinh Tự, tôi xem như đây là lời anh nhắc nhở tôi lúc ấy, có lẽ cũng chưa chắc... Khi tôi viết thư thảo luận vấn đề yêu thầm anh lại hồi âm như thế này, cuộc đời con người sẽ yêu hai người, một người vào thời gian tươi đẹp nhất, và một người vào năm tháng nhẹ nhàng nhất...

Phong thư này tôi đã đọc đi đọc lại câu cuối cùng nhiều lần, không biết lúc đọc thư của tôi anh ấy có tâm trạng thế nào. Bây giờ phân tích lại lời văn của anh ấy, có lẽ lúc ấy quan hệ đã hình thành, thời gian tươi đẹp tôi yêu thầm Đinh Tự, còn Từ Uân một lòng một dạ yêu tôi say đắm, có thể tôi là người trong năm tháng nhẹ nhàng của anh. Thật ra với tôi mà nói, anh cũng vậy, chỉ có điều tôi bị tươi đẹp làm choáng váng đầu óc, không nhận ra cảm giác của mình.

Tôi xem lại từng lá từng lá, D tiên sinh nói anh ấy thích tennis, thích Lâm Tịch Từ, thích xem phim, sau đó nhắc nhở tôi hãy xem trọng người bên cạnh, nhẽ ra tôi nên phát hiện mới phải.

Đột nhiên tôi nhận ra, đọc lại mỗi lá thư thì chuyện trong thư sẽ xuất hiện trong hiện thực.

Cuộc họp luật sư hàng năm, mấy lá thư này là đạn khói lớn nhất, lúc ấy tôi cứ nghĩ Đinh Tự ám chỉ cho tôi rằng anh ta thích tôi, khi đọc lại một lần nữa tôi mới phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều manh mối. Từ Uân bảo tôi làm bạn gái cùng tham gia cuộc họp hàng năm với anh nhưng tôi lại từ chối, Đinh Tự mời tôi khiêu vũ trong bữa tiệc tôi lại bỏ chạy, tôi chỉ nhớ trong thư D tiên sinh hỏi tôi, nếu mời người trong lòng cùng làm một chuyện nhưng lại bị từ chối, tôi nghĩ đó là chuyện khiêu vũ mà lại hoàn toàn bỏ qua chuyện Từ Uân mời tôi làm bạn gái... Tôi hỏi anh ấy lòng ganh tị sinh ra vì đâu, phải chăng là do yêu nên gây chuyện, Từ Uân bảo là, vì anh ấy ghét tôi tiếp xúc nhiều với Đinh Tự.

Vào lúc đó hẳn anh đã biết tôi là ai rồi... Nhưng Từ Uân à, nếu như anh nói cho em sớm thì có lẽ mọi chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng này đâu.

Có điều như vậy quá mạo hiểm, có lẽ tôi sẽ trốn tránh, chạy còn nhanh hơn.

Anh bảo tôi phải nắm chắc người bên cạnh, bởi vì có một số người nếu bỏ lỡ sẽ không còn nữa, tôi lại đẩy nó cho Đinh Tự.

Anh nhắc nhở tôi chỉ có tình yêu chân chính mới có thể là chính mình tự nhiên nhất, tôi lại cho rằng Đinh Tự đang trấn an tôi.

Anh bảo nếu không thể xem như chưa xảy ra chuyện gì mà đối mặt với người đã từ chối mình, thì chứng tỏ trong lòng vẫn chưa buông anh ta xuống được.

Anh ấy thề rằng, trong lòng anh ấy vĩnh viễn chỉ có một vị trí, xưa nay vẫn chỉ yêu một người.

Anh muốn tôi hỏi lòng mình, rốt cuộc tôi muốn gì.

Cuối cùng anh bắt đầu vây hãm từng bước, đưa tôi vào bẫy.

Nhìn đến cuối cùng, tôi vừa mừng Từ Uân là tên lừa gạt, vừa hận mình quá ngốc, trách mình lúc ấy trong mắt chỉ có Đinh Tử, chỉ số thông minh ngày thường tụt mất một nửa, liên hệ đến vậy mà cũng nhìn không ra nên mới để Từ Uân thực hiện được quỷ kế.

“D tiên sinh:

Cảm ơn đề nghị của anh nhưng tôi lại cảm thấy nó không hợp với tôi lắm, nếu như hai người quen nhau chưa lâu, muốn tạo không khí lãng mạn pha thêm chút mập mờ thì đề nghị này hiệu quả rất cao, nhưng chúng tôi đã quen nhau nhiều năm, nếu làm như thế kết quả duy nhất chỉ có thể là... cười dài.

Lúc còn học trung học, hàng năm đều có thể bắt gặp nam sinh dùng mọi cách tỏ lộ với nữ sinh, nhờ từ một đóa hồng trắng hồng vàng, lớn đến sắp xẹp nén và lửa, nếu phiền một chút thì bật bật tắt tắt đèn ký túc xá...

Lúc ấy những người đứng xem, không một ai không cảm động, không ai lại không hâm mộ ganh tị với nữ sinh ấy cả.

Tất cả tâm tư quy thành hai chữ: Lãng mạn.

Sau này đi làm, lướt điện thoại có thể gặp các cặp tình nhân hạnh phúc chụp ảnh, đơn giản như tự mình làm bánh cho người mình yêu, trên đó viết mấy lời tình cảm buồn nôn, phức tạp một chút thì tặng quà cho đối phương, đồng hồ đồ trang sức điện thoại xe hơi nhà ở, đủ loại kiểu dáng; lợi hại hơn nữa thì có váy dài bông bồng tại Maldives.

Mặc dù có thay đổi về tuổi tác và thân phận, nhưng tôi vẫn cảm thấy như thế cũng là một loại lãng mạn.

Con người tôi xem như tâm tư tinh tế, nhưng đôi khi lại yên tĩnh đến đáng sợ, thứ tôi quan tâm là cuộc sống hôn nhân sau những màn cầu hôn kinh thiên động địa kia có được năm tháng tĩnh lặng như trước hay không

Có rất nhiều cô gái phản nản bạn đời của mình không biết lãng mạn.

Thật ra đàn ông là như vậy, họ trầm mặc ít nói, nhìn có vẻ vô cùng buồn chán, trong mắt họ nói chuyện tâm tình cả đêm không sánh bằng một bát canh nóng, một bó hoa hồng to hoàn toàn không thể sánh bằng một chiếc khăn quàng cổ hoặc một đôi bao tay làm quà mừng Giáng sinh.

Bọn họ kiên định làm tốt từng việc nhỏ, hòa tan tình yêu vào từng chi tiết trong sinh hoạt, lông gà vô tội, lẻ mề dài dòng, củi gạo dầu muối tương dấm chua trà.

Mấy hôm trước tôi tặng ca, lúc đi mua trà sữa trong ngõ nhỏ dưới lầu tôi gặp được một đôi tình nhân, bọn họ đang cãi nhau, hơn nữa còn cãi rất dữ, người con trai giữ chặt túi xách của cô gái, cô gái bèn ném túi xách xuống đất. Người con trai vừa tự lẩm bẩm vừa chậm rãi theo sau, đi ngang qua một quán mực viên nhỏ thì dừng lại, gọi cô gái đi trước: “Này, Tiểu Hoàn Tử, em có muốn một phần không?”

Cô gái đi đằng trước không quay đầu lại nhưng bước chân chậm đến mức như đứng yên, cô ấy giờ nắm tay lên, ra dấu.

Người con trai cười nói với ông chủ: “Lấy hai hộp đi, cho tôi nhiều tiêu một chút.”

Tôi thấy rất cảm động.

Rất lâu trước kia tôi đã nghĩ, chờ đến khi tôi chữ X tôi sẽ tìm một từ đơn, nhưng đến cuối cùng ngay cả bản thân tôi cũng không ngờ mình lại chọn cách giải thích này.

X, không phải là bất cứ từ đơn nào, đó là kí hiệu của phép nhân, hai người ở cùng nhau, nhân tình yêu lên, tình yêu sẽ trở nên to lớn vô cùng, lớn đến mức không cách nào hình dung được.

D tiên sinh, so với món bò bít tết dưới ánh nến thì có lẽ một chén com đơn giản càng dễ đi vào lòng người. So với một nụ hôn dài dòng buồn chán thì một cái ôm trong bóng tối càng làm cho tôi khắc cốt ghi tâm hơn. Nhưng không phải chuyện gì tôi cũng dễ thỏa mãn, so với việc ngậm chuyển từ tình bạn sang tình yêu thì tôi lại chấp nhất một nghi thức, một nghi thức chấm dứt màn tình cảm lập lờ của hai mươi năm trước, nó có thể rất đơn giản nhưng nhất định phải thật đặc biệt.

Từ góc độ của anh, yêu cầu này không quá phận chứ?

S tiểu thư.”

Sau khi gửi thư đi, lúc sắp đi ngủ tôi bấm số điện thoại của Từ Uân, không ngờ không cách nào gọi được, tôi gửi tin nhắn cho anh bảo khi nào thấy thì nhanh chóng gọi lại cho tôi, sau đó mơ mơ màng màng ngủ đi.

Trong lúc ngủ mơ tôi thấy chúng tôi đã viết xong chữ Z, hẹn gặp mặt D tiên sinh, mà lúc tôi đến địa điểm hẹn nhìn thấy người ngồi đối diện không phải là Từ Uân, mà là một người đàn ông có dáng dấp vô cùng... bí ối. Câu đầu tiên ông ta bảo tôi là S tiểu thư, câu thứ hai liền nói mình chính là D tiên sinh, câu thứ ba chính là lấy từ sau lưng ra một bó hoa hồng, người trong nhà hàng bắt đầu biểu diễn tiết mục 'mau nhận', sau đó ông ta cầu hôn tôi. Tôi hét to Từ Uân cứu mạng, nhưng trước sau vẫn không thấy anh đâu! Tôi chạy trời chết mà bọn họ vẫn còn đuổi theo...

Khi thức dậy trời đã sáng, lưng tôi ướt đầm mồ hôi, tôi vội vàng đứng lên, sợ rằng chỉ cần mình vừa nhắm mắt là gương mặt thô tục kia lại xuất hiện...

Cầm điện thoại lên xem, Từ Uân vẫn chưa gọi lại cho tôi, tôi gọi cho anh thì giọng nữ máy móc vang lên...

Người này, làm sao vậy...

Lúc đến văn phòng, phòng làm việc của anh trống rỗng, tôi cầm bánh mì nướng nho khô đặt lên bàn làm việc của anh, chờ khi tôi hết bận chuyện trên tay, ngẩng đầu lên đã là mười một giờ, anh vẫn chưa xuất hiện trong phòng làm việc.

Lần này, tôi hơi bất an.

Điện thoại không thể nào gọi được, tôi hỏi Tô Bác xem có phải hai người họ đi tăng hai không, Tô Bác phủ nhận vô cùng dứt khoát. Anh hỏi tôi có phải Từ Uân xảy ra chuyện gì không, tôi nói cả buổi tối với cả buổi sáng nay không gọi được cho anh ấy, cả người cũng chẳng thấy đâu.

“Chắc là điện thoại bị rơi bể rồi.” Tô Bác bảo tôi không cần quá quan tâm.

“Nhưng sáng nay anh ấy cũng không đi làm.”

Đầu bên kia vang lên tiếng cười của Tô Bác: “Điện thoại hỏng thì chắc là đi mua điện thoại mới thôi...”

Tôi vẫn cảm thấy lo lắng, Tô Bác cười vui vẻ: “Ồi chào, Tô Văn Hạnh, em cũng có hôm nay nhé, cái gọi là quan tâm quá bị loạn, mới nửa ngày không liên lạc được với cậu ta em đã nóng ruột nóng gan, em có tiền đồ chút đi được không, đợi lát nữa liên lạc được thì ngàn vạn lần đừng tỏ ra quá sốt sắng, tránh cậu ta bị em làm hư...”

Tôi còn định hỏi anh một chút nhưng Tô Bác lấy lý do lệch múi giờ rồi cúp điện thoại.

Thời gian nghỉ trưa đến rất nhanh, tôi lại không có khẩu vị gì, đi ngang qua văn phòng Từ Uân thấy ổ bánh mì nướng vẫn còn nằm đó, bất an trong lòng lại tăng thêm vài phần.

“Cuối cùng cũng về rồi, cổ họng cũng khàn luôn...” Tôi vừa nhâm nhi một ly hồng trà thì có vài người tức giận bước vào, họ cũng không quan tâm đang có ai ở đây, thì thào: “Sớm biết đương sự không thành thật như vậy tôi sẽ không giúp họ đâu, lần sau tôi phải ném vật nghiệp cho hắn...”

“Cũng không biết xảy ra chuyện gì, tối hôm qua gọi điện thoại cho em bảo em mở cửa pháp đình, ai ngờ em định xin chỉ thị thì lão Diêu và ba người kia đều không thấy đâu...”

“Hôm nay chị cũng định tìm họ, bình thường không muốn thấy thì tụ họp đầy đủ ở đây, lúc có việc thật thì một móng cũng không gặp, điện thoại cũng không gọi được...”

Mấy cô ấy nói đến đây, lòng tôi lộp bộp một tiếng, mấy lão đại biến mất tập thể, đây không phải là tín hiệu tốt gì, tôi gia nhập vào thảo luận, cũng nói mình tìm không thấy người nên đang vội muốn chết.

“Mấy chị vẫn chưa biết sao?”

Tất cả mọi người nghe tiếng quay lại nhìn.

“Nghe nói vụ án Lưu Quý kia chúng ta tra phải cái gì không nên tra, chọc tới người khác nên bị bố trí bẫy, mấy người bọn họ đã bị gọi đi hỗ trợ điều tra rồi. Lão Diêu, ba người kia và mấy đối tác tham gia vụ án đều bị đưa đi hết, nên sáng hôm nay không đến.”

Thìa của tôi rơi xuống đất kêu choang một tiếng.

“Tiểu Tô...” “Bị dọa rồi sao?”

Chẳng quan tâm đến việc bị người nhiều người nhìn, tôi chỉ muốn hỏi: “Bọn họ... sẽ không sao chứ?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, chị một lời em một câu bình luận: “Khó nói lắm, rõ là chúng ta tay dài, người khác có lẽ chỉ muốn làm chút chuyện cảnh cáo thôi, mà danh tiếng ông Tiểu tề không phải ngày một ngày hai, có điều lão Diêu của chúng ta nào phải đèn đã cạn dầu, không ngốc đến nỗi đưa chuỗi cho họ cầm đầu...”

“Cái này... nghiêm trọng lắm sao?” Tôi vẫn không yên lòng, câu này vừa hỏi ra đã bị bọn họ chê cười: “Đám yêu tinh kia dễ gặp chuyện vậy sao, nếu thế thì sao có thể leo lên vị trí này? Trong vòng hai mươi bốn giờ mà không hỏi được gì thì cũng phải thả người thôi.”

Lục tục có người mang lồng com vào, chủ đề lập tức chuyển hướng, hình như mấy cô ấy đã quen với những chuyện thế này rồi, nhưng lại khiến tâm tư của tôi không yên cả buổi chiều.

Tôi liên lạc với mấy người bạn học trước kia một lần, tuy tôi làm nghề này đã một thời gian nhưng vẫn còn hơi kiêng kỵ chuyện tra tấn bức cung, muốn tìm vài người bạn bên viện kiểm sát xem tình hình, ai ngờ cả đám miệng kín như bưng, quanh co lòng vòng chưa kịp hỏi gì đã bị bọn họ cúp điện thoại.

Đột nhiên tôi cảm thấy bản thân rất vô dụng, ban đầu còn giận Từ Uân làm việc không cẩn thận, sau chỉ cầu anh đừng có việc gì thôi.

Dù anh bị mất việc, dù không thể làm việc trong ngành pháp luật nữa, hay danh dự của anh bị hao tổn tôi cũng không thấy sợ, tôi chỉ sợ không được gặp lại anh.

Tôi miên man suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, loại cảm giác này khó chịu vô cùng, thật sự rất khó chịu, khi bạn phát hiện ra người mình yêu cũng là lúc sắp mất đi người kia...

Có lẽ, lúc Từ Uân nói ra tâm ý của mình lại bị tôi ác độc từ chối, chính là cảm giác này, đây là trừng phạt - đối với tôi.

Mặc dù tôi có bằng lái nhưng đây là lần đầu tiên, dưới đêm tuyết lớn như thế này, mượn chiếc xe nhỏ của Dương Dịch, canh giữ ở cửa ra vào.

Nếu như không có tiến triển gì thì sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ phải thả người.

Cái gì mà viết thư, gì mà lãng mạn chứ, chết tiệt, mấy thứ đó có quan trọng đâu!

Tôi chỉ hi vọng có thể nhìn thấy anh đi ra, bình yên vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48: X

Edit: Sâu Lười

“Anh trai em có để hai bộ áo ngủ ở đây, nếu anh muốn tắm...”

Tôi còn chưa dứt lời đã bị Từ Uân ôm siết vào ngực, đành phải dùng chân đóng cửa lại, tay cũng vòng ôm anh. Có lẽ là ảo giác, chỉ một buổi tối thôi mà tôi cảm thấy anh gần đi nhiều.

Từ Uân không nói gì, tôi nghĩ lúc này hẳn anh đang rất mâu thuẫn, anh hi vọng có thể tìm được bình an ở chỗ tôi, nhưng lại không muốn tôi lo lắng. Hoặc là anh hi vọng mình có thể trấn an tôi, để tôi yên lòng.

Kỳ thực yên lòng của tôi đã mất từ sớm rồi, từ khi nhìn thấy anh, tôi không còn nữa.

Nửa giờ trước, tôi còn ở trong xe, hết như một con báo nhỏ rình mồi, tôi nhìn chăm chăm cửa chính không chớp mắt, cũng không nhớ là khi nào mới nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc.

Đầu tiên là lão Diêu, sau đó là hai vị đối tác cao cấp khác, sau nữa là mấy người tiểu bối Đình Tự, nhưng chỉ không có Từ Uân. Tôi suýt nữa đã mở cửa xe xông xuống, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Tôi còn chưa kịp nói, bên kia anh đã giải thích qua loa: “Aiz, chán thật, tôi qua điện thoại anh rút xuống bồn cầu, hôm nay đi theo bọn lão Diêu làm chút chuyện nên giờ mới gọi điện được. Em đừng lo lắng, anh vẫn tốt, không có chuyện gì hết. Muốn anh tới đón em đi ăn khuya không?”

Tôi không trả lời, bởi vì chỉ cần tôi mở miệng, anh sẽ lập tức nghe thấy tiếng tôi nức nở.

“Này... Sao em không nói gì vậy?”

Tôi ngồi trong xe, nhìn mấy người lão Diêu vẫy gọi Từ Uân đi phía sau. Anh cầm điện thoại, phất tay bảo bọn họ đi trước, rồi bước về phía xe tôi đang đậu. Chỗ này căn gió, chìm dưới ánh đèn đường màu vàng, anh hoàn toàn không nhìn thấy tôi, vẫn tiếp tục giải thích hôm nay mình đã làm gì, sau đó khi anh đi ngang qua xe vài bước, tôi gọi anh.

“Từ Uân, anh đứng lại.”

Anh dừng bước, vô thức nhìn quanh, rồi thấy tôi từ trên xe đi xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi nhận ra được chút xấu hổ và bất ngờ trong mắt anh.

Tôi cho anh lên xe, trên đường về, tôi không nói câu nào. Anh dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của tôi, anh vẫn nín xuống. Đến khi về tới dưới lầu nhà tôi, tôi gọi anh lên, sau khi vào cửa, anh đột nhiên ôm lấy tôi.

“Em biết hết rồi, anh không sao là tốt.” Tôi ngửi thấy mùi rượu và mùi thuốc lá vương trên quần áo Từ Uân, “Anh đi tắm đi, cho thoải mái một chút.”

Từ Uân không nói gì, nhưng hai cánh tay ôm tôi lại càng siết chặt hơn.

Cuối cùng cũng đỡ được anh đi tắm, tôi ngồi bên ngoài, bắt đầu hồi hận không thôi vì mình nhất thời nóng đầu dẫn anh về nhà. Có mỗi một cái giường, sofa cũng không đủ dài, chỉ phải để anh nằm nghỉ dưới đất. Tuy đây là hành vi dẫn sói vào nhà, nhưng anh vừa mới bị giày vò một ngày, nếu anh còn dám suy nghĩ lệch lạc cái gì thì cũng quá mặt người dạ thú.

Nhưng khi anh tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm còn hơi nước, cúc áo ngủ cởi hai cái, để lộ làn da màu lúa mạch, mấy giọt nước trong suốt chảy xuống trước ngực, bức tranh “nữ nam tắm” này đã đủ biến đổi không khí cả căn phòng...

Hơn nữa bộ dạng thoải mái của anh, không phải anh vừa gặp phiền toái sao, sao lại cười đến như vậy...

“Hiện giờ... anh là được em thu sao?”

Lời này nói đúng, nhưng sao không khí càng thêm mập mờ...

Nhất định là cách tiếp thu không đúng, anh chỉ là đáng thương thôi, tôi chỉ là không đành lòng nhìn anh đáng thương như vậy thôi...

“Không phải thu, là thu lư!” Tôi bình tĩnh mở tủ, lấy bộ chăn mền ra, người sau lưng lại chen một câu không âm không dương: “Thật ra chăn mền trên giường là đủ rồi...”

Tôi kéo cái chăn cũ bị bung bông xuống, đó là cái tôi dùng khi còn học đại học, không ngờ bây giờ lại có công dụng thế này, lúc kéo ra sợi bông trong chăn còn bay lá tả. Tôi nhảy xuống ghế, “Anh ngủ dưới đất.”

Từ Uân làm vẻ mặt “sao em có thể tàn nhẫn như vậy” cho tôi xem, “Cô nương ơi, bây giờ bên ngoài cũng dưới 0 độ rồi, cái này không khoa học...”

Tôi chỉnh điều hòa lên ba mươi độ, gió nóng o o phả ra, trong phòng thoáng cái ấm hơn rất nhiều. Tôi vỗ vỗ tay: “See? So easy.”

Từ Uân nhếch miệng, ôm chăn nằm xuống. Tôi bò lên giường mình trong ánh mắt chăm chú của anh, sau đó chúng tôi nhanh chóng tiến vào trạng thái nước giếng không phạm nước sông.

Tôi lăn qua lăn lại trên giường, người nằm trên sàn cách giường một mét kia lại bình tĩnh hơn nhiều.

Cuối cùng người không nhìn được mồm miệng trước là anh, luôn là anh.

“Nếu như anh chỉ có một mình, bị thăm vấn như vậy anh cũng không hề gì, ngủ một giấc tới ngày mai, mọi chuyện đều biến mất. Nhưng bây giờ có em thì không giống nữa, bọn họ lấy điện thoại của anh, anh muốn nhắn cho em một tin bọn họ cũng không chịu, anh đã thấy rất phiền... Thật ra anh không lo cho mình, vì không có gì đáng lo, anh nhất định có thể thoát thân, nhưng anh lo cho em...”

Giọng anh càng ngày càng nhỏ, tôi hỏi một câu, anh lo cho tôi cái gì.

“Anh sợ em nghĩ lung tung...”

“Ừ...”

“Sợ em lo lắng hải hùng...”

“Ừ...”

Tôi thấy mắt mình hơi ươn ướt, vì không để anh phát hiện ra, tôi chỉ dám trả lời một tiếng.

“Ây dà, có phải em rất sợ không còn được gặp anh nữa không?” Anh đột nhiên đổi giọng, không khí vừa rồi bị anh đánh vỡ tan nát. Tôi không trả lời, anh thờ dãi nói tiếp: “Cô bé ngốc, kinh nghiệm sống chưa nhiều, muốn vào đó cũng phải là người đàn ông của em lòi tên khác vào, người muốn đẩy ngã anh còn chưa ra đời đâu...”

Tôi hừ một tiếng khinh thường, anh lại tiếp tục: “Cho dù thật sự vào tù, vì không cô phụ người ngồi trong xe chờ anh cả buổi tối, anh dù phải cực cả tính mạng cũng sẽ liều chết giữ lại một hơi gặp em lần cuối!”

Tôi không để ý đến anh, lát sau, anh nói một câu sâu sắc: “Nếu như anh thật sự ngồi tù, làm sao em lo liệu được đây? Ngàn lần đường học theo Vương Bảo Xuyên ngốc nghếch chờ đợi mười tám năm, phần tình cảm này anh dù sống mười kiếp cũng không trả đủ đâu.”

Anh còn chưa dứt, nói tới đây tôi đã thật sự tức giận rồi. Nghĩ nghĩ, tôi chợt ngồi thẳng dậy, cũng cười xấu xa nhìn anh đang nằm trên đất: “Em không cần anh đền mười kiếp, thời gian quá dài em thu không kịp. Như vậy đi, anh giao hết tiền trong ngân hàng cho em, xem như phần thưởng hữu hiệu nhất cho cô gái ngốc nghếch si tình hiếm có là em đi.”

“Ây, tấm chân tình của tiểu thư đều giao hết cho ta, nói đến tiền bạc quá tục tũn, quả thực rất vũ nhục trái tim cao thượng của tiểu thư...”

Tôi muốn phản bác, nào ngờ anh lại ngồi dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn sang, toàn thân tản tin hiệu nguy hiểm. Anh như con sư tử phát hiện miếng mồi, hoặc như con hổ ly thực hiện được quỷ kế, nhảy lên giường bằng tốc độ cực nhanh, lúc còn cách tôi một đầu ngón tay anh đột nhiên dừng lại, cười xấu xa: “Có thể được tiểu thư si tình, tiểu sinh không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy trình tiết quý giá nhất, xin cho ta... đền bù bằng thịt.”

Tên này có bị bệnh không! Tôi nhìn anh bằng con mắt không thể tưởng tượng được, tình huống gì vậy chứ. Thấy anh lại muốn cởi cúc áo mình, tôi vội ngăn cản: “Không thể! Ngừng!”

“Không thể ngừng?” Anh lại bắt đầu hưng phấn, “Anh không ngừng đâu! Tuyệt đối không ngừng!”

“Này!” Cũng may tôi có đủ lý trí, tôi tránh khỏi ma trảo của anh, bày tư thế, khí thế đủ chấn nhiếp anh. Tôi đắc ý cười: “Từ Uân, anh đừng quên, cứng đối cứng với em, người chịu thiệt chính là anh...”

Từ Uân cảm hai cái gối trên tay, bảo vệ bộ vị quan trọng: “Không sợ, anh có kính hộ thể trong bảo hộ, không sợ yêu nữ như em!”

Một đám quạ bay qua đỉnh đầu tôi, trán nhỏ giọt mồ hôi lạnh, lão già không có tu đường này, thật... quá biến thái... Tôi không định chịu thua lúc này, đập thẳng một cước quạ.

“A- -”

Tôi bị tiếng kêu của anh dọa sợ, chân dừng lại giữa không trung, nhìn anh ghét bỏ: “Không phải còn xa vạn dặm sao, xin anh có chút tiền đồ được không...”

Từ Uân làm mặt uất ức, hơi bình tĩnh lại, ôm chặt gối đầu hơn: “Em phải nghĩ kỹ nha, đây chính là căn nguyên hạnh phúc cả đời của em, em chặt đứt nó, mấy chục năm sau em biết tìm ở đâu!”

“Em nhô vào!” Một cước của tôi bay qua tai anh, rơi mạnh xuống, “Từ đại thiếu gia anh nghe cho rõ đây, tổ huấn Tô gia của chúng em, con gái phải luận võ chọn rể, người tập võ tui em tuyệt không cặp với tên yếu đuối, hoặc là đao thật súng thật, hoặc là...” Tôi dừng lại, thấy anh vội vã muốn biết, tôi mới thờ dãi nói chậm rãi: “Anh cũng chỉ còn lại đường dùng số tiền lớn thu mua em thôi...”

Khuôn mặt Từ Uân có chút vắn vẹo, làm bộ như anh không chơi với em nữa, “Hừ, người sao Hỏa thật đáng sợ, anh về địa cầu của anh còn hơn.”

Tôi chưa kịp buông chiêu, người kia đã quay về chần nệm dưới đất của mình.

Chờ khi chúng tôi thành thật được mười phút, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở đều đều, tôi nhìn trần nhà, gọi anh: “Từ Uân.”

“Hả?”

“Đừng có lẩn sau nữa, được không?”

“Được.”

Tôi trốn trong chăn lướt điện thoại, không ngủ.

Nếu như Từ Uân muốn trả lời thư tôi, vậy chỉ có lúc này.

Tôi lén lút nhìn trộm tia sáng hơi yếu phía dưới truyền tới, trong lòng thầm mừng rỡ, sau khi nguồn sáng đó biến mất, tôi mở điện thoại.

“S tiểu thư:

Tổng kết lại thư cô, đại khái là ý này, triết học tình yêu nằm ngay trong những câu chuyện cuộc sống. Cảnh giới cao nhất của tình yêu chính là quen thuộc mọi thói quen của người kia, dùng danh nghĩa tình yêu phóng đại nó ra vô hạn.

Phụ nữ quen dần tiếng ngáy của đàn ông, từ khi mới đầu ngủ không được đến khi không nghe thấy thì ngủ không được, đây là thói quen. Đàn ông quen tính tùy hứng của phụ nữ, từ khi mới đầu nghe thấy tiếng điện thoại sẽ phiền đến khi không đợi được điện thoại thì hoảng hốt, đây là thói quen.

Cô nói một nồi canh nóng cũng được, một chiếc khăn choàng cổ cũng được, lông gà vò tỏi cũng được, củi gạo dầu muối cũng được, tôi có thể nhận thấy cô là người thực tế. Cô đã không quan tâm đến chuyện tỏ tình công khai oanh động, cũng không theo đuổi những thứ lãng mạn người khác mong đến mỗi mắt, vậy sao phải chấp nhất một nghi thức làm gì?

Tôi rất nghi ngờ, sao phụ nữ lại quá dễ ý đến hình thức như vậy, kỳ thực kết hôn chỉ là một tờ giấy chứng nhận mà thôi, cầu hôn lại phải chú ý đến người xem. Hai người tốt đẹp, tự mình biết là được, cái nhìn của người khác hoàn toàn không quan trọng. So với chuyện tốn sức cho nó, theo ý tôi, còn có chuyện đáng đề tiên hơn, ví dụ như đi du lịch.

S tiểu thư, từ email của cô, tôi dường như có thể cảm nhận được sự kiên trì, nhưng tôi hi vọng cô có thể nghĩ rằng, còn rất nhiều chuyện chưa nếm thử, không thử làm sao biết không tốt hơn truyền thống được chứ?

D tiên sinh.”

Đoạn đầu còn ổn, nhưng xem đến cuối, tôi không nhịn được xoay người. Tên này, hơn nửa đêm đón anh về nhà là tôi, hiện giờ người ở cạnh anh cũng là tôi, lo lắng nóng ruột gan cũng là tôi, anh rõ ràng hiểu ý tôi, nhưng lại muốn phản bác tôi bằng phương thức vu hời này.

Bất tự còn chưa trao đổi* đâu, anh chắc chắn tôi sẽ ngoan ngoãn cùng anh... (*thời xưa, trước khi cưới hỏi, hai nhà phải trao đổi bất tự gồm giờ, ngày, tháng, năm, sinh cho nhau để xem có hợp mệnh hay không)

Tôi gần như có thể tưởng tượng được tâm tình của anh khi gửi thư giờ này, anh dám bày tỏ bằng thái độ mạnh mẽ cứng nhắc đó, tôi cũng sẽ không nhả ra...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 49: Y

Edit: Ốc

“A ——”

“A ——”

Hai tiếng thét chói tai của một nam một nữ lần lượt vang lên.

Tôi phát hiện mình giẫm phải một cánh tay mềm nhũn, còn Từ Uân làm mặt đau khổ kêu lớn.

“Bạo lực gia đình! Mưu sát chồng!” Từ Uân nằm trên giường giả chết, cả người không phản kháng.

Nhưng máu chốt là, tại sao người này lại ở trên giường tôi!

“Hôm qua hôm qua... tối hôm qua... nửa đêm lạnh quá, cho nên làm lỡ mà mò lên giường cô nương, chỉ là trùng hợp... A a, nữ hiệp tha mạng, tha mạng...”

“Từ Uân! Anh cho rằng em không dám phét anh đúng khôngggg?” Chân tôi lại hơi dùng lực: “Nếu hôm nay không lập quy củ thì sau này anh cứ được đà lấn tới!”

“Đau quá, đau quá...” Từ Uân đột nhiên gào lên: “Trật khớp... rồi...”

“Làm sao có thể, em còn không dùng lực...” Nhìn khuôn mặt vặn vẹo của anh, tôi buông chân ra, định lại gần nhìn, chỉ hờ một giây thôi, bởi vì chủ quan mà tôi bị quân địch nhân lúc hời của, thậm chí còn chưa thấy chiêu của anh tôi đã bị anh nhào tới. Một lúc sau lưng tôi chạm giường, mặt nhìn trần nhà, hai cổ tay bị kiềm chế, hai chân bị áp chặt, cả người Từ Uân đè lên người tôi, người này, sao lại khỏe thế hả.

“Từ Uân, anh...” Tôi hồn hên: “Anh lừa em!”

“Ha ha...” Khuôn mặt xảo trá âm hiểm lại được đeo lên: “Bình bát yểm trã.” (*Đánh giấc bất kể thủ đoạn)

Tôi sử dụng hết sức lực nhưng chẳng thể động đậy nổi, Từ Uân không chừa một chút không gian nào cho tôi đánh lén, anh từ trên cao nhìn xuống, đặc ý trừng mắt với tôi: “Đừng động, cẩn thận cái chân... Chết tiệt, em còn là phụ nữ không vậy, sức còn lớn hơn bò...”

“Có bản lĩnh thì thả em ra trước đi, một đầu một, giậu đồ bình leo thì còn anh hùng gì chứ, anh đứng là kẻ ti tiện bỉ ổi.” Tôi chỉ còn cái miệng có thể chiến đấu.

Nhưng mà cái người âm hiểm này không hề bị tôi chọc giận: “Hê hê, không phải ngày đầu tiên em quen anh, nói đến quân tử với anh hả, em đã thấy người đàn ông của em là quân tử lần nào chưa? Xin lỗi, con người anh không thích quang minh chính địa, anh thích đào bẫy phóng ám khí.”

Một kẻ không thành, tôi đành phải sử dụng một kẻ khác, ra vẻ làm nũng: “Này, anh làm em đau...”

“Em học chiêu này cũng nhanh đấy...” Từ Uân chỉ cười, anh cố ý hơi thả tay, tôi định nhân lúc để đánh lén nhưng không ngờ đây là chiêu giường đồng kích tây của anh, tốc độ của anh nhanh hơn tôi, lại dùng sức đè xuống, cả người anh cũng càng dán gần vào người tôi.

“Từ Uân, anh là đồ khốn kiếp!”

Tôi định dùng trán cụng đầu anh, chợt phát hiện trong không khí có chút lạ, Từ Uân không nói gì, tôi cũng không giãy dụa nữa.

Điều hòa vẫn ở nhiệt độ đó, hơi nóng trong phòng hòa với gió lạnh bên ngoài, chạm vào kính thủy tinh tạo nên sương mù mờ mờ lung lung. Sau khi an tĩnh lại tôi mới phát hiện trán chúng tôi toàn mồ hôi, mà tôi không mặc áo ngực, chỉ có một cái áo ngủ, bộ ngực thờ đốc phập phồng lên xuống, có lẽ cúc áo cũng bị tuột mất một hai cái cũng không chừng.

Điều khiến tôi ngừng lại trong nháy mắt đó là, giữa chúng tôi, bỗng dưng xuất hiện một vật gì đó cứng rắn...

Tôi trừng mắt nhìn Từ Uân, mặc dù không nhìn thấy nhưng nhất định mặt tôi đã đỏ bừng rồi. Từ Uân đang dùng chóp mũi chạm vào tôi cũng không khá hơn chút nào, anh cứ cứng ngắc như vậy, tôi định tránh thoát nhưng anh lại mở miệng nói với giọng khàn khàn: “Đừng động...”

Giữa năm ngoan và giấy dựa, tôi vẫn lựa chọn giấy dựa, vì vậy tôi cảm giác rất rõ sự thay đổi của vật kia.

“Từ Uân, anh...” Giọng tôi lúc này cũng khiến tôi giật mình, không thể tin được đây là do tôi nói ra, mềm mại triền miên uyển chuyển như vang lên từ dây đàn, làm cho nhiệt độ không khí lại cao hơn một chút.

Làm sao chỉ mình tôi lúng túng chứ, lúc này Từ Uân cũng bị dày vò, anh nói gần như cầu xin, xin tôi nằm yên đừng nhúc nhích.

Cho nên tôi nằm yên không động, tôi nghĩ rằng đỉnh đầu tôi cũng có thể lóe lên ánh hào quang của thánh mẫu Maria rồi.

Mẹ ơi, đây là cái chuyện gì thế!

Không biết là qua bao lâu, điện thoại vang lên, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Cho đến khi tiếng chuông dừng lại, rồi vang lên lần nữa thì cuối cùng hai cơ thể như đóng băng của chúng tôi cũng trở lại bình thường. Từ Uân rời khỏi người tôi, chạy trốn vào trong nhà vệ sinh, tôi để điện thoại bên tai, nếu như lúc này nó là một cây kem thì tôi tin rằng nó sẽ bị chảy thành bơ.

Nhìn điện thoại, trong lòng tôi thầm kêu: “Hồng rồi.”

Dương Dịch vừa gọi được thì như pháo nổ tung: “Tô Văn Hạnh, đồ chết tiệt này, cậu muốn chết phải không! Đầu óc cậu bị nước vào hay là già quá nên lú! Cậu mau lại đây trong phòng mười phút cho bà, nếu không bà sẽ không cưới nữa!”

Đúng vậy, hôm nay là ngày Dương Dịch kết hôn, ngày mà chị em tốt của tôi kết hôn, là ngày mà tôi phải làm phù dâu, ngày quan trọng như vậy mà suốt nửa tôi đã quên mất.

A, không, phải nói là tôi quên thật rồi.

Nếu như bị Dương Dịch biết vì ở cùng Từ Uân trên một cái giường mà tôi quên mình phải làm phù dâu cho cô ấy vào ngày hôm nay, hơn nữa không xuất hiện đúng giờ...

Chúng ta dù rất thân thì... cũng cách cả bước....

“A... Cậu đừng vội, hai ngày nay mình có chút việc, nhất thời không thể kể rõ trong điện thoại được, dù sao mình bận nên tối qua ngủ muộn. Cậu yên tâm, cho dù mình không kết hôn thì cũng không thể bỏ qua lễ thành hôn của cậu được, được rồi, được rồi, mình rửa mặt rồi sẽ tới, nhanh thôi, nhanh thôi.”

Dương Dịch nghe tôi nói như vậy thì nghiêm túc lên, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Là cha cậu? Hay là...”

Lòng tôi ấm lên, xem ra tôi rất biết chọn bạn: “Bây giờ không sao, cũng đã giải quyết xong hết rồi, cậu cứ yên tâm, hôm nay cậu bận rộn nhất đấy.”

Dương Dịch không nghi ngờ gì tôi, còn an ủi tôi mấy câu. Ngay khi cô ấy đang dặn tôi nhớ mang tất chân nếu không sẽ bị lạnh, tôi đang thấy rất cảm động thì...

“Tô Văn Hạnh, em để bàn chải với kem đánh răng ở đâu?”

Từ Uân ra khỏi nhà vệ sinh, đứng trước cửa gọi lớn tiếng.

Trong đầu tôi lập tức hiện lên sáu chữ: Kem đánh răng, bàn chải đánh răng em gái anh...

Đầu bên kia ngoài hoảng sợ, tôi còn nghe thấy Dương Dịch hít sâu một hơi, giọng nói kỳ dị vang lên: “Tô Văn Hạnh... Bàn chải đánh răng, kem đánh răng để đâu....”

Tôi tự biết mình đuối lý nhưng không biết nên giải thích thế nào: “Không phải như cậu nghĩ đâu, cậu hãy nghe mình nói...”

“Mình biết rõ... Tô Văn Hạnh, bận rộn phải không? Chuyện quan trọng như vậy, tối qua làm tới khuya cũng chưa được ngủ, rất bình thường, mình hiểu mà...”

Tôi không tìm thấy cơ hội chen lời, Dương Dịch cười trộm: “Wow, quả nhiên cao thủ ra tay nhanh —— hung ác —— chuẩn! Gửi lời hỏi thăm của mình tới Từ Uân nhà cậu nhé. A~, mình quấy rầy hai người rồi phải không, không sao không sao, hai người còn có thể tái chiến 300 hiệp, mình chờ, mình sẽ chờ...”

Sau đó cô ấy cười đến suốt không thở được, điện thoại vừa cúp, tôi quăng di động vào chần, Từ Uân sau lưng hỏi tôi một câu làm sao thế, tôi không suy nghĩ mà thốt lên: “Dương Dịch ấy, cô ấy cho rằng tối qua chúng ta...”

Đột nhiên tôi phát hiện có gì đó không đúng, xoay người thì thấy Từ Uân đang nín cười, lúc này tôi mới hiểu, nhất định anh —— cố ý!

“Cô ấy nghĩ sao?”

“Từ Uân, anh hại chết em!”

“Aaaa.... nếu đã bị người ta nói vậy, hay là làm thật đi!”

“Cút đi ——”

Tôi rửa mặt một cách nhanh nhất có thể rồi đến nhà Dương Dịch, cô dâu đang làm tóc nhìn chăm chăm vào tôi không có ý tốt, mỗi một phân trên người tôi đều bị cô ấy nhìn mấy lần.

“Nhìn nhìn nhìn, cậu nhìn gì vậy hả, chưa thấy người đẹp bao giờ à!” Tôi nhận vấy phù dâu mà thợ trang điểm đưa, cảnh cáo Dương Dịch: “Quên ngay những gì cậu đang nghĩ đi, nếu cậu dám nói gì thì mình sẽ vả nát miệng cậu...”

Dương Dịch trừng tôi một cái, hô lên về phía phòng khách: “Từ Uân à.... Người phụ nữ của anh muốn xé nát miệng em..”

Tôi không nói gì, ôm quần áo vào trong phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Một mình ngây ngốc trong phòng tắm, rốt cuộc tôi cũng tỉnh táo lại, buổi sáng hôm nay là...

Haiz... xem ra sau này không thể qua loa như vậy, cần đề cao ý thức phòng cháy...

Tôi cầm điện thoại lên, trả lời lá thư hôm qua của Từ Uân, trong hai việc cầu hôn và hôn lễ, tôi không thể để anh cò kè mặc cả được.

“D tiên sinh:

Tôi rất thích một bài hát xưa, Carpenters yesterday once more.

Lời bài hát kể về một câu chuyện, buổi chiều, ánh mặt trời lười biếng, đứa bé nằm sấp trước cửa sổ, mở radio, chờ mong có thể nghe được bài hát mình thích, khi tiếng nhạc vang lên thì cũng khẽ ngâm nga theo những tiết tấu đó. Thời gian trôi qua, đứa bé lớn lên, lúc bị thương lưỡng lự thì tiếng âm nhạc quen thuộc vang lên, rửa sạch linh hồn, học cách lãng động. Khi mái tóc đã hoa râm, vật đổi sao dời, thiếu niên ngày xưa giờ tóc đã bạc trắng, một cái quạt hương bồ, một cái ghế, vẫn là ánh mặt trời chiều ấm áp rơi trên người, trong radio, vẫn là giai điệu cũ, nhịp điệu dung hòa vào tuổi xuân, từng nốt nhạc mang ký ức, từng ký ức rung động lòng người, nhắm mắt lại, dường như tất cả đều giống năm đó, ánh mặt trời, cánh hoa, âm nhạc, và cả chuyện xưa.

D tiên sinh, khi anh coi âm nhạc như một bức ảnh cũ, thì sẽ có hiệu quả như thế này đây, đây là lý do vì sao mà tôi chấp nhất cho một nghi thức như vậy.

Tình cảm mãnh liệt rồi sẽ lãng động lại, chỉ có ký ức tốt đẹp là mọc rễ, nảy mầm, cành lá sum suê.

Cách để nhớ lại có rất nhiều, tôi lại thích cách trực tiếp nhất và dễ thấy nhất.

S tiểu thư.”

“Ồ, không phải hôm trước mình đã bảo rồi à, sao cái áo này lại nhỏ hơn một số vậy...”

Tôi đẩy cửa phòng tắm, lễ phục phù dâu nhỏ hơn một số, cả chiếc váy cũng nhỏ hơn, ghim chặt lấy eo, mấu chốt là ở ngực, tôi phải hơi kéo lên nếu không nửa cái ngực tôi cũng muốn rơi ra ngoài...

Dương Dịch, cái người không đáng tin cậy này, nếu như nói là nhầm lẫn thì tôi tin cô ấy cố ý hơn, cho nên tôi đang chuẩn bị tìm cô ấy hỏi tội, vừa mở cửa ra thì thấy cô ấy đang nói chuyện cùng Từ Uân.

Hai người họ nhìn sang, đôi mắt to dính lông mi giả của Dương Dịch sáng rực lên, chớp chớp, đúng là đáng vẻ bỉ ổi, mà Từ Uân...

Chỉ thấy hàng mi anh nhăn lại, dừng một chút, lại nhăn lại, rồi lại ngừng...

Sau đó khóe miệng run run... run run...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50: Y

Edit: Tiểu Huyền

“Lão Từ, anh đừng có ngượng ngùng như gái chưa chồng có được không, nhớ năm đó anh cũng là người từng trải qua bao thăng trầm, lưu luyến trong muôn hoa ...” Dương Dịch lườm tôi, khinh thường nói: “Mối có chút xấu mà máu trong người đã sôi sùng sục rồi à? Mất hết nội công? Đúng là quá uổng phí ba mươi năm tu luyện của anh.”

Cô ấy nói thế khiến Từ Uân có chút xấu hổ, đành phải quay đi chỗ khác không nhìn tôi nữa, nhưng anh không cam lòng vì bị trêu chọc, bắt đầu hướng mũi nhọn về phía Dương Dịch: “Ừ, công lực của anh không đủ, nhưng mà nói chuyện với em cả một lúc lâu như vậy mà chẳng bị sao, có thể thấy được...” Anh vừa nói vừa lùi về sau, cười cười: “Cô dâu à, nghĩ đến mặt mũi của em, anh khuyên em nên lót nhiều miếng xốp vào thì tốt hơn, nếu không... lực sát thương của phù dâu em quá lớn...”

Tôi vội vàng che mặt, em van anh, Từ Uân à, anh quá liều lĩnh khi vuốt râu hùm rồi, Dương Dịch đá một cái, từng đợt gió lạnh thổi qua, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, thật sự tôi không dám nhìn thẳng, quay về nhà vệ sinh, tạm thời xử lý lễ phục của mình.

“Này... Đại tiểu thư, cậu muốn làm tổ ở trong đây à?” Dương Dịch gõ cửa, “Mình nói này, hai người các cậu cũng thật là, đã ở cùng nhau làm chuyện quan trọng rồi còn giả vờ thuần khiết cho ai xem? Ừ, nói đi nói lại, lão Từ nhà cậu diễn quá đạt, suýt nữa làm mình bỏ qua chuyện lúc sáng... Bé con à, mình phải nhắc nhở cậu, đừng dễ dàng bán thân như vậy, cậu thì hay rồi, quân địch còn chưa tấn công đã tự mở cửa thành nghênh vào...”

Quả thật âm thanh của cô gái này ồn ào không chịu được, tôi mở cửa che miệng cô ấy.

“Đã nói là không có! Không có gì cả! Ý chí của mình rất kiên định, mau thu lại cái lòng tiểu nhân của cậu đi, mình còn chưa quyết định sẽ tiến tới với anh ấy đâu. Cậu nghĩ mình rề thế sao, cuối năm giảm giá túi xách 30% mình còn không thêm, giờ thì làm gì có cửa?”

Dương Dịch chớp chớp đôi mắt sáng, vốn đang nhìn vào mắt tôi, chợt dời xuống...

Theo tầm mắt của cô ấy, tôi phát hiện lễ phục này có sức sát thương lớn, cũng không quá chắc chắn, lỡ hơi kéo mạnh một cái, nếu xuống nữa. . .

“Haiz...” Tôi thở dài, buông cô ấy ra, lại nghĩ sau khi biết rõ D tiên sinh chính là Từ Uân, trong những lá thư chúng tôi gửi cho nhau, sự ảm đạm mà vất vả lắm mới dựng lên được đã chẳng còn sót lại chút gì, chỉ vì một nghi thức mà sự khác biệt càng lúc càng lớn, càng lúc càng không vui...

“Cậu sao thế?” Dương Dịch nhìn thời gian, còn sớm, cô để cho mẹ mình trang điểm trước, kéo tôi đến gần khung cửa sổ, lại bắt đầu kiêu bồng gió sâu xa, “Mình còn chưa hỏi cậu, gần đây mình bận rộn chuyện kết hôn, cũng không biết từ lúc nào hai người các cậu trở nên tốt đẹp rồi? Mình thấy hơi loạn... Không phải cậu viết thư cùng người nào đó ư, sau đó cậu cho rằng người đó là Đình Tự, rồi không phải còn hẹn hò nữa sao? À, mình nhớ ra rồi, về sau Dư Vi trở lại, hai người chia tay... Nhưng sau đó, cậu tìm ra được cái người kia... tìm được anh chàng viết thư với cậu chưa? Cậu và Từ Uân bắt đầu từ khi nào? Ý của hai người là thử yêu đương hay trực tiếp nhảy qua bước luôn...? Cậu đừng làm mình sợ, đừng nói bịa chuyện cưới xin rồi nhé? Tôi hôm qua anh ấy với cậu ngủ chung có phải là. . .” Dương Dịch càng nói càng nhanh, biểu lộ càng ngày càng sợ hãi: “Ôi trời ơi, lượng tin tức quá lớn, mình muốn từ từ... từ từ...”

Tôi đợi cô ấy nói xong, thông thả trả lời: “Từ Uân chính là người viết thư cho mình. . .”

Anh ấy chính là người viết thư kia. . .

Câu này tuy đơn giản nhưng khiến Dương Dịch suy nghĩ rất lâu mới hiểu được, cô ấy không thể tin nổi liền nắm chặt vai tôi, lắc không ngừng: “Trời ạ! Lão Từ lãng mạn quá đi mất, người này, ngay cả theo đuổi con gái cũng tốn công sức như thế...”

Hiển nhiên cô ấy nhìn tôi với con mắt ngưỡng mộ, hơn nữa cô cho rằng, Từ Uân đã có âm mưu từ lâu...

Thật ra tôi cũng không biết rốt cục anh ấy đang nghĩ gì, nếu đúng như Dương Dịch nói là hành động theo kế hoạch, sao ngay cả một lễ cầu hôn cũng không chịu làm.

“Ôi trời ơi...” Dương Dịch chọc chọc cánh tay tôi: “Từ Uân thật ghê gớm, ít nhất, mình cảm thấy Từ Uân đáng tin cậy hơn Đình Tự...”

Tôi lườm một cái, cô ấy tự giác lùi về sau, tôi nhìn ra ngoài từ cửa sổ tầng 15, hiện tại trời trong xanh, chữ H đỏ thắm trên cửa sổ chói mắt.

“Vì sao lúc đó cậu bằng lòng gả cho Tiểu Sơn, có phải một phần vì cảm động anh ấy bỗng cầu hôn không?”

Đột nhiên tôi hỏi vậy khiến Dương Dịch hơi bất ngờ, cô nghĩ, “Cũng không thể nói như vậy...”

Tôi biết chuyện Tiểu Sơn cầu hôn, anh ta đưa Dương Dịch đến trường cao trung trước kia, lừa cô ấy trèo từ bức tường ở sân tập vào trường học. Lúc đầu Dương Dịch không chịu, mãi đến khi Tiểu Sơn dùng cả chiêu ôm ấp lừa gạt cũng không thành công, Tiểu Sơn mới tranh nhảy lên trước, cô ở bên này, Tiểu Sơn ở bên kia, bọn họ cách nhau đứng một bức tường, sau đó Tiểu Sơn rất thỏa mãn nghe được tiếng hét kinh hãi của Dương Dịch.

Vào lúc Dương Dịch nhảy vào thì đã cảm thấy không đúng, khi cô vững vàng tiếp đất, mới xác định thứ mình thấy là gì.

Trên sân tập không có người nào, nhưng có không biết bao nhiêu lồng đèn xếp thành dòng chữ Marry Me. Mắt Dương Dịch ươn ướt, nói thật cô rất cảm động, cô nằng nặc đứng ở đó, không nhìn thấy Tiểu Sơn tiến tới từ đằng sau, cô gọi hai tiếng Tiểu Sơn, chỉ nghe thấy đằng xa vang lên âm thanh, hỏi cô đã nghĩ kỹ chưa, có bằng lòng không.

Dương Dịch khẽ “Vâng” một tiếng nhỏ muỗi kêu, một giây sau, Tiểu Sơn quỳ gối xuống trước mặt cô.

“Mình đáp ứng anh ấy không phải bởi vì cầu hôn, nhưng anh ấy làm như vậy khiến mình rất cảm kích, điều này với mình mà nói là một kỉ niệm dù đến khi già nhớ lại cũng sẽ cảm thấy có mùi vị của kỉ ức.”

Đúng rồi, Dương Dịch nói đúng điều tôi nghĩ trong lòng, lý do vô cùng đơn giản.

Tôi không nói thêm nữa, bởi vì đội ngũ đón dâu đã tới. Tôi đã từng khinh thường hình thức ầm ĩ này, nhưng khi nhìn Tiểu Sơn nghiêm túc đá từng cánh cửa, Dương Dịch tùy tiện của ngày thường nay lại then thừng phối hợp với mọi người, tôi cho rằng quá trình đón dâu là làm cho người thân sung sướng, khiến người mới đau khổ, người thân và bạn bè làm trò cười, lần qua lần lại nửa ngày làm một số chuyện ngốc nghếch không chịu nổi, đây là những gì trước đây tôi nghĩ.

Nhưng bây giờ tôi cảm thấy, mấy ngàn năm qua, con người cho rằng hôn lễ là trong một những chuyện quan trọng nhất khi còn sống, quả thực rất có lý.

Điều này làm tôi càng mâu thuẫn, bởi vì tôi sẽ càng cố chấp với chuyện muốn làm.

Nghĩ tới đây, tôi càng không thể chờ đợi được muốn biết xác định thái độ trong thư hồi âm của Từ Uân là gì.

Nhân lúc cô dâu thay lễ phục thứ hai ở khách sạn, khách khứa còn chưa tới, tôi thử bật điện thoại.

Người này lại hồi âm rồi.

“S tiểu thư:

Đọc thư của cô gửi những ngày này, tôi có thể cảm nhận được cô đang kiên nhẫn chờ đợi một nghi thức, tuy nhiên tôi cũng không thể hoàn toàn tán thành điều này. Nhưng sau khi tham gia hôn lễ của người bạn ngày hôm nay, tôi bắt đầu có thể lý giải tình yêu mà cô đang theo đuổi: Hạnh phúc không gì hơn điều này - - có người thích, có người nhớ, có chỗ chờ mong, có chỗ nhưng nhớ.

Nếu như cô nhất định phải kiên trì, tôi đề nghị cô nói rõ ước mong của mình với người yêu cô.

Có thể khéo léo nói cho anh ta biết thông qua một câu chuyện xưa, cũng có thể nửa đùa nửa làm nũng.

Ít nhất phải cho anh ta biết một cảm giác đại khái như lãng mạn, hay là cổ vũ khích lệ, là ấm áp nhẹ nhàng, là náo nhiệt rộn ràng.

Sau khi hạ quyết tâm làm chuyện này, có thể anh ta đi nhầm phương hướng, cuối cùng lại không làm cô cảm động, nhưng cũng có thể cho cô một kỉ niệm cả đời khó quên.

D tiên sinh.”

Bức thư này của Từ Uân rất ngắn, nhưng thái độ của anh lại làm tôi rất thỏa mãn.

Sau khi đón dâu buổi sáng, Dương Dịch thay trang phục trắng đơn giản, nghi lễ chính thức này phải mặc nhiều váy đẹp. Khi ô ấy đứng trước mặt tôi, hỏi tôi cô mặc có đẹp không thì nước mắt tôi tuôn rơi.

Những việc trước kia cô ấy trải qua rất đau lòng, tôi thật sự hi vọng cô có thể tìm được một mái ấm hạnh phúc.

“Con bé ngốc này, khóc cái gì!” Tất nhiên cuối cùng là cô tới dỗ dành tôi: “Đừng ghét kết hôn như thế chứ, chờ cậu kết hôn mình sẽ làm phù dâu cho cậu...” Nói qua nói lại hộc mắt cô cũng phiếm hồng, cuối cùng nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Tô Văn Hạnh, không phải cậu thích nhất so đo với mình ư, cậu có dám cả hạnh phúc hơn mình không?”

“Đừng....”

Qua mấy giờ hỗn loạn, tôi đi theo Dương Dịch xuyên qua đám người, đến mời rượu bàn Từ Uân, Dương Dịch ép anh ấy uống không ít, tôi cũng không có thời gian lo lắng cho anh, đợi đến người khách cuối cùng rời đi, còn lại vài bàn bạn thân vẫn đang uống, tôi tìm bóng Từ Uân trong một đám đàn ông, loang quanh nửa ngày rốt cục nhìn thấy anh ở trong góc.

Anh say như chết.

“Này, anh uống bao nhiêu rồi vậy?” Tôi đã thay quần áo xong, ngồi xuống bên cạnh anh, dùng sức véo mặt của anh, anh không có chút phản ứng nào, “Cũng không phải anh kết hôn, uống nhiều như vậy, người khác còn tưởng anh yêu lắm chứ rề đây!”

Từ Uân vẫn không phản ứng, lúc này Dương Dịch đi tới, nhìn qua, vỗ vai của tôi nói: “Sao anh ấy lại say thế?”

Tôi liếc mắt, cảm hận trả lời một câu: “Người anh ấy yêu kết hôn, cô dâu không phải anh ấy...”

Dương Dịch suy nghĩ một hồi mới cười nghiêng ngả, “Được rồi được rồi, bên này mình không đi được, cậu đưa anh ấy về đi, để mình giúp cậu gọi xe...” Cuối cùng cô nhấn nhủ một câu: “Chăm sóc tốt cho người ta nha, đừng uống rượu mừng của mình về lại đau đầu, là điềm xấu.”

Tôi ngoan ngoãn đồng ý, Dương Dịch giúp tôi đỡ Từ Uân lên xe taxi, cả quá trình Từ Uân không nói một lời, thật sự uống say rồi.

Dương Dịch nhìn theo xe taxi chúng tôi, cô mặc lễ phục đỏ, ôm ngực đứng trong gió.

Tôi phát tay ý bảo cô đi vào.

Sau đó cô xoay người, thở dài: “Lão Từ, em cũng chỉ có thể giúp anh tới đây thôi, chuyện còn lại phụ thuộc vào anh, cố gắng lên nhé...”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51: Z

Edit: Tiểu Huyền

Tôi rất tự nhiên mang người ta về nhà mình, lúc xuống xe taxi, tôi còn chưa kịp gọi tài xế giúp tôi một tay thì chiếc xe màu xanh đã phóng đi trong chớp mắt, khu nhà vắng vẻ cũng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Cả người Từ Uân dựa vào tôi, tôi thật sự phục anh, với từ lượng của anh, phải uống nhiều tới mức nào mới thành thế này chứ.

“Này...” Tôi vỗ mạnh vào mặt anh, tôi vừa đỡ bên này thì đầu anh đã lệch sang bên kia, lắc la lắc lư, “Em van anh đừng giả chết được không, em không cồng được anh đâu.”

Từ Uân hoàn toàn không có ý thức, không rên một tiếng nào, hoàn toàn bỏ mặc cho tôi dặt lẩy, cuối cùng sau khi mở được cửa, quần áo của anh đã lộn xộn đầy bụi bặm.

Tôi do dự không biết nên ‘quăng’ người ở đâu nhưng vẫn mềm lòng, cơ mà nếu muốn đặt anh trên giường thì không thể làm bẩn giường. Tôi lột hết áo khoác áo len trên người anh, chỉ để lại một cái áo lót. Nhìn Từ Uân suýt nữa trần truồng nằm giữa giường, tôi lau mồ hôi trên trán, tức giận nghĩ, nhất định anh bị tâm thần rồi, cái áo lót cũng mặc số nhỏ, giống như chỉ hện không thể để lộ hết những đường cong trên người.

“Có phải anh kết hôn đâu mà uống tới mức này hả, đợi đến lúc anh kết hôn thì em phải tìm cho anh mười phù rể mới được.” Tôi vừa dịch góc chăn vừa phàn nàn, tôi không nhớ đây là lần thứ mấy chăm anh uống say nữa, nhưng đây là lần đầu tiên chăm trên giường của tôi, cơ mà sáng nay suýt nữa thì...

Nghĩ vớ vẩn gì vậy, mau ngừng lại.

Tôi vỗ trán, trong đầu hiện lên hình ảnh rời rạc rồi biến mất, nhưng lời nói vừa nãy lại đột nhiên xuất hiện, tôi bị điên rồi sao, kết hôn cái gì chứ, hóa ra dù tôi không nói nhưng trong lòng đã đồng ý buộc mình và Từ Uân vào với nhau...

Tôi oán hận thở dài, dù sao anh cũng không nghe được, tôi tiếp tục lăm bầm với người đáng chết đang nằm trên giường: “Em nói là hôn lễ của anh đấy, quý mới biết đến lúc đó anh kết hôn với ai, dù sao không phải là cùng em, hừ... Chẳng có cả nghi thức cầu hôn, anh cho rằng không phải anh thì em không gả ư, ở đâu ra tự tin em chính là vật nằm trong tay Từ Uân anh vậy? Xùy xùy xùy, hiện tại đừng nói là cầu hôn, coi như nghiêm túc cầu hôn, em còn không chắc sẽ đáp ứng, nhiều người thích em lắm, không chỉ có mình anh đâu...” Tôi vất chân ngồi bên cạnh anh, mệt mỏi một ngày, chân rất mỏi, vừa đắp chăn cho mình, vừa nháy mắt dặt lẩy, dù sao anh cũng không biết gì, hô hấp vừa dài vừa đều, không biết đã ngủ đến đại dương nào rồi.

Tôi ghé sát vào anh, dù tuổi không nhỏ, nhưng mà nhìn anh vẫn đẹp trai, “Từ Uân à Từ Uân, một đồng tuổi rồi, đạo lý uống rượu hồng việc anh vẫn chưa rõ sao?” Đột nhiên tôi nảy ra ý tưởng xấu, chọc mũi anh, chọc mặt anh, phả hơi vào cổ anh, “Coi chừng em lột sạch quần áo anh, chụp mấy tấm ảnh ‘vừa mắt’ bán cho những chị em trong sở thêm muốn anh từ lâu ... A - - “

Cái quái gì thế này, không phải anh đã say ư!

Làm sao anh có thể lật mình trước mặt tôi nhanh tới vậy, sức lực mạnh mẽ, động tác gọn gàng, không hề có dáng say rượu chút nào.

Ánh mắt lạnh thấu xương chỉ cách mặt tôi không đến ba tấc, thậm chí tôi chưa kịp phản ứng, cũng chưa kịp phản kháng, anh đã diễn lại tình cảnh buổi sáng, rất rõ ràng. Lúc này anh đã thuần thục hơn nhiều, hơn nữa còn mạnh mẽ và dứt khoát, “Tô Văn Hạnh, lá gan của em không nhỏ ha, muốn lột sạch anh? Chụp ảnh? Giọng điệu cũng lớn nhì!”

Nhất định là rượu gây chuyện, nhiệt độ cơ thể trong người bắt đầu tăng lên, bị anh kìm hãm như vậy mà tôi lại không phản kháng, tôi cảm thấy buồn cười, sau đó chợt dạ.

“Anh nghe nhầm, em... Em chưa nói, chưa nói cái gì hết...” Sức của Từ Uân lớn hơn vài phần, tôi bị ép tới không thở nổi, lòng bàn tay anh truyền tới cái nóng khiến tôi càng choáng váng.

“Lột quần áo anh chỉ còn một mảnh, thân thể trong trắng bị em đoạt mất, còn nói không gả cho anh? Há?” Âm cuối cùng lên cao, giống như nơi nào đó

cũng đang to dần...

“Em sai rồi, em sai rồi...” Hơi thở nóng rực phả vào mặt tôi, tôi tự biết đuối lý, chiến đấu mạnh mẽ với anh không phải là sách lược, chỉ có thể dùng chiêu yếu đuối, “Đừng lộn xộn...”

Rượu trong người khiến anh không lọt tai, chợt anh bóp eo tôi, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên, toàn thân tê dại, vốn định tức giận hét một tiếng thật to, cuối cùng lại biến thành tiếng êm ái: “Này - - “

Đàn ông rất đáng sợ, đàn ông nổi giận rất rất đáng sợ, từ nay về sau không thể khinh địch như thế, người này hoàn toàn không phải quân tử, tất cả thủ đoạn đều không thể nhận ra người.

Nhưng mà anh lại nắm trúng điểm chết là tôi sợ ngứa, liên tục bị anh trêu chọc, chỉ lo né tránh, tôi không còn sức lực nữa.

“Từ Uân... Đừng lộn xộn...” Tôi thật vất vả mới tránh khỏi cánh tay anh đặt trên lưng tôi, tay kia của anh cũng đổi hướng, khó đề phòng nổi, tôi thờ hờn cảnh cáo anh: “Anh... Anh sẽ phải hối hận...”

“Tô Văn Hạnh...” Trán Từ Uân kề sát trán tôi, môi gần như áp vào môi tôi, còn sót lại mùi rượu làm rối loạn tâm trí tôi, giọng nói của anh bình tĩnh mà mê hoặc: “... Gà cho anh.”

Tôi cảm nhận được sự ấm áp từ anh, ai cũng bảo ba chữ kia có ma lực rất lớn, thậm chí còn hơn cả “Anh yêu em”, hoàn cảnh như vậy, con người như vậy, giọng nói như vậy, cho dù vẫn không thể hiểu được lòng người, nhưng vẫn đủ để trêu chọc trái tim nhỏ bé làm lơ nhịp, đập thình thịch không ngừng.

Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn cứng miệng, đôi mắt đã lấy lại tiêu cự, chăm chú nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy kia, tôi cắn môi dưới, như cười mà không cười: “Qua loa như thế ... Em còn phải cân nhắc ... Này !”

Khóe môi Từ Uân nở nụ cười gian xảo, một tay lại không an phận chạy khắp người tôi, tay anh đi đến đâu như âm thầm đốt lửa tôi đó, lấp đầy đôi mắt tối đen của anh là mạch nước ngầm cuộn trào, cuối cùng như nước lũ vỡ đê, mãnh liệt quét qua mặt tôi, trong thâm tâm, không một tiếng động, nhưng không cách nào ngăn cản.

“Phiền phức như thế, dứt khoát gao nấu thành com luôn cho rồi, không sợ em nghĩ mười năm cũng không có kết quả...”

Về mặt tôi đáng ra phải hoảng sợ, nhưng hiện giờ tôi chỉ còn lại ngượng ngùng, câu “Anh dám!” lại nói rất mông lung, không có sức lực.

Anh là người bắt nạt tôi nhỏ,ừ là người chăm sóc tôi khi tôi lớn, anh sẽ thích tôi, sẽ quý trọng tôi. Anh là D tiên sinh của tôi, là người tôi nhìn thấy từ khi mở mắt đến với đời, có lẽ sẽ là người sẽ bên cạnh tôi cho đến khi tôi nhắm mắt rời khỏi thế giới này, người yêu của tôi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong thâm tâm tôi không thể đè nén tình cảm nổi nữa, mỗi một phong thư mở đầu bằng một câu “S tiểu thư”, Wall-E to bằng nắm tay, nụ hôn đầu tiên không hề báo trước, bóng dáng cô đơn trên núi kia,... Tình cảm bị đè nén lạc lối hơn hai mươi năm trong lòng tôi đã tìm được đường về nhà, giây phút đó tựa như những bông pháo hoa nở rộ trong màn trời đêm.

Từ Uân dịu dàng hôn từ cổ rồi chậm rãi dòi xuống dưới, tôi lưu luyến cảm giác này, rượu trong máu chạy tán loạn, tôi như trôi lơ lửng trong không gian, qianh người là những vì sao chói lóa, không còn chút sức lực.

Tay anh lướt nhẹ từ trên xuống dưới, một tia lý trí cuối cùng còn sót lại của tôi chạy theo bàn tay anh, nhưng không thể đuổi kịp tốc độ của anh.

Đến khi anh dừng ở vị trí quan trọng, còn cách quần một chút, dường như cảm giác được không đúng, anh buông ra, nhìn tôi chăm chăm, tôi nhìn biểu cảm rối rắm trên gương mặt ửng hồng của anh, nở nụ cười đắc ý.

“Em...” Nhìn anh ngạc nhiên, tôi nuốt nước bọt, yết hầu khô cạn thiếu chút nữa không phát ra được tiếng nào: “Em đã nói...”

Ánh mắt Từ Uân nặng nề, tôi không cần dùng nhiều sức thoát ra, nhảy xuống giường, lấy một miếng 40 cm dành cho ban đêm từ trong tủ quần áo ra giơ trước mặt anh: “Trêu chọc em, anh sẽ phải hối hận.”

Nói xong tôi nhẹ nhàng đến nhà vệ sinh, khoan khoái tắm nước nóng xoa dịu đi cảm giác rạo rực đang chạy loạn. Hơi nóng làm mờ chiếc gương, tôi lau lớp hơi nước đi, nhìn rõ thấy đôi mắt mơ màng của mình, nhưng hình như tôi chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

Trở lại phòng, Từ Uân đã ngủ, anh rất tự giác ngủ ở bên trái giường, để lại phần bên phải cho tôi...

Có lẽ không lâu nữa, cảnh tượng này sẽ diễn ra mỗi ngày, cuối cùng trở thành thói quen trong cuộc đời. Tôi rón rén tới gần, lần này anh thật sự ngủ say, khe thở đều đều như một đứa bé.

Tôi còn phải làm một chuyện.

“D tiên sinh:

Lần đầu chúng ta nói chuyện là vào một năm trước, chúng ta thảo luận nhiệt tình trong group chat, tôi nói một câu châm chọc ..., và cùng lúc đó, ngay sau câu nói của tôi là bình luận tương tự của anh, sau đó chúng ta bắt đầu trò chuyện riêng trong cửa sổ chat riêng.

Có một từ gọi là chỉ hận không gặp sớm hơn, mặc dù chúng ta không gặp nhau nhưng tôi cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện không ngừng, sự ‘ăn ý’ có thể nhìn thấy rõ trong quá trình chúng ta nói chuyện.

Anh đã nói, hai người ở cùng nhau, không cần lý do.

Anh còn nói, ông trời khiến ta bỏ lỡ một người tại thời điểm tốt nhất, chỉ là vì để cho ta gặp được người tốt hơn.

Bức thư trước anh còn nói, hạnh phúc không gì hơn điều này: có người thích, có người nghĩ, có chỗ chờ mong, có chỗ nhưng nhớ.

Anh đã nói rất nhiều chuyện xưa, cũng cho tôi rất nhiều lời khuyên, khiến tôi không còn bị lạc đường nữa.

Tôi bị ảnh hưởng sâu nhất bởi câu nói: Cả cuộc đời người ta sẽ yêu hai người, một người trong quãng thời gian tươi đẹp, một người dịu dàng cùng năm tháng.

Tôi may mắn vì đã gặp được người đó vào những năm tháng tươi đẹp của tôi, tôi từng cảm thấy anh ấy cao không thể với tới, cuối cùng mới phát hiện tất cả chỉ là hư ảo. Nhưng dù là thế, dù anh ấy chỉ là thoáng qua thì tôi cũng vui vì anh đã lưu lại một phần trong ký ức cuộc đời tôi.

Mà tôi càng may mắn hơn, người dịu dàng đi cùng năm tháng của tôi, phần dịu dàng nhẹ nhàng này đã luôn xuất hiện từ trước, không chỉ có trong hiện tại mà còn ở cả tương lai, may mà khi tôi xoay người lại thì anh đã đứng đó, vẫn luôn ở đây, chỉ cần tôi quay đầu là có thể nhìn thấy.

Rất nhiều chuyện, trải qua chính là kinh nghiệm, bất chấp kết quả như thế nào, chỉ thích hợp chôn giấu ở trong ký ức.

Mà có một số việc, biết rõ không cách nào trốn tránh, nhưng vẫn phải trốn tránh không gặp.

Có một vài người, tốt nhất coi như khách qua đường, nhìn người đó rồi đi cũng đã đủ rồi.

Mà có vài người, nên dang cả hai tay ôm lấy anh ấy, đi về tương lai còn rộng mở phía trước.

D tiên sinh, tôi còn nhớ chúng ta đã từng hẹn khi viết xong chữ Z cuối cùng thì sẽ gặp mặt, không biết từ lúc nào, tôi nhận ra mình đã viết đến Z rồi.

Zero, số không.

Sau khi chúng ta gặp mặt, tất cả chuyện xưa cũng chấm dứt, hết thấy về không, chữ cái cuối cùng.

D tiên sinh, có lẽ sau này tôi không còn cơ hội gọi anh như vậy nữa, cảm ơn anh đã làm bạn với tôi trong một năm qua, có lẽ anh chưa từng phát giác, có lẽ đây cũng không phải ý định ban đầu của anh, nhưng mỗi lần trao đổi cùng anh, tôi được lợi không hề nhỏ.

Về phần chuyện xưa nên kết thúc như thế nào, tôi giao quyền quyết định cho anh, mong rằng anh sẽ cho tôi một câu trả lời hoàn hảo.

D tiên sinh, cảm ơn anh.

Hẹn gặp lại, D tiên sinh.

S tiểu thư.”

Tôi lưu riêng 26 bức thư tôi viết và 25 bức thư anh viết, tập hợp lại thành một thư mục, mở sẵn một văn bản trống để chờ bức thư hồi âm thứ 26 của anh.

Tên của thư mục được đặt là: S tiểu thư và D tiên sinh.

Màn hình máy vi tính từ từ chuyển sang màu đen, tôi khẽ trèo lên giường, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông ngủ bên cạnh tôi, tôi khẽ hôn vào trán anh một cái, rồi chui vào trong chăn.

Thật ra cầu hôn hay không cầu hôn có gì quan trọng đâu, đã nhận định là anh ấy, còn cần phải thay đổi nữa ư?

Hít sâu một hơi, lần đầu tiên tôi cảm thấy, có một người ngủ bên cạnh mình, thật sự rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52: Z

Editor: TinhLinhTuyệt

Thoáng cái đã qua lập xuân*, mùa đông dài đằng đẵng cuối cùng cũng đã trôi qua, làn gió lướt nhẹ phả vào mặt không còn mang hơi lạnh rét thấu xương, ngược lại còn có chút ấm áp.

*Lập xuân: Tiết bắt đầu mùa xuân vào khoảng thượng tuần tháng giêng âm lịch (vào ngày 3, 4, 5 tháng 2)

Tôi và Từ Uyên đang đứng trong thang máy, ngay lúc cửa thang máy sắp khép vào thì bỗng bị ai đó chặn lại từ bên ngoài, cánh cửa chậm rãi mở ra. Cuối cùng, Đình Tự bước vào.

Cảnh tượng ba người chúng tôi cùng đồng thời xuất hiện trong thang máy đã từng xảy ra rất nhiều lần, chỉ có điều, lần này lòng chúng tôi đều đã thay đổi.

“Bên phía Viện kiểm sát đã buông tay...”

Đình Tự và Từ Uyên dùng ánh mắt tôi tới anh đi truyền đạt vài tin tức tôi không hiểu nổi, sau vài lượt thì chấm dứt, hai người đồng thời mỉm cười sâu xa.

Tôi có thể thản nhiên đối diện với Đình Tự, cũng có thể thản nhiên nói chuyện với Đình Tự trước mặt Từ Uyên, nhưng hiện tại ba người chúng tôi cùng đứng chung trong khoảng cách gần thế này khiến tôi vẫn có chút không được tự nhiên. Tôi để mặc cho bọn họ nói chuyện phiếm, hoàn toàn không xen vào, chỉ cúi đầu chơi đi động, rúc vào trong góc.

Đình Tự vừa nhìn Từ Uyên, vừa đảo ánh mắt về phía tôi, cười nói: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Ngón tay tôi đột nhiên hơi chậm lại, vì không muốn bị nhìn ra dáng vẻ hoảng hốt lúc này, tôi bèn tiếp tục giả bộ mình đang rất bận rộn, liên tục ấn loạn trên màn hình điện thoại di động.

Từ Uyên vỗ vỗ vai của Đình Tự, nói lời chúc mừng.

“Hai người sẽ tới tham dự chứ?”

Anh nói là hai người, chú ý, là hai người, không phải là cậu.

Tôi giả bộ như không nghe thấy, từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu, dư quang nơi khóe mắt thông qua chất liệu phản quang trong thang máy có thể nhìn thấy ánh mắt của Từ Uyên và Đình Tự không hẹn mà cùng tụ lại trên người tôi. Hỏi trực tiếp như vậy, Từ Uyên muốn từ chối cũng rất khó. Anh ấy sẽ biết là tôi không muốn đi sao? Anh ấy sẽ từ chối ư? Anh ấy sẽ tìm lý do gì?

“Xùy - - -” Từ Uyên mỉm cười nhún vai, có chút đắc ý nói: “Tôi không thêm đi.”

Rốt cục thì tôi cũng ngẩng đầu lên, lần này đến lượt tôi và Đình Tự cùng nhìn Từ Uyên, trên mặt chúng tôi đều viết ba chữ: Vì sao vậy?

Ánh mắt Từ Uyên chạm vào tôi, rồi chuyển hướng về phía Đình Tự, chậm rãi nói: “Bởi vì... Tôi cũng sắp kết hôn.”

Sau đó Đình Tự nhìn tôi, không đợi ánh mắt của anh chạm vào mắt tôi thì tôi đã lập tức cúi đầu xuống.

Chỉ một chút thời gian như vậy mà như đã trôi qua đằng đẵng, trong lúc đó cả ba người chúng tôi đều dùng cách trao đổi ánh mắt để truyền đạt các loại tin tức phức tạp cho nhau.

Tôi thật sự là nhất thời miệng hên, thật sự là miệng hên, thấy Từ Uyên đắc ý như vậy thì bèn muốn gội nước lạnh xuống người anh, “Luật sư Từ...”, tôi cười dịu dàng nhìn anh: “Anh sắp kết hôn à? Chúc mừng nhé, kết hôn với ai vậy?”

Hai người kia lại cùng nhìn sang. Đình Tự đầu tiên là nghi ngờ nhìn qua tôi rồi lại nhìn về phía Từ Uyên để chứng thực. Từ Uyên trừng mắt với tôi tỏ ý “Em muốn chết phải không?”. Không đợi anh trả lời, thang máy vừa đến, tôi cong khoe miệng xoải bước lướt qua bên cạnh anh.

Sau đó lúc tôi chào hỏi mọi người thì tôi bỗng phát hiện tình hình không đúng.

Đầu tiên là hai em gái trực điện thoại ở đại sảnh dùng vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn tôi, sau đó là vài người bạn thân thường xưng huynh gọi đệ với tôi dùng vẻ mặt có chút hả hê nhìn tôi, cuối cùng là ngay cả lão Diêu cũng vỗ vỗ vai tôi nói tôi phải quý trọng hạnh phúc trước mắt.

Mà đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này chính là... một bó hoa hồng trắng... to... đặt ở trên bàn làm việc của tôi, trên cánh hoa còn lưu lại vài giọt sương sớm.

Một bó to, chín chín đóa hoa đủ chủng loại...

Không ngờ cái này lại trở thành tin tức lớn trong sở, dẫn đến gần như toàn bộ mọi người đều tới vây xem.

Bọn họ hâm mộ tôi, thành thật mà nói, tôi cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Cái gã Từ Uyên này, vẫn là người rất có tâm tư mà...

Có điều cứ như vậy mà nghĩ lại, tôi lại cảm thấy có chút không yên, anh tặng cho tôi cả một bó hoa to như thế này là có ý gì, muốn cầu hôn sao? Không

phải chứ, ở đây sao? Nhiều người như vậy?

Không được, không được, tuyệt đối không được.

Bên tai tôi vẫn đang tràn ngập đủ loại chúc phúc, duy chỉ có động tĩnh của Từ Uân là không cảm nhận được.

Không phải anh vẫn luôn ở ngay sau lưng tôi sao, tại sao lại không lên tiếng?

Làm sao bây giờ, tôi có cần phải xoay người lại hay không? Ngộ nhớ vừa xoay người lại đã nhìn thấy anh quỳ một gối xuống cầu hôn thì phải làm sao đây? Tôi phải trả lời thế nào? Nếu không đồng ý, chẳng phải là sẽ khiến cho anh rất mất mặt sao? Còn nếu đồng ý, chẳng phải là tôi sẽ rất mất mặt sao?

Thần Odin ơi, hạnh phúc tới quá đột ngột, tôi rất nôn nóng đó!

Nhưng mà...

Tại sao tôi lại cảm thấy có chút không đúng...

Tại sao Từ Uân lại lướt qua xuất hiện ở trước mặt tôi, sau đó đến gần bó hoa kia, tra xét một lượt giống như đang kiểm tra thi thể, cuối cùng còn lục ra được một tấm thiệp. Anh nhìn tôi một cái, nét mặt có chút lạnh lùng, chậm rãi mở tấm thiệp ra, khoe miệng lộ nụ cười khinh thường.

Biểu cảm này như đang nói: Ô, nhìn không ra đấy, còn có người tặng hoa cho em à.

Lại vừa như đang nói: Ô, trong bát có một người rồi mà còn nhìn chăm chăm trong nồi há?

Được rồi, nét mặt của anh đã nói cho tôi biết, hoa này không phải là do anh tặng.

“Tiểu Tô, bạn trai tặng à? Lãng mạn thế!” “Valentine sắp đến rồi, là ý nghĩa này sao?” “Trên thiệp viết gì vậy? Luật sư Từ mau đọc đi!”

Ngay sau đó tôi chỉ muốn nói hai chữ: Ha ha.

“Xem ra chúng ta quan tâm nhân viên chưa đủ rồi, đồng chí Tiểu Tô ưu tú như vậy thế mà nội bộ lại không thể tiêu hóa, ngược lại còn để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài...” Ngón tay thon dài của Từ Uân kẹp chặt tấm thiệp, đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn không biết anh định nói cái gì. Anh lườm tôi một cái, hắng giọng: “Chậc - - lại còn là người bên phe địch, sở Thành Thái...” Từ Uân nói một cái tên, “Người này là ai? Tay cũng vươn xa quá đấy... Mọi người cũng thiệt là, chiến hữu của mình bị quân địch ngấp nghé mà vẫn còn thờ ơ, tôi thật sự là không đành lòng nhìn nữa...”

Tất cả mọi người đang ôm tâm tình xem kịch vui lại bắt đầu ồn ào, duy chỉ có mình tôi nghe được sự bất mãn trong lời nói của Từ Uân.

Nhưng tại sao tôi lại có loại cảm giác thành tựu của việc xoay người làm chủ nhỉ!

Tôi cứ để mặc cho Từ Uân diễn trò, cũng không thèm phối hợp với anh. Cho đến khi có một đồng nghiệp dựa theo mấy câu ăn không nói có của Từ Uân hỏi tôi có phải là có bạn trai rồi hay không thì tôi mới mỉm cười nhìn qua Từ Uân, lắc đầu nói: “Bạn trai? Thật sự là không có...”

Vì vậy, tôi thành công ép Từ Uân đi vào văn phòng.

Tiếp đó, mười phút sau tôi nhận được một lá thư cuối cùng do D tiên sinh gửi qua.

Vài dòng ít ỏi, lời ít ý nhiều.

“S tiểu thư:

Ngày mai, ba giờ chiều ngày 14 tháng 2, bên rìa rừng rậm công viên Bích Hồ, tôi sẽ mặc áo sơ mi trắng âu phục màu đen, đợi cô đến nơi hẹn, không gặp không về.

D tiên sinh.”

Nhìn câu nói này, rồi lại nhìn Từ Uân đang vui đầu làm việc trong văn phòng, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh buổi sáng trước khi đến văn phòng.

Lúc tôi tỉnh lại vào khung giờ như ngày thường, chợt phát hiện trên lưng có một cánh tay vắt ngang qua, còn là một cánh tay của đàn ông nữa.

“Em yêu, buổi sáng tốt lành.”

Giọng nói lười biếng của Từ Uân phát ra ngay phía sau cổ của tôi, hơi thở của anh phả vào khiến tôi rất nhột.

Tôi nhấc cánh tay của anh lên, hất ra ngoài.

“Phí giường ngủ, một đêm chín ngàn chín trăm chín mươi tám tệ, trước khi ra cửa xin tự giác thanh toán.”

“Ồ...” Tay anh lại duỗi qua đây: “Tối hôm qua anh cùng ngủ với em, nên thu bao nhiêu tiền cho phải đây?”

Tôi quát lớn hất bàn tay đang vươn tới của anh ra: “Vô lại!” Lật người, cùng trừng mắt với anh, lại nhìn thấy chút tình cảm dịu dàng lan ra trong đôi mắt vô tội kia, tôi lại mềm lòng.

“Ngày hôm qua thấy anh đáng thương nên mới chứa chấp anh, anh thì tốt rồi, lại còn trình diễn cho em xem chuyện xưa của bác nông dân và con rắn nữa chứ, Từ Uân, anh muốn chết à!”

*Muốn biết chuyện xưa của bác nông dân và con rắn vui lòng tìm gặp google aka o

Thế nhưng anh lại không hề trả lời tôi, tự gối lên cánh tay của mình, nghiêng đầu hỏi tôi: “Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Tôi sững sờ, sau đó gật đầu theo bản năng.

Anh nở nụ cười: “Vậy sau này, mỗi ngày đều như tối hôm qua, ngủ yên giấc, thấy thế nào?”

“Hừ...” Tôi bĩu môi: “Ngủ ngon nhưng không phải là bởi vì có anh ở đây, đối người khác thì hiệu quả cũng giống như nhau thôi, dù gì nếu nuôi một con chó thì cũng tám phần có thể có hiệu quả như vậy.”

“Haiz...” Từ Uân thở dài, sau đó đột nhiên lại muốn nhào tới, giọng điệu trở nên hung tợn: “Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Tô Văn Hạnh, không dạy dỗ em một chút, sau này kết hôn rồi chẳng phải em sẽ muốn cười lên đầu anh luôn sao!”

“Xí xí xí!” Tôi vén chăn lên nhảy xuống giường: “Đừng có chiếm tiện nghi của em bằng miệng hoài nha, ai muốn kết hôn với anh chứ, không mình không bạch ừ ừ cạc cạc, em chưa từng nói muốn gả cho anh nha!”

“Không gả cho anh? Em cho rằng còn có người nào khác muốn cưới em sao?” Từ Uân cười xấu xa.

“Vậy cũng chưa chắc, người thích em rất nhiều, chỉ riêng mặt trận trong tòa văn phòng này cũng đã có không ít người có cảm tình với em, chỉ là do em giữ mình trong sạch, không để ý tới bọn họ thôi, nếu em mở lòng đón nhận, tuyệt đối không phải chỉ đếm hết một bàn tay thôi đâu.”

Về mặt của Từ Uân tỏ ra em cứ khoắc lác tiếp đi. Anh nhìn chăm chăm vào tôi một hồi lâu, đột nhiên thận trọng lên tiếng: “Tô Văn Hạnh, chúng ta kết hôn đi.”

“?”

Tôi tò vò nghe không hiểu lắm.

“Vẫn không chịu đồng ý sao?”

“Đồng ý chuyện gì?”

Từ Uân lại nhìn tôi, không nói lời nào, sau đó lặng lẽ đứng dậy, cùng đi làm với tôi.

Kỳ thật cũng không phải là tôi không đồng ý, sau câu nói kia chỉ cần anh nói thêm vài lời, tôi sẽ gật đầu, nhưng anh lại không nói, lúc ăn điểm tâm cũng không nói, trên đường tới sở Kuwait vẫn không nói.

Này, anh như vậy là đang hờn dỗi sao?

Em xin anh đấy, người nên giận hờn là em có được không.

Từ Uân gọi tôi vào văn phòng của anh, tôi cầm tài liệu qua cho anh, khi anh cúi đầu thẩm duyệt, tôi lên lút lấy điện thoại di động ra, một câu: "Ria rừng rậm công viên Bích Hồ... Không gặp không về..." đã treu chọc lòng tôi hơi ngứa ngáy.

Tôi nhất định sẽ tới chỗ hẹn. Trong đầu tôi hiện lên vô số hình ảnh có khả năng sẽ xuất hiện, có lẽ tôi sẽ vũ vai Từ Uân từ phía sau, hỏi anh tại sao lại ở đây, đang đợi ai? Lại cũng có thể sẽ nhìn anh từ một chỗ xa xa, nhưng mà không ra mặt, sau đó nhờ một bác gái qua đường tới đó vũ vai anh nói mình chính là S tiểu thư...

Nghĩ vậy tôi không nhịn được cười thành tiếng, hình ảnh này nhất định là rất đẹp, tôi không dám tưởng tượng biểu cảm của Từ Uân đâu..

Tôi thật sự đã bật cười, Từ Uân vừa ngẩng đầu thì tôi vội thu nụ cười lại, nhưng nhìn thấy gương mặt đỏ của anh thì tôi càng cảm thấy được hình ảnh kia tạo ra rung động rất mạnh, tôi lại không nhịn được mỉm cười tiếp.

“Em cười cái gì?” Anh đặt tài liệu sang bên cạnh, đứng lên, trực tiếp đi về phía tôi, toàn thân anh tỏa ra hơi thở lạnh lùng mà nguy hiểm.

“Không có, không có, không có...” Tôi cuống quýt xua tay, muốn ngăn cản anh tạo khoảng cách phù hợp, dù sao nơi này cũng là văn phòng, người đến người đi, tôi cũng không muốn chuyện tốt bị đồng nghiệp biết hết.

“Không có bạn trai ư?” Anh lại không thèm để ý tới cố kỵ trong lòng tôi một chút nào cả, từng bước tới gần, cho tới khi chỉ còn cách tôi chừng một bước chân, anh trừng mắt nhìn tôi từ trên cao, nhót tôi lại một chỗ khiến tôi quên cả nhúc nhích.

“Hả?”

“Hôm nay là một bó hồng trắng, ngày mai sẽ là một cái nhẫn phải không?”

“Cái gì?”

“Tô Văn Hạnh!” Người này lại thuận tay ôm lấy eo tôi, cúi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố: “Đây chỉ là cảnh cáo lần đầu, lần sau còn tái phạm, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng tha thứ như vậy.”

“Này này này - - - “

Anh muốn làm gì!

Sau đó trước mắt tôi có một bóng đen đè xuống, môi của tôi bị một đôi môi mát lạnh khác đóng dấu trên đầu môi son, bên tai tôi truyền tới một trận xôn xao, đến cuối cùng là tiếng vang nổ trời.

“Luật sư Từ và Tiểu Tô!”

“Nhất định là cách tôi tháo gỡ cục diện không đúng!”

“Không ngờ bọn họ lại là một đôi!”

“Oh - - - My - - - God - - -”

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 53: Lá thư thứ hai mươi bảy

Editor: TinhLinhTuyệt

Trước khi ra ngoài, không ngờ tôi lại sinh ra một loại cảm giác vừa khản trương vừa bi tráng giống như lúc đi tham gia kỳ thi đại học.

Ngày 14 tháng 2, nếu như tôi không nhớ lầm, đây là ngày lễ tình nhân của phương Tây.

Lựa chọn gặp mặt vào ngày này, Từ Uân, xin đừng nói với em là anh còn mang ý đồ khác đây nhé.

Vào lần trước, sau khi bị đồng nghiệp ở sở luật vây xem, Từ Uân nhẹ giọng hỏi nhỏ ở bên tai tôi: “Hiện tại mọi người đều đã biết, Tô Văn Hạnh, em vẫn không muốn gả cho anh sao?”

Tôi không từ chối, cũng không phủ nhận, tôi chỉ cố ý nói cho anh biết, “Lấy chồng hay không lấy chồng, phải đợi tới sau khi em đi gặp một người mới có thể quyết định.”

“Ồ? Không ngờ trên thế giới này còn có người như vậy tồn tại?”

“Đương nhiên, anh ấy là người hướng dẫn tâm linh của em, tâm ý tương thông với em, khoảng thời gian ở cùng anh ấy, có thể khiến cho em thật sự là chính mình, nói không chừng gặp anh ấy xong, em sẽ rơi vào loại trạng thái ngưỡng mộ anh ấy không cách nào tự kiềm chế được.”

“Ừ... Vậy em đi gặp anh ta đi, nhớ phải ăn mặc xinh đẹp một chút.”

“...?”

“Đừng làm mất mặt anh.”

Vì không để Từ Uân mất mặt, cũng vì không để chính mình mất mặt, tôi thật sự ăn mặc rất xinh đẹp, nếu không phải bởi vì thời tiết đang lạnh, tôi có thể sẽ còn ăn mặc xinh đẹp hơn nữa.

Trước khi ra ngoài, tôi gửi cho Từ Uân một tin nhắn, nói tôi thật sự sắp tới chỗ hẹn, nếu như hiện tại anh thấy hối hận muốn ngăn cản tôi thì vẫn còn kịp.

Từ Uân gửi lại cho tôi một tin: Đi đi, có so sánh, em mới biết được điểm tốt của anh.

Kỳ thật tôi đã có chút mơ hồ, rốt cuộc đối với tôi mà nói thì thế giới nào mới là nơi tôi thật sự tồn tại.

Đợi tới khi xe taxi càng ngày càng tới gần chỗ hẹn thì chút khăn trang kia của tôi mới dịu bớt, loại cảm giác này rất kỳ quái. Tôi biết rõ đợi lát nữa người sẽ xuất hiện ở trước mắt tôi chính là Từ Uyên, anh cũng biết người đến chỗ hẹn chính là tôi. Nhưng mà tôi không xác định được là mình phải giả bộ kinh ngạc, hay là tỏ ra thân nhiên, tôi càng không xác định được, nếu như tôi tỏ ra thân nhiên, có phải là anh sẽ kinh ngạc không, còn nếu như tôi tỏ ra kinh ngạc, vậy anh ngoại trừ thân nhiên, có lẽ sẽ đắc ý nhiều hơn.

Ngày 14 tháng 2, lễ Valentine, qua tiếp hơn mười ngày nữa là bước vào mùa xuân, có mấy cành cây xanh nhạt non mềm rủ xuống dọc theo tường bao của công viên, không ít đôi tình nhân đi qua trước mặt tôi, vài đóa hoa nhỏ ở ven đường mong manh không chịu được gió, bung ra chập chòn bay. Xuôi theo đường nhỏ, tôi đi về phía đích đến.

Đây là một chuyện rất thần kỳ, cũng là một chuyện rất hạnh phúc, hồi tưởng lại cảnh chung đụng trong mấy năm nay, rồi lại liên hệ với những thư từ trong một năm qua, tôi tự hỏi bản thân, nếu như không tiến hành viết thư cùng anh, đột nhiên có một ngày anh thổ lộ cõi lòng với tôi như vậy, tôi sẽ tiếp nhận sao? Có lẽ sẽ tiếp nhận, bởi vì dù sao chúng tôi cũng có nhiều năm tình cảm, nhưng mà cũng có thể sẽ không tiếp nhận, bởi vì qua nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ đặt anh vào vai người yêu để suy nghĩ. Tôi vẫn cho rằng anh là người tính tình không ổn định, là lãng tử bất cần đời, những lá thư kia đã giúp tôi lột bỏ từng lớp vỏ ngụy trang che giấu ở bên ngoài của anh giống như lột từng lớp vỏ củ hành tây, đáy lòng kia vừa thâm trầm mà cũng vừa bướng bỉnh cố chấp.

Gặp được nhau thật ra rất dễ dàng, nhưng mà để lỡ mất nhau lại càng dễ dàng hơn, cũng không phải là tất cả những người bỏ lỡ nhau đều thấy tiếc nuối, chẳng qua là từ nay về sau, đôi người sẽ có được quang cảnh khác biệt mà thôi.

Tôi đã nhìn thấy mặt hồ tĩnh lặng của Bích Hồ, ánh nắng chiều khúc xạ qua mặt hồ, sóng nước lăn tăn lấp lánh.

Vẫn còn cách thời gian hẹn năm phút nữa, chỉ cần đi lên trước thêm một đoạn, quẹo một cái, có lẽ tôi sẽ lập tức thấy anh.

Chung quanh rất yên tĩnh, không nghe bất kỳ tiếng động nào. Tôi có chút sợ hãi, sợ lát nữa vừa quẹo qua sẽ có một đám người nai nịt gọn gàng chờ xuất phát ở đó, có lẽ tôi vừa đến họ sẽ nhanh chóng tản ra như ong đường, sau đó tôi rơi vào tình cảnh bị mọi người vây xem, nói không chừng ngay tối nay tôi sẽ trở thành nữ chính trong một đoạn video clip được quan tâm chú ý trên internet.

Thế nhưng, không phải đây rõ ràng chính là cảnh tượng mà tôi đang chờ mong sao...

Anh sẽ xuất hiện trong bộ dáng như thế nào? Áo sơ mi trắng và âu phục đen, tôi đoán anh sẽ ôm một bó hoa hồng, cầm một chiếc nhẫn, anh nhất định sẽ cầu hôn, đây là trực giác của tôi.

Được rồi, có lẽ không long trọng như vậy, hao phí nhiều sức lực để làm một chuyện vốn đã được xác định không phải phong cách của Từ Uyên. Anh là người thông minh xảo quyệt, đã sớm nhìn thấu nội tâm tôi rồi, kỳ thật chỉ cần tùy tiện nói một câu, có lẽ tôi sẽ rơi vào tay giặc luôn. Mà anh lại sĩ diện, làm chuyện như thế ở nơi công cộng, anh không làm được, cũng không muốn làm.

Cho nên tôi đoán có khả năng anh sẽ chỉ đưa lưng về phía tôi, bày ra dáng vẻ thanh cao, khi tôi đến gần thì chậm rãi xoay người lại, mỉm cười nhìn tôi, thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một câu: “S tiểu thư, anh là D tiên sinh.”

Tôi thậm chí còn nghĩ tới, có thể anh sẽ diễn tuồng, khi thấy mặt tôi thì kinh ngạc nhảy dựng lên, biểu cảm khoa trương tỏ vẻ anh không thể tưởng tượng nổi, rồi lại đến lượt tôi phối hợp với anh, trình diễn tiết mục không gian ảo tuần hoàn đan xen giao thoa với không gian thật.

Đương nhiên kết quả của tất cả những điều này đều là vì làm cho chuyện xưa của chúng tôi có một kết cục tốt đẹp.

Mà khi tôi quẹo qua thì mới phát hiện, trên phương diện sức tưởng tượng và sức sáng tạo, tôi vĩnh viễn đều thua bởi anh, mà năng lực thực hiện kế hoạch của anh quả thực là làm cho người ta sợ hãi.

Loại hạnh phúc đột nhiên phủ xuống, khiến cho cả trái tim đều được lấp đầy, là loại rung động tốt đẹp cỡ nào.

Trên con đường nhỏ đi thông qua ven hồ, hai bên là những bụi cây thấp bé, tôi tuyệt đối không có khả năng dự đoán được, thứ tôi thấy đầu tiên là Wall-E làm bằng gỗ cao đến đầu gối của tôi đã được cố định một chỗ.

Wall-E ngẩng đầu, dùng đôi mắt to vô tội đợi tôi, đôi mắt kia thật sự giống như biết nói, nhìn chăm chăm tôi đầy mong đợi. Trong tay nó cột một sợi dây rất dài, trên sợi dây cột một quả bong bóng, chỗ tiếp xúc giữa phần miệng bong bóng và sợi dây kẹp một tấm postcard màu trắng, gió thổi qua khiến bong bóng không an phận cứ lắc lư hoài, tấm postcard cũng lay lay theo. Tôi nhón chân lên, vươn tay bắt lấy tấm postcard, nhẹ nhàng kéo xuống, nhìn thấy rõ ràng trên tấm postcard viết một dòng chữ.

A - - - At here waiting for you. (Ở đây chờ đợi em)

Anh ở đây, chờ em

Tôi đột nhiên thấy trong lòng gọn sóng sôi sục, cảm giác khẩn trương quen thuộc vào lần đầu tiên viết thư ập đến cuộn trào mãnh liệt. Trong tay của tôi vẫn còn cầm tấm postcard mỏng manh, quay đầu nhìn, cả con đường mòn tĩnh mịch kéo dài về phía ven hồ, hai bên đứng là không phải chỉ có một Wall-E, cả đám Wall-E đều cầm bong bóng gió cao giống như vậy, tấm postcard bay bay, tất cả đều dùng đôi mắt to vô tội đợi tôi.

Tôi bước lên phía trước, tấm postcard thứ hai là màu vàng nhạt, Wall-E đứng ở độ cao tôi có thể nhìn thẳng.

Y - - - You're addictive all the time. (Em gây nghiện mọi lúc)

Tôi không biết, từ nhỏ đến lớn, tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu thời điểm anh ở bên cạnh yên lặng nhìn tôi, lúc không cười đôi mắt anh rất sắc bén, nhưng đôi khi đối diện với tôi, chúng có thể chảy ra sự dịu dàng như dòng nước.

Bước tiếp về phía trước, bong bóng chỉ cao tới phần eo của tôi, tôi cúi đầu xuống, đọc mấy lời ít ỏi trên tấm postcard.

K - - - Keep you close at heart. (Giữ em sát bên tim)

L - - - Learn to know you. (Học cách hiểu em)

Tôi vô cùng khẳng định, một loạt tình huống ngẫu nhiên nói chuyện phiếm với tôi, đến sau đó thì viết thư tới tới lui lui nhiều như vậy, đều là âm mưu do anh đã bày ra từ lâu, kể cả hiện tại, vì để tôi tiếp cận chân tướng từng bước một, để tôi nguyện ý học cách hiểu anh.

Không nhớ rõ là bắt đầu từ chữ cái thứ mấy thì hốc mắt tôi dần dần ẩm ướt.

Con đường này không hề dài, nhưng đối với tôi thì lại rất luyến tiếc, chậm rãi bước đến cuối con đường.

Từ Uân dùng cách của anh khiến tôi hồi tưởng lại năm mươi hai lá thư qua lại giữa chúng tôi, dùng cách của anh nói cho tôi biết, anh sẽ tặng cho tôi, một tương lai.

Tôi bước xuống dưới từng bước một, trong từng dòng chữ, tôi đọc được lời hứa anh tặng cho tôi.

N - - - Never makes you cry. (Không bao giờ làm cho em khóc)

P - - - Put you in my heart. (Đặt em ở trong tim anh)

R - - - Run with you. (Chạy với em)

S - - - Sing a song for you. (Hát tặng em một bài hát)

Một trận gió thổi qua, tôi đột nhiên cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, tôi cong ngón trỏ lên gạt đi nước mắt nơi khóe mi. Tôi đột nhiên không dám bước tiếp, tôi không đoán được cứ tiếp tục như vậy thì tôi sẽ thấy cái gì.

Tôi đứng yên một chỗ, tôi cần sắp xếp lại mạch suy nghĩ một lát.

Đây là một nơi yên tĩnh, ngoại trừ hai hàng Wall-E kích cỡ khác nhau, những quả bong bóng cao thấp khác nhau, những tấm postcard màu sắc khác nhau, tôi không hề nhìn thấy một người nào khác.

Nhưng trong mỗi một câu, dường như tôi đều nghe được, tiếng nói của Từ Uân.

G - - - Give you what you needed. (Trao em những gì em cần)

B - - - Be with you. (Ở bên cạnh em)

Cái tên quái đản này, tạo ra một trận chiến lớn như vậy là muốn làm người ta cảm động đến chết à...

Tiếp tục đi về phía trước, ba con Wall-E chặn đón tôi ở giữa đường, tôi lần lượt đẩy từng quả bong bóng lớn ngăn cản trước tầm mắt ra, đọc hết ba tấm postcard với màu sắc, hình dáng, vị trí y hệt nhau.

U - - - Understand you. (Thấu hiểu em)

V - - - Value you. (Trân trọng em)

W - - - Walk besides you. (Đi bên em)

Tầm mắt của tôi trở nên mơ mơ hồ hồ, tôi thấy được một dáng người quen thuộc, nếu như tôi chưa bị mất khả năng phán đoán, thì có lẽ Từ Uân đang ở đó đợi tôi.

Trước mặt tôi vẫn còn một tấm postcard cuối cùng, không thể nghi ngờ, chữ còn lại là L.

Love you. (Yêu em)

So với những tấm postcard trước, tấm postcard này lớn hơn rất nhiều, rất rất lớn, nó được cột vào hai quả bong bóng to, từ từ bay lên bầu trời. Đến tận lúc này, cho dù không xuất hiện chữ Marry you (Cưới em về làm vợ), thì tôi cũng đã hiểu rất rõ ý của anh.

Người này bất kể là trong thư hay trong hiện thực thì cũng đều cố chấp không muốn chuẩn bị một nghi thức cầu hôn, nhưng lại dùng hai mươi sáu chữ cái trong những lá thư của chúng tôi để cho tôi thấy tâm ý của anh.

Hai mươi sáu chữ...

Tôi đi thẳng tới trước, nghiêm túc đếm lại, không đúng, còn có một chữ nữa.

D.

Chữ D trong D tiền sinh.

Từ Uân, vấn đề đó vẫn luôn làm cho tôi thấy bối rối, tại sao anh nhất định phải để tên của mình là D tiền sinh. Tôi đã từng nghĩ tới khả năng tên tiếng anh của anh bắt đầu bằng chữ D, tôi còn từng cho rằng nguyên nhân liên quan tới sở hành chính luật sư cao cấp, thậm chí tôi còn cho rằng anh cố ý đánh lừa dư luận. Bạn cũng biết đấy, chữ D này đã từng mang đến cho tôi bao nhiêu là hoang mang, khiến tôi đi qua bao nhiêu con đường quanh co.

Cho tới bây giờ, rốt cuộc tôi cũng có đáp án.

Tôi đi tới trước mặt Từ Uân, khoảng cách giữa chúng tôi còn khoảng năm bước chân, có một con Wall-E cao hơn cả tôi đứng ở bên cạnh anh, tôi thật sự vô cùng kinh ngạc, sao anh có thể làm được một con Wall-E to như vậy, còn cao hơn cả tôi nữa.

Trong tay con Wall-E này cầm một tấm postcard cuối cùng, trên tấm poster này là một câu cuối cùng.

Darling: Đường xá xa xôi, chúng ta cùng đi nhé.

Từ Uân mặc một bộ âu phục, mỉm cười hỏi tôi.

“S tiểu thư, cầu hôn như vậy, em có hài lòng không?”

Tôi không để ý trên mặt vẫn còn vương nước mắt, cứ thế nhào vào trong ngực anh.

“Ô Văn Hạnh, lần này, chịu đồng ý gả cho anh rồi chứ?”

Tên đáng ghét này, mọi chuyện đến nước này rồi mà còn không chịu nhượng bộ, ngay cả việc chọn một cái tên cũng phải tính toán ba phần.

Đơn giản chính là muốn khiến cho tôi mỗi lần viết thư thì đều phải gọi một lần.

Darling. (Anh yêu)

- - HOÀN CHÍNH VĂN - -

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 1: Tôi là lão Từ

Edit: Ốc

Trước mặt tôi là một bát mì thịt bò, cô ấy hỏi tôi, tôi bắt đầu thích cô ấy từ khi nào.

Thật ra tôi cũng không biết thời gian chính xác nữa.

Nhưng có thể xác định, từ năm chúng tôi lên tiểu học, Tô Bác đã phàn nàn với tôi, không lâu sau sẽ một cái đuôi bám lấy cậu ấy. Từ đó tôi với cậu ấy có chung một mối thù với cô em gái còn chưa sinh ra này. Bụng mẹ Tô ngày càng lớn thì nỗi sợ hãi trong lòng chúng tôi càng to ra, cuối cùng có một ngày mẹ Tô được đưa vào viện, ngày hôm sau, kẻ địch đó thuận lợi trở thành em gái của tôi và Tô Bác.

Tên cô bé đó là Tô Văn Hạnh, Tô đương nhiên là lấy từ họ của cha Tô, Văn là họ của mẹ Tô, chữ cuối cùng ý nói sự xuất hiện của cô bé chính là may mắn của nhà họ Tô.

Tôi và Tô Bác từng cười nhạo vì cách giải thích đó.

Em gái đúng là một sinh vật đáng sợ, chẳng biết làm gì ngoài khóc lóc gào thét, không đi theo chúng tôi tìm những món đồ chơi mới, cũng không ngoan ngoãn giúp chúng tôi ‘báo động’ khi nghịch trò xấu, thỉnh thoảng còn vấp ngã khóc chạy đến chỗ người lớn ăn vạ, cuối cùng chúng tôi không thể tránh khỏi bị ăn một gậy.

Đương nhiên Tô Bác không thể làm gì với em gái ruột của mình, nhưng tôi thì khác, chút việc ‘ác nho nhỏ’ là không thể tránh khỏi rồi, em gái à, cuộc đời

ai mà thuận buồm xuôi gió được chứ.

Đương nhiên, đến khi cô bé đi nhà trẻ thì chúng tôi đã lên cấp hai, bọn tôi rất vui vẻ vì đã bỏ rơi cái đuôi của mình thành công.

Chúng tôi sống trong thế giới của ‘người lớn’, còn cô bé chỉ là một đứa con nít, đời này chúng tôi không thể cùng xuất hiện.

Lên cấp ba thì tôi trọ trong trường, rất ít khi gặp cô bé, khi đó trí nhớ về cô bé trong tôi cũng trở nên mơ hồ, thỉnh thoảng Tô Bác nhắc đến em gái thì cô bé mới xâm nhập vào cuộc sống của tôi.

Tô Văn Hạnh.

Nghe nói cô bé viết văn được giải nhất cả nước gì đó, chỉ bài văn tiểu học mà khiến người lớn còn phải ngả mũ, mẹ Tô phấn khởi chỉ hận không thể để toàn bộ khu nhà đến chúc mừng, cứ như vậy cô bé trở thành ‘con nhà người ta’ trong miệng của những bậc phụ huynh hàng xóm... Thôi cho xin đi, cái này thì có là gì chứ, cũng chỉ là học sinh tiểu học, cho dù có là thần đồng thì cũng không biết được sau này có phát triển lệch hướng không, hơn nữa đó chỉ là một cuộc thi viết văn thôi, đúng là “Too young too simple”.

Nghe nói nữ sinh cấp hai khi nhập học không thể để tóc dài, cô bé không chịu cắt tóc, khóc bù lu bù loa, mẹ Tô khuyên mãi cũng không được. Tô Bác về, nhân lúc cô bé đang ngủ, cậu ta cắt nó nham nham nhở nhở, đến khi cô bé tỉnh lại thì sai lầm đã tạo thành, đành phải đến cửa tiệm để sửa thành mái tóc ngang tai. Khi Tô Bác nói chuyện này với tôi thì cũng là lúc cậu ấy đang chuẩn bị thủ tục ra đi du học, cậu ấy nói cô em gái này rất đơn thuần, bảo tôi phải chăm sóc để ý nhiều hơn. Tôi xin ông đấy, rõ ràng là vừa vụng vừa ngốc, còn cắt một kiểu tóc ngây thơ nữa, tôi rảnh rỗi đến mức nhàm chán mới có thể ‘trông nom’ cô nàng.

Nghe nói cô bé thi đến thành phố tôi đang ở, học đại học ở đây, Tô Bác ở bờ bên kia đại dương xa xôi lại gọi về dặn dò tôi, kỳ lạ, trước tiên cậu ấy cảnh báo tôi không được bắt nạt cô bé, sau đó bảo tôi phải ‘nghe lời’ cô bé nhiều hơn. Cái gì chứ hả, tôi muốn làm một trong ba luật sư kết hợp với sở luật nổi tiếng ở đây, bận rộn như cún vậy, không nói đến việc tôi có thời gian ‘nghe lời’ cô bé đó không, nhưng tôi khẳng định mình tuyệt đối không có thời gian để bắt nạt cô bé.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô bé vẫn còn giống như trước kia tôi từng gặp.

Tiếc là, cô bé ấy đã thay đổi rất nhiều, mặc dù không đến mức làm người ta kinh ngạc nhưng ít nhất khi gặp cũng rất thoải mái.

Cô ấy gọi tôi một tiếng ‘Anh Từ Uân’, rất nhiều năm rồi tôi mới lại gọi tên cô bé một lần nữa.

Tô Văn Hạnh.

Cô bé đã trưởng thành, cũng lớn hơn, không còn lẻo đẻo theo sau lưng tôi, bây giờ thì ngược lại, tôi biến thành người lẻo đẻo theo sau cô ấy.

Làm sao tôi lại như thế chứ, tôi bị sao thế chứ....

Dần dần, mỗi lần đi ngang qua trường thì tôi sẽ gọi cô ấy ra, đưa đi ăn một bữa, sau đó nhét một đồng lớn đồ ăn cho cô ấy như bạn trai ‘nhị thập tứ hiếu’. Mỗi lần cô ấy định về nhà thì tôi cũng sẽ khéo tiện đường đưa cô về, nhờ phúc của cô ấy mà cha tôi được nhìn thấy đứa con trai từng hiển tính mạng cho sự nghiệp này thêm vài lần. Cô ấy được học bổng, tham gia hội nhóm mình thích, nói những chuyện đặc sắc trong trường, tôi sẽ nghe rất vui vẻ. Nếu cô ấy cảm thấy buồn khổ thì không hiểu sao ngày đó tâm tình của tôi cũng không tốt theo.

Dùng hai chữ để hình dung, chính là —— không tự trọng.

Trời lạnh còn phải nhắc cô ấy phải giữ ấm, trời bão thì cảnh báo không cho cô ấy ra ngoài, rõ ràng là công việc của bạn trai mà tôi lại dùng danh phận anh trai để làm.

Ôi mẹ ơi, sao lúc đó tôi vừa hèn mọn vừa cam tâm tình nguyện vây quanh cô ấy như thế chứ, nhất định tôi uống nhầm thuốc rồi, đúng là chuyện cũ nghĩ đến mà kinh.

Cảm ơn trời đất, cô ấy chưa từng nói tới chuyện tình cảm phức tạp với tôi, chỉ ít có một khả năng, chính là tạm thời cô ấy còn chưa có cơ hội làm phức tạp hóa nó lên.

Cho đến khi tôi phát hiện ánh mắt cô ấy nhìn thẳng nhóc Đinh Tự kia là lạ thì tôi bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

Tôi biết rõ cô ấy là người có tâm tư tinh tế đầu óc ngu si, nhưng tôi lại cứ thích dùng lời nói làm cô ấy kích động, nhìn cô ấy tức giận giậm chân thì tôi sẽ cảm thấy vô cùng thành công, giống như khi còn nhỏ, thấy cô ấy khóc thì tôi sẽ thỏa mãn, không thấy cô ấy khóc thì sẽ cảm thấy mất mát.

A, thì ra từ lúc đó, cái số không có lòng tự trọng đã bắt đầu mọc mầm trong người tôi rồi, bây giờ bệnh tình nặng hơn cũng là điều dễ hiểu...

Nhưng mà xem ra cô ấy không thích thế, cô ấy thích mẫu người lịch sự, tác phong nhanh nhẹn.

Anh xin em đấy, sao lại yêu cầu cao thế hả, không soi gương nhìn lại mình xem, có phải thực nữ không hả? Không phải... không đúng, được rồi, không tự hiểu rõ mình rất đáng sợ.

Hông bét! Rốt cuộc là sai chỗ nào, ý thức bảo vệ một người của tôi mạnh như thế, làm sao có thể xảy ra chuyện cô ấy vừa gặp đã yêu chứ hả... Nhìn

bọn họ, tuyệt đối không giống như biết nhau từ trước.

Ôi vãi, không phải cô ấy cho rằng người viết thư với cô ấy là Đinh Tự đấy chứ.

Ngốc quá đi mất, còn viết thư nói mình thăm mền một người, sợ không nói cho người đó biết, mẹ nó, logic của cô gái này sao thế hả, đúng là ngu ngốc...

Mặc kệ, hôn trước nói sau.

Ừm..

Chỉ lướt qua rồi ngừng, vẫn không đủ thỏa mãn tôi như trước.

Ôi gòi, anh xin em đấy, có cần phản ứng thái quá thế không, còn rồi nhà bỏ đi nữa, đúng là phiền toái mà, sau này phải lập quy củ mới được, mấy ngày liền không được ngủ một chết đi.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, không ngờ thằng nhóc Đinh Tự này đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi, bị ma quỷ nhập mà đồng ý với cô ấy. Diên à, không phải cậu có một bạn gái yêu rất say đắm sao, năm đó ra về yêu đến chết không đổi, rõ ràng cô ấy kém Dư Vi nhiều nhiều lắm, này, có hiểu biết không thế hả, diên rồi sao! Diên hết rồi sao!

Tôi cũng trải qua đấu tranh gian nan.

Đương nhiên, tôi chắc chắn sẽ không làm cái chuyện ngu ngốc đi giúp người khác hoàn thành ước nguyện, tôi chỉ đang do dự, có nên rí ra một chút về việc mình là D tiên sinh không, tưởng tượng đến về mặt biến sắc của cô ấy, nhất định rất thú vị.

Tô Văn Hạnh, có mắt không trông, đồ có mắt không trông!

Phải nói em đàn thế nào chứ, anh còn chưa ra tay mà em đã quăng vũ khí rồi.

Đúng là mọi việc không thuận, chỉ một chút nữa là có thể thành ông, cô gái già mồm cái lão này, còn không biết xấu hổ mà nói điều kiện với tôi.

Cảm ơn máy móc kỹ thuật hiện đại đã kéo tế bào lằng mằng tôi chôn giấu suốt ba mươi năm ra, hộ khẩu ở đâu, nếu cô còn không thỏa mãn thì kéo luôn đến cục dân chính là xong.

Cảm ơn trời đất, tất cả đều đang trong lòng bàn tay.

Nhưng mà cô ấy đã biết người đó là tôi, ừ, vẫn muộn hơn một chút so với dự đoán của tôi, không có cách nào, do trời sinh rồi.

Hơn nữa, cô ấy vẫn dễ dụ như vậy, tôi chỉ làm một kẻ nhỏ mà cô ấy đã khóc kinh thiên động địa. Nếu biết em thích cái này, dễ dàng nộp vũ khí đầu hàng như vậy, ông đây phí sức viết thư mấy tháng làm gì chứ...

Nghĩ đến đây thì tôi lại đau đầu, trời biết là tôi phải khó khăn thế nào mới viết được những bức thư đó, từ nhỏ đến lớn, viết văn luôn là một loại tra tấn với tôi, không tra Baidu thì mọi người nghĩ rằng những câu nói văn về đó là lời mà Từ Uyên tôi biết nói sao, đùa à, tôi đây là một người tự nhiên cởi mở thế nào.

Vậy mà cô ấy còn rất nhập tâm, còn nói là nhận được lợi ích không nhỏ...

Hừ hừ... Không nhìn xem mình ở đẳng cấp nào, rõ ràng đẳng cấp của người trưởng thành khác hẳn đẳng cấp trẻ con, là sự chênh lệch giữa cao thủ và người mới vào nghề, mới đọc có vài quyển sách mà đã muốn nói về tình yêu với tôi, lúc nhìn thấy bức thư đầu tiên tôi lại chẳng thế nào cười được, thôi quên đi, để xem em buồn nôn đến mức nào, xem cách em viết cũng là một cách hay.

A, nhất định cô ấy rất muốn biết tám hình đại diện của tôi là thế nào.

Đó là một bí mật, tạm thời tôi còn chưa định nói cho cô ấy biết.

Ngày đó là sau ngày họp hội luật sư hàng năm, lão Diêu lại gọi tôi qua, quăng cho tôi một cành ô liu, làm đối tác với sở luật Hằng thắng, lương một năm là con số không nhỏ, vị trí rất hấp dẫn.

Tôi nói phải suy nghĩ một chút, ông ấy xoa cái cằm còn mấy sợi râu trắng, nói tôi không làm việc chính đáng, không phân biệt được chính yếu thứ yếu. Tôi cười nói ông ấy già rồi nên không hiểu, tôi đây muốn nắm được cả hai tay.

Người thầy hướng dẫn tôi học Thạc Sĩ năm đó nhìn tôi với ánh mắt khó dò, nói rằng tạm thời sẽ giữ cho tôi một vị trí, đến khi tôi ngã đau thì về tìm ông ấy, nhưng mà tất cả đều có kỳ hạn, nếu tôi bỏ qua thì không còn nữa.

Tôi cười rồi đi, lúc đi ngang qua văn phòng Đinh Tự, thằng nhóc này sáng nhất đêm qua, nghe nói là được huy chương gì đó.

Nếu không phải tôi đang ở trong trạng thái vô tổ chức, không thể nào đề tên thì làm gì đến lượt cậu ta. Nghĩ tới việc tôi từng oai phong trong giới luật sư, từ một người mới xuất đạo đến bây giờ là người đàn ông độc thân vương lão ngũ nổi tiếng trong giới, tôi cũng đã đổ một đồng nước mắt chưa xót.

“Đàn anh, anh lại khiến lão Diêu đau lòng rồi.”

“Đừng nói nhảm, lấy huy chương ra.”

Cậu ta cười: “Cái này nên là của anh, anh giữ đi, tôi giữ cũng bằng tay.”

Tôi lấy di động ra, chụp bức hình rồi ném huy chương lại cho cậu ta.

“Được rồi, giữ làm kỷ niệm, đặt nền móng cho cuộc đời 30 năm từng huy hoàng của tôi.”

“Anh khiêm tốn quá... Đúng rồi, luật sư phòng luật Thành Thái hôm nay bất ngờ đột tử trong phòng làm việc, chúc mừng anh vừa thuận lợi tiến lên một bậc trong bảng xếp hạng kim cương vương lão ngừ...”

“Xùy —— không phải cậu cũng thế sao...”

Tôi đứng trước cửa sổ sát đất, hôm nay tôi vừa thuê một căn phòng nhỏ ở tầng sáu, có thể đăng hoàng cho cô ấy đến thực tập rồi.

Ôi, sao tôi lại cảm thấy mình hèn hạ thế chứ...

Điên một lần trong đời thì có sao, tôi có thể dễ dàng làm đối tác cao cấp.

Nhưng mà chỉ có cô ấy, là tôi không thể bỏ qua được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 2: Tiểu kịch trường máu chó

Edit: Thanh Na

[Trung tư]

Sau thời gian tân hôn vui vẻ*, thời điểm mỗi năm qua Mỹ kiểm toán một lần lại đến, vì đổi sang một biệt thự lớn hơn, đổi một chiếc xe rộng rãi hơn, vì kiếm thêm chút tiền sữa bột, Từ Uân đã dẫn theo một đội bay đến Wall Street rộng lớn.

(*Tân hôn yến nhĩ: vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ (theo baike.baidu.com)).

Thật đáng tiếc, Tô Văn Hạnh đành phải ngậm ngùi ngoan ngoãn ở nhà.

Trước khi đi cô đã cảnh cáo mãi, sex, cờ bạc và ma túy tuyệt đối không được dính vào, mỗi ngày phải trò chuyện với nhau vào một thời gian cố định, phải video, phải báo cáo tình hình công tác cho cô biết.

Buổi chiều đầu tiên, Từ Uân đang trên máy bay nên đành thôi.

Tối hôm thứ hai, Tô Văn Hạnh có phiên tòa, qua thời gian hẹn, Từ Uân đã ngủ mất đất rồi.

Tối ngày thứ ba, cuối cùng hai người cách Thái Bình Dương cũng đã gặp được nhau, bởi vì muộn nửa tiếng nên lúc Từ Uân mở video, một gương mặt phần nộ xuất hiện.

“Bầm bả bà xã đại nhân, đêm nay là đêm chúc mừng mỗi năm một lần, các vị cấp cao đều đi tham dự, nhưng chồng em danh tiếng vang dội lại chọn núp trong phòng nói chuyện với bà xã đại nhân em này. Chắc chắc, chồng như vậy mà em cũng gặp được, đời trước em phải cúng bao nhiêu tiền, làm bao nhiêu việc thiện mới tích được phúc phận khổng lồ này chứ, vậy mà còn không biết quý trọng, còn bày gương mặt quan công đó ra, anh van em đấy trong nhà không có quý đầu, không cần em phải dọa...”

“Ha ha.”

Cuối cùng gương mặt ấy cũng giãn ra, Từ Uân chuẩn bị rên sất khi còn nóng nói lời buồn nôn một phen, đột nhiên điện thoại Tô Văn Hạnh đổ chuông, cô cầm điện thoại lên, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp và hạnh phúc, làm cho Từ Uân nhìn được mà không chạm được, cảm thấy vô cùng bất an.

“Này, di động Trung Quốc nhớ em à?”

“No...” Cô đắc ý lắc đầu, tầm mắt vẫn dừng lại trên màn hình điện thoại.

“Ngừng, cười nhộn nhạo như vậy, chẳng lẽ là ngân hàng kiến thiết phát lương cho em?”

Ngón tay của Tô Văn Hạnh lướt như bay trên màn hình nhưng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn về máy vi tính.

Qua vài chục giây, cô quăng di động lên giường, hay tay chống cằm, cười dịu dàng với anh.

Sau đó điện thoại Từ Uân rung lên, anh lấy qua xem thử.

Người gửi: S tiểu thư.

Mở ra xem thì chỉ có một dòng chữ ngắn ngủi: D tiên sinh, em nhớ anh nhiều lắm.

[Đọ sức]

Sau khi kết hôn hai năm, vì để không phá hư thế giới lãng mạn hai người nên bọn họ lựa chọn nghiêm túc dùng biện pháp tránh thai, sống vô cùng tự do phóng khoáng.

Sau hai năm phát triển, Tô Văn Hạnh từ một trợ lý đã trở thành một luật sư danh tiếng có thể một mình phụ trách cả vụ kiện. Khi cô dần đủ lông đủ cánh, Từ Uân phát hiện mình càng ngày càng lực bất tòng tâm.

Vào đêm kỉ niệm đáng giá nào đó, hai người cùng uống chút rượu, trong nhà ăn bày biện một bàn đồ ăn tinh xảo, một bữa ăn dưới ánh nến vào lúc này thì cực kì đúng lúc, nhưng sau khi nó hết tác dụng thì sẽ biến thành một đồng lõa xộn khiến người ta phải đau đầu, đầu mỡ rất nhiều, cần phải rửa kĩ.

“Đi rửa chén đi.”

Từ Uân nằm trên ghế salon, kỳ quái, rõ ràng anh không uống bao nhiêu rượu sao lại choáng váng đến vậy, anh ném nhiệm vụ quang vinh đầy gian khổ này cho Tô Văn Hạnh, lại bị vợ bắn ngược trong thời gian nhanh nhất.

“Ông xã ơi... Toàn thân em không còn chút lực nào cả, rửa không nổi...”

“Không còn chút lực nào?”

“Đúng vậy, tay chân vô lực, đầu vầng mắt hoa, run lẩy bẩy...”

Khóe miệng Từ Uân rụt rụt, đột nhiên đuổi ma trào ra: “Anh đây muốn tập kích ngực em, em sẽ làm thế nào?”

Đây là hạng mục cô phải nghiêm chỉnh huấn luyện hằng ngày, Tô Văn Hạnh nhanh chóng chắn hai tay trước ngực, thề thốt chứng tỏ lập trường: “Không được! Em sẽ ngoan cường chống cự!”

Tay Từ Uân co lại, tiến người tới gần: “Nếu anh muốn hôn em thì sao?”

“Không được!” Tô Văn Hạnh nghiêng đầu qua một bên, trả lời rất có khí phách: “Em nhất định sẽ liều chết phản kháng! Đấu tranh đến cùng!!!!”

“Vậy à...” Đột nhiên Từ Uân ôm người nằm trên ghế salon bay bổng lên, thuận thế đi về phía phòng ngủ, mắt thấy giường lớn đã đến gần, anh chôn mặt bên tai cô: “Nếu như anh muốn...”

“Ai da, anh có phiền không vậy...” Tô Văn Hạnh dùng sức một cái, cả hai người cùng ngã xuống giường, cô đã uống quá nhiều rồi, nếu không bình thường đã nộ vũ khí đầu hàng: “Sức lực của em có hạn thôi, sau khi phản kháng hai hồi thì không chống cự nổi nữa, phải làm sao đây...”

Từ Uân còn chưa hiểu tình huống thế nào, chân dài của cô đã vòng ngang hông anh, giữ chặt cổ áo anh kéo xuống, ghé vào tai anh hiên ngang lăm lăm tuyên bố: “Em đã bị anh bắt làm tù binh, nhanh xử lý em đi mà.”

Ngày nào đó, bọn họ tùy hứng để cả bàn chén bát không rửa, thảm hại hơn là bọn họ phóng đảng trong thế giới hai người, vì vậy chấm hết.

[Sinh nhật]

Sinh nhật mỗi năm một lần của Tô Văn Hạnh lại đến rồi, suy nghĩ nên tặng vợ cái gì luôn đã thương anh, chỉ trách lúc trước vì muốn dỗ vợ, tất cả lãng mạn đều thử qua một lần, sung cô ấy đến quen, không những phải có phong cách mà còn phải có nhịp điệu, lại phải sáng tạo nữa.

Con trai đã lên tiểu học, cả ngày còn ôm ấp tâm tình thiếu nữ, aiz, kém tuổi quá lớn cũng không tốt, anh đã sắp bước vào tuổi tứ tuần mà vợ còn mặc váy ngắn caro giả làm nữ sinh cấp ba, vẫn trẻ trung chán.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tự dung sinh ra.

Bữa tối dưới nến đã sắp xếp xong, con trai đã có nơi kí gửi, Từ Uân đưa mắt nhìn cô bán hàng, lắc đầu, nhận lấy hai con búp bê một lớn một nhỏ.

Đã không còn đường nào để đi, đành đi đường vòng lối tắt, quay về lối cũ vậy.

Sắc trời tối dần, hẳn là cô ấy còn ở tòa án, nghe nói vụ kiện hôm nay rất phiền toái, anh phải tới tòa đón vợ mới được.

Sau khi trả tiền, cô bán hàng ngọt ngào nói “Hoan nghênh được đón tiếp lần sau”, còn kéo cửa giúp anh.

Một người đàn ông mặc tây trang đen cùng một bạn nhỏ đẹp trai đứng ở cửa, trong tay người đàn ông ôm một con Wall-E cao gần bằng anh ta, trong tay bé trai ôm một con nhỏ, có món đồ chơi nho nhỏ này mới đỡ được cậu đến nhà chú Đình chơi.

Bé trai ôm Wall-E nhỏ, giương mắt nhìn Wall-E khổng lồ trong tay người đàn ông, lại cúi đầu nhìn thoáng qua ngực mình, sau đó đưa tay nhẹ nhàng kéo góc áo ba ba.

Đôi mắt nhỏ vừa vô tội vừa đáng thương, tất cả không cần nói.

Người đàn ông thở dài, nhướn mắt, khẽ cười một tiếng, dùng ánh mắt bất đắc dĩ an ủi cậu: “Ngoan đi con, đây là quà tặng mẹ con mà.”

[Cãi nhau]

Bọn họ kết hôn đã mười lăm năm, đây là lần đầu tiên họ cãi nhau.

Lúc đó Từ Uân đã bước vào tuổi hoàng kim của đàn ông, dù là sự nghiệp hay khí chất đều đạt phong độ cao nhất trong cuộc đời, địa vị của anh trong giới luật sư vô cùng vững chắc. Anh ít ra tòa, mà thay vào đó là làm một thầy giáo ở hai trường đại học cao đẳng, rảnh rỗi thì cùng sinh viên xuất bản sách, hàng năm kiếm đầy thùng vàng bạc, và lại còn quen các tiểu thư tuổi teen hô hào tôn sùng rằng có hương vị nam thần nữa, lòng hư vinh cũng được thỏa mãn khi thấy phòng học bị chen chúc chật như nêm chỉ vì muốn nghe anh giảng bài.

Mà Tô Văn Hạnh trải qua hơn mười năm tôi luyện đã nhanh chóng trưởng thành, ban đầu cô là một nụ hoa non nớt, nay đã nở rộ thành một đóa hoa hồng kiêu diễm đầy gai nhọn khiến người khác không dám xâm phạm. Cô trở thành luật sư chuyên xử lý ly hôn có chút danh tiếng, thỉnh thoảng làm khách mời có vấn đề trên radio, có vấn đề cho những chuyện tranh chấp hôn nhân trên TV. Vụ kiện càng nhiều, địa vị cũng ngày một tăng, phòng làm việc cô không hiểu tại sao lại xuất hiện những đóa hoa do những người khác gửi tới, hoặc bị chặn trên đường đi làm chỉ vì để biểu đạt lòng sùng bái cuộn cuộn như nước không thể vãn hồi, chuyện này trở nên quen thuộc lắm rồi.

À, khi bọn họ kết hôn được năm năm, vì lý do không thể chấp nhận việc nhìn thấy đối phương mỗi ngày hai bốn giờ nên khi Tô Văn Hạnh nhận được cảnh báo từ sở luật khác, cô đã thay đổi chỗ làm, hôm nay đã làm ở vị trí đối tác, tiếng nói trong nhà cao lại càng cao.

Đương nhiên, vợ chồng họ trong mắt người khác vẫn là sự nghiệp thăng hoa, gia đình hạnh phúc, quan trọng hơn là có được sức quyến rũ khiến người ta mê muội.

Cãi nhau bắt nguồn từ một vụ kiện.

Một vụ kiện ly hôn, đại diện nhà trai là Tô Văn Hạnh, đại diện nhà gái là Từ Uân.

“Lão Từ, đối với việc anh tái xuất giang hồ chỉ vì một vụ kiện ly hôn em cảm thấy rất nghi hoặc, xin dùng ngôn ngữ chuyên nghiệp giải thích quan hệ của anh và thân chủ kia là như thế nào? Đáng để anh liệu cả gia đình đứng phía đối lập với em sao, anh khiến em khó xử lắm anh biết không? Thắng anh thì làm hỏng địa vị trong nhà của anh, bại vì anh thì từ nay về sau em khó làm việc trong giới lắm anh có biết không?”

Từ Uân uống một ngụm trà, yếu ớt trả lời một câu: “Trong nhà anh có địa vị à? Có tề thêm cũng chẳng tề hơn bao nhiêu...”

Cảm thấy Tô Văn Hạnh chuẩn bị bắn ánh mắt lạnh thấu xương, Từ Uân thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, anh đề nghị vì lợi ích của thân chủ, chúng ta đều rút lui được chứ? Anh nhấn mạnh lại lần nữa nhé, anh và thân chủ phong quang tề nguyệt, cô ấy là cháu gái của lão Diêu, anh chỉ nhận ủy thác của người ta thôi, thiên địa chứng giám đây!”

Không dễ gì nhất trí, hai bên không thể vì một vụ kiện mà làm hỏng tình cảm của mình được.

Hôm sau hai người lại “ngẫu nhiên gặp nhau” ở tòa án.

Lúc này tòa thẩm vấn vô cùng lo lắng, khó khăn nhất không phải là pháp lý, mà là từ nữ thân chủ của Từ Uân kia, luôn ra vẻ hoa lệ đài vũ tìm sự bảo vệ, càng kích thích tâm lý chiến đấu của Tô Văn Hạnh hơn.

Phản chiến đấu tình cảm mãnh liệt này hừng hực thiêu đốt tòa án, đến khi tòa kết thúc cũng không thể dập tắt, kéo dài mãi đến về nhà.

Tô Văn Hạnh trách cứ Từ Uân không giữ lời, đồ lật lọng.

Từ Uân phản đối nói vợ cũng tám lạng nửa cân, trong tòa còn lợi dụng sự đồng tình của anh với cô để giờ quý kẻ.

Sau đó Tô Văn Hạnh kéo chuyện hoạt động xã giao của chồng ngày càng nhiều ra, có quá nhiều người phụ nữ luôn nhìn anh chăm chăm khiến cô bất an.

Từ Uân cũng không chịu yếu thế nói vợ đặt quá nhiều trọng tâm vào sự nghiệp mà bỏ qua gia đình khiến anh bất mãn.

“Thì ra anh đúng là chủ nghĩa đại nam tử! Em phải ở nhà giúp chồng dạy con mới đúng mong muốn của anh đúng không?”

“Chẳng lẽ trong mắt em anh là người đàn ông không giữ mình trong sạch khiến em không thể tin tưởng thế sao?”

Cho nên bọn họ... chiến tranh lạnh!

Con trai cưng của họ sau khi tan học về nhà, cảm nhận được áp suất thấp bao bọc lấy cả nhà làm người ta hít thở không thông, khiến người ta khủng hoảng, sợ nói sai nửa câu sẽ trở thành chất hóa học phức tạp bùng nổ trong nháy mắt.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bạn nhỏ nhìn thấy cha mẹ cãi nhau, ngày hôm sau cũng không nói với nhau tiếng nào.

Đi học không có cơm ăn, về nhà cũng không có cơm ăn, lửa cháy đến đất quẩn rồi...

Được rồi, đã là ngày thứ ba, đồng chí Lão Từ tan làm vẫn chưa về nhà, đáng sợ hơn là, Tô nữ sĩ cũng không rõ tung tích!

Vì vậy thành viên gánh vác sứ mệnh chính nghĩa nọ quyết định dựa vào lực lượng của mình để cứu vãn gia đình sắp tan vỡ kia.

Mấy năm trước cậu đã từng lên đọc “Tư liệu tuyệt mật” trong “Tài liệu cá nhân” trong máy tính của Tô nữ sĩ, trong ấy có tập tin “Chúng có máu chó”, bên trong nữa là “Tài liệu sách chứng”, có một tệp nhỏ là “S tiểu thư và D tiên sinh”, sau khi vào, cậu mặt đỏ tím đập loạn xạ, hai người này nhìn như nghiêm túc vậy mà lại có chuyện tình không chịu được như thế...

Ừ, đây sẽ là một điểm đột phá rất tốt, hơn mười năm rồi, nếu cứ tiếp tục như thế thì nói không chừng sẽ không còn cơ hội nữa...

Cha mẹ, làm con trai của hai người, con đã hiến dâng năng lực yếu ớt của mình để thức tỉnh tuổi thanh xuân say ngủ bị chệch đường ra khỏi đường ray của hai vị rồi đó...

Trước tiên là chọn một đêm khuya thanh vắng, thật ra cũng chính là buổi tối thứ tư từ khi bọn họ chiến tranh lạnh, đồng chí lão Từ lên giường ngủ trước, Tô nữ sĩ khoan thai đến chậm, tắt đèn không nói thêm tiếng nào.

Kế tiếp, dùng danh nghĩa S tiểu thư gửi thư cho D tiên sinh, đại ý là trong mười lăm năm kết hôn ngày nào cũng là ngày vui, em quyết định chân thành xin lỗi anh, đồng thời chân thành cảm ơn sự quan tâm chăm sóc, chở che của anh dành cho em, hi vọng D tiên sinh đại nhân đại lượng, tha thứ cho đứa trẻ nóng nảy như em, cho em một cơ hội hối cải một lần nữa từ đầu, nhất định em sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người đâu. Cho em lấy công chuộc tội đi mà, chúng ta phải bảo vệ phần tình yêu không dễ có được này đến suốt cuộc đời. Cuối cùng là ngày nào đó, lúc nào đó, hẹn anh ở quán nào đó, số bàn nào đó, không gấp không vội, vân vân...

Viết xong một bức đã tôn thương nguyên khí, lại còn phải dùng danh nghĩa D tiên sinh để viết thêm một bức gửi cho S tiểu thư nữa, nội dung na ná như nhau, chủ yếu là cho thấy thái độ nhận sai trong sự việc lần này, kiên định dù quá khứ, hiện tại hay tương lai đều yêu vợ không thay đổi. Đồng thời hi vọng trong tương lai tuyệt vời, em ngoan ngoãn nghe lời một chút đừng cãi nhau với anh nữa. Cuối cùng là tháng nào đó ngày nào đó lúc nào đó hẹn em ở quán nào đó, số bàn nào đó, anh sẽ luôn chờ em xuất hiện, vẫn như lúc trước vậy, vân vân...

Hai phong thư gửi đi thành công, một cảm giác gân mạch đứt đoạn, mất hết nội công ừn ừ kéo tới.

Cha, mẹ, con trai chỉ có thể giúp đến đây thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hai Mươi Bảy Lá Thư Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.